Serie tradusă în 30 de limbi, cu peste 1 000 000 de exemplare vândute numai în Marea Britanie

PETER JAMES

PE URMELE MORTULUI

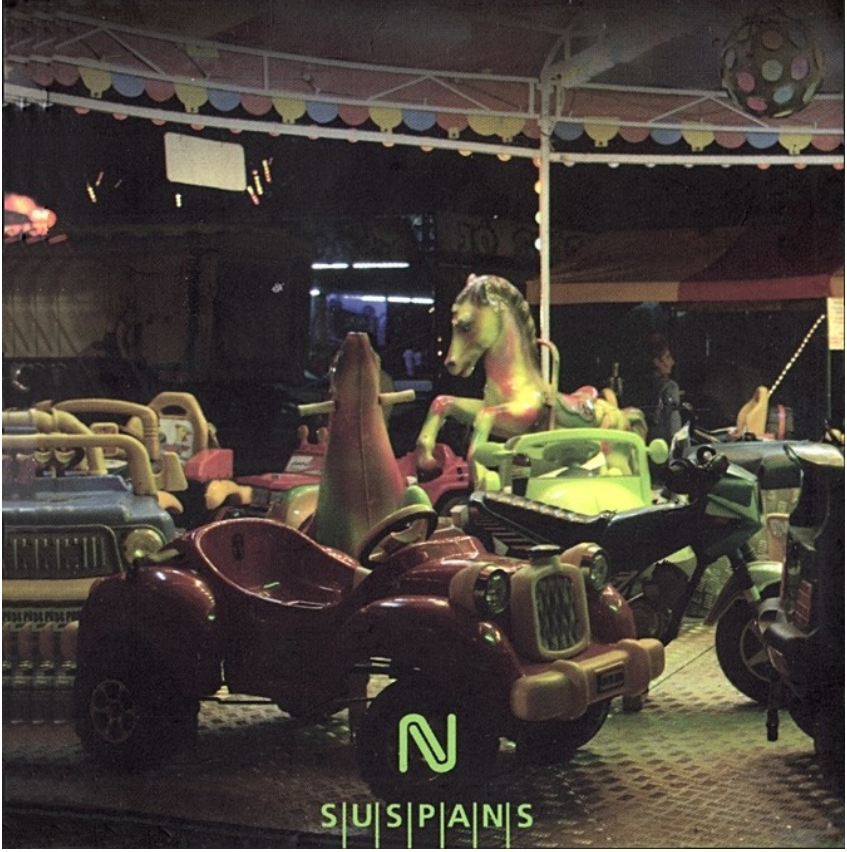

SUSPANS

PETER JAMES

PE URMELE MORTULUI

Traducere din limba engleză
MIRCEA ŞTEFANCU

Peter James, născut în 1948 în Brighton, Anglia, este unul dintre cei mai de succes autori contemporani de romane poliţiste. După ce a studiat la Charterhouse School şi la Ravensbourne Film School, Londra, şi-a început cariera ca scenarist la televiziunea din Toronto. A lucrat ca producător de film şi scenarist în Canada şi Statele Unite, însă ceea ce-şi dorea era să scrie literatură poliţistă. A debutat cu romane de spionaj, urmând apoi bestsellerul *Possession* (tradus în douăzeci şi trei de limbi), în care se întrepătrund două universuri: crima şi paranormalul. S-a impus pe scena literară cu un mai puţin de treisprezece volume, traduse în treizeci şi şase de limbi. A fost producător executiv al filmului *Neguţătorul din Veneţia* (2004 – nominalizat la premiile BAFTA) şi a colaborat la serialul *Bedsitcom*, nominalizat la Rose d'Or.

Din seria de succes ce îl are în centru pe detectivul Roy Grace mai fac parte romanele *Viu sau mort* (2005 – Editura Nemira, 2006; Premiul Krimi-Blitz, Germania, 2005; Premiul Polar International, Franţa, 2006; Premiul Coeur Noir, Franţa, 2007), *Să mori frumos!* (2006 – Editura Nemira, 2006; nominalizat la Richard & Judy Galaxy British Book Awards, 2007, Le Grand Prix de litterature policiere şi Prix SNCF du polar, Franţa, 2007) şi *Aproape mort* (2007 – Editura Nemira, 2007; finalist al premiilor ITV Crime Thriller Author Of The Year şi Theakston's Old Peculier Crime Novel of the Year Award în 2008). În prezent, lucrează la ecranizarea bestsellerului *Viu sau mort,* precum şi la al cincilea roman al seriei, *Dead Tomorrow.*

Lui Dave Gaylor

O parte din această poveste se desfăşoară în zilele din preajma teribilelor evenimente din 11 septembrie. Un profund respect pentru victime şi pentru cei care au pierdut pe cineva drag.

Mulţumiri

Cu toate că romanele din seria Roy Grace sunt ficţiune, mediul poliţienesc şi juridic în care există şi funcţionează personajele mele este real. Pentru ajutorul în scrierea acestui roman sunt îndatorat ca întotdeauna Forţelor de Poliţie din Sussex, precum şi Departamentului de Poliţie din New York, Biroului Procurorului Districtual din New York şi Poliţiei Statului Victoria, New South Wales, Australia.

Mulţumiri speciale şefului Poliţiei din Sussex, Martin Richards, pentru amabila lui aprobare, precum şi comisarilor-şefi detectivi Kevin Moore şi Graham Bartlett pentru a-mi fi deschis cu generozitate atâtea uşi. Mulţumiri cu totul speciale fostului comisar-şef Dave Gaylor, care m-a ajutat mai mult decât îl voi putea eu răsplăti vreodată.

Pentru a evidenţia câteva alte persoane, mai cu seamă din Poliţia Sussex, care au contribuit din plin la scrierea acestei cărţi (şi vă rog iertaţi-mi orice omisiune), le mulţumesc următorilor: comisar-şef Peter Coll; Brian Cook, şef al Unităţii de Sprijin Ştiinţific; ofiţer de sprijin principal Tony Case de la sediul central al Departamentului de Investigaţii Criminale; inspector-şef detectiv Ian Polland; ID William Warner; DAŞ Patrick Sweeney; inspector Stephen Curry; ID Jason Tingely, de la Operaţiuni/Informaţii, sediul central DIC; inspector Andrew Kundert; agent-şef Phil Taylor, şeful Biroului Infracţiuni Tehnologie Avansată; AP Paul Grzergorzek de la LST; AP James Bowes; AP Dave Curtis; inspector Phil Clarke; agent-şef Mel Doyle; AP Tony Omotoso; AP Ian Upperton; AP Andrew King; agent-şef Malcolm (Choppy) Wauchope; AP Darren Balcombe; agent-şef Sean MeDonald; AP Danny Swietlik; AP Steve Cheesman; Ron King, controlor forţe; şi Sue Heard, ofiţer de presă şi PR.

Mulţumesc de asemenea arheologului legist Lucy Sibun. Şi lui Abigail Bradley de la Cellmark Forensics; legistului-şef al Comitatului Essex, dr. Peter Dean; patolog consultant dr. Nigel Kirkham; dr. Andrew Davey; dl. Andrew Yelland, MB BS, FRCSEd, MD, FRCS; dr. Jonathan Pash; Steve Cowling şi Christopher Gebbie. Datorez un mulţumesc special excepţionalei echipe de la Morga din Brighton şi Hove, Elsie Sweetman, Victor Sindon şi Sean Didcott.

În New York, le sunt îndatorat următorilor: detectiv

investigator Dennis Bootle de la Biroul Biroul Procurorului Districtual şi detectiv investigator Patrick Lanigan, Unitatea de Investigaţii Speciale, Biroul Procurorului Districtual. În Australia, un uriaş mulţumesc pentru DI Lucio Rovis, Unitatea Omucideri, Poliţia Statului Victoria; detectiv agent-şef principal George Vickers şi DAŞ Troy Burg, Unitatea de Investigaţii Criminale Carlton; detectiv agent-şef Damian Jackson; agent-şef Ed Pollard, Poliţia statului Victoria, Unitatea Asistenţilor Autopsieri; Andrea Petrie de la ziarul *The Age* şi lingvistului meu australian, Janet Vickers!

Mulţumiri lui Gordon Camping pentru nepreţuitele lui prelegeri despre timbre; lui Rob Kempson; lui Colin Witham de la HSBC; lui Peter Bailey pentru cunoştinţele lui enciclopedice despre Brightonul vechi şi modern; lui Peter Wingate-Saul, Oli Rigg şi Phil White de la Brigada de Pompieri East Sussex şi lui Dave Storey de la Serviciile de Pompieri şi Salvare din Nottingham; lui Robert Frankis, care m-a prins iarăşi cu greşeli despre maşini – şi lui Chris Webb pentru a-mi fi ţinut Mac-ul în viaţă în ciuda tuturor abuzurilor la care l-am supus!

Mulţumiri deosebite Annei-Lisa Lindebald, care a fost neobositul şi minunatul meu redactor „neoficial” şi comentator pe parcursul seriei Roy Grace, şi lui Sue Ansell, al cărei ochi ager m-a scutit de multe momente stânjenitoare.

Din punct de vedere profesional, am o echipă de vis: minunata Carole Blake, care mă reprezintă, împreună cu Oli Munson, şi extraordinarul meu editor, Amelia Rowland de la Midas PR; şi pur şi simplu nu există suficient spaţiu pentru a adresa un mulţumesc cum se cuvine tuturor celor de la Macmillan. Este suficient să spun că este o bucurie absolută să fiu publicat de ei şi că am tras numărul câştigător avându-l pe Stef Bierwerth ca redactor. De asemenea, un uriaş mulţumesc tuturor editorilor mei străini. Danke! Merci! Grazie! Spasivo! Gracias! Dank u! Tack! Obrigado!

Ca întotdeauna, Helen a fost o stâncă, alimentându-mă cu răbdare îngerească şi înţelepciune nesfârşită.

Şi în cele din urmă trebuie să spun la revedere mult iubiţilor mei prieteni canini Sooty şi Bertie care, din păcate, au plecat amândoi spre Marea Curte Plină cu Oase din ceruri, şi un bun venit lui Oscar, care i s-a alăturat acum lui Phoebe sub biroul meu, aşteptând să facă bucăţele orice pagină de manuscris care ar cădea pe podea…

Peter James

Sussex, Anglia
scary@pavilion.co.uk
www.peterjames.com

1

Dacă Ronnie Wilson ar fi ştiut, când s-a trezit, că în două ceasuri avea să fie mort, şi-ar fi plănuit ziua cumva altfel.

Pentru început, poate că nu s-ar mai fi ostenit să se radă. Sau nu şi-ar fi irosit atât de multe dintre acele preţioase ultime minute ca să-şi geleze părul, pentru ca apoi să îl tot aranjeze până când s-a simţit satisfăcut. Şi nici nu ar fi pierdut atât timp ca să-şi lustruiască pantofii sau să-şi facă un nod perfect la cravata lui cea scumpă, din mătase. Şi, la naiba, cu siguranţă că nu ar fi plătit exorbitantul tarif de optsprezece dolari – pe care în realitate nici nu şi-l permitea – ca să-şi dea costumul la călcat, la urgenţă.

A spune că nutrea o fericită inconştienţă cu privire la soarta care îl aştepta ar fi o exagerare. Orice formă de bucurie era de multă vreme absentă din paleta lui de emoţii; Ronnie nu mai avea idee ce este *fericirea.* Nu mai simţea fericire nici măcar în acele fugare secunde finale ale orgasmului, în rarele ocazii când mai făcea dragoste cu Lorraine. Era ca şi cum boaşele îi amorţiseră în aceeaşi măsură ca restul fiinţei.

De fapt, în ultima vreme – oarecum spre jena lui Lorraine – când lumea îl întreba cum o duce, se obişnuise să răspundă printr-o scurtă ridicare din umeri şi cuvintele „Am o viaţă de rahat.”

Şi camera de hotel era de rahat. Era atât de strâmtă, încât, dacă te-ai fi prăbuşit, nici măcar nu ai fi ajuns la podea. Era cea mai ieftină cameră pe care o aveau la W, dar măcar adresa îl ajuta să păstreze aparenţele. Dacă stăteai la W în Manhattan, erai *cineva*. Chiar dacă dormeai în debaraua pentru mături.

Ronnie ştia că trebuie să intre într-un mod de acţiune – şi o stare – pozitive. Oamenii răspund la vibraţiile pe care le emiţi, mai ales când ceri bani. Nimeni nu ar da bani – cel puţin nu banii de care avea el nevoie acum – unui *loser*, nici măcar un vechi prieten. Şi, în mod sigur, nu acest vechi prieten.

Ca să-şi dea seama cum este vremea, Ronnie se chinui să se uite pe fereastră, îndoindu-şi gâtul ca să vadă pe deasupra faţadei cenuşii a clădirii din faţă, de peste drum de 39th Street, până când reuşi să zărească o fâşie îngustă de cer. Faptul că era o dimineaţă frumoasă nu reuşi să-i îmbunătăţească starea de spirit. Nu era decât ca şi cum toţii norii se scurseseră din golul

acela albastru, iar acum se aflau în sufletul lui.

Ceasul, un Bulgari contrafăcut, îi spuse că era 7.43. Şi-l cumpărase pe internet cu patruzeci de lire sterline, dar, serios, cine îşi putea da seama că nu era veritabil? Aflase de mult că ceasurile scumpe transmiteau un mesaj important oamenilor pe care încercai să-i impresionezi: dacă îţi păsa destul de mult de un amănunt precum e timpul ca să cumperi unul dintre cele mai bune ceasuri din lume, atunci probabil că îţi păsa la fel de mult şi de banii prin care aveau să-ţi ofere încrederea lor. Aparenţele nu erau totul, dar contau foarte mult.

Aşadar, 7.43. Vremea să arate ce poate.

Îşi luă servieta Louis Vuitton – contrafăcută şi ea – o puse peste geanta de voiaj gata pregătită şi ieşi din cameră, trăgându-şi bagajul după el, pe rotile. Coborî din lift la parter şi se furişă pe lângă recepţie. Cărţile lui de credit erau folosite până la limită, încât probabil că nici nu avea destul ca să plătească hotelul, dar urma să se ocupe de asta mai încolo. BMW-ul lui, decapotabila albastră, ultraelegantă, la volanul căreia îi plăcea lui Lorraine să se afişeze în faţa prietenelor ei, era pe punctul de a-i fi confiscat, iar compania de credit care îi garantase împrumutul pentru casă se pregătea să-i pună sechestru pe locuinţă. Întâlnirea de azi, se gândea Ronnie întunecat, era ultima şansă. O promisiune la care făcea apel. O promisiune veche de zece ani.

Tot ce spera era că nu fusese uitată.

Stând în metrou, cu bagajul adăpostit între genunchi, Ronnie era conştient că ceva mersese prost în viaţa lui, dar nu reuşea să-şi dea seama precis ce anume. Destui dintre cei cu care trecuse prin şcoală ajunseseră să aibă succese mari în domeniile în care activau, lăsându-l pe el să se zbată în siajul lor, din ce în ce mai disperat. Consilieri financiari, întreprinzători în construcţii imobiliare, contabili, avocaţi. Ei aveau căsoaie de mahări, neveste-trofeu şi copii adorabili. El ce avea?

O avea pe nevrozata de Lorraine, care cheltuia banii pe care el nu-i avea pe tratamente de înfrumuseţare care în mod clar nu-i erau necesare, pe îmbrăcăminte de firmă pe care în mod clar nu şi-o puteau permite şi pe notele de plată pentru prânzuri absurd de scumpe, cu frunze de lăptucă şi apă minerală, pe care le lua cu prietenele ei anorexice, mult mai bogate decât ei, în restaurantul care se întâmpla să fie cel mai recent cap de listă în clasamentele săptămânale. Şi în ciuda unei averi cheltuite pe

tratamentele pentru fertilitate, ea tot nu fusese în stare să dea naştere copilului pe care el şi-l dorea atât de mult. Singura cheltuială pe care Ronnie chiar o aprobase fusese cea pentru mărirea sânilor.

Dar, desigur, Ronnie era prea mândru ca să recunoască în faţa ei dificultatea în care se afla. Şi, întotdeauna optimist, credea de fiecare dată că există o soluţie, la următorul pas. Cameleon, se pierdea perfect în mediul înconjurător. Ca vânzător de maşini la mâna a doua, apoi comerciant de antichităţi şi agent imobiliar, se obişnuise să arate întotdeauna ca scos din cutie, cu o elocvenţă care îi depăşea, din nefericire, potenţialul financiar real. După ce afacerea cu agenţia imobiliară se dusese pe apa sâmbetei, trecuse rapid la construcţia de locuinţe, unde arăta convingător în blugi şi scurtă de vânt. Apoi, când băncile i-au stopat finanţarea la proiectul de construcţie pentru douăzeci de case, care trena din cauza problemelor de planificare, Ronnie s-a reinventat încă o dată, sub formă de consilier financiar pentru bogătaşi. Afacere care a eşuat şi ea.

Acum se afla aici cu speranţa de a-l convinge pe vechiul său prieten, Donald Hatcook, că ştia cum să scoată bani din următoarea gâscă de aur – biodieselul. Se zvonea că Donald făcuse un miliard din derivative – indiferent ce vor fi fost acelea – şi că nu pierduse decât o bagatelă de două sute de mii investind în afacerea eşuată cu agenţia imobiliară a lui Ronnie, în urmă cu zece ani. Susţinând că acceptă toate motivele prietenului său în privinţa întreprinderii ratate, îl asigurase că avea să îl sprijine iarăşi, cândva.

Desigur, Bill Gates şi toţi ceilalţi întreprinzători ai planetei căutau să găsească o cale de a merge înainte pe piaţa cea nouă, ecologică, a biocombustibilului – şi aveau bani pe care să-i pună la bătaie – dar Ronnie considera că identificase o nişă. Tot ce avea de făcut în dimineaţa aceasta era să îl convingă pe Donald. Iar Donald era isteţ, avea să o vadă. Să o înţeleagă. Trebuia să fie un lucru – cum se spune în New York – ca şi făcut.

De fapt, pe măsură ce metroul se apropia de centru, iar el îşi repeta în minte discursul pentru Donald, devenea tot mai încrezător. Simţea cum se transformă în personajul lui Michael Douglas din *Wall Street*, Gordon Gekko. Şi chiar arăta ca Gekko. Aşa cum arătau şi ceilalţi zece jucători pe Wall Street, îmbrăcaţi impecabil, care stăteau lângă el în acest vagon care îi tot zgâlţâia. Dacă vreunul avea măcar jumătate din problemele lui,

şi le ţinea bine ascunse. Arătau cu toţii al naibii de siguri pe sine. Iar dacă s-ar fi ostenit să arunce o privire spre el, ar fi văzut un tip înalt şi suplu, bine, cu părul atent pieptănat spre spate, care arăta la fel de sigur pe sine.

Se spune că, dacă nu te-ai realizat până la patruzeci de ani, atunci n-o s-o mai faci niciodată. Ronnie urma să împlinească patruzeci şi trei în numai trei săptămâni.

Şi urma staţia lui. Chambers Street. Voia să meargă pe jos ultimele sute de metri.

Ieşi în frumoasa dimineaţă din Manhattan şi-şi verifică poziţia pe harta pe care i-o dăduse recepţionerul de la hotel cu o seară în urmă. Apoi se uită la ceas: 8.10. Din experienţa anterioară a navigaţiei prin clădirile pentru birouri din New York, îşi făcu socoteala că trebuia să-şi rezerve cel puţin cincisprezece minute pentru a ajunge la biroul lui Donald, odată intrat în clădire. Şi de aici până acolo avea de mers cel puţin cinci minute, îi spusese recepţionerul – asta, presupunând că nu se rătăcea.

Trecând de un indicator care-l anunţa că se află pe Wall Street, lăsă pe partea dreaptă un magazin de sucuri Jamba şi un altul care oferea „Croitorie de lux şi modificări”, apoi intră în aglomeratul Downtown Deli.

Locul mirosea a cafea la filtru şi a ouă prăjite. Se aşeză pe un scaun de bar îmbrăcat în piele roşie şi comandă un suc de portocale proaspăt stoarse, un latte, omletă cu şuncă şi pâine prăjită. În aşteptarea mâncării, răsfoi încă o dată planul de afaceri, apoi, uitându-se iarăşi la ceas, calculă în minte diferenţa orară dintre New York şi Brighton.

Anglia era cu cinci ore înainte. Lorraine trebuia să fie la masa de prânz. Îi dădu un telefon scurt pe mobil şi îi spuse că o iubeşte. Ea îi ură noroc la întâlnire. Femeile erau uşor de mulţumit, doar un pic de vrăjeală cu vorbe dulci din când în când, câteva versuri uneori şi una-două bijuterii care să pară scumpe – dar nu prea des.

Douăzeci de minute mai târziu, când achita nota de plată, auzi un bubuit puternic, undeva în depărtare. Tipul care stătea pe scaunul de alături spuse: „Doamne, ce-a fost asta?”

Ronnie îşi luă restul şi lăsă un bacşiş decent, apoi ieşi în stradă ca să-şi continue călătoria spre biroul lui Donald Hatcook, aflat, potrivit informaţiilor care îi fuseseră transmise prin e-mail, la etajul optzeci şi şapte, în Turnul Sudic al complexului World Trade Center.

Era 8.47, în dimineaţa de marţi, 11 septembrie 2001.

2

Octombrie 2007

Abby Dawson alesese apartamentul ăsta pentru că îi dădea un sentiment de siguranţă. Cel puţin în măsura în care se putea simţi în siguranţă în acest moment.

Cu excepţia ieşirii de incendiu din spate, care nu putea fi deschisă decât din interior, şi a celei din subsol, nu exista decât o intrare. Sub ea mai erau opt etaje, iar ferestrele îi ofereau o vedere nestingherită în susul şi în josul străzii.

Pe dinăuntru, Abby transformase apartamentul într-o fortăreaţă. Balamalele ranforsate, tăblia uşii placată cu oţel, trei seturi de încuietori la uşa din faţă şi trei la cea de incendiu din cămăruţa de serviciu din spate, plus un lanţ de siguranţă dublu. Orice spărgător care ar fi încercat să pătrundă aici urma să plece acasă cu mâna goală. Dacă nu venea cu tancul, nimeni nu putea să intre, decât invitat de ea.

Dar pentru orice eventualitate, avea la îndemână un tub de spray cu ardei iute Mace, un cuţit de vânătoare şi o bâtă de baseball.

Era o ironie, se gândi ea, că acum când, pentru prima dată în viaţă, îşi putea permite o locuinţă destul de spaţioasă şi de luxoasă ca să primească oaspeţi, trebuia să trăiască aici de una singură, ascunzându-se.

Şi erau atât de multe lucruri care să îţi placă aici. Parchetul din stejar, uriaşele sofale crem, cu pernele lor cu model alb cu cafeniu, obiectele de artă stilate, moderne, de pe pereţi, sistemul video cinematografic, bucătăria utilată cu toate accesoriile tehnice de ultimă oră, paturile masive, delicios de confortabile, încălzirea prin podele din baie şi eleganta cabină de duş pentru oaspeţi, pe care încă nu o folosise – cel puţin nu pentru ce fusese ea *gândită.*

Era ca şi cum ar fi trăit într-o locuinţă de designer ca acelea din paginile revistelor cu pretenţii, la care tânjise cândva. În zilele frumoase, soarele după-amiezii se strecura blând înăuntru, iar în cele cu vânt, ca astăzi, când deschidea fereastra simţea aerul sărat şi auzea ţipetele pescăruşilor. La numai două sute de metri dincolo de capătul străzii şi de intersecţia cu aglomerata Marine Parade din Kemp Town, se afla plaja. Putea

umbla în lungul ei kilometri întregi spre vest şi pe sub coama înaltă a falezei spre est, până dincolo de Marina.

Îi plăcea şi cartierul. Mici magazine în apropiere, mai sigure decât aglomeratele supermarketuri, pentru că putea întotdeauna să vadă cine era înăuntru, înainte de a intra. Tot ce-i lipsea era să fie recunoscută, fie şi de o singură persoană.

Doar una.

Unica parte proastă era liftul. Extrem de claustrofobică în cele mai bune momente ale ei şi mai înclinată decât oricând spre atacuri de panică în ultima vreme, lui Abby nu-i plăcuse niciodată să meargă cu liftul de una singură, şi o făcea numai dacă era nevoită. Iar capsula care înainta cu zvâcnituri, de mărimea unui sicriu cu două locuri pus în picioare, care îi deservea apartamentul şi care se blocase de două ori în ultima lună – din fericire cu altcineva înăuntru – era unul dintre cele mai proaste lifturi din câte folosise ea vreodată.

Aşa că, firesc, până în urmă cu două săptămâni, când muncitorii care renovau apartamentul de dedesubt transformaseră scările într-o pistă de curse cu obstacole, urcase şi coborâse pe jos. Era un antrenament bun, iar dacă avea sacoşe grele – ceea ce se întâmpla frecvent – le trimitea cu liftul numai pe ele, iar ea o lua pe scări. În foarte rarele ocazii când îşi întâlnea vreun vecin, urca împreună cu acesta, umăr la umăr. Dar cei mai mulţi erau atât de bătrâni, încât nu prea ieşeau. Unii dintre ei păreau la fel de bătrâni ca acest bloc cu apartamente de lux.

Cei câţiva locatari mai tineri, precum Hassan, bancherul iranian zâmbitor, care locuia la două etaje sub ea şi uneori dădea petreceri care ţineau toată noaptea – la care, invitată fiind, refuza de fiecare dată politicos să se ducă – păreau să fie plecaţi de acasă, cine ştie pe unde, aproape tot timpul. Iar în weekenduri, cu excepţia cazurilor în care Hassan era acasă, întreagă această parte de vest a blocului era atât de cufundată în linişte, încât părea locuită numai de fantome.

Într-un fel, realiză că era şi ea o fantomă. Părăsind siguranţa bârlogului ei doar după lăsarea întunericului, cu părul ei blond, cândva lung, acum tuns scurt şi vopsit negru, cu ochelarii de soare acoperindu-i faţa, cu gulerul jachetei ridicat, era o străină în acest oraş în care se născuse şi crescuse, în care fusese studentă la ştiinţe economice şi cândva lucrase prin baruri, avusese slujbe temporare de secretară, avusese prieteni şi, înainte să o lovească morbul călătoriilor, fantazase chiar să îşi

întemeieze o familie.

Acum se întorsese. Pe ascuns. Străină în propria-i viaţă. Disperată să nu fie recunoscută de cineva. Întorcând capul în rarele ocazii când trecea pe lângă vreun cunoscut. Sau când vedea un vechi prieten în vreun bar şi trebuia să plece numaidecât. Fir-ar să fie, era singură!

Şi speriată.

Nici măcar propria ei mamă nu ştia că se întorsese în Anglia.

Tocmai împlinise douăzeci şi şapte de ani, cu trei zile în urmă – şi aia fusese o adevărată petrecere aniversară, se gândi cu ironie. Se făcuse pulbere aici, de una singură, cu o sticlă de Moet et Chandon, cu un film erotic pe canalul Sky şi cu un vibrator cu bateriile consumate.

Înainte, se mândrea că arăta bine de la natură. Plină până la refuz de încredere în ea însăşi, se putea duce în orice bar, în orice discotecă, la orice petrecere, unde putea alege tot ce-i plăcea mai mult. Se pricepea să sporovăiască, să se bizuie pe farmecele ei, să se prefacă vulnerabilă, ceea ce înţelesese de mult că le place bărbaţilor. Dar acum era cu adevărat vulnerabilă, iar asta nu îi plăcea deloc.

Nu îi plăcea viaţa de fugar.

Chiar dacă nu avea să fie întotdeauna aşa.

Rafturile, mesele şi podelele apartamentului erau pline de teancuri de cărţi, CD-uri şi DVD-uri comandate de pe Amazon şi Play.com. În timpul ultimelor două luni de viaţă dusă în ascuns, citise mai multe cărţi, văzuse mai multe filme şi se uitase mai mult la televizor decât oricând în viaţa ei. Îşi ocupa o mare parte din restul timpului urmând un curs online de limba spaniolă.

Se întorsese pentru că se gândise că aici avea să fie în siguranţă. Dave fusese de acord. Acesta era sigurul loc unde *el* nu ar îndrăzni să se arate la faţă. Singurul loc de pe planetă. Dar nu putea fi absolut sigură.

Avea şi un alt motiv pentru a veni în Brighton – o parte importantă a planului pe care şi-l făcuse. Boala mamei ei se agrava continuu şi trebuia să-i găsească un azil particular, bine administrat, unde bătrâna să poată duce o viaţă liniştită pentru anii care îi mai rămăseseră de trăit. Abby nu voia să o vadă sfârşind într-unul dintre acele groaznice aşezăminte geriatrice ale Serviciului Naţional de Sănătate. Descoperise deja o casă de bătrâni frumoasă, în afara oraşului, în apropiere. Costa mult, dar îşi putea permite să-şi ţină mama acolo ani de zile. Tot ce trebuia să facă era să rămână neobservată încă puţin timp.

Pe neaşteptate, telefonul scoase un ţiuit, anunţând sosirea unui text. Abby se uită la ecran şi zâmbi, văzând de la cine era. Singurul lucru care o ajuta să se menţină pe linia de plutire era sosirea acelor texte, pe care le primea la fiecare câteva zile.

Absenţa micşorează iubirile mici şi le măreşte pe cele mari, la fel cum vântul stinge lumânarea şi înteţeşte incendiul.

Se gândi câteva momente. Unul dintre avantajele faptului de a avea atât de mult timp la dispoziţie era că putea naviga pe internet ore întregi fără să se simtă vinovată. Îi plăcea să adune citate, şi răspunse tastând unul pe care îl salvase.

A iubi nu înseamnă a te uita unul la celălalt.
A iubi înseamnă a privi împreună, în aceeaşi direcţie.

Pentru prima dată în viaţa ei întâlnise un bărbat care privea în aceeaşi direcţie cu ea. Acum se uitau amândoi doar la un nume de pe hartă. Imagini descărcate de pe web. Un loc în care se ducea în visele ei. Curând însă, aveau să meargă amândoi acolo, în realitate. Trebuia doar să mai aibă puţină răbdare. Amândoi trebuiau să mai aibă puţină răbdare.

Închise revista *The Latest*, prin care se uitase la case de vis, îşi stinse ţigara, sorbi ultimele picături de Sauvignon din pahar şi îşi începu verificările premergătoare ieşirii.

Mai întâi se duse la fereastră şi se uită atentă în jos, printre jaluzele, la terasa largă a complexului de case Regency. Lucirea de sodiu a becurilor de iluminare stradală amesteca puţin galben în fiecare umbră. Era destul de întuneric şi vântul de toamnă în rafale urla, izbind în ecranele de protecţie ale ferestrelor picături de ploaie cu forţa unor alice. Copil, îi fusese frică de întuneric. Acum, ca o ironie, întunericul o făcea să se simtă în siguranţă.

Cunoştea maşinile care erau de obicei parcate acolo, pe ambele părţi, cu permisele de parcare lipite pe parbriz. O cercetă din ochi pe fiecare în parte. Înainte, nu putea să deosebească mărcile, dar acum le ştia pe toate. Un Golf GTi negru, murdar, stropit cu găinaţ de pasăre. Un Ford Galaxy pentru transport de persoane, aparţinând unui cuplu care locuia peste drum împreună cu o pereche de gemeni fioroşi şi care părea a-şi petrece viaţa cărând pe scări în sus şi-n jos sacoşe cu cumpărături şi cărucioare pliante de copil. O Toyota Yaris, cu

aspectul ei ciudat. Un Porsche Boxter bătrâior, proprietatea unui tânăr care, hotărâse ea, era medic – probabil că lucra la Spitalul Regal al comitatului Sussex, din apropiere. Microbuzul Renault alb, ruginit, cu cauciucuri ostenite şi un anunţ DE VÂNZARE scris cu tuş roşu pe o bucată de carton maroniu, fixată în fereastra locului din stânga. Plus încă vreo duzină de alte maşini, pe ai căror proprietari îi cunoştea din vedere. Nimic nou acolo jos, nimic pentru care să-şi facă griji. Şi nimeni pândind din umbră.

Un cuplu trecu grăbit, la braţ, cu o umbrelă umflată gata să plesnească, amenințând să se întoarcă pe dos în orice moment.

Încuietorile de la ferestrele din dormitor, din dormitorul mic, din baie, din sufragerie. Activează declanşatoarele pentru lumină, televizor şi radio din fiecare cameră în parte. Firul invizibil din aţă de bumbac Blu-Tack, la înălţimea genunchiului, de-a latul holului, chiar în faţa uşii de la intrare.

Paranoică? Moi? *Poţi fi convins!*

Îşi luă pelerina de ploaie şi umbrela din cuierul aflat în holul îngust, păşi peste firul de aţă şi privi prin vizor. O întâmpină lucirea pal-gălbuie, de ochi de peşte, a treptelor goale ale scării.

Scoase lanţurile de siguranţă, deschise uşa cu atenţie şi ieşi, simţind imediat mirosul de rumeguş. Închise uşa şi răsuci cheile în fiecare dintre cele trei încuietori.

Apoi se opri ascultând. Undeva, la un etaj inferior, într-un apartament, suna un telefon, în gol. Începu să tremure şi îşi strânse mai bine pe ea pelerina căptuşită cu o ţesătură moale din bumbac, încă neobişnuită cu umezeala şi frigul, după atâţia ani petrecuţi într-un loc însorit. Şi tot neobişnuită să-şi petreacă seara de vineri singură.

Planul ei era să prindă un film, *Reconcilierea*, la multiplexul de la Marina, apoi să-şi ia ceva de mâncare – poate nişte paste – şi, dacă avea curaj, să intre într-un bar pentru două pahare de vin. Aşa, putea măcar simţi confortul de a fi printre alţi oameni.

Îmbrăcată discret în blugi de marcă, nişte cizmuliţe înalte până la gleznă şi o bluză neagră, strânsă pe corp, pe sub pelerină, vrând să arate drăguţ, dar să nu atragă atenţia asupra ei dacă se decidea să meargă la bar, deschise uşa de incendiu dinspre casa scărilor şi văzu, descurajată, că muncitorii o lăsaseră blocată peste weekend cu plăci de ipsos şi un morman de cherestea.

Înjurându-i, se gândi dacă să îşi continue drumul călcând peste materiale, dar apoi, făcându-şi socoteala mai bine, apăsă

butonul ca să cheme liftul, cu ochii la uşa zgâriată, din metal. Peste câteva secunde îl auzi urcând ascultător, zdrăngănind, zgâlţâindu-se şi izbindu-se de pereţii puţului, ajungând la etajul ei cu un clănţănit metalic neplăcut înainte ca uşile exterioare să se deschidă, cu zgomotul unei lopeţi trase peste pietriş.

Păşi înăuntru şi uşa se închise cu acelaşi zgomot, odată cu uşa dublă a cabinei liftului, cuprinzând-o înăuntru. Trase în nări parfumul altcuiva şi mirosul cu iz de lămâie al detergenţilor folosiţi la curăţirea mochetei. Liftul zvâcni în sus câţiva centimetri, atât de brusc, încât Abby fu pe punctul de a cădea.

Iar acum, când era prea târziu ca să se mai răzgândească şi să iasă, cu pereţii metalici apăsând-o din toate părţile şi cu o oglindă mică, aproape opacă, reflectând expresia de panică întipărită pe chipul ei aproape invizibil, liftul se repezi brusc în jos.

Abby era de punctul de a realiza că tocmai făcuse o mare greşeală.

3

Octombrie 2007

Comisarul detectiv Roy Grace stătea aşezat la masa de lucru din biroul lui. Când termină convorbirea telefonică, puse receptorul în furcă şi se lăsă pe spate cu braţele îndoite la ceafă, înclinând scaunul până ce acesta se sprijini de perete. Rahat! La 4.45, într-o vineri după-amiază, weekendul lui tocmai se dusese pe apa sâmbetei – mai mult sau mai puţin literal. Pe un canal de drenare pluvială, în orice caz.

Şi asta venea după jocul de cărţi tembel de aseară, pokerul săptămânal cu băieţii, când pierduse aproape trei sute de lire sterline.

Nimic nu se putea compara cu ideea unei excursii la un canal de scurgere pluvială într-o după-amiază de vineri umedă ca naiba, se gândi el, pentru a-ţi genera o dispoziţie cu adevărat nasoală. Simţi curentul de aer îngheţat ce sufla prin ferestrele care nu se închideau bine ale micului său birou şi ciuli urechea la răpăitul ploii. Nu era de ieşit într-o asemenea zi.

Îl înjură în gând pe operatorul de la camera de control care tocmai îl sunase să-i comunice vestea. Îşi dădu seama că nu făcea decât să tragă în mesager, dar avea toate aranjamentele puse la punct ca să-şi petreacă seara de mâine în Londra, cu

Cleo – o trataţie anume pentru ea. Acum, întâlnirea trebuia anulată, pentru un caz despre care instinctul îi spunea că nu avea să-i placă, şi totul numai pentru că trecuse de serviciu, ca ofiţer principal investigator, în locul unui coleg care se îmbolnăvise.

În slujba asta, omorurile îi făceau lui corabia să plutească. Erau între cincisprezece şi douăzeci pe an în Sussex, multe dintre ele fiind săvârşite în conurbaţia Brighton şi Hove şi în împrejurimi – mai mult decât suficient ca să dea de lucru tuturor investigatorilor şi fiecare să aibă şansa de a arăta ce poate. Era lipsit de inimă să gândească aşa, îşi dădea seama, dar era ştiut că a te ocupa cu brio de cercetări într-un omor brutal, în care era implicată o figură proeminentă, constituia o ocazie bună de a face un pas înainte în carieră. Erai băgat în seamă de presă şi de public, de colegi şi, cel mai important, de şefi. Aveai o satisfacţie imensă după o arestare şi o condamnare reuşite. Mai mult decât simpla îndeplinire a datoriei, ele dădeau familiei victimei ocazia de a încheia un capitol şi de a merge mai departe. Pentru Grace, ăsta era cel mai important lucru.

Îi plăcea să se ocupe de omoruri când exista o urmă fierbinte, vie, când putea să se arunce în acţiune cu o izbucnire de adrenalină, să gândească din mers, să bage în priză o întreagă echipă, ca să o facă să lucreze douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile pe săptămână, şi să aibă şanse să-l prindă pe făptaş.

Dar după cum suna raportul operatorului, cele găsite la faţa locului în canalul de scurgere pluvială indicau orice, numai un omor recent nu. Resturi de schelet. Putea foarte bine să nici nu fie omor, putea fi o sinucidere, poate chiar o moarte naturală. Exista chiar şi posibilitatea vagă să nu fie decât un manechin – se mai întâmplase. Rămăşiţele alea puteau să se afle acolo de zeci de ani, aşa că două zile în plus n-ar fi însemnat, efectiv, nimic.

Simţindu-se vinovat din cauza acestei izbucniri de mânie, se uită la cele aproximativ douăzeci de cutii albastre, puse una peste alta, acoperind cea mai mare parte a suprafeţei carpetate a pardoselii, neocupată deja de mica masa rotundă de şedinţe şi de cele patru scaune.

Fiecare cutie conţinea dosarele-cheie ale unei crime nerezolvate, un caz rece. Restul dosarelor umpleau până la refuz dulapurile din altă parte a Departamentului de Investigaţii Criminale sau erau încuiate, mucegăind într-un garaj umed al

poliţiei din zona în care se petrecuse omorul, ori erau arhivate şi expediate într-o cameră uitată de la subsol, împreună cu toate probele etichetate şi puse în pungi din plastic.

Şi avea sentimentul, generat de cei aproape douăzeci de ani de când investiga crime, că ceea ce-l aştepta acum în canalul de drenare pluvială avea, mai mult ca sigur, să umple o altă cutie albastră, aliniată pe podeaua biroului său.

Era atât de îngropat în feluritele formulare şi rapoarte care trebuiau completate, încât cu greu se putea găsi un centimetru pătrat de pe biroul lui care să nu fie acoperit de maldăre de documente. Trebuia să lucreze cu cronologii, probe, declaraţii şi tot ce mai era cerut de procuratură pentru două procese de omucidere cărora le venea rândul anul următor. Unul privitor la o lepădătură de comerciant de doi bani, care îşi derula afacerile pe internet, pe nume Carl Venner, iar celălalt, la un psihopat pe nume Norman Jecks.

Aruncându-şi ochii peste un document întocmit de Emily Gaylor, o tânără din Departamentul de Instrumentare a Cazurilor din Brighton, Grace puse mâna pe telefon şi formă un interior, nutrind o uşoară satisfacţie de pe urma faptului că era pe punctul de a strica, la rândul lui, weekendul altcuiva.

I se răspunse aproape imediat.

— ASD Branson.

— Ce faci în momentul ăsta?

— Mă pregătesc să plec acasă, bătrâne, mulţumesc de întrebare, răspunse Glenn Branson.

— Răspuns incorect.

— Ba nu, e răspunsul corect, insistă agentul-şef detectiv Branson. Ari trebuie să meargă la o lecţie de dresaj, iar eu am grijă de copii.

— Dresaj? Ce-i aia?

— Ceva în legătură cu calul ei, care costă treizeci de lire ora.

— Va trebui să ia copiii cu ea. Ne întâlnim jos, în parcare, în cinci minute. Trebuie să aruncăm o privire la un cadavru.

— Aş prefera să merg acasă.

— Şi eu. Şi cred că mortul ar prefera să fie şi el tot acasă, răspunse Grace. Acasă, în faţa televizorului, cu un ceai cald, în loc să putrezească într-un canal de drenare pluvială.

4

Octombrie 2007

După câteva secunde, liftul se opri cu o smucitură, legănându-se dintr-o parte în alta, izbindu-se de pereţi cu un zăngănit ce stârnea ecouri, asemănător zgomotului făcut de două butoaie de ulei ciocnite unul de altul. Apoi se repezi înainte, izbind-o pe Abby de uşă.

Aproape imediat, se lansă iarăşi brusc, în cădere liberă. Abby scăpă un scâncet. Pentru o fracţiune de secundă, duşumeaua carpetată căzu de sub ea, făcând-o să se simtă ca şi cum şi-ar fi pierdut greutatea. Apoi urmă o zguduitură zgomotoasă şi podeaua păru că se ridică, izbindu-i tălpile cu o asemenea forţă, încât îi scoase aerul din stomac, ca şi cum picioarele i s-ar fi înfipt în gât.

Liftul se răsuci, aruncând-o ca pe o păpuşă stricată în oglinda de pe peretele din spate, şi se smuci iarăşi în jos înainte de a rămâne aproape nemişcat, legănându-se uşor, cu podeaua înclinată sub un unghi nefiresc.

— O, Doamne, şopti Abby.

Lumina din tavan pâlpâi, se stinse, apoi se aprinse din nou. Se simţea un miros greu, acru, de fire electrice arse, şi Abby văzu o spirală subţire de fum plutind alene pe lângă ea.

Îşi ţinu respiraţia, oprindu-şi un alt scâncet în gâtlej. Se simţea ca şi cum blestematul de lift, cu ea cu tot, ar fi atârnat suspendat de un singur fir, extrem de subţire şi gata să se rupă.

Deodată, deasupra ei se auzi un zgomot de metal frânt. Sfâşiat. Îşi aruncă ochii spre tavan, cuprinsă de o spaimă cumplită. Nu ştia prea multe despre lifturi, dar se auzea ca şi cum ceva era tăiat cu o foarfecă pentru metal. Imaginaţia i-o luă razna şi în faţa ochilor îi apăru cârligul care fixa cablul de tavanul liftului, rupându-se.

Liftul căzu câţiva centimetri.

Abby ţipă ascuţit.

Apoi alţi câţiva centimetri. Înclinarea podelei se accentuă.

Liftul se roti cu o smucitură, însoţită de un puternic zăngănit metalic, spre stânga, apoi scăpă în jos. Deasupra capului ei se auzi o pocnitură ascuţită, ca şi cum se rupsese un fir încordat la maximum.

Liftul se mai prăbuşi câţiva centimetri.

Când făcu o mişcare, încercând să-şi regăsească echilibrul,

Abby căzu grămadă, zdrobindu-şi umărul de perete, apoi se izbi cu capul de uşi. Rămase nemişcată un moment, cu nările umplute de praf de la carpetă, fără să îndrăznească să mişte, uitându-se ţintă la tavan. În centru era un panou din sticlă mată, cu câte o fâşie luminoasă de o parte şi de alta. Trebuia să iasă din chestia asta, ştia, trebuia să iasă repede. Lifturile din filme aveau chepenguri în tavan. Ăsta de ce nu avea?

Panoul cu butoane era puţin mai departe decât până unde se putea întinde ea. Încercă să se ridice în genunchi ca să ajungă la el, dar liftul începu să se clatine atât de violent, izbindu-se iarăşi de pereţii puţului ca şi cum, într-adevăr, nu se ţinea decât într-un singur fir, încât Abby se opri, temându-se că o singură mişcare în plus îl putea face să se rupă.

Stătu nemişcată câteva clipe, respirând cu greutate, îngrozită, încercând să prindă vreun sunet vestind apropierea cuiva care să o ajute. Nu se auzea nimic. Dacă Hassan, vecinul care locuia două etaje mai jos, nu era acasă, iar restul locatarilor erau fie plecaţi şi ei, fie în apartamentele lor, cu televizoarele la volum mare, nimeni nu avea cum să ştie ce se întâmplase.

Alarma. Trebuia să apese pe butonul de alarmă.

Trase adânc aer în piept, de câteva ori. Îşi simţea capul ca strâns într-o chingă, ca şi cum scalpul i-ar fi fost cu un număr mai mic. Pereţii se apropiau de ea, brusc, apoi se lărgeau, depărtându-se, înainte de a se apropia iarăşi, de parcă ar fi fost nişte plămâni. Înăuntru, spre ea, apoi îndepărtându-se iarăşi, plămâni care respirau, pulsau. Avea un atac de panică.

— Salut, îngăimă ea încetişor, şoptind răguşit, spunând ce o învăţase terapeuta ei să spună ori de câte ori simţea că se apropie un atac de panică. Mă cheamă Abby Dawson. Mă simt bine. Asta nu-i decât o reacţie chimică anormală. Mă simt bine, sunt în corpul meu, nu sunt moartă, o să treacă.

Se târî câţiva centimetri, către butonul de alarmă. Podeaua se clătină, se roti, ca şi cum s-ar fi aflat pe o placă pusă în echilibru în vârful unui băţ ascuţit, putând să cadă în orice clipă. Aşteptând până când podeaua se stabiliză iarăşi, se deplasă alţi câţiva centimetri. Apoi alţii. Încă un fuior de fum albastru, mirosind acru, trecu pe lângă ea, tăcut ca un duh eliberat dintr-o sticlă. Abby ridică mâna, întinzându-se cât putu de mult, şi apăsă tare, cu degetul tremurând, pe butonul de metal cenuşiu pe care era imprimat cu roşu cuvântul ALARMĂ.

Nu se întâmplă nimic.

5

Octombrie 2007

Nu mai rămăsese decât o foarte slabă lumină de zi când, cufundat în gânduri, Roy Grace intră cu maşina cenuşie, fără însemnele poliţiei, pe Trafalgar Street. O fi fost ea numită cu mândrie după o mare victorie navală, dar capătul acesta sordid de stradă era mărginit pe ambele părţi de clădiri şi magazine murdare, neatrăgătoare, şi, în cea mai mare parte a zilei şi a nopţii, era plin de dealeri de droguri. Dar vremea mizerabilă din după-amiaza asta îi ţinea pe toţi înăuntru, cu excepţia celor mai disperaţi dintre ei. Glenn Branson, îmbrăcat elegant într-un costum maro cu dunguliţe albe şi cravată imaculată din mătase, stătea lângă Grace, într-o tăcere îmbufnată.

Fapt neobişnuit pentru o maşină de serviciu folosită de toată lumea, Hyundai-ul aproape nou încă nu începuse să pută ca un ambalaj folosit de la McDonald’s, umplut cu gel de păr învechit, ci încă avea mirosul acela proaspăt, de maşină nouă. Grace făcu la dreapta, pe lângă gardul de protecţie înalt al unei firme de construcţii. În spate, o zonă întinsă şi neîngrijită din centrul Brightonului era refăcută, transformând două vechi şi în mare parte scoase din uz depouri de vagoane de marfă într-o nouă zonă şic, de dezvoltare urbană.

Imaginea opulentă dată de artist viziunii arhitectului se întindea pe aproape toată lungimea gardului de protecţie. CARTIERUL NEW ENGLAND. LOCUINŢE ŞI BIROURI PENTRU UN STIL DE VIAŢĂ AMBIŢIOS. Arăta, se gândi Grace, ca oricare alt proiect de dezvoltare urbană modernă din orice oraş prin care ai trecut vreodată. Numai sticlă şi bare aparente de oţel, curţi interioare cu garduri vii tunse cu grijă şi pomişori împrăştiaţi de jur împrejur şi nici picior de vagabond gata să te atace ca să te jefuiască. Într-o bună zi, întreaga Anglie va arăta exact la fel şi nu vei mai şti în ce oraş te afli.

Dar asta chiar contează? se întrebă el deodată. Am ajuns deja să fiu un răsuflat, la treizeci şi nouă de ani? Chiar vreau ca oraşul ăsta, pe care-l iubesc atât de mult, să fie conservat, cu toate neajunsurile lui, într-un fel de capsulă a timpului?

În acest moment, însă, avea pe cap ceva mai important decât politicile de planificare ale departamentului de dezvoltare urbană al conurbaţiei Brighton şi Hove. Mai important chiar decât rămăşiţele umane spre care se îndreptau, pentru a le

examina. Ceva care îl deprima.

Cassian Pewe.

Luni, după o lungă convalescenţă în urma unui accident de maşină şi mai multe încercări eşuate, Cassian Pewe urma să înceapă, în fine, să lucreze la sediul Departamentului de Investigaţii Criminale, pe acelaşi post ca Grace. Şi cu un mare avantaj: comisarul detectiv Cassian Pewe era preferatul cu ochi albaştri al asistentului şefului poliţiei, Alison Vosper, adică practic era *bete noire*[1]-ul ei.

În ciuda a ceea ce el considera a fi succese majore înregistrate pe parcursul ultimelor luni, Roy Grace ştia că se afla foarte aproape de a fi transferat de la Poliţia Sussex undeva, într-un fund de ţară. Nu voia deloc să fie mutat din Brighton şi Hove. Şi nici – încă şi mai important – de lângă iubita lui Cleo.

După părerea lui, Cassian Pewe era unul dintre tipii ăia aroganţi, deopotrivă imposibil de arătoşi şi pe deplin conştienţi de asta. Avea păr auriu, ochi albaştri angelici, era permanent bronzat şi avea o voce la fel de sfredelitoare ca o freză de dentist. Se ferchezuia şi umbla ţanţoş, radiind un aer firesc de autoritate şi comportându-se întotdeauna ca şi cum el ar fi fost şeful, chiar şi când nu era.

Roy avusese o altercaţie cu el pe tema asta, când în urmă cu vreo doi ani poliţia metropolitană trimisese întăriri, ca s-o ajute pe cea din Brighton în timpul conferinţei Partidului Laburist. Dintr-o aroganţă prostească, Pewe, pe atunci inspector detectiv, arestase doi informatori pe care Roy îi cultiva cu grijă, de ani de zile, iar apoi refuzase categoric să renunţe la acuzaţii. Şi, ceea ce-l înfuriase şi mai mult pe Roy, când se dusese sus, Alison Vosper îi ţinuse partea lui Pewe.

Roy nu putea să-şi dea seama ce vedea ea la omul ăsta, decât dacă, aşa cum uneori bănuia posomorât, cei doi aveau o idilă – oricât de improbabilă ar fi fost aceasta. Graba ei de a-l aduce pe Pewe de la Met şi de a-l promova, reducând efectiv la jumătate sarcinile de serviciu ale lui Grace – când în realitate el era capabil să se ocupe de toate singur – mirosea a un soi de plan nedeclarat.

În mod normal iritant de vorbăreţ, Glenn Branson nu scosese nici un cuvânt de când plecaseră de la sediul central al DIC, de

---

1 *Bete noire* (în lb. fr. în original), personaj detestabil, de care trebuie să te fereşti, omul negru (n. tr.).

la Sussex House. Poate că se supărase într-adevăr pentru că era îndepărtat de familie tocmai în seara de vineri. Sau poate pentru că Roy nu se oferise să-l lase pe el să conducă. Apoi, pe neaşteptate, agentul-şef detectiv sparse tăcerea.

— Ai văzut vreodată filmul ăla, *În arşiţa nopţii?* întrebă el.

— Nu cred, spuse Grace. Nu. De ce?

— Era vorba despre un poliţai rasist, din Sud.

— Şi?

Branson ridică din umeri.

— Mă comport ca un rasist?

— Puteai să strici weekendul altcuiva. De ce pe al meu?

— Pentru că întotdeauna mi se pune pata pe negri.

— Ari aşa crede.

— Doar nu vorbeşti serios?

Cu vreo două luni în urmă, Roy îl luase pe Glenn să stea la el, când nevastă-sa îl dăduse afară din casă. Cele câteva zile petrecute împreună fuseseră cât pe ce să pună capăt unei frumoase prietenii. Acum Glenn era iarăşi împreună cu soţia lui.

— Vorbesc serios.

— Cred că Ari are o problemă.

— Imaginea panoramată de la început, cu podul, e faimoasă. E una dintre cele mai lungi scene panoramate din istoria cinematografului, zise Glenn.

— Excepţional. Am să-l văd, cândva. Ascultă aici, prietene al meu, Ari trebuie să revină cu picioarele pe pământ.

Glenn îi oferi o lamă de gumă. Grace o acceptă şi începu să o mestece, înviorat de aroma pătrunzătoare de mentă. Apoi Glenn spuse:

— Chiar trebuia să mă târăşti până aici în seara asta? Puteai să iei pe altcineva.

Trecură de colţul unei străzi şi Grace văzu un bărbat într-un trening ponosit vorbind unui tânăr care avea un hanorac cu glugă. Pentru ochiul lui de cunoscător, cei doi păreau că ascund ceva. Un dealer de droguri din zonă servindu-şi un client.

— Credeam că s-au mai aranjat lucrurile între tine şi Ari.

— Şi eu. I-am cumpărat afurisitul de cal pe care şi-l dorea. Acum se vădeşte că nu-i tipul de cal care trebuia.

În cele din urmă, printre lamele ştergătoarelor care se frecau de parbriz cu un fâşâit înfundat, Grace reuşi să vadă câteva excavatoare, o maşină de poliţie, banda alb-albastră folosită la delimitarea locului crimei, trasă de-a latul intrării într-un şantier, şi un agent de poliţie înmuiat de ploaie, cu un aer

nefericit, într-o jachetă galbenă fosforescentă, ţinând în mână un clipboard înfăşurat într-o pungă de plastic. Scena îi făcu plăcere lui Grace: măcar poliţiştii în uniformă din ziua de azi învăţaseră ce trebuia făcut pentru a proteja locul crimei.

Trase lângă bordură, oprind chiar în faţa maşinii de poliţie, şi se întoarse spre Glenn.

— Se apropie examinarea pentru promovarea la gradul de inspector, nu-i aşa?

— Da.

Roy ridică din umeri.

— Asta ar putea fi exact tipul de investigaţie care să-ţi furnizeze suficiente subiecte pentru interviu. Factorul interes.

— Asta spune-i-o lui Ari.

Grace îşi trecu braţul peste umerii prietenul lui. Îl iubea pe tipul ăsta, care era unul dintre cei mai strălucitori detectivi pe care-i întâlnise. Glenn avea toate calităţile care să-l ducă departe în forţele de poliţie, dar cu un preţ. Iar acel preţ era ceva ce mulţi nu puteau accepta. Programul nebunesc distrugea prea multe căsnicii. În general, cei care rezistaseră cel mai bine erau căsătoriţi tot cu ofiţeri de poliţie. Sau cu asistente medicale, ori cu femei având alte profesii în care programul antisocial era la ordinea zilei.

— Te-am ales astăzi pe tine pentru că eşti cel mai bun om pe care puteam să-l am alături. Dar nu te forţez. Poţi să vii cu mine sau să pleci acasă. Alegerea îţi aparţine.

— Sigur, bătrâne, mă duc acasă şi după aia, ce? Mâine sunt iarăşi în uniformă, arestând homosexuali pentru expunere indecentă pe Duke’s Mound. Am înţeles bine?

— Mai mult sau mai puţin.

Grace coborî din maşină. Branson îl urmă.

Aplecându-se ca să se ferească de ploaie şi de vântul care urla, îşi traseră pe ei combinezoanele albe şi cizmele de cauciuc, apoi, arătând ca o pereche de spermatozoizi, se apropiară de agentul care păzea locul crimei şi semnară de sosire.

— O să aveţi nevoie de lanterne, spuse agentul.

Grace îşi aprinse lanterna, apoi o stinse. Branson îl imită. Un al doilea agent, purtând şi el o jachetă de un galben strălucitor, îi conduse prin lumina care se împuţina. Porniră plescăind cu cizmele prin noroiul lipicios în care erau imprimate urme de cauciucuri de la utilajele grele, luând-o de-a latul şantierului uriaş. Trecură pe lângă o macara înaltă, un excavator JEB tăcut şi nişte stive de materiale de construcţie acoperite cu folii de

plastic fixate cu baghete înguste de lemn. Zidul năruit de cărămidă roşie victoriană din faţa fundaţiei turnate pentru parcarea gării Brighton se ridică abrupt în faţa lor. Dincolo de întunecimea din jurul lor se vedea lucirea portocalie a luminilor de pe străzile oraşului. O secţiune din gardul de protecţie zdrăngănea în vânt şi pe undeva două piese din metal se izbeau una de alta.

Grace cercetă terenul din priviri. Câţiva piloni pentru fundaţie. Excavatoarele grele bătătoriseră, probabil, zona vreme de luni de zile. Probe nu puteau preleva decât din canalul de drenare, pentru că orice va fi existat cândva în afara lui dispăruse de mult.

Agentul se opri şi arătă în jos, într-un şanţ săpat cu excavatorul, la vreo şase-şapte metri sub ei. Grace se uită atent la ceea ce arăta ca un şarpe preistoric parţial îngropat, cu o gaură căscată în spinare. Mozaicul de cărămizi, atât de vechi încât deveniseră aproape incolore, forma o parte a unui tunel pe jumătate scufundat, care pe alocuri se ridica puţin deasupra noroiului.

Canalul de scurgere pluvială al vechii linii de tren Brighton-Kemp Town.

— N-a ştiut nimeni că e acolo, spuse agentul. L-a spart JEB-ul astăzi, ceva mai devreme.

Roy Grace se opri un moment, încercând să-şi învingă teama de înălţime, chiar şi pentru această distanţă relativ mică. Apoi trase adânc aer în piept şi o luă nesigur la vale pe panta abruptă, alunecoasă. Răsuflă uşurat când se văzu ajuns jos în picioare şi nevătămat. Şi deodată, trupul şarpelui se vădi a fi cu mult mai mare şi mult mai expus decât păruse de sus. Forma rotunjită se curba deasupra lui, înaltă de aproape doi metri, ghici el. Gaura din mijloc era neagră ca o peşteră.

Se apropie cu paşi mari de ea, cu Branson şi agentul urmându-l îndeaproape, şi îşi aprinse lanterna. Când intră în canal, umbrele începură să danseze frenetic înaintea lui. Îşi trase capul între umeri şi îşi încreţi nasul dând de mirosul puternic, fetid, de umezeală. Era mai înalt aici, înăuntru, decât păruse din afară; avea sentimentul să se află într-un tunel vechi de metrou, fără nici un peron.

— *Al treilea om*, spuse deodată Glenn Branson. Ai văzut filmul. Pe ăsta îl ai acasă.

— Cel cu Orson Welles şi Joseph Cotten? întrebă Grace.

— Da. Ai o memorie bună! Canalele îmi amintesc întotdeauna

de el.

Grace îndreptă fasciculul luminos spre dreapta. Întuneric. Bălţoace sclipitoare de apă. Zidărie veche. Apoi întoarse lanterna spre stânga. Şi sări ca ars.

— Rahat! strigă Glenn Branson stârnind ecouri în jurul lor.

Cu toate că Grace se aşteptase la asta, ceea ce văzu la câţiva metri în faţa lor, în tunel, tot îi dădu fiori. Un schelet sprijinit de zid, parţial îngropat în nisip fin. Arăta de parcă tocmai se odihnea, aşteptându-l. Şuviţe lungi de păr erau încă ataşate pe alocuri de craniu, dar altfel, în mare, erau numai oasele goale, ciugulite sau curăţate prin putrefacţie, cu câteva bucăţi mici de piele uscată.

Grace o luă plescăind prin bălţoace spre schelet, atent să nu alunece pe stratul de mucegai. Două gămălii gemene de roşu apărură şi dispărură pentru o clipă. Un şobolan. Mută raza de lumină înapoi pe craniu; rânjetul îl făcu să se cutremure.

Dar şi altceva.

Părul. Deşi luciul dispăruse, avea aceeaşi lungime şi culoare de grâu de iarnă ca părul demult dispărutei lui soţii, Sandy.

Încercând să-şi alunge gândul din minte, se întoarse spre agent şi întrebă:

— Aţi cercetat pe toată lungimea?

— Nu, domnule, m-am gândit că trebuie să-i aşteptăm pe criminalişti.

— Bine!

Grace se simţi uşurat, bucuros că tânărul avusese bunul-simţ să nu rişte să deranjeze sau să distrugă vreo probă care s-ar mai fi putut afla acolo. Apoi realiză că îi tremura mâna. Îndreptă din nou lanterna spre craniu.

Spre şuviţele de păr.

În ziua când el împlinise treizeci de ani, acum ceva mai mult de nouă ani, Sandy, soţia lui pe care o adora, dispăruse de pe faţa pământului. De atunci încoace o căutase fără întrerupere. Întrebându-se în fiecare zi şi în fiecare noapte ce se întâmplase cu ea. Fusese răpită şi ţinută închisă undeva? Fugise cu vreun iubit neştiut? Fusese ucisă? Se sinucisese? Era încă în viaţă sau era moartă? Apelase până şi la clarvăzători şi la toate soiurile de persoane cu însuşiri paranormale pe care le putuse găsi.

Ultima dată fusese la Munchen, unde se semnalase posibilitatea de a fi fost văzută. Existase o oarecare logică, deoarece avea rude, din partea mamei ei, prin apropiere. Dar nici una dintre ele nu primise veşti de la ea şi toate cercetările

lui, ca de obicei, nu duseseră la nimic. De fiecare dată când se ocupa de un caz de femeie moartă neidentificată care era, chiar şi aproximativ, cam de vârsta lui Sandy, se întreba dacă nu cumva, de data asta, era ea.

Iar scheletul din faţa lui, acum, din tunelul ăsta de canalizare pluvială din oraşul în care se născuse, crescuse şi se îndrăgostise, părea că îi reproşează ceva anume, ca şi cum ar fi spus: *Nu te-ai prea grăbit să vii încoace!*

6

Octombrie 2007

De pe podeaua dură, mochetată, Abby se uita atent la inscripţia de lângă panoul de comandă de pe peretele cenuşiu al liftului. Cu litere de tipar roşii pe fond alb scria:

DACA SA STRICAT
SUNAŢI LA 013 228 7828
SAU FORMAŢI 999

Gramatica nu o făcea să fie încrezătoare. Sub panoul de comandă era o uşiţă îngustă, cu geamul crăpat. Încet, centimetru cu centimetru, se târî pe podea. Era la numai vreun metru depărtare, dar cu liftul clătinându-se cumplit la fiecare mişcare, putea la fel de bine să fie şi pe partea cealaltă a globului.

În cele din urmă reuşi să ajungă la ea, o forţă să se deschidă şi ridică receptorul prins de un fir spiralat.

Telefonul era mort.

Apăsă de câteva ori rapid în furcă şi liftul se clătină iarăşi puternic, dar din receptor nu se auzi nici un zgomot. Formă numărul, pentru orice eventualitate. Tot nimic.

Asta-i bună, îşi spuse ea. Grozav. Apoi îşi scoase uşor mobilul din poşetă şi formă 999.

Telefonul scoase un bip ascuţit. Pe ecran apăru mesajul:

În afara ariei de acoperire.

— Isuse, nu, nu-mi face una ca asta!

Respirând precipitat, închise mobilul, apoi îl deschise iarăşi după câteva secunde, aşteptând să apară măcar o singură

liniuţă de semnal. Dar nu apăru nici una.

Formă încă o dată 999 şi obţinu acelaşi bip ascuţit şi acelaşi mesaj. Încercă din nou şi din nou, apăsând de fiecare dată tot mai tare pe butoane.

— Haide, haide! Te rog, te rog!

Privi iarăşi ecranul. Uneori intensitatea semnalului creştea şi descreştea. Poate că dacă aştepta…

Apoi strigă, ezitant la început:

— Alo? Ajutaţi-mă!

Vocea îi sună slab, ca de sub un clopot de sticlă.

Trăgând adânc aer în plămâni, slobozi din toate puterile:

— ALO! AJUTAŢI-MĂ, VĂ ROG! AJUTAŢI-MĂ! SUNT BLOCATĂ ÎN LIFT!

Aşteptă. Linişte.

O linişte atât de puternică, încât o putea auzi. Bâzâitul unui beculeţ din panoul de deasupra capului ei. Bubuitul propriei ei inimi. Sunetul sângelui alergându-i prin vene. Pufăitul rapid al propriei respiraţii.

Vedea cum se strâng pereţii în jurul ei.

Inspiră încet, apoi expiră. Se uită iarăşi atent la ecranul telefonului ei. Mâna îi tremura atât de tare, încât îi era aproape imposibil să zărească ceva. Numerele se vedeau ca prin ceaţă. Inspiră iarăşi adânc, apoi din nou. Formă încă o dată 999. Nimic. Lăsând telefonul deoparte, izbi puternic cu pumnul în perete.

Se auzi un *bum* cu reverberaţii, iar liftul se clătină alarmant, lovindu-se cu un zgomot metalic de un perete al puţului, căzând alţi câţiva centimetri.

— Ajutaţi-mă! ţipă Abby.

Chiar şi asta făcu ca liftul să se clatine iarăşi şi să se lovească de perete. Abby încremeni. Liftul se opri.

Apoi, prin spaima care o cuprinsese, simţi un fior de mânie isterică faţă de situaţia nenorocită în care se afla. Trăgându-se puţin înainte, începu să izbească în uşile metalice şi să ţipe în acelaşi timp – ţipă până când urechile începură să o doară din cauza zgomotului şi gâtlejul i se umflă prea tare ca să mai poată continua şi începu să tuşească înecându-se, de parcă plămânii i se umpluseră de praf.

— SCOATEŢI-MĂ DE AICI!

Atunci simţi că liftul se pune în mişcare deodată, ca şi cum cineva îl împingea în jos, de pe acoperiş. Îşi îndreptă privirea în sus. Îşi ţinu respiraţia, ascultând.

Dar tot ce reuşi să audă fu liniştea.

7

11 septembrie 2001

Lorraine Wilson stătea, fără sutien, pe un şezlong în grădina ei, sorbind sfârşitul de vară, încercând să-şi accentueze bronzul. Prin ochelarii mari de soare, ovali, se uită la ceas – Rolex-ul de aur pe care Ronnie i-l cumpărase de ziua ei, în iunie, şi care, insistase el, era veritabil. Dar ea nu credea. Îl cunoştea prea bine pe Ronnie. Nu ar fi cheltuit el zece mii de lire sterline când ar fi putut cumpăra ceva asemănător pentru numai cincizeci. Şi cu siguranţă că nu la momentul acela, cu problemele lui financiare.

Nu că el i-ar fi împărtăşit vreodată ceea ce-l frământa, dar ea îşi putea da seama din felul în care în ultima vreme strânsese băierile pungii la orice, verificându-i bonurile de la băcănie, plângându-se de banii pe care îi cheltuia pe haine, la coafor şi chiar pe mesele pe care le lua în oraş cu prietenele. Unele părţi ale casei erau jenant de neîngrijite, dar Ronnie refuzase să o lase să cheme decoratorii, spunându-i că trebuie să facă economie.

Îl iubea profund, dar exista o parte din el la care ea nu putuse ajunge niciodată, de parcă ar fi avut un compartiment interior secret, unde-şi ţinea demonul propriu şi unde se lupta cu el de unul singur. Ştia cam care era demonul ăla – dorinţa lui de a arăta lumii, şi în special tuturor celor care îl cunoşteau, că era un om de succes.

Acesta era şi motivul pentru care cumpărase casa asta, foarte aproape de Shirley Drive, unde chiar că nu-şi puteau permite să locuiască. Nu era mare, dar se afla într-unul dintre cele mai scumpe cartiere rezidenţiale din Brighton şi Hove, o zonă liniştită, întinsă pe dealuri, cu case înconjurate de grădini ample, înşiruite în lungul unor străzi mărginite de copaci. Şi deoarece casa era modernă, cu corpuri de clădire la niveluri diferite, arăta altfel decât cele mai multe dintre locuinţele convenţionale, în stil Edward-Tudor târziu, care dădeau nota generală a zonei, iar lumea nu observa că, de fapt, era foarte mică. Platforma din lemn de tek şi mica piscină în aer liber îi adăugau un pic de splendoare, gen Beverly Hills.

Era 1.50 după-amiaza. Frumos din partea lui că tocmai

sunase. Fusurile orare îi dăduseră întotdeauna bătaie de cap; ciudat că el îşi lua micul dejun, iar ea prânzul, cu brânză de fermă şi fructe de pădure. Era fericită că Ronnie avea să se întoarcă chiar în seara aceea. Îi era întotdeauna dor de el când era plecat – şi, ştiindu-l afemeiat, se întreba mereu de ce era în stare când rămânea singur. Dar asta era o călătorie scurtă – doar trei zile, nu prea rău.

Această parte a grădinii era complet izolată, protejată de ochii vecinilor printr-un gard înalt din plasă deasă, întreţesută cu iederă matură şi un tufiş uriaş de rododendron, care părea că avea ambiţii de copac. Lorraine se uită la vânturătorul electronic din piscină, care parcurgea întregul bazin mişcându-se în sus şi-n jos prin apa albastră, făcând vălurele. Alfie, pisica lor tărcată, părea să fi găsit ceva interesant în spatele rododendronului şi mergea încet pe lângă el, se uita atent, se întorcea, mai făcea câţiva paşi şi privea iarăşi cu atenţie.

Niciodată nu ştiai ce gândesc pisicile, îi trecu deodată prin minte. Alfie chiar semăna puţin cu Ronnie. Serios.

Lorraine puse farfuria jos, pe platforma din lemn, şi începu să frunzărească *Daily Mail*. Mai avea o oră şi jumătate până când trebuia să plece la coafor. Avea să-şi facă şuviţe, apoi se va duce la salonul de manichiură. Voia să arate întotdeauna bine pentru el.

Răsfăţându-se în razele calde ale soarelui, întorcea pagină după pagină. În câteva minute, avea să se ridice şi să-i calce lui Ronnie cămăşile. Cumpăra el ceasuri contrafăcute, dar cămăşile erau originale şi întotdeauna achiziţionate de pe Jermyn Street, din Londra. Era obsedat să aibă cămăşile bine călcate. Acum, că menajera plecase, ca parte a deciziei lor de a face economie, trebuia să facă ea toată munca din casă.

Se gândi, zâmbind, la zilele de început cu Ronnie, când chiar îi făcea plăcere să-i spele şi să-i calce. Cu zece ani în urmă, când se întâlniseră, ea lucra ca prezentator într-un magazin duty-free de pe aeroportul Gatwick, iar Ronnie îşi lipea cioburile vieţii după ce frumoasa, dar descreierata lui soţie fugise la Los Angeles ca să trăiască cu un tip pe care-l cunoscuse cu ocazia unei seri între fete, la Londra, un regizor de film care urma să facă din ea o vedetă.

Lorraine îşi aminti prima lor vacanţă, petrecută într-un mic apartament închiriat lângă Marbella, cu vedere spre debarcaderul iahturilor din Puerto Banus. Ronnie băuse bere pe balcon, privind plin de invidie la ambarcaţiunile de jos şi

promiţându-i că într-o zi ei vor avea cel mai mare iaht din port. Şi ştia cum să vrăjească o femeie, pe bune. Era maestru la asta.

Nimic nu-i plăcuse mai mult decât să-i spele hainele. Să-i simtă în mână tricourile, slipurile, chiloţii, ciorapii şi batistele. Să absoarbă mirosul bărbătesc din ele. Îi producea o intensă satisfacţie să calce acele cămăşi frumoase şi apoi să-l privească îmbrăcându-le, ca şi cum el ar fi purtat o parte din ea însăşi.

Acum asta devenise o corvoadă şi îşi dădea seama că îi purta pică pentru faptul că era meschin.

Se întoarse la articolul despre terapia prin substituţie hormonală pe care-l citea. Dezbaterea în curs: ameliorarea simptomelor menopauzei – şi menţinerea aspectului tineresc – depăşea sau nu ca importanţă riscurile suplimentare de cancer la sân şi alte nenorociri? O viespe începu să îi bâzâie în jurul capului şi o goni cu mâna, apoi se opri să se uite la propriul ei piept. Mai avea doi ani până la patruzeci şi totul începea să o ia la vale, cu excepţia costisitorilor ei sâni.

Lorraine nu era o frumuseţe desăvârşită, răpitoare, ci fusese întotdeauna, aşa cum spunea Ronnie, *arătoasă.* Îşi datora părul blond bunicii ei norvegiene. Nu cu mulţi ani în urmă, la fel ca un trilion de alte blonde de pe glob, copiase de acum clasicul mod de a-şi aranja părul al Dianei, prinţesa de Wales, şi de vreo două ori chiar fusese întrebată dacă nu este prinţesa de Wales.

Acum, se gândi ea posomorâtă, *va trebui să fac ceva în legătură cu restul corpului.*

Cum stătea întinsă în şezlong, abdomenul îi semăna cu marsupiul unui cangur. Parcă era o femeie care avusese mai multe naşteri, când muşchii se lăsaseră sau pielea fusese permanent întinsă. Iar pe toată partea de sus a coapselor avea celulită.

Şi tot acest dezastru se întâmpla (spre necazul lui Ronnie, din cauza cheltuielilor) în timp ce ea se ducea de trei ori pe săptămână la antrenorul ei personal.

Viespea se întoarse, bâzâindu-i în jurul capului.

— Şterge-o, zise ea, gonind-o iarăşi cu mâna. Pleacă.

Apoi sună telefonul. Se aplecă şi-l luă de jos. Era sora ei, Mo, iar vocea ei, de obicei calmă şi veselă, părea ciudat de agitată.

— Ai televizorul deschis?

— Nu, sunt afară, în grădină, răspunse Lorraine.

— Ronnie e la New York, nu-i aşa?

— Da, tocmai am vorbit cu el. De ce?

— S-a întâmplat ceva îngrozitor. E pe toate canalele de ştiri.

Un avion tocmai s-a ciocnit de World Trade Center.

8

Octombrie 2007

Ploaia se înteţi, răpăind ca grindina pe acoperişul de tablă al dubei cu care sosiseră cei de la Criminalistică, Unitatea de Sprijin Ştiinţific. Ferestrele erau opacizate, pentru a lăsa să pătrundă înăuntru lumina, dar nu şi privirile indiscrete. Însă afară nu mai era decât foarte puţină lumină acum, doar paloarea amurgului umed, vopsit în culoarea ruginie a zece mii de becuri din sistemul de iluminare al oraşului.

În ciuda dimensiunilor exterioare mari ale dubei, un Transit LWB, spaţiul interior rezervat pentru şedinţele de lucru era redus. Roy Grace, după ce termină o convorbire telefonică pe mobil, preluă conducerea întâlnirii, cu regulamentul, pe care-l scosese din geanta de teren, aşezat în faţa lui.

Îngrămădiţi unul în altul în jurul mesei, pe lângă Glenn Branson, se aflau acolo managerul locului crimei, un consilier de cercetări criminalistice, un experimentat ofiţer criminalist, unul dintre cei doi agenţi în uniformă care asigurau paza şi Joan Major, arheologul legist pe care Poliţia Sussex îl chema de obicei să ajute la identificarea scheletelor sau să precizeze dacă oasele găsite întâmplător la săparea vreunei fundaţii, de copii prin pădure sau dezgropate de grădinari erau umane sau animale.

În interiorul maşinii-laborator era rece şi umed, iar aerul mirosea puternic a vapori sintetici. Într-o secţiune a rastelului din elemente modulare erau stivuite role de bandă pentru delimitarea locului crimei, într-o alta saci pentru cadavre, plus materiale pentru construirea de corturi, folii pentru pus pe jos, funii, cabluri electrice, ciocane, fierăstraie, topoare şi sticle de plastic cu diverse substanţe chimice. Grace considerase întotdeauna că vehiculele astea aveau ceva trist în ele. Erau ca nişte rulote, dar ele nu mergeau niciodată în campinguri, ci numai în locurile unde murise cineva sau se săvârşiseră crime violente.

Era 6.30 seara.

— Nadiuska nu e disponibilă, îşi informă Grace nou-formata echipă, punând jos telefonul mobil.

— Asta înseamnă că îl avem pe Frazer? întrebă Glenn

îmbufnat.

— Da.

Grace văzu cum feţele tuturor se lungesc. Nadiuska De Sancha era patologul de la Home Office cu care toată lumea din DIC Sussex prefera să lucreze. Era iute, interesantă şi plăcută – şi mai arăta şi bine, ca un bonus. Prin contrast, Frazer Theobald era întunecat şi încet, deşi lucra meticulos.

— Dar adevărata problemă este că în momentul de faţă Frazer are de terminat o autopsie în Esher. Poate ajunge aici cel mai devreme în jur de 9.

Prinse privirea lui Glenn. Amândoi ştiau ce însemna asta – o noapte întreagă.

Grace scrise ca titlu pe prima pagină a notesului: *INFORMARE ÎNAINTEA CERCETĂRII LOCULUI CRIMEI, vineri, 19 octombrie. 6.30 p.m. La faţa locului. Şantierul cartierului New England.*

— Pot să propun ceva? spuse Joan Major.

Arheologul legist era o femeie plăcută, de vreo patruzeci şi ceva de ani, cu păr castaniu, lung, şi ochelari moderni, dreptunghiulari, îmbrăcată într-un pulover negru pe gât, pantaloni maro şi ghete.

Grace făcu un semn de încuviinţare.

— Eu zic să mergem şi să facem o evaluare sumară, dar s-ar putea să nu fie nevoie să începem treaba acum – mai ales că este întuneric. Chestiile astea sunt întotdeauna mai simple la lumina zilei. Se pare că scheletul e acolo de ceva timp, aşa că o zi în plus nu înseamnă mare lucru.

— E o idee bună, zise Grace. Trebuie totuşi să ţinem cont de un lucru, şi anume de activitatea de construcţie care se desfăşoară aici.

Se uită drept la consilierul de cercetări criminalistice, un bărbat înalt, cu barbă, ars de soare, al cărui nume era Ned Morgan.

— Trebuie să iei legătura cu şeful de echipă, Ned. Trebuie să oprim activitatea în imediata apropiere a canalului de drenare.

— Am vorbit cu el când veneam încoace. E îngrijorat, pentru că au fost deja penalizaţi pentru întârziere, explică Morgan. Aproape că i s-a făcut rău când i-am spus că s-ar putea să avem treabă aici vreo săptămână.

— E un şantier mare, spuse Grace. Nu va fi nevoie să-l închidem pe tot. Ai face bine să te hotărăşti unde vrei să oprească lucrul, ca parte a planului tău de investigaţii. Apoi se

întoarse spre arheologul legist. Dar ai dreptate, Joan, mâine ar fi mai bine, pe lumină.

Formă numărul lui Steve Curry, inspectorul districtual responsabil cu coordonarea forţelor de poliţie din acea zonă a oraşului, şi-l anunţă că un poliţist va trebui să asigure paza locului crimei până la noi ordine, ceea ce nu-l entuziasmă pe interlocutor. Asigurarea pazei la locul crimei era o costisitoare folosire a resurselor.

Grace se întoarse apoi spre managerul locului crimei, Joe Tindall, care fusese promovat la începutul anului. Acesta afişă un zâmbet satisfăcut.

— Mie mi-e indiferent, Roy, spuse el cu accent de Midiands. Acum sunt manager, trebuie să mă duc acasă la o oră decentă. S-au dus zilele când tu şi colegii tăi puteaţi să-mi stricaţi weekendurile. Acum stric eu weekendurile altora, pentru voi.

În sinea lui, Grace îl invidia. În plus, rămăşiţele puteau foarte bine, în realitate, să aştepte până luni – dar deja, tot spre regretul lui, fuseseră descoperite şi raportate, aşa că nici nu mai putea fi vorba de aşa ceva.

Zece minute mai târziu, îmbrăcaţi în costumele de protecţie, intrară în canalul de scurgere pluvială. Grace o luă înainte, urmat de Joan Major şi Ned Morgan. Consilierul de cercetări îi sfătuise pe ceilalţi membri ai echipei să rămână în maşină, intenţionând să contamineze cât mai puţin locul.

Se opriră toţi trei în apropierea scheletului, luminându-l cu lanternele. Joan Major plimbă fasciculul de lumină în sus şi-n jos, apoi mai făcu câţiva paşi.

Roy Grace, cu un nod în gât, se uită iarăşi cu atenţie la craniu. Ştia că probabilitatea ca aceasta să fie Sandy era mică. Dar… Dinţii erau toţi intacţi; dinţi buni. Sandy avea dinţi buni. Fuseseră unul dintre numeroasele lucruri care-l atrăseseră la ea. Dinţi frumoşi, albi, regulaţi, şi un zâmbet care îl topea de fiecare dată.

Vocea i se auzi alterată, ca şi cum ar fi vorbit altcineva:

— E bărbat sau femeie, Joan?

Joan se uita cu atenţie la craniu.

— Unghiul frunţii este drept – bărbaţii tind să aibă fruntea mult mai înclinată, spuse ea, stârnind ecouri ciudate. Apoi, ţinând lanterna în mâna stângă şi arătând spre spatele craniului cu degetul arătător al mâinii drepte înmănuşate, continuă: Creasta parietală este foarte rotunjită.

O bătu uşor cu degetul.

— Dacă te pipăi la ceafă, Roy, o să vezi că la tine e mult mai pronunţată, aşa cum este de obicei la bărbaţi.

După aceea se uită la cavitatea urechii drepte.

— Apofiza mastoidului indică din nou femeie – la bărbaţi e mai pronunţată.

Apoi trasă o linie în aer la nivelul ochilor.

— Vezi crestele sprâncenelor? Ar fi trebuit să fie mai proeminente dacă era bărbat.

— Deci, eşti suficient de sigură că este femeie? întrebă Grace.

— Da, sunt. Când vom dezveli pelvisul, am să pot spune cu certitudine, dar sunt aproape sigură. O să fac şi nişte măsurători – scheletul bărbaţilor este în general mai robust, proporţiile sunt diferite. Ezită un moment. Este însă ceva de interes imediat şi aş vrea să ştiu ce crede Frazer despre asta.

— Ce anume?

Arătă la baza craniului.

— Osul hioid este fracturat.

— Hioidul?

Ea îi arătă un os agăţat de o mică fâşie de piele deshidratată.

— Vezi osul ăla în formă de U? El ţine limba la locul ei. Este un posibil indicator al cauzei decesului – hioidul se rupe de cele mai multe ori din cauza strangulării.

Grace recepţionă informaţia. Privi ţintă la os câteva momente, apoi iarăşi la dinţii aceia perfecţi, încercând să-şi amintească toate amănuntele ultimei examinări a unor rămăşiţe de schelet la care participase, cu cel puţin doi ani în urmă.

— Dar vârsta?

— Am să-ţi pot spune mai exact mâine, răspunse ea. La o evaluare rapidă, arată ca şi cum ar fi fost în floarea vieţii – între douăzeci şi cinci şi patruzeci de ani.

Sandy avea douăzeci şi opt de ani când dispăruse, reflectă el, continuând să se uite atent la craniu. La dinţi. Cu colţul ochiului, îl văzu pe Ned Morgan îndreptându-şi lanterna într-o direcţie, în lungul canalului, apoi în cealaltă.

— Trebuie să aducem cu noi un inginer de la consiliu, Roy, spuse consilierul de cercetări criminalistice. Un expert în sistemul de canalizare al oraşului. Să aflăm câte canale sunt legate de ăsta. E posibil ca o parte din hainele sau obiectele ei personale să fi rămas de-a lungul lor.

— Crezi că tunelul ăsta poate să se umple de apă? îl întrebă

Grace.

Morgan plimbă încă o dată lanterna în sus şi-n jos, gânditor.

— Păi, plouă destul de tare şi a plouat toată ziua – nu e prea multă apă pentru moment, dar este posibil. Canalul ăsta a fost probabil construit ca să împiedice inundarea căii ferate, aşa că, da. Dar… ezită el.

Joan interveni.

— Se pare că este aici de câţiva ani. Dacă tunelul s-ar fi inundat, probabil că ar fi fost purtată în sus şi-n jos şi s-ar fi fragmentat. E intactă. De asemenea, prezenţa pielii mumifiate ar indica faptul că aici a fost uscat destul de mult timp. Dar nu putem exclude inundarea ocazională.

Grace se uită atent la craniu, răvăşit de o gamă variată de emoţii. Dintr-odată, nu vru să mai aştepte până a doua zi – voia ca echipa să înceapă acum, imediat.

Cu mare greutate îi spuse poliţistului de pază să sigileze intrarea şi să asigure întregul perimetru.

9

Octombrie 2007

Lui Abby nu-i venea să creadă – simţea nevoia să facă pipi. Se uită la ceas. Trecuse o oră şi zece minute de când se urcase în liftul ăla nenorocit. De ce? De ce? De ce trebuise să fie atât de îngrozitor de proastă?

Din cauza netrebnicilor de constructori de la etajul de dedesubt, de aia.

Hristoase! Îi lua treizeci de secunde să coboare pe scări şi mai era şi un exerciţiu bun. *De ce? De ce? De ce?*

Şi acum, nevoia asta acută, muşcătoare, din vezica ei. Fusese la toaletă cu numai câteva minute înainte de a părăsi apartamentul, dar se simţea de parcă ar fi băut zece căni mari de cafea şi un bidon de apă de atunci.

Nici vorbă, nu fac pipi. N-o să dau pompierilor ocazia să mă găsească zăcând într-o baltă de urină. Nu o asemenea umilinţă, mulţumesc.

Îşi încordă abdomenul, lipindu-şi genunchii, tremurând, aşteptând să-i treacă senzaţia, apoi se uită iarăşi în sus, la tavanul liftului, la panoul opac, caroiat, al plafonierei. Ascultă, ascultă să distingă acel pas pe care era sigură că-l auzise.

Sau pe care-l auzise imaginaţia ei…

În filme, oamenii deschideau uşile liftului trăgând de ele sau se căţărau şi ieşeau prin chepengul din tavan. Dar în filme lifturile nu se clătinau aşa.

Dorinţa de a urina dispăru – avea să revină, desigur, dar pentru moment se simţea bine. Încercă să se ridice în picioare, dar liftul se clătină iarăşi puternic, izbindu-se de unul dintre pereţii puţului, apoi de celălalt, cu acel *buummmmmm* profund, care crea ecouri. Îşi ţinu respiraţia, aşteptându-l să se oprească. Rugându-se să reziste cablurile de susţinere. Apoi îngenunche, luă telefonul mobil de pe podea şi formă iarăşi numărul. Acelaşi bip ascuţit, acelaşi mesaj despre inexistenţa semnalului.

Îşi puse mâinile pe uşi, încercând să-şi bage degetele în crăpătura din mijloc, dintre ele, dar acestea nu se clintiră. Deschise poşeta, căutând ceva care putea fi strecurat în deschizătura minusculă. Nu era nimic acolo, în afara unei pile de unghii din metal. O băgă între uşi, dar după vreo cinci centimetri, pila se opri în ceva tare şi nu mai înaintă. Încercă să o mişte spre dreapta, apoi brusc spre stânga. Pila se îndoi.

Apăsă pe rând toate butoanele de pe panou, după care lovi cu palma în peretele liftului, neputincioasă.

Asta era chiar nemaipomenit.

Deasupra ei se auzi încă un scârţâit rău-prevestitor. Îşi imagină cablul din fire răsucite desfăşurându-se continuu, subţiindu-se din ce în ce mai mult. Bolţurile fixate în acoperiş rupându-se, unul câte unul. Îşi aminti de o conversaţie avută la o petrecere, cu câţiva ani în urmă, despre ce trebuia să faci dacă se rupea cablul liftului şi cabina cădea. Unii spuseseră să sari, chiar înainte ca liftul să ajungă pe fundul puţului. Dar de unde să ştii când aveai să ajungi jos? Iar dacă liftul cobora cu, probabil, o sută cincizeci de kilometri pe oră, ai cădea şi tu cu aceeaşi viteză. Alţii sugeraseră să te întinzi pe jos, după care un deştept zisese că aveai cea mai mare şansă de a supravieţui dacă nu te aflai în lift.

Era de acord cu deşteptul în clipa asta.

O, Doamne, ce ironie! Gândindu-se prin câte trecuse ca să fie aici, în Brighton. Riscurile pe care şi le asumase, precauţiile de a nu lăsa nici o urmă.

Şi acum trebuise să se întâmple asta.

Îi trecu prin minte felul în care avea să se scrie despre întâmplare. *Femeie neidentificată ucisă într-un ciudat accident de lift.*

Nu. Nici vorbă.

Se uită atent la panoul din sticlă de deasupra, se întinse, îl împinse cu degetul. Nu se clinti.

Împinse mai tare.

Nimic.

Trebuia să se mişte. Se întinse cât putu de mult, reuşind să-l atingă cu vârfurile degetelor de la ambele mâini, şi împinse cu toată puterea. Dar eforturile ei nu făcură decât ca liftul să înceapă iarăşi să oscileze. Cabina se lovi încă o dată de peretele puţului cu acelaşi *buummmmm* înfundat.

Şi atunci auzi un râcâit deasupra capului. Un râcâit prelung, desluşit, ca şi cum cineva s-ar fi aflat acolo sus şi avea să vină să o salveze.

Ascultă iarăşi. Încercând să ecraneze mugetul hâşâit al propriei respiraţii şi bătăile de tobă ale inimii. Ascultă cam cât trebuia să fi fost două minute, cu urechile pocnindu-i aşa cum o făceau uneori în avion, deşi atunci era presiunea altitudinii, iar acum a spaimei.

Tot ce putea auzi era scârţâitul continuu al cablului şi pârâituri intermitente, violente, de metal sfâşiat.

10

11 septembrie 2001

Strângând cu putere receptorul fără fir al telefonului şi simţind în adâncul ei un vârtej îngrozitor de întuneric, Lorraine se smulse din şezlong. Traversă în fugă platforma din lemn pe care se afla, aproape împiedicându-se de Alfie, şi intră în sufragerie prin uşile deschise spre curtea interioară, înfundându-şi adânc picioarele în puful moale al carpetei albe, cu sânii şi lănţişorul de aur de la gleznă săltându-i la fiecare pas.

— Acolo este, îi spuse în telefon surorii ei cu vocea transformată într-o şoaptă tremurătoare. Exact acolo este Ronnie chiar acum.

Luă telecomanda şi apăsă pe buton. BBC 1. Lorraine văzu, printr-o cameră mânuită cu mişcări nesigure, imaginea imediat recognoscibilă a înaltelor turnuri argintii gemene de la World Trade Center. Un fum negru, gros, răbufnea în valuri din partea superioară a unuia dintre ele, aproape ascunzându-l vederii, cu catargul alb-negru stând drept deasupra, înălţându-se spre cerul de cobalt, fără nori.

— *Oh, Hristoase! Oh, Hristoase! Ronnie este acolo. În care*

turn are întâlnirea? La ce etaj?

Lorraine abia auzi vocea agitată a unui prezentator de ştiri american spunând:

— Acesta nu este un aparat de zbor uşor, a fost un avion mare. Oh, Dumnezeule! Dumnezeule!

— Te sun eu, Mo, spuse Lorraine. În câteva clipe. Apelă numărul de mobil al lui Ronnie. După câteva secunde, auzi tonul de ocupat. Încercă încă o dată. Şi încă o dată. Şi încă o dată.

Oh, Dumnezeule, Ronnie, te rog să fii OK. Te rog, iubirea mea, te rog să fii OK.

Auzi vuietul sirenelor la televizor. Văzu oameni uitându-se în sus. Pretutindeni, mulţimi de oameni, bărbaţi şi femei îmbrăcaţi elegant sau de lucru, stând cu toţii nemişcaţi, încremeniţi într-un tablou bizar, unii cu mâna peste faţă, alţii cu aparate de fotografiat sau de filmat. Apoi, iarăşi Turnurile Gemene. Unul dintre ele exhalând fumul acela negru, mânjind cerul acela frumos, albastru.

O trecu un fior. Rămase nemişcată.

Sirene care urlă mai puternic.

Nimeni nu se clinteşte. Doar câteva persoane se reped acum spre clădire. Lorraine văzu o maşină de pompieri cu o scară lungă, auzi sirenele urlând, vuind, tocând aerul.

Apelă din nou numărul lui Ronnie. Tonul de ocupat. Iarăşi. Tonul de ocupat. Mereu, tonul de ocupat. O sună pe sora ei.

— Nu reuşesc să dau de el, spuse ea plângând.

— N-o să păţească nimic, Lori. Ronnie e un supravieţuitor, n-o să păţească nimic.

— Cum… Cum s-a putut întâmpla una ca asta? Cum a putut un avion să facă asta? Vreau să zic…

— Sunt sigură că nu a păţit nimic. Asta e oribil, de necrezut. E ca un… ştii tu… un dezastru… ca un film de groază.

— Am să închid acum. Poate că încearcă să mă sune. O să sun iarăşi la el.

— Sună-mă când reuşeşti să dai de el.

— Da.

— Promiţi?

— Da.

— N-a păţit nimic, scumpo, te asigur.

Lorraine închise, fascinată de imaginile de pe ecranul televizorului. Începu să tasteze încă o dată numărul lui Ronnie. Dar nu ajunse decât la jumătate.

11

Octombrie 2007

— Sunt iubirea vieţii tale? îl întrebă ea. Sunt, Grace? Sunt?

— Eşti.

Zâmbi, descoperindu-şi toţi dinţii:

— Nu mă minţi, nu-i aşa, Grace?

Avuseseră un prânz stropit din belşug cu alcool la La Coupole, în St Germain, apoi se plimbaseră de-a lungul Senei într-o splendidă după-amiază de iunie, înainte de a se întoarce la hotel.

Se părea că vremea era întotdeauna frumoasă când erau împreună. Ca acum. Sandy stătea deasupra lui în dormitorul lor plăcut, blocând lumina soarelui ce se strecura prin ferestrele oblonite. Părul blond şi lung i se legăna în jurul feţei pline de pistrui, mângâindu-i obrajii. Apoi îi dădu cu el peste faţă, ca şi cum l-ar fi scuturat de praf.

— Hei, am de citit… raportul ăsta… sunt…

— Eşti îngrozitor de plictisitor, Grace. Mereu ai de citit! Eşti la Paris! Într-un weekend romantic! Nu mă mai placi?

Îl sărută pe frunte.

— Citeşte, citeşte, citeşte! Munceşte, munceşte, munceşte!

Îl sărută încă o dată pe frunte.

— Plictisitor, plictisitor, plictisitor!

Sandy se îndepărtă, dansând provocator, ferindu-se de mâinile lui întinse să o cuprindă. Purta o rochiţă subţire, fără umeri, din care sânii îi ieşeau pe jumătate afară. Grace îi zări picioarele lungi şi bronzate când poalele i se ridicară pe coapse şi, deodată, se simţi încins.

Ea veni deasupra lui, apropiindu-se mai mult, luându-l în mână.

— Toată asta este pentru mine, Grace? Îmi place la nebunie! Asta se cheamă o adevărată *sculare!*

Strălucirea soarelui îi făcu deodată faţa greu de distins. Apoi trăsăturile îi dispărură cu totul, iar el se uita la un oval gol, negru, care era încadrat de un păr auriu, curgător, ca soarele acoperit de lună la eclipsă. Grace simţi un fior de panică, incapabil pentru o fracţiune de secundă să-şi amintească până şi cum arăta.

Apoi reuşi să o vadă iarăşi limpede. Zâmbi larg:

— Te iubesc mai mult decât orice pe…

Dar imediat se simţi ca şi cum soarele se ascunsese după un nor. Se făcu frig. Culoarea păli de pe faţa ei, de parcă ar fi fost bolnavă, pe moarte.

Grace îşi aruncă braţele în jurul gâtului ei, strângând-o puternic la piept.

— Sandy! zise el rugător. Sandy, draga mea!

Ea mirosea ciudat. Pielea i se făcu tare deodată, nu era pielea catifelată a lui Sandy. Mirosea a rânced. A putred şi a pământ şi a portocale amare.

Apoi lumina se stinse complet, ca şi cum cineva scosese ştecărul din priză. Roy auzi ecoul propriei lui voci în aerul rece, golit.

— Sandy! strigă el, dar sunetul îi rămase captiv în gâtlej.

Lumina se aprinse iarăşi. Lumina crudă a camerei de autopsii. O privi iarăşi pe Sandy în ochi. Şi ţipă.

Se uita ţintă în ochii unui craniu. Strângea la piept un schelet. Un craniu cu dantura perfectă, care rânjea la el.

— SANDY! ţipă Roy. SANDY!

Apoi lumina se schimbă. Galben cald. Arcurile unui pat scârţâiră. Auzi o voce.

— Roy?

Vocea lui Cleo.

— Roy, eşti treaz?

El se uită la tavan, clipind nedumerit, lac de sudoare.

— Roy?

Tremura:

— Am… Am…

— Strigai atât de tare!

— Iartă-mă. Îmi pare rău.

Cleo se ridică în capul oaselor, cu părul ei blond şi lung de jur împrejurul feţei albe de somn şi şoc. Sprijinindu-se într-un cot, se uită la el cu o expresie ciudată, ca şi cum s-ar fi simţit jignită. Roy ştiu ce avea să spună înainte ca ea să apuce să vorbească din nou.

— Sandy. Avea vocea plină de reproş. Iarăşi.

El se uită la ea în sus, cu atenţie. Aceeaşi culoare a părului ca Sandy, aceeaşi culoare a ochilor – poate cu o idee mai mult cenuşiu în albastru decât la Sandy. O idee mai *oţel.* Roy citise că bărbaţii cărora le-a murit soţia sau erau divorţaţi se îndrăgosteau adeseori de cineva care semăna cu fosta. Gândul acesta nu-i trecuse niciodată prin minte până acum. Dar ele nu arătau în nici un caz la fel. Sandy fusese drăguţă, dar mai caldă,

fără să aibă frumuseţea clasică a lui Cleo.

Se uită atent la tavanul alb şi la pereţii albi ai dormitorului ei. Se uită atent la măsuţa de machiaj din lemn negru, lăcuit, care era rău crăpată. Lui Cleo nu-i plăcea să vină la el acasă, pentru că simţea prea mult din prezenţa lui Sandy acolo şi prefera să-şi petreacă timpul cât erau împreună aici, la ea acasă.

— Iartă-mă, spuse el. Doar un vis urât. Un coşmar.

Ea îl mângâie iubitor pe obraz:

— Poate că ar trebui să te duci iar la psihiatrul ăla.

El dădu doar din cap a încuviinţare şi în cele din urmă căzu într-un somn neodihnitor, agitat, temându-se că ar putea visa din nou.

12

Octombrie 2007

Spasmele se intensificau – din ce în ce mai dureroase şi tot mai frecvente. Acum, la fiecare câteva minute. Poate că aşa era şi când năşteai.

Ceasul ei arăta 3.08. Abby se afla în lift de aproape nouă ore. Poate că avea să stea aici până luni, dacă nu cedau cablurile şi se prăbuşea la pământ, mai întâi.

Oh, al naibii de grozav. Cum ţi-ai petrecut weekendul? Eu mi l-am petrecut într-un lift. A fost mişto. Avea oglindă şi un panou cu butoane şi un acoperiş murdar din sticlă, cu becuri, şi o zgârietură pe perete, care arăta de parcă cineva începuse să scrijelească o svastică, dar se răzgândise… şi o notiţă imprimată de un cretin nenorocit, care nu ştia să scrie – şi în *mod clar nu era în stare să întreţină ca lumea nici porcăria aia de lift.*

DACA SA STRICAT
SUNAŢI LA 013 228 7828
SAU FORMAŢI 999

Tremura de nervi, avea gâtul uscat, iritat de atâta strigat, şi îşi pierduse vocea aproape cu totul. După ce-şi trase sufletul, se ridică iarăşi în picioare, cu mare greutate. Nu îi mai păsa dacă zdruncina colivia liftului şi o scotea din poziţia de echilibru – *trebuia* să iasă, mai degrabă decât să aştepte să se rupă cablul sau să se sfâşie opritorile sau să se întâmple orice altceva care putea să o facă să se prăbuşească şi să moară.

— Mă străduiesc, idioţilor, scrâşni ea răguşit, uitându-se ţintă la nota de informare, simţind cum pereţii se strâng iarăşi în jurul ei, odată cu instalarea unui nou atac de panică.

Telefonul liftului era mort în continuare. Îşi apropie mobilul de faţă, respirând adânc, încercând să se calmeze, dorindu-şi să apară semnalul, blestemându-l pe furnizorul serviciului, blestemând totul. Scalpul îi strângea craniul atât de puternic, încât îi împăienjenea privirea, iar afurisita de senzaţie de urinare îşi făcea iarăşi apariţia. Venea ca trenul, gonind prin măruntaiele ei.

Îşi apropie genunchii şi trase aer în piept. Coapsele, strâns lipite, îi tremurau. Simţea în abdomen o durere chinuitoare, ca şi cum o lamă încinsă de cuţit i-ar fi fost adânc înfiptă acolo, iar acum cineva o răsucea. Scânci şi înghiţi aer, împingându-l în jos, în stomac, tremurând din tot corpul; se făcu ghem, ca un făt în burta mamei, lângă perete. Ştia că nu putea să se mai ţină prea mult.

Dar perseveră, încordându-se – mintea este superioară materiei – luptându-se cu propriul ei trup, hotărâtă să nu cedeze la nimic din ce acesta voia să facă, iar creierul ei nu. Se gândi la mama ei, care avea incontinenţă din cauza sclerozei multiple de care suferea dinainte de a împlini şaizeci de ani.

Eu nu sunt incontinentă, la naiba! Scoateţi-mă imediat de aici, scoateţi-mă de aici, scoateţi-mă de aici. Şuieră cuvintele ca pe o mantră, în ritmul respiraţiei, până ce nevoia imperioasă ajunse la paroxism şi apoi încet, al naibii de încet, începu să dea înapoi.

În cele din urmă, din fericire, dispăru, iar ea se lăsă să alunece înapoi pe podea, extenuată, întrebându-se cât de mult te poţi ţine să nu urinezi înainte să-ţi crape vezica.

Oamenii au supravieţuit uneori în deşert bându-şi urina. Dacă ar urina într-o cizmă? se avântă ea. Să o folosească drept recipient. Rezervă de lichid la nevoie? Cât poţi să trăieşti fără apă? Îşi amintea vag că citise undeva că omul poate rezista câteva săptămâni fără mâncare, dar numai câteva zile fără apă.

Menţinându-şi echilibrul pe podeaua ce se legăna întruna, îşi scoase cizma din piciorul drept, apoi sări în sus cât putu de mult, izbind panoul din tavan cu tocul. Dar degeaba. Doar că liftul se balansă nebuneşte, lovindu-se iar, bubuind, de peretele puţului şi aruncând-o într-o parte. Îşi ţinu răsuflarea. De data asta, sigur de data asta, ceva avea să se rupă. Ultimul firicel firav de cablu care stătea între ea şi neant…

Erau de acum momente când chiar voia să se rupă. Să cadă câte etaje vor mai fi rămas până jos. O soluţie inelegantă, dar, oricum, o soluţie. Şi cât de ironic ar fi una ca asta?

În loc de răspuns, lumina se stinse.

13

11 septembrie 2001

Într-o noapte, pe strada din Coldean, în Brighton, unde copilărise Ronnie Wilson, arsese o casă. Ronnie îşi amintea mirosul, zgomotul, haosul, maşinile de pompieri, statul afară în noapte în pijama şi în papuci, ca să privească. Îşi amintea că fusese deopotrivă fascinat şi speriat. Dar cel mai bine îşi amintea mirosul.

O duhoare oribilă, de distrugere şi disperare.

Acelaşi miros era în aer acum. Nu aroma plăcută, dulce, a fumului de lemn sau mirosul liniştitor, de cenuşă, al cărbunelui, ci o duhoare ascuţită, pătrunzătoare, de vopsea arsă, hârtie calcinată, cauciuc încins şi gaze iritante, de răşini şi plastic topit. Un miros greu, înecăcios, care-i înţepa ochii, care-l făcea să vrea să-şi acopere nasul, să bată în retragere, să se îndepărteze, să o ia înapoi spre locul unde tocmai mâncase şi pe care tocmai îl părăsise.

Dar în loc de toate acestea, rămase nemişcat.

La fel ca toţi ceilalţi.

Un moment ireal de linişte în dimineaţa Manhattanului, ca şi cum cineva ar fi apăsat pe butonul de încremenit toţi oamenii de pe stradă. Numai maşinile continuau să se deplaseze, până când o lumină roşie le opri şi pe ele.

Oamenii se uitau la ceva. Îi luă câteva momente ca să vadă la ce. La început privi în lungul străzii, la nivelul solului, pe deasupra unui hidrant şi a măsuţelor din metal din faţa unui magazin, încărcate cu reviste şi ghiduri turistice, peste copertina de deasupra unor vitrine, unde un anunţ făcea reclamă la UNT ŞI OUĂ. Privi dincolo de lumina roşie a unui semafor ce avertiza, ceva mai încolo, NU TRAVERSAŢI, şi peste structura de susţinere a semaforului de deasupra intersecţiei cu Warren Street, mai departe de şirul maşinilor oprite şi al luminilor de poziţie.

Apoi îşi dădu seama că toată lumea se uita în sus.

Urmărind direcţia privirilor celorlalţi, tot ce văzu la început,

înălţându-se deasupra zgârie-norilor la numai câteva blocuri în faţa lui, fu un nor dens de fum negru, gros de parcă ieşea din coşul unei rafinării.

Ardea o clădire, realiză el. Apoi, şocul şi groaza îi făcură inima să se oprească pentru o clipă, când înţelese ce clădire. World Trade Center.

Rahat, rahat, rahat.

Brusc îngheţat şi confuz, ca toţi ceilalţi, rămase locului, pironit, încă incapabil să-şi creadă ochilor sau să înţeleagă ceea ce vedea.

Stopul se făcu verde şi, când maşinile şi un camion începură să avanseze, se întrebă dacă nu cumva şoferii nu observaseră, de vreme ce nu puteau vedea dincolo de marginea de sus a parbrizelor.

Apoi norul se subţie pentru câteva momente, iar fumul se împrăştie. Prin el, ridicându-se înalt şi mândru pe albastrul strălucitor al cerului, se văzu catargul alb-negru al antenei radio. Turnul Nordic, îl recunoscu Ronnie din amintirile unei vizite anterioare. Simţi un fior de uşurare. Biroul lui Donald Hatcook se afla în Turnul Sudic. Bun. OK. Putea încă să se ducă la întâlnire.

Auzi tânguirea unei sirene. Apoi un vum-vum-vum, din ce în ce mai tare, asurzitor de tare, stârnind ecouri în liniştea din jur. Se întoarse şi văzu o maşină alb-albastră, de patrulă, a Departamentului de Poliţie din New York, cu trei ocupanţi. Tipul de pe bancheta din spate stătea aplecat înainte, sucindu-şi gâtul ca să privească în sus, prin parbriz. Maşina trecu în goană pe contrasens, împrăştiind cu girofarurile o ploaie de scântei roşii pe trei taxiuri galbene, înşiruite unul după altul. Apoi frână violent, în scrâşnet de cauciucuri, aplecându-se cu botul spre pământ, şi începu să-şi croiască drum prin intersecţie, printre un camion de pâine, un Porsche oprit şi un alt taxi galben.

— Doamne, Dumnezeule! Isuse! Doamne, Dumnezeule! exclamă o femeie de undeva din apropiere, din spatele lui. Doamne, a lovit turnul! Doamne, Dumnezeule!

Sirena se pierdu în depărtare, abia audibilă după o altă lungă perioadă de linişte. Chambers Street se cufundase în tăcere. Era pustie, dintr-odată. Ronnie se uită la un bărbat care traversa pe cealaltă parte. Purta o şapcă de baseball, un hanorac uşor şi bocanci de şantier. În mână avea o pungă de plastic, în care probabil că îşi ducea pachetul de mâncare. Paşii omului se puteau auzi. Bărbatul se uită prudent în lungul străzii, ca şi cum

s-ar fi temut să nu fie izbit de o a doua maşină de poliţie.

Dar nu mai era nici o altă maşină de poliţie. Numai liniştea. Ca şi cum cea care tocmai trecuse era de ajuns şi putea să facă faţă situaţiei, de parcă ar fi fost un incident minor.

— L-ai văzut? întrebă femeia din spatele lui Ronnie.

Ronnie se întoarse.

— Ce s-a întâmplat?

Femeia avea părul lung, castaniu, şi ochii bulbucaţi. Două pungi cu cumpărături, din care se revărsaseră cutii de carton şi conserve, zăceau pe trotuar, de o parte şi de alta a ei. În vocea femeii se simţea un tremur.

— Un avion! Isuse, a fost un nenorocit de avion! A lovit nenorocitul de turn. Nu pot să cred ce am văzut. A fost un avion. A lovit nenorocitul de turn!

— Un avion?

— A lovit turnul. A lovit nenorocitul de turn.

Femeia era evident şocată. Se auzi o altă sirenă.

Diferită de cea a maşinii de poliţie, cu un sunet grav, de claxon. O maşină de pompieri.

Asta e culmea! se gândi Ronnie. *Da, asta e chiar culmea, la dracu! În dimineaţa în care eu am întâlnire cu Donald, nu ştiu ce idiot intră cu avionul în nenorocitul de World Trade Center!*

Se uită la ceas. *Rahat!* Era aproape 8.55! Plecase din locul unde îşi luase micul dejun la puţin după fără un sfert – ar fi trebuit sa aibă destul timp. Stătuse, într-adevăr, aici vreme de zece minute? Enervanta secretară a lui Donald Hatcook îi spusese că trebuie să fie punctual, că Donald nu avea decât o oră înainte de a pleca la aeroport, ca să ia un avion cu o oarecare destinaţie – Wichita, parcă spusese. Sau poate Washington. Doar o oră. O fereastră de numai o oră ca să-l convingă şi să-şi salveze afacerea!

Auzi o altă sirenă. *Rahat! Avea* să fie, desigur, un haos de nedescris. Afurisitele de servicii de intervenţie ar putea închide întreaga zonă. Trebuie să ajungă acolo înainte să o izoleze. Trebuie să ajungă la întâlnirea asta.

Trebuie.

Nici nu se punea problema să-l lase pe un dobitoc nenorocit, care îşi făcuse praf avionul, să-i dea peste cap întâlnirea!

Trăgându-şi bagajele după el, Ronnie o luă la fugă.

14

Octombrie 2007

În canalul de scurgere pluvială era un miros neplăcut, care nu se simţise cu o zi înainte. Un animal în putrefacţie, vreun rozător, probabil. Roy îl remarcase de cum sosise, puţin înainte de 9 dimineaţa, iar acum, după o oră, îşi încreţi nasul pătrunzând în tunel cu cele două cofraje voluminoase de carton, cu băuturi fierbinţi luate de la un restaurant grecesc din apropiere de un tânăr şi îndatoritor ofiţer de sprijin de la poliţia comunitară.

Ploaia cădea răpăind neobosit, transformând tot mai mult terenul de deasupra într-o mlaştină, dar Grace îşi dădu seama că nivelul apei din interiorul canalului nu crescuse. Se întrebă cam de câtă ploaie era nevoie pentru asta. Din amintirile legate de cadavrul unui tânăr găsit în reţeaua de canalizare a Brightonului cu câţiva ani în urmă, ştia că toate canalele de scurgere erau conectate la un canal central care se deversa în mare, la Portobello, lângă Peacehaven. Dacă acest canal se inundase, atunci înseamnă că majoritatea probelor, în special hainele victimei, fuseseră de mult luate de ape.

Cu nervii tociţi de noaptea chinuitoare şi gândurile tulburi în legătură cu scheletul, Roy ignoră remarcile sarcastice despre noul lui rol de băiat de ceai şi începu să le dea paharele membrilor echipei, ca şi cum şi-ar fi cerut iertare – sau în semn de ispăşire – pentru că le stricase weekendul.

În canalul de scurgere pluvială era o adevărată forfotă. Ned Morgan, consilierul de cercetări criminalistice, mai mulţi ofiţeri de investigaţii şi criminalişti, toţi în combinezoane albe, erau înşiraţi în lungul tunelului. Cercetau fiecare centimetru pătrat pentru a găsi pantofi, obiecte de îmbrăcăminte sau de podoabă, orice bucăţică sau fragment, oricât de mic, care s-ar fi putut afla asupra victimei când aceasta fusese adusă acolo. Pielea şi materialele sintetice aveau cele mai mari şanse de supravieţuire în acest mediu umed.

Umblând în patru labe prin canalul întunecat din cărămidă, în clarobscurul umbrelor şi lucirilor aruncate de sursele de iluminat ce fuseseră instalate la intervale egale de-a lungul peretelui, echipa oferea o imagine ciudată.

Joan Major, arheologul legist, încorsetată şi ea din cap până-n picioare în combinezonul alb, lucra într-o concentrare tăcută.

Dacă acest caz avea să ajungă vreodată la tribunal, ea urma să prezinte judecătorilor un model exact, tridimensional, al scheletului, în poziţia în care fusese găsit. Tocmai terminase cu alergatul înăuntru şi afară, luptându-se cu lipsa de semnal a dispozitivului GPS de mână pe care-l folosea pentru a fixa şi a înregistra coordonatele rămăşiţelor, iar acum făcea schiţa poziţiei exacte a scheletului faţă de canal şi de depunerile de nisip fin în care se afla. La fiecare câteva momente, bliţul unui aparat de fotografiat al criminaliştilor fulgera scurt.

— Mulţumesc, Roy, zise ea absentă, luând paharul mare cu latte pe care el i-l oferea şi aşezându-l pe cutia din lemn cu echipamentul ei, pe care o pusese pe un trepied spre a o feri de umezeală.

Grace decisese că se putea descurca în weekend cu o echipă restrânsă, urmând ca de luni dimineaţă să se pună serios pe treabă. Spre imensa uşurare a lui Glenn Branson, Grace îi dăduse liber peste weekend. Lucrau „la pas“; nu era urgenţa care s-ar fi impus dacă moartea ar fi fost mai recentă – zile, săptămâni, luni sau chiar un an sau doi. Luni dimineaţă avea să fie destul de repede pentru prima conferinţă de presă.

Poate că mai putea să prindă rezervarea pe care o făcuse la Londra pentru el şi Cleo şi să mai salveze ceva din weekendul romantic pentru care îşi făcuse planuri, dacă – şi era un *dacă* uriaş – Joan reuşea să termine cu trasarea hărţii şi procesul de recuperare, iar patologul de la Home Office făcea repede autopsia. Era o speranţă firavă, ştia, în ceea ce-l privea pe Frazer Theobald – şi de fapt, unde naiba era acesta? Ar fi trebuit să fie acolo de o oră.

Ca la comandă, îmbrăcat în alb ca toţi ceilalţi din canal, dr. Frazer Theobald îşi făcu apariţia cu precauţii, ca un şoarece care adulmecă brânza. Un omuleţ îndesat, de nici un metru şaizeci, care afişa o claie neîngrijită de păr sârmos şi o mustaţă groasă, gen Adolf Hitler, aninată sub un năsoi de forma unui bot de Concorde. Glenn Branson spusese cândva că tot ce-i lipsea lui Frazer era o ţigară de foi groasă, ca să fie o copie fidelă a lui Groucho Marx.

Mormăind nişte scuze despre maşina soţiei lui, care nu pornea, şi despre faptul că trebuise să-şi ducă fiica la lecţia de clarinet, patologul începu să se agite în jurul scheletului, păstrând o distanţă respectabilă şi aruncându-i priviri bănuitoare, ca şi cum l-ar fi provocat să se declare prieten sau duşman.

— Da, spuse el neadresându-se cuiva anume. A, da. Apoi se întoarse spre Roy şi arătă către schelet. Ăsta-i cadavrul?

Grace îl considerase întotdeauna pe Theobald puţin ciudat, dar niciodată mai mult decât în acest moment.

— Da, spuse el, cumva surprins de întrebare.

— Eşti maroniu, Roy, remarcă patologul, apoi făcu un pas spre schelet, apropiindu-se atât de mult, încât era posibil să-i fi adresat acestuia cuvintele. Ai fost plecat?

— New Orleans, răspunse Grace dând la o parte capacul de pe paharul lui cu latte şi dorindu-şi să fi fost încă acolo. Am fost la simpozionul Asociaţiei Internaţionale a Investigatorilor de Omucideri.

— Cum merge reconstrucţia acolo? întrebă Theobald.

— Încet.

— Încă multe pagube de la inundaţie?

— O mulţime.

— Multă lume care cântă la clarinet?

— La clarinet? Da. Am fost la câteva concerte. L-am văzut pe Ellis Marsalis.

Theobald îi aruncă o rară privire învăluitoare, încântată.

— Tatăl! spuse el aprobator. Da, într-adevăr. Ai fost norocos să-l asculţi! Apoi se întoarse spre schelet. Deci, ce avem aici?

Grace îl puse la curent. Apoi Theobald şi Joan Major se angajară într-o dispută pe tema modalităţii de preluare a cadavrului – ori intact, într-un proces dificil şi îndelungat, ori pe bucăţi. Hotărâră că, deoarece fusese găsit intact, era mai bine să-l păstreze astfel.

Pentru un moment, Grace urmări ploaia curgând neîncetat înăuntru prin spărtura din peretele canalului, la mică distanţă de locul unde se aflau. Fiecare strop părea un fir alungit de praf în raza de lumină. *New Orleans*, se gândi el, suflând în aburii din cafea şi sorbind de probă, încercând să nu se frigă cu lichidul fierbinte. Cleo venise cu el şi îşi luaseră amândoi câte o săptămână liberă imediat după terminarea conferinţei, rămânând să se bucure de oraş şi unul de celălalt.

Părea că totul fusese mult mai simplu între ei atunci, departe de Brighton. De Sandy. Nu făcuseră decât să se relaxeze, să se bucure de căldură, să dea o tură prin zonele devastate de inundaţie care nu fuseseră încă refăcute. Mâncaseră gumbo, jambalaya, chifteluţe de crab şi stridii Rockefeller, băuseră margarita, mojito şi vinuri de California şi de Oregon şi ascultaseră jazz în Snug Harbor şi în alte cluburi, seară de

seară. Iar Grace se îndrăgostise şi mai mult de ea.

Era mândru de felul în care se descurcase Cleo la conferinţă. Ca femeie frumoasă care avea o profesie lipsită de strălucire, ea fusese ţinta unui considerabil flux de ironie, curiozitate şi dezgustătoare încercări de abordare din partea a cinci sute dintre cei mai importanţi şi mai duri detectivi, în general bărbaţi, puşi pe petrecere. Întotdeauna, dăduse înapoi în aceeaşi măsură în care primise şi făcuse destui ochi să se holbeze mai-mai să iasă din orbite, îmbrăcându-şi cei o sută optzeci şi unu de centimetri de trup cu picioare lungi în felul ei sexy, excentric, obişnuit.

— Aseară m-ai întrebat despre vârsta ei, Roy, spuse arheologul legist, întrerupându-i şirul gândurilor.

— Da?

Se adună imediat, cu ochii ţintă la craniu.

Arătând spre mandibulă, Joan spuse:

— Prezenţa măselei de minte ne spune că are peste şaptesprezece ani. Există urme de tratamente dentare, plombe albe – care erau mai frecvente în ultimii douăzeci de ani, şi mai scumpe. E posibil să se fi dus la un stomatolog particular, ceea ce ar putea reduce din posibilităţi. Şi are o coroană pe unul dintre incisivi.

Arătă un dinte de sus, din partea stângă.

Nervii lui Roy începură să zbârnâie. Sandy îşi ciobise un dinte din faţă, din stânga, în timpul uneia dintre primele lor întâlniri, muşcând o aşchie de os rămasă într-o friptură, iar apoi şi-l îmbrăcase.

— Ce altceva? întrebă el.

— Aş spune, după starea generală şi culoare, că dinţii indică o vârstă care corespunde estimării mele de ieri-seară – undeva între douăzeci şi cinci şi patruzeci de ani.

Joan se uită la Frazer Theobald, care încuviinţă rece cu o aplecare uşoară a capului, ca şi cum ar fi fost parţial de acord cu cele spuse de ea, dar nu neapărat pe deplin.

Apoi ea arătă spre braţ.

— Oasele lungi cresc în trei părţi – două epifize şi corpul propriu-zis al osului. Procesul prin care se îmbină se numeşte fuziune epifizară şi se încheie de obicei în jurul vârstei de treizeci şi cinci de ani. În cazul nostru, nu e definitivat.

Indică apoi clavicula.

— La fel şi aici – se vede linia de fuziune în zona claviculară mediană. Îmbinarea este completă la circa treizeci de ani. Voi

putea să-ţi dau o estimare mai precisă când vom merge în sala de autopsiere.

— Deci avea în jur de treizeci de ani. Eşti destul de sigură? o întrebă Grace.

— Da. Şi cred că nu avea cu mult mai mult de atât. Ar putea fi chiar mai tânără.

Roy rămase tăcut. Sandy fusese cu doi ani mai mică decât el. Dispăruse în ziua când el împlinea treizeci de ani, când ea nu avea decât douăzeci şi opt. Acelaşi păr. Un dinte îmbrăcat.

— Nu te simţi bine, Roy? îl întrebă deodată Joan Major.

La început, pierdut în gânduri, el nu-i auzi vocea decât ca pe un ecou îndepărtat, lipsit de consistenţă.

— Roy? Nu te simţi bine?

Îşi îndreptă din nou atenţia spre ea.

— Ba da, da. Bine, mulţumesc.

— Arăţi de parcă ai fi văzut o stafie.

15

11 septembrie 2001

Ronnie o luă în grabă în jos pe West Broadway, traversă Murray Street, Park Place, apoi Barclay Street. World Trade Center era chiar în faţa lui acum, peste Vesey Street. Cei doi monoliţi se înălţau drept către cer. Mirosul de ars era mult mai puternic, foi de hârtie carbonizată pluteau prin aer şi bucăţi de tencuială căzeau şi se sfărâmau de pământ.

Prin fumul negru şi dens, Ronnie zări o pată roşu aprins, ca şi cum turnul ar fi sângerat. Apoi nişte fulgerări portocaliu-deschis. Flăcări. *Isuse*, se gândi el, simţind cum o spaimă profundă, cumplită, îi strânge măruntaiele. *Asta nu poate fi adevărat*.

În faţa intrării erau oameni care nu ştiau ce să facă, părând ameţiţi; se uitau în sus, bărbaţi în cămăşi perfect călcate, fără haină, unii vorbind la telefoanele mobile. Timp de o secundă, se uită la o tânără atrăgătoare, o brunetă îmbrăcată în trening, care şchiopăta, rămasă doar cu un pantof. Fata îşi prinse deodată capul în mâini, de parcă un obiect în cădere tocmai o lovise dureros, şi Ronnie văzu un firişor de sânge prelingându-i-se pe obraz.

Ezită. Se părea că nu mai putea înainta în siguranţă. Dar avea nevoie de întâlnirea asta, o nevoie disperată. *Trebuie*

măcar să-mi încerc norocul, îşi spuse el. *Să alerg din răsputeri*. Începu să tuşească din cauza fumului care-i înţepa gâtlejul şi coborî de pe trotuar. Bordura era mai înaltă decât apreciase şi, când roţile genţii de voiaj căzură de pe ea, mânerul telescopic i se răsuci în mână şi servieta se răsturnă.

Rahat! Nu-mi face una ca asta!

Apoi, în timp ce se apleca pentru a ridica servieta, auzi vuietul ascuţit al unui avion cu reacţie.

Se uită iarăşi în sus. Şi nu-şi putu crede ochilor. O fracţiune de secundă mai târziu, înainte ca el să aibă timp să conştientizeze ceea ce vedea, se declanşă o explozie. Un bubuit de tunet metalic, ca două pubele cosmice ciocnindu-se una de alta. Un zgomot care îi produse ecou în creier şi care continuă să reverbereze, răscolindu-i craniul, scăpat de sub control, până când Ronnie simţi nevoia să-şi bage degetele în urechi, să-l oprească, să-l atenueze. Apoi simţi unda de şoc. O simţi în fiecare atom al trupului.

O minge uriaşă de flăcări portocalii, împrăştiind scântei diamantine şi fum negru, erupse aproape de vârful Turnului Sudic. Pentru câteva clipe fu izbit, şocat de frumuseţea de nedescris a acelei privelişti: contrastul culorilor – portocaliu, negru – perfect conturate pe albastrul curat al cerului.

Părea că un milion, un miliard de pene pluteau prin aer în jurul flăcărilor, îndreptându-se lent spre pământ. Totul cu încetinitorul.

Apoi conştientiză realitatea.

Panouri de lemn, de sticlă, scaune, birouri, telefoane, fişete cădeau, zdrobindu-se de pământ în faţa lui. O maşină de poliţie trase pe dreapta, chiar dincolo de el, şi uşile se deschiseră înainte să se oprească de tot. La numai vreo sută de metri în dreapta lui, în jos pe Vesey Street, ceea ce la început semăna cu o farfurie zburătoare în flăcări căzu cu un zgomot puternic de metal lovit, săpând un crater adânc, apoi săltă, lepădând bucăţi din exterior şi din măruntaie, aruncând în jur jeturi de flăcări. Când, în cele din urmă, rămase nemişcat, obiectul continuă să ardă cu furie.

Spre totala, paralizanta, lui groază, Ronnie îşi dădu seama că era un motor cu reacţie, de avion.

Că acela era Turnul Sudic.

Biroul lui Donald Hatcook se afla acolo. Etajul optzeci şi şapte. Încercă să numere de jos în sus.

Două avioane.

Biroul lui Donald. La o estimare rapidă, biroul lui Donald era exact în zona de impact.

Ce naiba se întâmplă? Oh, Isuse Hristoase, ce naiba se petrece?

Se uită atent la motorul care ardea. Simţea căldura. Îi văzu pe poliţişti îndepărtându-se în fugă de maşina cu care veniseră.

Creierul îi spunea că nu avea să mai fie nici o întâlnire. Dar încercă să-l ignore. Creierul lui greşea. Ochii lui greşeau. Cumva, tot avea să ajungă la întâlnirea aia. Trebuia să meargă înainte. *Nu te opri. Poţi să ajungi la întâlnire. Încă mai poţi să ajungi la întâlnire. AI NEVOIE DE AFURISITA AIA DE ÎNTÂLNIRE!*

Dar o altă parte a creierului îi spunea că, dacă un avion lovea Turnurile Gemene, putea fi un accident; două, era cu totul altceva. Ceva total în neregulă.

Propulsat de o disperare absolută, îşi încleştă mâna pe mânerul genţii de voiaj şi păşi cu hotărâre înainte.

După numai câteva secunde auzi un zgomot înfundat, ca un sac de cartofi căzut pe pământ. Simţi o plesnitură umedă peste faţă. Apoi văzu cum ceva alb şi zdrenţuit se rostogolea pe jos spre el şi se opri la câţiva centimetri de piciorul lui. Era un braţ de om. Ceva umed i se prelingea pe obraz. Îşi pipăi faţa şi degetele simţiră ceva lichid. Le privi şi văzu că erau mânjite cu sânge.

Stomacul i se răsuci precum cimentul umed într-un malaxor. Se întoarse într-o parte şi-şi vărsă masa de dimineaţă chiar acolo unde se afla, aproape fără să conştientizeze o altă bufnitură, la câţiva paşi distanţă. Sirene vuiau, sirene din groapa iadului. Sirene pretutindeni în jur. Pretutindeni. Apoi o altă bufnitură, o altă împroşcătură pe faţa şi pe mâinile lui.

Se uită în sus. Flăcări şi fum şi siluete ca de furnici şi bucăţi de sticlă şi un bărbat în cămaşă cu mâneci lungi şi pantaloni călcaţi la dungă, în cădere liberă din cer. Un pantof îi sări din picior, rostogolindu-se. Ronnie îl urmări cu privirea până când ajunse jos, peste-cap-peste-cap-peste-cap-peste-cap. Oameni de mărimea soldaţilor de jucărie şi moloz, iniţial imposibil de deosebit, plouau din cer.

Stătea pur şi simplu şi se uita. Îi veni în minte un set de timbre cu care făcuse schimb cândva, comemorând viziunea despre moarte şi iad a pictorului olandez Bosch. Asta era în jur. Iadul.

Aerul urât mirositor şi înecăcios era plin de zgomot acum.

Ţipete, sirene, plânsete, păcănitul elicopterelor deasupra capetelor. Ofiţeri de poliţie şi pompieri alergau spre clădiri. O maşină de pompieri purtând inscripţia „Scara 12“ opri chiar în faţa lui, blocându-i vederea. Ronnie o ocoli în timp ce pompieri cu căşti pe cap curgeau din ea şi o rupeau la fugă.

Se auzi o altă bufnitură. Văzu cum un bărbat plinuţ, în costum, ateriză pe spate şi explodă.

Vărsă din nou, clătinându-se ameţit, apoi căzu într-un genunchi, acoperindu-şi faţa cu mâinile şi rămase acolo pentru câteva clipe, tremurând. Închise ochii, ca şi cum asta avea să facă totul să dispară. Apoi se răsuci, cuprins brusc de spaima că cineva îi luase valiza şi servieta. Dar erau acolo, chiar în spatele lui. Servieta lui Louis Vuitton, cea deştept contrafăcută. Nu că i-ar fi păsat cuiva în momentul acela cine naiba o făcuse. Sau dacă era contrafăcută ori veritabilă.

După două-trei minute, Ronnie se adună şi se ridică în picioare. Scuipă de câteva ori, încercând să scape de gustul de vomă din gură. Apoi o fulgerare de mânie se transformă în numai câteva secunde într-o furie mistuitoare. *De ce astăzi? De ce nu în altă afurisită de zi? De ce a trebuit să se întâmple asta chiar astăzi?*

Văzu un şuvoi de oameni, unii plini de un praf alb, alţii sângerând, mergând încet, ca în transă, în faţa intrării Turnului Nordic. Apoi auzi o altă maşină de pompieri claxonând în depărtare. Apoi încă una. Şi încă una. Cineva în faţa lui avea un aparat de filmat.

Ştiri, îi trecu prin minte. *Televiziunea.* Proasta de Lorraine ar intra în panică dacă ar vedea asta. Se pierdea cu firea din orice. Dacă se întâmpla un accident în lanţ pe autostradă, ea îl suna imediat, să se asigure că el nu a păţit nimic, chiar şi atunci când ar fi trebuit să ştie, dacă s-ar fi gândit puţin, că el nu avea cum să se afle în apropierea accidentului.

Îşi scoase telefonul mobil din buzunar şi îi formă numărul. Se auzi un bip ascuţit, apoi pe ecran fu afişat mesajul:

Reţea ocupată.

Încercă încă o dată, de două ori, apoi puse telefonul înapoi în buzunar.

Avea să îşi dea seama, la puţin timp după aceea, când se gândi mai bine, cât de norocos fusese că nu reuşise să ia legătura cu ea.

16

Octombrie 2007

Eşti făcut să fii luminos, la dracu! În întunericul de smoală, Abby îşi apropie ceasul de faţă, până când îi simţi răceala de metal şi sticlă atingându-i nasul, dar tot nu reuşi să vadă nimic.

Am dat bani pe un ceas cu cadran luminos, naiba să vă ia!

Ghemuită pe podeaua rece, avu sentimentul că era posibil să fi dormit, dar nu avea nici cea mai vagă idee cam cât de mult. Era zi sau noapte?

Îşi simţea muşchii de parcă fusese legată, iar mâna îi era moartă. O mişcă, încercând să-şi restabilească circulaţia. Era grea ca plumbul. Făcu cu greu vreo doi paşi şi o scutură iarăşi, dar gemu de durere când mâna i se izbi de peretele liftului cu un *bum* înfundat.

— Alo! strigă răguşit.

Bătu din nou în peretele liftului, apoi iar, şi iar. Simţi cum liftul se clatină la fiecare efort al ei. Bătu încă o dată. Şi încă o dată. Şi încă o dată.

Simţi iarăşi nevoia de a face pipi. O cizmă era deja plină. Mirosul greu de urină stătută se accentua. Îşi simţea gura uscată. Închise şi deschise ochii, apropie ceasul până ce îi simţi răceala cu vârful nasului. Dar tot nu reuşi să-l vadă.

Cuprinsă brusc de panică, începu să se foiască, întrebându-se dacă nu cumva orbise.

Cât naiba era ceasul? Când se uitase ultima oară la el, era 3.08 dimineaţa. La ceva timp după aceea urinase în cizmă. Atât cât putuse, pe întuneric.

Se simţise mai bine şi putuse să raţioneze limpede. Acum, nevoia de a urina îi întuneca iarăşi gândirea. Încercă să-şi scoată din minte dorinţa. Cu câţiva ani în urmă văzuse un documentar la TV despre oameni care supravieţuiseră unor dezastre. O tânără de vârsta ei fusese unul dintre puţinii supravieţuitori dintr-un avion care aterizase forţat şi luase foc. Femeia credea că rămăsese în viaţă pentru că îşi păstrase calmul în timp ce toţi ceilalţi se lăsaseră cuprinşi de panică, gândise logic, reuşind să găsească, prin fum şi întuneric, încotro era ieşirea.

Aceleaşi lucruri fuseseră repetate de toţi ceilalţi supravieţuitori. Să rămâi calm, să gândeşti limpede. Asta trebuia să faci. Uşor de spus, greu de făcut.

Avioanele aveau ieşiri. Şi stewardese cu expresie de manechine, care arătau unde sunt ieşirile de urgenţă şi prezentau veste portocalii de salvare şi trăgeau de măşti de oxigen, de parcă vorbeau de la tribuna unei conferinţe pentru surdo-muţi retardaţi mintal, la fiecare zbor. Anglia era acum un afurisit de stat-bonă de copii, aşa că de ce nu se votase o lege pentru ca fiecare lift să aibă o stewardesă la bord? De ce nu găseai o blondă-robot stând în picioare de fiecare dată când intrai, să-ţi înmâneze un prospect laminat în care să ţi se spună unde erau uşile? Să-ţi dea o vestă de salvare portocalie, în caz că liftul era inundat în timp ce te aflai în el? Să-ţi fluture prin faţa ochilor măşti de oxigen?

Deodată auzi un bip-bip ascuţit.

Telefonul ei!

Începu să bâjbâie după poşetă. Din ea se prelingea lumină. Telefonul ei mergea! Avea semnal! Şi, desigur, avea şi ceas la telefon – de care uitase complet în panica ei!

Scoase telefonul şi se uită intens la el. Pe ecran apăruseră cuvintele:

Mesaj nou.

Abia stăpânindu-şi agitaţia, deschise telefonul. Nu recunoscu numărul. Erau doar trei cuvinte:

Ştiu unde eşti.

17

Octombrie 2007

Roy Grace tremura. Cu toate că avea pe el blugi şi un pulover gros şi bocanci căptuşiţi pe sub costumul din hârtie, umezeala din tunelul de canalizare şi ploaia de afară îi intraseră în oase.

Ofiţerii criminalişti şi cei de la investigaţii, care aveau neplăcuta sarcină de a cerceta canalul centimetru cu centimetru, cei mai mulţi în patru labe, nu găsiseră decât câteva schelete de rozătoare, dar nimic interesant. Hainele femeii moarte fie fuseseră scoase înainte de a fi fost pusă acolo, fie fuseseră luate de apă, putreziseră sau fuseseră folosite de animale pentru a-şi construi culcuşul. Lucrând migălos cu şpacluri, Joan Major şi Frazer Theobald râcâiau nisipul fin din

jurul pelvisului scheletului, punând cu grijă fiecare strat de praf în punguţe de celofan, etichetate. În ritmul ăsta, or să mai aibă de lucrat încă vreo două sau trei ore, estimă Grace.

Craniul care rânjea îl atrăgea. Avea senzaţia că spiritul lui Sandy era aici, cu el. *Chiar este posibil să fii tu?* se întrebă el, cu privirile aţintite asupra craniului. Toţi clarvăzătorii la care apelase în ultimii nouă ani îi spuseseră că soţia lui nu se afla în lumea spiritelor. Ceea ce însemna că era încă în viaţă – dacă era să-i creadă. Dar nici unul nu reuşise să descopere unde se afla.

Îl trecu un fior rece. De data asta nu era frigul, ci altceva. Se hotărâse cu ceva timp în urmă să încheie cumva vechea poveste şi să îşi vadă în continuare de viaţă. Dar de fiecare dată când încerca să facă asta, se întâmpla ceva care îi semăna îndoiala în suflet, iar acum se întâmpla din nou.

Cârâitul radiotelefonului îl smulse din reverie. Îl puse la ureche cu un scurt „Roy Grace”.

— ’Neaţa, Roy. Ţi-o ia cariera la vale pe canal, nu-i aşa?

Apoi auzi chicotitul gutural al lui Norman Potting.

— Foarte nostim, Norman. Unde eşti?

— Aici, cu cel care asigură paza perimetrului. Vrei să mă gătesc şi să cobor?

— Nu, vin eu la tine – ne întâlnim la microbuzul criminaliştilor.

Grace fu mulţumit de pretextul de a ieşi un pic la aer. Nu era neapărat nevoie de el acolo şi ar fi putut foarte uşor să se întoarcă la birou, dar îi plăcea să-şi conducă echipa în teren. Dacă erau nevoiţi să-şi petreacă sâmbăta cu picioarele în apă, într-un tunel de canalizare infect, cel puţin puteau să vadă că nici ziua lui nu era mai bună.

Era o uşurare să poată închide uşa în faţa intemperiilor şi să se aşeze pe tapiţeria moale a scaunului, la masa de lucru din microbuz. Chiar dacă asta însemna să stea închis într-un spaţiu restrâns cu Norman Potting – o experienţă pe care nu o savura niciodată. Hainele omului miroseau a fum greu de pipă, amestecat cu o puternică amintire a usturoiului consumat cu o seară în urmă.

Agentul-şef detectiv Norman Potting avea o faţă îngustă, ce părea de cauciuc, brăzdată de o reţea de vinişoare sparte, şi buze groase. Părul rar, care încerca să-i acopere ţeasta pleşuvă, părea acum electrocutat, zburlit de vântul puternic. Avea cincizeci şi trei de ani, deşi cei care nu-l plăceau în mod deosebit şopteau pe la colţuri că ar fi umblat puţin la vârstă

pentru a mai putea rămâne în activitate, deoarece pensionarea îl îngrozea.

Grace nu îl văzuse niciodată fără cravată şi nici în dimineaţa aceasta nu făcea excepţie. Omul purta un hanorac lung, ud, cu clapete la buzunare, pe deasupra unei haine de tweed, cămaşă groasă ecosez şi cravată croşetată de un verde-neon, pantaloni gri din flanel şi bocanci de munte. Cu un pufăit greu, îşi făcu loc în spatele mesei, pe bancheta din faţa lui Grace, apoi, cu un aer triumfător, trânti pe masă, cu o plesnitură seacă, un dosar mare din celofan, înmuiat de ploaie.

— De ce aleg oamenii întotdeauna asemenea locuri înfiorătoare ca să fie ucişi sau aruncaţi la gunoi? spuse el aplecându-se înainte şi suflându-i lui Roy drept în faţă.

Încercând să nu se mişte sub explozia de mirosuri iuţi şi stătute de care fu învăluit, Roy hotărî că probabil cam aşa trebuia să fie atunci când sufla un dragon peste tine.

— Poate ar trebui să întocmeşti nişte instrucţiuni, spuse el acid. Un ghid în cincizeci de puncte, după care să se orienteze victimele omorurilor.

Subtilităţile nu fuseseră niciodată punctul forte al lui Norman Potting şi acum avu nevoie de câteva clipe bune ca să-şi dea seama că detectivul era sarcastic. Apoi se destinse într-un zâmbet, lăsând să se vadă o gură plină de dinţi strâmbi şi pătaţi, ca nişte pietre de mormânt pe un teren alunecos. Ridică un deget.

— Sunt destul de încet în dimineaţa asta, Roy. Am avut o noapte zbuciumată. Li a fost ca o tigroaică însetată de sânge.

Potting îşi „achiziţionase” recent o mireasă thailandeză şi regala permanent pe oricine se întâmpla să fie pe aproape cu detalii ale nou-regăsitelor sale aptitudini în pat cu ea.

Evitând rapid subiectul, Grace arătă spre dosarul din celofan.

— Ai făcut rost de planuri?

— De patru ori noaptea trecută, Roy! Şi e o vacă nesimţită – face de toate! Ah! Mă face să mă simt un bărbat foarte fericit!

— Bine.

Pentru câteva clipe lui Grace chiar îi păru bine pentru el. Potting nu fusese niciodată prea norocos în viaţa amoroasă. Era un veteran cu trei căsătorii la activ, cu mai mulţi copii, pe care o dată recunoscuse, cu părere de rău, că îi vedea foarte rar. Cel mai tânăr dintre ei era o fată cu sindromul Down, pentru custodia căreia se luptase fără succes. Nu era un om rău sau prost, ştia Roy – era un detectiv competent – dar îi lipseau

deprinderile sociale esenţiale pentru a avansa în ierarhia poliţiei, dacă şi-ar fi dorit-o. Norman Potting era un cal de povară zdravăn şi de încredere, cu iniţiative uneori surprinzătoare, Grace considerând că aceste calităţi ale sale erau foarte importante în orice investigaţie majoră.

— Ar trebui să te gândeşti serios şi tu la asta, Roy.

— Să mă gândesc la ce?

— Să-ţi iei o mireasă thailandeză. Sunt sute care se bat pe un soţ englez. Îţi dau website-ul – sunt date naibii, îţi spun eu. Gătesc, fac curăţenie, îţi calcă toate lucrurile, îţi dau cel mai bun sex din viaţa ta – trupuri micuţe, încântătoare…

— Planurile? spuse Grace ignorând ultima remarcă.

— A, da.

Potting scoase din dosar mai multe fotocopii de hărţi ale străzilor, reţele şi desene în secţiune şi le răsfiră pe masă. Unele dintre ele datau din secolul al XIX-lea.

Vântul clătina microbuzul. Afară, undeva în depărtare, se auzi o sirenă a serviciului de urgenţă, apoi sunetul se pierdu treptat. Ploaia răpăia monoton pe acoperişul de tablă.

Planurile nu fuseseră niciodată pentru Roy uşor de desluşit, aşa că îl lăsă pe Potting să îi prezinte complexităţile sistemului de drenaj din Brighton şi Hove. Acesta o făcu folosindu-se de schiţele şi explicaţiile pe care i le dăduse un inginer al corporaţiei, de dimineaţă. Agentul-şef detectiv îşi plimbă un deget de-a curmezişul, în josul, apoi în susul fiecărei schiţe în parte, arătând cum curgea apa, întotdeauna la vale, şi se vărsa în cele din urmă în mare.

Roy se strădui să ţină pasul cu el, dar după o jumătate de oră nu era cu mult mai informat decât la începutul discuţiei. Lui i se părea că totul se reducea la faptul că greutatea cadavrului îl înţepenise în nisipul fin, în timp ce orice altceva fusese purtat de apă la vale pe canal, în sifonul de siguranţă şi apoi în mare. Potting fu de acord cu el.

Telefonul lui Grace sună iarăşi. Scuzându-se, răspunse şi inima i se opri pentru o clipă când auzi vocea ca un sfredel de dentist a nou-promovatului comisar detectiv Cassian Pewe. Jegul de la Met, pe care şeful lui îl adusese ca să-l pună pe el la punct.

— Salut, Roy, zise Pewe.

Chiar şi ţinut la distanţă de legătura telefonică, Grace avu impresia că faţa impecabil îngrijită, de băiat frumos, a lui Pewe era lipită claustrofobic de a lui.

— Alison Vosper mi-a sugerat să te sun – să văd dacă nu ai

nevoie de o mână de ajutor.

— Ei, asta este foarte frumos din partea ta, Cassian, răspunse Grace. Dar nu, de fapt cadavrul este intact – avem aici ambele lui mâini.

Se lăsă tăcerea. Pewe scoase un sunet ca al cuiva care începe să urineze pe un gard electric. Un fel de râs forţat.

— A, foarte nostim, Roy, îl luă el de sus. Apoi, după o tăcere stânjenitoare, adăugă: Ai toţi criminaliştii şi ofiţerii de investigaţii de care ai nevoie?

Grace simţi cum i se strânge o curea în interior. Cumva, se stăpâni să nu-i spună individului să se ducă să-şi găsească altceva de făcut cu sâmbăta lui.

— Mulţumesc, spuse în schimb.

— Bine. Alison o să se bucure. Am să o informez.

— De fapt, o s-o informez eu, spuse Grace. Dacă o să am nevoie de ajutorul tău, o s-o rog pe ea, dar pentru moment ne descurcăm cu toţii foarte bine. Dar… credeam că urma să începi de luni.

— Ai dreptate, Roy, aşa este. Alison nu a crezut decât că, ajutându-te în weekend, ar fi o modalitate bună să văd şi eu despre ce e vorba.

— Îi mulţumesc pentru grijă, reuşi Grace să spună înainte de a închide, fierbând de furie.

— Comisarul detectiv Pewe? îl întrebă Potting ridicând din sprâncene.

— Îl cunoşti?

— Da. Cunosc tipul ăsta de om. Dă-i unui dobitoc încrezut ca el destulă funie şi se spânzură singur. Nu ratează niciodată.

— N-ai nişte funie la tine? întrebă Grace.

18

11 septembrie 2001

Ronnie Wilson pierduse complet noţiunea timpului. Stătea nemişcat, transfigurat, strângând mânerul genţii lui de voiaj ca şi cum ar fi fost o cârjă, uitându-se la ceva ce nu reuşea să înţeleagă, ceva care se derula înaintea ochilor lui.

Tot felul de lucruri cădeau din cer în piaţa din faţa turnurilor şi pe străzile din jur. Picau din cer. Un curent continuu de zidărie, panouri despărţitoare, mese de lucru, scaune, sticlă, tablouri, fotografii înrămate, canapele, ecrane de computer,

tastaturi, fişete, coşuri de gunoi, scaune de toaletă, chiuvete, bucăţi de hârtie. Şi trupuri umane. Corpuri care cădeau. Bărbaţi şi femei, care erau vii în aer o clipă, dar explodau şi se dezintegrau când aterizau pe asfalt. Voia să se întoarcă cu spatele, să ţipe, să fugă, dar era ca şi cum un deget de plumb masiv îl apăsa pe cap, obligându-l să stea nemişcat, să privească într-o tăcere amorţită.

Se simţea de parcă asista la sfârşitul lumii.

Părea că toţi pompierii şi poliţiştii din New York se îndreptau în fugă spre Turnurile Gemene. Un şuvoi nesfârşit care intra, intersectându-se cu şuvoiul de asemenea nesfârşit de bărbaţi şi femei care se depărtau cât puteau de repede, împleticindu-se ca nişte morţi vii, plini de praf, descompuşi, unii cu braţele sau cu feţele pline de sânge, contorsionate de şoc. Mulţi dintre ei aveau mobilele presate de ureche.

Apoi veni cutremurul. Doar o vibraţie uşoară la început, sub tălpile lui, apoi mai puternic, încât chiar trebui să prindă strâns mânerul genţii de voiaj, ca să se sprijine. Şi deodată, zombii care ieşeau din Turnul Sudic părură că se trezesc şi iuţiră pasul.

Începură să fugă.

Ronnie se uită în sus şi văzu de ce. Dar pentru un moment se gândi că trebuie să fie o greşeală. Aşa ceva nu era posibil! Era o iluzie optică. *Trebuia să fie*.

Întreaga clădire se prăbuşea în ea însăşi, ca un castel de cărţi, cu excepţia…

O maşină de poliţie aflată la mică distanţă în faţa lui fu brusc turtită. Apoi o maşină de pompieri fu şi ea turtită. Un nor de praf ca o furtună de nisip din deşert se rostogolea spre el. Auzi tunete. Tunete rostogolindu-se, bubuind, sonor cvadridimensional. Un întreg râu de oameni dispăru sub moloz.

Norul cenuşiu-închis se înălţa în văzduh ca un roi de insecte cuprinse de furie. Tunetele îi amorţeau urechile. Aşa ceva nu era posibil. Afurisitul de turn venea grămadă în jos.

Oameni care fugeau ca să-şi salveze viaţa. O femeie îşi pierdu un pantof, dar continuă să alerge şchiopătând, apoi îşi aruncă şi celălalt pantof. Un zgomot cumplit, de rupere, acoperind sirenele, ca şi cum un monstru gigantic ar fi sfâşiat lumea în două cu ghearele.

Alergau pe lângă el. O persoană, apoi o alta, şi încă una, cu feţele sculptate ca nişte măşti ale spaimei. Unele erau albe ca hârtia, pe altele se prelingea apă din sistemele antiincendiu, pe altele se scurgea sânge sau şiroiau cioburi fine de sticlă. Actori

cu roluri de o clipă într-un ciudat carnaval de zori de zi.

Un BMW făcu deodată un salt prin aer, la câţiva metri distanţă de el, şi căzu înapoi la pământ pe capotă, fără partea din faţă. Apoi văzu cum norul negru se ridică, prăbuşindu-se drept spre el, ca o maree.

Strângând puternic mânerul genţii de voiaj, se răsuci şi îi urmă pe ceilalţi. Neştiind încotro se îndreaptă, alergă pur şi simplu, punând un picior înaintea celuilalt, trăgându-şi după el geanta, fără să fie sigur, fără ca măcar să-i pese, dacă servieta mai era deasupra. Alerga ca să-şi menţină avansul faţă de norul negru, faţă de turnul care se prăbuşea, pe care-l auzea tunând, bubuindu-i în urechi, în inimă, în suflet.

Alerga ca să scape cu viaţă.

19

Octombrie 2007

De acum, liftul părea că este viu, ca o fiinţă supranaturală. Când Abby respira, el ofta, scârţâia, gemea. Când ea se mişca, el se legăna, se răsucea, se zgâlţâia. Abby îşi simţea gura şi gâtlejul ca arse; limba şi interiorul gurii erau ca o sugativă, absorbind instantaneu fiecare strop de salivă.

Un curent rece, neîntrerupt, îi sufla în faţă. Bâjbâi prin întuneric după butonul cursor al telefonului, pentru a activa lumina ecranului. Făcea asta la fiecare câteva minute, pentru a verifica dacă nu cumva avea semnal şi pentru a aduce o mică, dar disperat de bine-venită rază de lumină în celula instabilă, care se legăna întruna, a închisorii ei.

Nici un semnal.

Ora afişată pe ecran era 13.32.

Încercă încă o dată să formeze 999. Dar semnalul anemic dispăruse.

Cu un fior, citi iarăşi mesajul pe care îl primise:

Ştiu unde eşti.

Deşi nu recunoştea numărul, ştia cine e; nu exista decât o singură persoană care l-ar fi putut trimite. Dar de unde să-i fi aflat el numărul? Asta era ceea ce o îngrijora cu adevărat în acest moment. *De unde naiba îmi ştii tu numărul?*

Era un telefon cu cartelă, pe care-l cumpărase cu banii jos.

Văzuse destule emisiuni cu poliţişti la televizor ca să ştie ce făceau escrocii pentru ca apelurile lor să nu poată fi înregistrate şi urmărite. Îl cumpărase ca să ţină legătura cu mama ei, care acum locuia în apropiere, în Eastbourne, ca să vadă dacă era bine, pretinzând că se afla încă în străinătate. Aproape la fel de important, folosea telefonul şi ca să poată ţine legătura cu Dave – şi să-i trimită poze uneori. Era foarte greu să stai atât de mult timp despărţită de o persoană pe care o iubeai.

Gândul îi veni brusc în minte: *Se dusese oare expeditorul mesajului la mama ei?* Dar chiar dacă ar fi făcut asta, tot nu i-ar fi putut afla numărul. Avea întotdeauna grijă să nu-l lase să fie afişat. Pe lângă asta, când o sunase ieri, mama nu-i spusese nimic şi i se păruse că totul era bine.

Era oare posibil ca el să o fi urmărit, să fi văzut de unde cumpărase telefonul şi astfel să obţină numărul? Nu. Puţin probabil. Îl cumpărase de la un mic magazin de telefoane de pe o stradă laterală din zona Preston Circus, unde putuse să se asigure că nu o urmărea nimeni. Cel puţin, atât de bine cât reuşise.

Se afla aici, în clădire, acum? Dacă el era cel răspunzător de prinderea ei în capcană, în liftul ăsta? Şi folosea timpul ca să intre în apartamentul ei...? Dacă se afla acolo chiar acum, căutând?

Dacă găsea...?

Puţin probabil.

Se uită iarăşi la ecran. Cuvintele o înspăimântau tot mai mult. Vălătuci de spaimă i se învolburau în adâncul fiinţei. Se ridică în picioare cuprinsă de panică, apăsând iarăşi cursorul când lumina se stinse, înfigându-şi degetele în crăpătura dintre uşi pentru a suta oară, încercând să le deschidă forţat, suspinând de ciudă.

Uşile nu se clintiră.

Vă rog, vă rog, deschideţi-vă. O, Doamne, te rog, deschide!

Liftul se legănă iarăşi sălbatic. În minte îi apăru ca o străfulgerare imaginea scufundătorilor în cuşca de protecţie împotriva rechinilor, cu un Mare Alb adulmecând barele de metal. Cu asta semăna el. Cu Marele Alb. Un prădător fără emoţii, fără sentimente. Trebuie să fi fost nebună, decise ea, ca să accepte asta.

Dacă existase vreodată un moment în viaţa ei când hotărârea de a reuşi i se clătinase şi ar fi dat de bună voie tot ce avea numai ca să întoarcă timpul înapoi, acel moment era acum.

20

Octombrie 2007

Viermănarul sau musca albastră – sau musca albastră-n dos, cum îi spun australienii – poate simţi un cadavru de la douăzeci de kilometri distanţă. Ceea ce îl face să aibă enorm de multe în comun cu reporterii, îi plăcea mult lui Roy Grace să le spună membrilor echipei lui. Se hrănesc cu excreţiile fluide de proteine care mustesc dintr-un cadavru în descompunere. Nu foarte diferit de reporteri nici în privinţa asta, îi plăcea să adauge.

Şi, nici o surpriză, în faţa uşii microbuzului se afla un reporter chiar în acest moment, cel mai insistent – şi mai bine informat, trebuia spus – reporter de la *Argus,* care se ocupa de crime, Kevin Spinella. Uneori, *prea* bine informat.

Grace îi spuse poliţistului care păzea locul crimei şi care îl sunase pe radiotelefon să-l informeze despre prezenţa reporterului că va sta de vorbă cu Spinella şi ieşi în ploaie, uşurat că putea să scape de duhoarea lui Norman Potting. Apropiindu-se de ziarist, observă doi fotografi care se învârteau prin preajmă.

Spinella stătea fără umbrelă, cu mâinile în buzunare, cu o pelerină de detectiv, cu epoleţi şi centură, înmuiată de ploaie şi cu gulerul ridicat. Era un bărbat subţire, slab la faţă, de vreo douăzeci şi ceva de ani, cu ochi ageri şi cu gura ocupată cu mestecatul unei bucăţi de gumă. Părul negru, rar, pieptănat spre faţă şi gelat, i se lipise acum de cap.

Sub haină, văzu Grace, reporterul purta un costum închis la culoare şi o cămaşă care era cel puţin cu o măsură prea mare pentru el, ca şi cum tipul încă nu crescuse destul ca să-i vină bine. Gulerul îi atârna neglijent în jurul gâtului, în ciuda nodului mare şi strâmb, strâns bine, al cravatei stacojii din poliester. Pantofii negri, cu pretenţii, erau plini de noroi.

— Ai ajuns un pic cam târziu, fiule, spuse Grace în loc de bună ziua.

— Târziu? se încruntă reporterul.

— Muştele albastre ţi-au luat-o înainte cu câţiva ani buni.

Spinella îi adresă cel mai vag zâmbet posibil, ca şi cum n-ar fi fost sigur până unde mergea gluma lui Grace.

— Pot să vă pun câteva întrebări, domnule comisar detectiv?

— Am să organizez o conferinţă de presă luni dimineaţă.

— Nu îmi puteţi spune nimic până atunci?

— Mă gândeam că mi-ai putea tu spune ceva – de obicei pari a fi mai bine informat decât mine.

Din nou, reporterul păru nesigur în privinţa intenţiilor lui Grace. Cu un zâmbet subţire, de încuviinţare, spuse:

— Am auzit că aţi găsit un schelet, o femeie, într-un canal de drenare pluvială, în incinta şantierului. Aşa este?

Stilul neglijent în care aruncă întrebarea, de parcă ar fi fost vorba de ceva lipsit de importanţă, îl enervă pe Grace. Dar trebuia să-şi păstreze calmul. Nu avea nimic de câştigat dacă se lua la harţă cu Spinella; era întotdeauna mai bine, având în vedere experienţa pe care o avea în relaţiile cu presa, să fie amabil, dar să rămână prudent.

— Este un schelet uman, răspunse el. Sexul nu a fost încă stabilit cu certitudine.

— Am auzit că este în mod cert o femeie.

Grace zâmbi.

— Vezi, ţi-am spus că eşti mai bine informat decât mine.

— Deci… ăăă… este?

— În cine vrei să ai încredere, în sursele tale sau în mine?

Reporterul se uită atent la Grace preţ de câteva clipe, ca şi cum încerca să-l citească. Pe vârful nasului i se formase o picătură de apă, dar nu făcu nici o încercare să o şteargă.

— Pot să vă întreb altceva?

— Dacă e scurt.

— Aud că aveţi un nou coleg, care îşi va începe munca la Sussex House luni – un ofiţer de la Met, comisarul detectiv Pewe.

Grace simţi cum se încordează. Încă o remarcă de acest gen şi avea să dea jos picătura aia de apă de pe nasul lui Spinella cu pumnul.

— Ai auzit bine.

— Înţeleg că Met este primul departament de poliţie din Marea Britanie care începe să reducă în mod real birocraţia.

— Aşa, aşa?

Zâmbetul larg, insinuant, al reporterului era aproape de nesuportat, ca şi cum acesta ar fi ştiut tot felul de secrete pe care nu le dezvăluia. Pentru o clipă, Grace se gândi până şi la posibilitatea ca Spinella să fi aflat ceva confidenţial despre Alison Vosper.

— Angajează funcţionari civili ca să înregistreze arestările, aşa că ofiţerii de patrulare se pot întoarce direct la posturile lor,

pe stradă – în loc să piardă ore întregi completând formularele, spuse Spinella. Credeţi că DIC Sussex o să aibă ceva de învăţat de la comisarul detectiv Pewe?

Stăpânindu-şi furia, Grace răspunse cu prudenţă.

— Sunt sigur că domnul Pewe va fi un membru valoros al echipei DIC Sussex.

— Pot să vă citez cu asta, nu?

Zâmbetul larg al lui Spinella era tot mai greu de suportat.

Ce anume ştii tu, măi, rahat în ploaie?

Radiotelefonul lui Roy începu să pârâie. Îl duse la ureche.

— Roy Grace!

Era unul dintre criminaliştii din tunel, Tony Monnington.

— M-am gândit că ţi-ar plăcea să ştii, Roy, se pare că am găsit prima noastră posibilă probă.

Grace se scuză politicos în faţa reporterului şi se îndreptă spre canalul de drenare. În drum, îl sună pe Norman Potting, ca să-i spună că se va întoarce în câteva minute. Era ciudat cum se schimbau întruna lucrurile care te priveau direct în viaţă. Cu puţin timp în urmă, abia aştepta să iasă din tunelul de canalizare. Acum, când opţiunile erau fie să stea în ploaie şi să vorbească cu Spinella, fie să se întoarcă în microbuzul criminaliştilor alături de Norman Potting, deodată părea că există numeroase argumente pentru a intra din nou în canal.

21

Octombrie 2007

Sue, colega ei de cameră, fusese cea care îi schimbase lui Abby viaţa, fără să intenţioneze asta. Se cunoscuseră când lucrau împreună într-un bar de pe faleză, în Melbourne, şi se împrieteniseră imediat. Erau de o seamă şi, la fel ca Abby, Sue plecase din Anglia în Australia în căutarea aventurii.

Într-o seară, cu aproape un an în urmă, Sue îi spusese lui Abby că doi tipi bine, ceva mai în vârstă decât ele, dar încântători, fuseseră în bar şi stătuseră de vorbă cu ea. Ziseseră că sâmbătă se duc la un grătar cu nişte tipi haioşi, şi că putea să vină şi ea, dacă era liberă, şi să-şi aducă o prietenă.

Neavând nici o ofertă mai bună, s-au dus. Petrecerea era la o locuinţă şic de burlac, un apartament pe terasa de sus a unui bloc, într-unul dintre cele mai la modă cartiere din Melbourne, cu o vedere superbă asupra golfului. Dar în acele prime ore de

euforie, Abby abia dacă remarcase ceva din tot ce o înconjura, deoarece fusese imediat şi total captivată de gazdă, Dave Nelson.

La petrecere mai participau vreo douăzeci de persoane. Bărbaţii, cu vârste cuprinse între zece ani mai mult decât ele şi peste şaizeci, arătau ca nişte figuranţi dintr-un film cu gangsteri, iar femeile, pline de bijuterii, păreau că tocmai ieşiseră de la salonul de înfrumuseţare. Dar ea abia dacă le observase. De fapt, aproape că nu schimbase vreo vorbă cu altcineva din clipa în care intrase pe uşă.

Dave era un diamant dur, înalt şi subţire, de vreo patruzeci şi cinci de ani, puternic bronzat, cu păr scurt, gelat, şi un chip plictisit de trai bun, care probabil că arătase foarte bine în tinereţe, dar care acum părea că se simte confortabil în pielea lui. Şi aşa se simţise şi Abby cu el, chiar din prima clipă. Confortabil.

Se mişca prin apartament cu o graţie uşoară, de felină, făcând să curgă din belşug Krug din sticlele supradimensionate, întreaga după-amiază. Era obosit, spunea, pentru că jucase poker timp de trei zile la rând, fără să pună capul jos, la un campionat internaţional, Aussie Millions, la cazinoul Crown Piaza. Plătise o taxă de participare de o mie de dolari şi supravieţuise patru runde, clădind un pot de peste o sută de mii înainte de a fi făcut KO. Un pas greşit cu aşii, îi spusese el lui Abby, plin de regret. De unde să ştie că tipul avea doi aşi în gaură? Când el însuşi avea trei popi, doi ascunşi, pentru numele lui Dumnezeu!

Abby nu jucase poker niciodată în viaţa ei. Dar în noaptea aceea, după ce restul oaspeţilor plecaseră, el o aşezase la masă şi o învăţase. Îi plăcuseră atenţia, felul în care se uita la ea tot timpul, îi spusese cât era de drăguţă, apoi cât era de frumoasă, apoi cât de bine îl făcea să se simtă doar stând acolo, cu el. Ochii lui abia dacă se dezlipiseră de pe faţa ei în toate orele petrecute împreună, ca şi cum nimic altceva nu mai conta. Erau ochi buni, căprui, cu o nuanţă de verde, alerţi, dar plini de tristeţe, ca şi cum ar fi existat o anumită pierdere care îl durea în interior. Asta o făcuse să vrea să-l protejeze, să-i fie ca o mamă.

Lui Abby îi plăceau la nebunie poveştile pe care i le spunea despre călătoriile lui şi despre felul în care îşi făcuse averea comercializând timbre rare şi jucând poker, în principal pe internet. Pusese la punct un sistem de joc care păru foarte

simplu, când i-l explică, dar tare deştept.

Jocuri de poker pe internet aveau loc pretutindeni în lume, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile pe săptămână. Folosise fusurile orare intrând în partide care se jucau târziu în noapte, de oameni care erau obosiţi şi adeseori puţin băuţi. Urmărea un timp jocul, apoi intra şi el. Pradă uşoară pentru un om bine odihnit, care nu băuse nimic, şi alert.

Abby fusese întotdeauna atrasă de bărbaţii mai în vârstă, iar tipul ăsta, care părea atât de dur, dar care era totuşi pasionat de micuţele, delicatele şi frumoasele timbre, entuziasmându-se când îi vorbea despre legăturile lor cu istoria, o fascina. Pentru o fată care provenea dintr-un mediu britanic rigid, el era total diferit de orice altă persoană pe care o întâlnise până atunci. Şi cu toate că exista acea vulnerabilitate în jurul lui, în acelaşi timp avea şi ceva extrem de puternic şi de bărbătesc, care o făcea să se simtă în siguranţă cu el.

Pentru prima oară în viaţa ei, încălcându-şi propria regulă cu un abandon total, Abby se culcă cu el chiar în acea noapte. Şi se mută la el după numai două săptămâni. El o lua la cumpărături, încurajând-o să-şi aleagă haine scumpe, şi adeseori se întorcea acasă cu bijuterii sau cu un ceas nou ori cu un buchet de flori nebunesc de extravagant, când câştigase bine la poker.

Sue se străduise să o convingă că nu era bine ce făcea, subliniind că el era mult mai în vârstă decât ea, că avea un trecut incert şi reputaţia de a fi cam afemeiat – sau, în termeni mai direcţi, un obsedat sexual.

Dar Abby ignorase toate acestea, renunţând iniţial la prietenia cu Sue, apoi la cea cu restul amicilor pe care şi-i făcuse de când sosise în Melbourne. În locul acestora, îi făcea plăcere să se întâlnească cu apropiaţii lui Dave, mai în vârstă şi – din punctul ei de vedere – mult mai încântători şi mai interesanţi. Banii mulţi avuseseră întotdeauna pentru ea o atracţie specială, iar oamenii aceştia cheltuiau nebuneşte.

În copilărie, îşi petrecuse vacanţele muncind alături de tatăl ei, care avea o mică afacere cu montaj de faianţă şi gresie. Îi plăcea sincer să-l ajute, dar pe ea o atrăgeau casele – unele dintre ele cu adevărat incredibile – în care trăiau oamenii bogaţi. Mama ei lucra la biblioteca publică din Hove, iar căsuţa lor din Hollingburry, lipită de cea a vecinilor, cu grădina ei dichisită, pe care ambii părinţi o îngrijeau cu dragoste, era limita până la care se întindeau orizonturile lor.

Crescând, Abby se simţea tot mai încorsetată şi mai

restricţionată de ascendenţa ei modestă. În adolescenţă, citise cu aviditate romanele lui Danielle Steel, Jackie Collins şi Barbara Taylor Bradford şi ale oricărui alt romancier care scria despre vieţile celor bogaţi şi strălucitori, şi devorase revistele *OK!* şi *Hello!* din scoarţă în scoarţă, în fiecare săptămână. Nutrea în secret visuri de îmbogăţire şi năzuia la casele grandioase şi iahturile scăldate în soare care o însoţeau. Tânjea să călătorească şi ştia, în sufletul ei, că într-o zi avea să-i surâdă norocul. Până când va împlini treizeci de ani, îşi promitea, avea să fie bogată.

Când un prieten al lui Dave fusese arestat sub acuzaţia de triplu asasinat, Abby se simţise îngrozită, dar nu putuse să nu încerce un fior excitant. Apoi, un altul din cercul lui fu împuşcat mortal în maşină, în faţa gemenilor lui, în timp ce urmărea un antrenament de fotbal al copiilor. Începu să-şi dea seama că acum făcea parte dintr-o cu totul altă cultură decât cea în care crescuse şi pe care o înţelegea. Dar, în ciuda şocului provocat de moartea omului, găsi înmormântarea incitantă. Se afla acolo ca parte a tuturor acestor oameni, iar a fi acceptată de ei era cea mai mare schimbare din viaţa ei.

În acelaşi timp, începu să se întrebe cu ce altceva se mai ocupa Dave. Îl văzuse uneori periindu-i pe tipii despre care îi spusese că erau cei mai mari jucători şi încercând să facă nişte afaceri cu ei. Într-o dimineaţă, îl auzi fără să vrea spunând cuiva la telefon că schimburile de timbre erau o modalitate excepţională de a spăla bani, de a-i mişca dintr-o parte în alta a globului, ca şi cum ar fi încercat să-i vândă ideea.

Nu prea îi plăceau lucrurile astea. Era ca şi cum nu-i păsase niciodată că se aflau pe muchie de cuţit, pierzând vremea prin baruri şi petrecând cu oamenii ăştia. Dar faptul că făcea afaceri cu ei – aproape implorându-i să-l accepte – îl micşora pe Dave în ochii ei. Şi totuşi, adânc în inimă, simţea că ea ar fi putut să-l ajute, dar numai dacă ar fi reuşit să străpungă zidul pe care părea că şi-l ridicase în jurul lui. Pentru că, după câteva luni petrecute cu el, Abby îşi dădu seama că nu ştia despre trecutul lui mai mult decât atunci când îl întâlnise prima oară, în afara faptului că avusese două soţii şi că ambele divorţuri fuseseră dureroase.

Apoi, într-o zi, el veni cu o bombă.

22

Septembrie 2007

Camioneta Holden albastru-metalizat se îndrepta spre vest, îndepărtându-se de Melbourne. MJ, un bărbat tânăr, de douăzeci şi opt de ani, cu păr negru ca antracitul şi un trup de surfer, purtând un tricou galben şi bermude, conducea cu o mână pe volan şi cu cealaltă petrecută peste umerii Lisei.

Maşina stătea bine pe suspensii şi pe gumarii ei extralaţi, care se lipeau ca nişte ventuze de contururile şerpuitoare ale drumului. Acest vehicul era mândria şi bucuria lui MJ, care asculta cu mulţumire huruitul motorului V8, de 5,7 litri, prin ţevile de eşapament, în timp ce conducea prin imensitatea câmpului deschis. La dreapta lor, pe kilometri întregi, se întindeau câmpuri de vegetaţie arsă de soare. La stânga, dincolo de un gard din sârmă ghimpată ce părea ostenit, se înălţau, nu departe, un şir de coline maronii cu contururi domoale, pârjolite şi aride din cauza secetei ce dura de aproape şase ani. Câteva pâlcuri firave de copaci erau împrăştiate pe ele la întâmplare, ca nişte petice de păr facial scăpate de lama aparatului de ras.

Era sâmbătă dimineaţă şi MJ putea uita pentru două zile de studiul intens din ultima vreme. Într-o lună urma să dea examenele dure pentru brokerajul bursier, pe care trebuia să le treacă pentru a-şi asigura o slujbă permanentă la actualul loc de muncă, Banca Macquarie. Primăvara venise greu anul ăsta, în ciuda secetei, iar weekendul care tocmai începuse promitea să fie primul cu adevărat frumos după lunile posomorâte de iarnă. Era decis să obţină de la el tot ce se putea.

Mergeau la întâmplare. Cu şase puncte de penalizare în carnetul de conducere, avea grijă să se menţină mult sub limita de viteză. Şi, în plus, nu se grăbea nicăieri. Era fericit – foarte fericit – numai pentru că se afla aici cu fata pe care o iubea, se bucura că era la volan, de peisaje, de sentimentul că weekendul îi stătea înainte.

În cap i se învârtea ceva ce citise cândva: *Fericirea nu înseamnă să obţii ceea ce vrei, ci să vrei ceea ce ai.*

O spuse cu voce tare pentru Lisa, iar ea fu de părere că erau cuvinte frumoase, cu care ea era de acord. Total. Îl sărută.

— Tu spui atâtea lucruri frumoase, MJ.

El se înroşi.

Lisa apăsă un buton şi muzica din Whitlams bubui din

nebunesc de costisitorul sistem audio pe care MJ îl instalase în maşină. Iar echipamentul lor de campare, împreună cu lada de bere VB, bubui şi el sub capacul fixat peste compartimentul din spatele cabinei. Iar inima lui MJ bubuia şi ea. Era bine să se afle aici, bine să se simtă atât de viu, să simtă aerul cald suflându-i în faţă prin fereastra deschisă, să miroasă parfumul Lisei, să-i simtă cârlionţii blonzi mângâindu-i încheietura mâinii.

— Unde suntem? întrebă ea, dar nu pentru că i-ar fi păsat.

Se bucura şi ea de ieşire. Se bucura de întreruperea rutinei săptămânale de vizitare a cabinetelor medicale în calitate de reprezentant de vânzări pentru medicamente împotriva hemofiliei a gigantului farmaceutic Wyeth. Se bucura să poarte numai o bluziţă albă, lejeră, şi un şort roz, în locul costumului de birou pe care trebuia să-l îmbrace în timpul săptămânii. Dar cel mai mult se bucura de timpul preţios pe care-l petrecea împreună cu MJ.

— Aproape am ajuns, spuse el.

Trecură de un semn rutier hexagonal, care înfăţişa o bicicletă neagră, şi se opriră la o intersecţie în T, în dreptul trunchiului scheletic al unui pin Radiata, care avea în vârf un smoc gros de ace, ca o meşă prost fixată. Chiar în faţa lor se înălţa un deal abrupt, golaş, cu pâlcuri izolate de tufişuri care arătau ca şi cum ar fi fost lipite pe versant cu bandă adezivă.

Lisa, care era englezoaică, nu se afla în Australia decât de doi ani. Se mutase la Melbourne din Perth în urmă cu câteva luni şi totul era nou pentru ea.

— Când ai fost aici ultima oară? întrebă ea.

— N-am mai fost de câţiva ani… poate zece. Veneam mereu cu cortul aici, cu părinţii, când eram copil. Era locul nostru favorit. O să-ţi placă la nebunie. Ii-haa!

Cu o explozie bruscă de exuberanţă, MJ izbi cu talpa în accelerator. Camioneta ţâşni înainte, făcând un viraj strâns spre stânga, în autostradă, scoţând un scrâşnet de pneuri şi un muget de tunet din ţevile de eşapament.

După câteva minute trecură de un semn fixat pe un stâlp, care anunţa RAUL BARWON, apoi MJ încetini şi începu să privească atent spre dreapta din momentul în care trecură de un alt semn, care anunţa STONEHAVEN ŞI POLLOKS FORD.

După câtva timp, opri brusc şi coti la dreapta pe un drumeag de nisip.

— Sunt destul de sigur că ăsta este!

Se hurducăiră cam cinci sute de metri. Câmp deschis la

dreapta, tufişuri la stânga şi malul care cobora spre un râu pe care nu-l puteau vedea. Trecură de un pod cu tablier din fier sprijinit pe piloni vechi, de cărămidă, pe partea stângă, apoi nişte tufişuri dese le blocară vederea. Drumeagul coborî brusc pe o pantă accentuată, apoi se înălţă iarăşi, de cealaltă parte. După câteva minute se lărgi câţiva metri şi se sfârşi într-un covor de iarbă scurtă, dincolo de care erau tufişuri dese.

MJ opri camioneta şi trase frâna de mână. Un nor de praf îi învălui.

— Bun venit în paradis! spuse el.

Se sărutară.

Apoi, după câteva momente, coborâră din maşină. În liniştea caldă, deplină. Motorul ţiuia. În aer se simţea miros de iarbă uscată. O pasăre scoase un sunet ce aducea cu un fluierat – *iuu-huu!* – apoi tăcu. Jos, sub ei, era o apă care sclipea, iar mai departe, sub soarele aprig al dimineţii târzii, se vedeau dealuri maronii pleşuve, ce se împăunau cu câte un salcâm sau un eucalipt singuratic, ici şi colo. Liniştea era atât de intensă, încât pentru un moment simţiră că ei ar putea să fie singurii oameni de pe planetă.

— Dumnezeule, spuse Lisa, este atât de frumos!

O muscă bâzâi lângă faţa ei şi ea o goni cu palma, la fel ca pe o suratăde-a ei.

— Bunele noastre prietene, muştele, spuse MJ. Asta este locul perfect!

— E clar că te ţin minte! spuse ea când o a treia muscă îi ateriză pe frunte.

El îi dădu un pumn în joacă înainte de a descrie rapid cu mâna, de câteva ori, un arc de cerc, un salut australian pentru a goni muştele care-l supărau. Apoi, cuprinzând-o cu braţul, o conduse către o spărtură în masa tufişurilor.

— De aici ne lansam noi caiacul la apă, spuse el.

Ea se uită în josul unei pante abrupte, pietroase, acoperită cu ferigi care creau un tobogan natural spre râul aflat la peste treizeci de metri dedesubt. Apa, latăde vreo douăzeci de metri, era nemişcată ca iazul unei mori. Câteva libelule stăteau pe suprafaţa ei hrănindu-se cu larve de ţânţari sau depunând ouă, iar alte câteva zburau pe loc, chiar deasupra. Reflecţia tufişurilor de pe malul celălalt se distingea clar.

— Uau! zise ea. Uaaaaaaaau! Asta e uimitor!

Apoi observă o serie de beţe albe plantate în lungul pantei, până jos. Fiecare dintre ele avea marcaje precise, cu negru.

— Când eram copil, spuse MJ, indicând primul băţ de marcaj, nivelul apei era până aici.

Lisa numără opt beţe care erau complet expuse, până jos, la nivelul apei.

— Atât de mult a scăzut?

— Buna noastră prietenă, încălzirea globală, răspunse el.

Apoi ea observă funia cu un nod la capăt, atârnând deasupra apei de creanga întinsă lateral a unui copac gros cât un picior de elefant.

— Săream în apă de pe funia aia! spuse MJ. Distanţa era mică.

Acum erau cel puţin patru-cinci metri.

MJ îşi trase tricoul peste cap.

— Vii?

— Hai mai întâi să punem cortul!

— La naiba, Lisa, avem toată ziua ca să punem cortul! M-am încălzit!

Continuă să se dezbrace.

— Iar muştele urăsc apa.

— Spune-mi cum e apa… Mă mai gândesc!

— Eşti moale ca un pipi!

Lisa izbucni în râs. MJ rămase gol, apoi dispăru pentru câteva momente în tufişuri. După câteva clipe, Lisa îl văzu târându-se în lungul crăcii care se întindea deasupra apei. MJ ajunse la funie, care părea periculos de uscată, se roti cu capul în jos şi se prinse de ea.

— Ai grijă, MJ! strigă Lisa, brusc alarmată.

Ţinându-se cu o mână, el se bătu în piept cu cealaltă, slobozind o serie de strigăte a la Tarzan. Apoi îşi făcu vânt spre râu, aproape atingând suprafaţa apei cu picioarele goale. Se legănă înainte şi înapoi descriind câteva arcuri, apoi îşi dădu drumul şi căzu cu un plescăit zgomotos.

Lisa începu să privească neliniştită luciul apei. După câteva momente, MJ apăru la suprafaţă şi-şi dădu capul pe spate, îndepărtându-şi părul ud de pe faţă.

— E frumos! Vino aici, momâie!

Se aruncă înainte, făcând câteva mişcări puternice de crawl, apoi, brusc, scoase capul din apă cu o expresie de durere pe faţă.

— *La dracu'!* se precipită el. Rahat! Auuu! Am dat cu piciorul de ceva!

Lisa izbucni în râs.

MJ se scufundă. După câteva clipe, capul lui sparse suprafaţa apei; pe faţă i se citea acum spaima.

— *Rahat,* Lisa, strigă el. E o maşină aici, dedesubt! E o afurisită de maşină în râu!

23

11 septembrie 2001

Lorraine se uita, amorţită, fără să-i vină a crede. Uitase să aprindă ţigara pe care o ţinea în mână. Tânăra reporteriţă care vorbea repezit spre cameră părea să nu-şi dea seama de faptul că Turnul Sudic, aflat la numai câteva sute de metri în spatele ei, se prăbuşea.

Cădea drept din cer, dispărând înăuntrul lui însuşi, meticulos, aproape insuportabil de meticulos, ca şi cum pentru un scurt moment Lorraine ar fi fost martoră la cea mai extraordinară scamatorie executată vreodată. Reportera continua să vorbească. În spatele ei, maşini şi oameni dispăreau sub moloz şi nori de praf. Alţii fugeau ca să scape cu viaţă, fugeau în lungul străzii, spre aparatul de filmat.

Oh, Isuse, ea nu-şi dă seama?

Fără să realizeze încă ce se întâmpla, reportera continua să citească din carneţelul ei sau să spună ceea ce i se transmitea în cască.

UITĂ-TE ÎN SPATELE TĂU! voia Lorraine să-i strige femeii.

Apoi, în cele din urmă, aceasta se întoarse. Deveni incoerentă. Făcu un pas surprins, împiedicat, lateral, apoi încă unul. Oamenii alergau pe lângă ea de o parte şi de alta, îmbrâncind-o, dezechilibrând-o. Norul care se înălţa ca o ciupercă era înalt cât cerul şi lat cât întregul oraş, prăbuşindu-se ca o avalanşă spre ea. Şocată şi uluită, mai spuse câteva cuvinte, dar nu se mai auzi nimic, ca şi cum cablul fusese deconectat, apoi imaginea deveni doar o învolburare cenuşie de siluete şi haos, în clipa când camera fu înghiţită de nor.

Lorraine, doar în bikini, auzi diverse strigăte. Imaginea de pe ecran fu comutată pe filmarea mişcată, făcută cu un aparat ţinut în mână, a prăbuşirii unei mase de oţel şi sticlă şi zidărie peste o maşină alb-roşie de pompieri. Trecu în forţă prin scară, apoi aplatiză întreaga secţiune mediană a maşinii, ca şi cum aceasta ar fi fost o maşinuţă de jucărie strivită de piciorul unui copil.

Vocea unei femei striga, iarăşi şi iarăşi: „Oh, Dumnezeule!

Oh, Dumnezeule! Oh, Dumnezeule!”

Se auziră plânsete. Întuneric pentru o secundă, apoi un alt aparat de filmat de mână, un bărbat tânăr şchiopătând prin cadru, ţinând un prosop plin de sânge pe faţa unei femei, ajutând-o să meargă, încercând să o tragă mai repede din faţa norului care îi ajungea rapid din urmă.

Apoi imaginile se mutară într-un studio de ştiri. Lorraine se uită la prezentator, un bărbat de vreo patruzeci şi ceva de ani, în haină şi cu cravată. Imaginile pe care le urmărise rulau acum pe monitoarele din spatele lui. Faţa omului era aproape neagră.

— Am primit informaţii că Turnul Sudic al complexului World Trade Center s-a prăbuşit. Vă vom prezenta şi ultimele ştiri privind situaţia de la Pentagon, în câteva momente.

Lorraine încercă să-şi aprindă ţigara, dar mâna îi tremura prea tare şi bricheta căzu pe podea. Aşteptă, refuzând să-şi ia ochii de la ecran fie chiar şi pentru o secundă, de frică să nu piardă ocazia de a-l zări pe Ronnie. La televizor era acum o femeie agitată, care striga ceva neinteligibil. Se uita la o alta, atrăgătoare, care strângea în mână un microfon, pe un fundal de fum negru şi gros, străpuns de flăcări portocalii, prin care nu distinse decât siluetele joase ale clădirilor Pentagonului.

Formă numărul de mobil al lui Ronnie şi obţinu încă o dată semnalul de linie ocupată.

Încercă iarăşi. Şi iarăşi. Şi iarăşi. Inima i-o luase razna în piept şi tremura, dorindu-şi cu disperare să-i audă vocea, să ştie că era bine. Nu se putea gândi decât la faptul că întâlnirea lui Ronnie era în Turnul Sudic. Turnul Sudic se prăbuşise.

Voia mai multe imagini din Manhattan, nu afurisitul de Pentagon. Schimbă canalul, pe Sky News. Ronnie era în Manhattan, nu în afurisitul de Pentagon. Văzu o altă filmare tremurată, de mână, de data asta cu trei pompieri prăfuiţi, cu căşti, cărând un bărbat cu părul cărunt, care părea lovit rău; banderolele lor galbene săltau dezordonat în timp ce ei mergeau grăbindu-se.

Apoi văzu o maşină care ardea. Şi o ambulanţă care ardea. Siluete apărând din întunecimea din spatele lor. Ronnie? Se aplecă înainte, aproape lipindu-se de ecranul uriaş. Ronnie? Chipurile apăreau din fum ca imaginile pe o fotografie în curs de developare. Nici urmă de Ronnie.

Apoi îi formă numărul încă o dată. Pentru o clipă, păru că avea să sune! Apoi fu copleşită încă o dată de semnalul de linie ocupată.

Sky News începu să transmită imagini de la Washington. Lorraine înhăţă telecomanda şi apăsă pe un alt buton. Se părea că toate canalele prezentau acum aceleaşi imagini, aceleaşi ştiri. Se uită la o reluare a primului avion lovind, apoi îl văzu pe cel de-al doilea. Imaginile fură reluate iarăşi. Şi iarăşi.

Telefonul ei începu să sune. Apăsă pe butonul de acceptare a apelului cu o izbucnire bruscă de bucurie, aproape prea sufocată pentru a scoate vreun cuvânt.

— Alo?

Era mecanicul care trebuia să repare maşina de spălat; suna ca să-i spună că va veni a doua zi.

24

Octombrie 2006

Numele celui vizat era Ricky. Abby îl întâlnise numai de câteva ori la petreceri, când el păruse de fiecare dată că se dădea la ea. Şi la drept vorbind, îl găsea atrăgător şi flirtul îi făcea plăcere.

Era un bărbat bine, de patruzeci şi ceva de ani, uşor misterios şi foarte sigur pe el, cu aerul unui surfer cu state vechi şi relaxat. Ca şi Dave, ştia cum să vorbească cu femeile şi-i punea mai multe întrebări decât cele la care îi răspundea el. Era şi el implicat în afacerea cu timbrele, pe scară mare.

Nu toate timbrele erau ale lui. Patru milioane de lire sterline. Erau dispute în privinţa proprietarului lor. Dave îi spusese că el şi Ricky se înţeleseseră să împartă pe jumătate suma pe care urmau să o obţină, dar acum Ricky voia nouăzeci la sută. Când îl întrebase pe Dave de ce nu se ducea pur şi simplu la poliţie, el zâmbise. Se părea că poliţia nu intra în discuţie pentru nici unul dintre ei.

Oricum, Dave avea un plan mult mai bun.

25

Octombrie 2007

Roy Grace se chinuia să vadă obiectul minuscul pe care Frazer Theobald îl ţinea în penseta lui din oţel inoxidabil. Chiar în lumina directă a lămpii cu halogen, tot ce reuşea să distingă era ceva albastru şi şters.

Încercă să-şi focalizeze privirea, refuzând să accepte că avea

nevoie de ochelari. Abia când patologul plasă o bucată de hârtie în spatele pensetei şi îi întinse o lupă, Roy reuşi să vadă mai clar. Era o fibră mai subţire decât un fir de păr uman, ca o aţă de păianjen. Părea pe rând translucid şi albastru-deschis, iar capetele îi vibrau datorită tremurului uşor al mâinii lui Theobald şi a curentului îngheţat care sufla prin tunel.

— Cel care a ucis-o pe femeia asta s-a străduit să nu lase nici o urmă, spuse patologul. Presupun că a pus-o aici jos sperând că la un moment dat avea să fie luată de apă şi dusă prin sistemul de drenare, iar apoi scuipată prin gura de deversare în mare – gândindu-se că o distanţă suficientă faţă de ţărm va fi destul de sigură pentru a scăpa de cadavru.

Grace se uită din nou cu atenţie la schelet, nereuşind să ignore faptul că era posibil ca acestea să fie rămăşiţele lui Sandy.

— Probabil că ucigaşul nu a luat în calcul posibilitatea ca tunelul să nu se inunde, continuă Theobald. Nu s-a gândit că ea o să fie acoperită de nisip şi, pentru că nivelul pânzei freatice a fost coborât, apa din canale nu a avut suficientă forţă ca s-o deplaseze. Sau poate că tunelul a fost scos din uz.

Grace încuviinţă şi se uită încă o dată la firul tremurător.

— Cred că fibra provine dintr-un covor. S-ar putea să mă înşel, dar sunt convins că laboratorul va confirma acest lucru. E prea rigid ca să fie dintr-un pulover, o fustă sau o faţă de pernă. E un fir dintr-un covor.

Joan Major dădu aprobator din cap.

— Unde l-aţi găsit? întrebă Grace.

Medicul legist arătă spre mâna dreaptă a scheletului, care era parţial îngropată sub nisip. Degetele nu erau acoperite. Arătă la capătul mijlociului.

— Vezi asta? E o unghie falsă, de la unul din saloanele acelea de manichiură.

Grace se înfioră. Sandy îşi mânca unghiile. Când se uitau la televizor, ea şi le rodea, scoţând un clănţănit înfundat, ca un hamster. Pe el îl scotea din minţi. Şi uneori când erau în pat. Adeseori, când el încerca să adoarmă, ea strângea din dinţi ca şi cum ar fi fost frământată de ceva ce nu putea sau nu voia să-i împărtăşească lui. Apoi, deodată, se uita la unghiile ei şi se înfuria pe ea însăşi şi zicea că el trebuia să-i spună când şi le rodea, ca să o ajute să renunţe la acel obicei. Şi se ducea la un salon de manichiură, ca să-şi pună unghii false, scumpe, peste unghiile ei roase.

— Un material plastic, lipit. Cumva, unghiile nu au fost luate de apă când a putrezit carnea de sub ele, spuse Frazer Theobald. Fibra era sub asta. S-ar putea ca atacatorul să o fi târât pe un covor, iar ea să-şi fi înfipt unghiile în el. Asta este cea mai probabilă explicaţie a felului în care a ajuns acolo. Avem noroc că nu a fost luată de ape.

— Noroc, da, spuse Grace într-o doară.

Mintea lui lucra cu repeziciune. *Târâtă pe un covor*.

O fibră dintr-un covor albastru. Albastru-deschis. Albastru precum cerul senin.

Era un covor albastru-deschis acasă. În dormitor. În dormitorul pe care el şi Sandy îl împărţiseră până în noaptea în care ea dispăruse.

Din senin.

26

11 septembrie 2001

Ronnie alerga de aproximativ un minut când ziua se transformă în noapte, ca şi cum s-ar fi produs brusc o eclipsă totală de soare. Deodată, se trezi bâjbâind printr-un gol înecăcios, rău mirositor, cu un zgomot de tunet în urechi, un tunet care se ridica din pământ.

Era ca şi cum cineva turnase un miliard de tone de făină cenuşie şi neagră, amară şi puturoasă, drept peste el. Îi înţepa ochii, îi umplea gura. Înghiţi ceva din ea şi tuşi scuipând-o, dar imediat înghiţi şi mai multă. Forme cenuşii, ca nişte fantome, treceau învolburându-se pe lângă el. Se lovi dureros cu degetul mare de la picior în ceva – un hidrant, probabil – se împiedică de afurisitul de obiect şi se prăvăli greu, la pământ. Pământ care se mişca. Pământ care vibra, cutremurându-se ca şi cum un monstru gigantic se trezise şi acum ieşea din adâncurile solului.

Trebuie să fug de aici. Departe de aici.

Cineva îl călcă pe picior şi se prăbuşi deasupra lui. Auzi vocea unei femei blestemând şi cerându-şi scuze şi în nări îi pătrunse o undă de parfum scump. Se zvârcoli, eliberându-se de sub ea, şi încercă să se ridice în picioare, dar imediat cineva îl izbi în spate, îmbrâncindu-l din nou.

Gâfâind rapid, cuprins de panică, reuşi să se ridice în picioare şi o văzu pe femeie, care arăta ca un om de zăpadă cenuşiu ce strângea în mână o pereche de pantofi eleganţi, cu

toc, ridicându-se şi ea. Apoi un bărbat gras, uriaş, cu o claie nebună de păr, dădu buzna peste el înjurând, îl împinse din drum cu pumnii şi fugi mai departe împleticindu-se, înghiţit de fum.

Apoi fu iarăşi trântit la pământ. *Trebuie să mă ridic. Sus. Sus!*

Prin minte i se învolburau cele citite despre oameni care fuseseră călcaţi în picioare şi omorâţi de mulţimea cuprinsă de panică. Se strădui să se ridice din nou, se întoarse, văzu alte siluete de zăpadă desprinzându-se haotic din întuneric. Una îl lovi dintr-o parte. Încercă să-şi găsească geanta de voiaj şi servieta printre picioarele, pantofii, labele goale care continuau să vină. Le văzu, se aplecă în jos, le apucă pe amândouă, apoi fu iarăşi răsturnat pe spate.

— *Futu-i!* ţipă el.

Un toc cui îi trecu pe deasupra capului ca o umbră ascuţită.

Apoi dintr-odată se făcu linişte. Bubuitul se opri. Pământul nu mai vibra. Sirenele se opriră şi ele.

Pentru o clipă, se simţi fericit. Era bine! Trăia!

Oamenii treceau acum pe lângă el mai domol, în mai multă ordine. Unii şchiopătau. Alţii se sprijineau reciproc. Unii aveau în păr cioburi de sticlă, ca nişte cristale de gheaţă. Sângele era singura culoare într-o lume numai în cenuşiu şi negru.

— Asta nici nu se întâmplă, spuse o voce de bărbat de lângă el. Asta nici nu se întâmplă.

Ronnie se uită şi văzu Turnul Nordic, apoi spre dreapta un deal de obiecte distruse, răsucite, îndoite, moloz, cadre de fereastră, aparate scoase din funcţiune, maşini care ardeau, trupuri rupte care zăceau nemişcate pe solul acoperit cu resturi. Apoi văzu cer acolo unde trebuia să fi fost Turnul Sudic.

Acolo unde fusese.

Turnul dispăruse.

Fusese cu trei minute în urmă, dar acum nu mai era acolo. Clipi, ca să se convingă că nu era vreo scamatorie, o iluzie optică, şi în ochi îi intră mai mult praf, făcându-l să lăcrimeze.

Tremura, tremura din tot corpul. Dar cel mai mult tremura în adâncul sufletului.

Un obiect îi atrase privirea, alunecând în jos pe o traiectorie nedefinită, rostogolindu-se, înălţându-se pentru un moment – prins într-un curent ascendent – continuându-şi iarăşi coborârea. O bucată de stofă. Semăna cu pătratul acela de material moale pe care îl primeai când cumpărai un laptop nou,

ca să nu se zgârie ecranul când îl închideai.

O urmări căzând tot drumul, până la pământ, ca un fluture mort, aterizând la numai câţiva metri în faţa lui, şi pentru un moment, printre toate lucrurile care-i treceau prin minte, se întrebă dacă avea rost să o ia de jos, pentru că el o pierduse, cu mult timp în urmă, pe cea care însoţise laptopul lui.

Mai mulţi oameni trecură greoi pe lângă el. Un şir interminabil, toţi în negru şi alb şi cenuşiu, ca într-un vechi film de război sau într-un documentar arătând refugiaţi în marş. I se păru că aude un telefon sunând. Al lui? Cuprins de panică, se căută în buzunar. Mobilul lui era încă acolo, slavă cerului! Îl scoase, dar nu suna şi nu era nici un mesaj de apel ratat. Încercă iarăşi la Lorraine, dar nu avea semnal, doar un bip-bip-bip fără rost, care fu înghiţit în câteva secunde de păcănitul unui elicopter chiar deasupra lui.

Nu ştia ce să facă. Gândurile i se învârtejeau. Oamenii erau răniţi, dar el era bine. Poate că trebuia să încerce să ajute pe cineva. Poate reuşea să îl găsească pe Donald. Clădirea trebuie să fi fost evacuată. Toată lumea trebuie să fi fost scoasă înainte ca turnul să cadă, asta era sigur. Donald era pe acolo pe undeva, poate umblând prin jur, ca să-l caute pe el. Dacă se puteau găsi unul pe altul, se puteau duce la o cafenea sau la un hotel şi să discute…

O maşină de pompieri trecu în trombă pe lângă el, aproape trântindu-l, dispărând apoi într-o vâlvătaie de lumini roşii pâlpâitoare, sirene şi sunete de claxon.

— Ticăloşilor! strigă el. Fir-aţi voi să fiţi, aproape m-aţi omorât…

Câteva negrese acoperite de un praf gros, cenuşiu, alunecară spre el, una purtând o pungă trecută peste umăr cu un şnur, alta frecându-şi ceafa, pe sub codiţele împletite.

— Mă scuzaţi… spuse Ronnie tăindu-le calea.

— Mergi mai departe, îi răspunse una dintre ele.

— Daa, spuse o alta. Nu te duce în direcţia aia!

Mai multe vehicule de intervenţie trecură în goană pe lângă ei. Asfaltul trosni. Zăpadă de hârtie sub tălpi, realiză Ronnie. *Societatea fără hârtie*, se gândi el cu cinism. *Cam asta e afurisita de societate fără hârtie*. Întreaga stradă era acoperită de hârtie cenuşie. Văzduhul era plin de foi care cădeau, în zigzaguri descendente, foi goale, foi tipărite, foi tăiate fâşii, orice formă şi mărime pe care ţi le puteai imagina. Ca şi cum un miliard de fişete şi coşuri de hârtii şi-ar fi vărsat conţinutul din

nori.

Se opri pentru un moment, încercând să gândească limpede. Dar singurul gând care îi venea în minte era: *De ce astăzi? De ce tocmai astăzi? De ce a trebuit ca toată porcăria asta să se întâmple astăzi?*

New Yorkul era sub un atac terorist, acest lucru era evident. O voce mică din interiorul capului îi spunea că ar trebui să fie speriat, dar nu, el era al naibii de furios.

Mărşălui înainte, strivind hârtie sub picioare, trecând pe lângă oameni uluiţi ce veneau din diverse direcţii. Apoi, când se apropie de centrul mutilat al pieţei, fu oprit de doi poliţişti de la Departamentul de Poliţie al New Yorkului. Primul era scund, cu păr deschis la culoare, tuns scurt; mâna dreaptă i se sprijinea de patul Glock-ului, în timp ce cu stânga ţinea un radio la ureche. Striga tot felul de lucruri în el, apoi asculta. Celălalt poliţist, mult mai înalt, avea nişte umeri de jucător de fotbal american, o faţă cu urme de vărsat şi o expresie care parţial parcă îşi cerea scuze şi parţial zicea *Nu te pune cu mine, că suntem deja destul de stresaţi cu toţii.*

— Îmi pare rău, domnule, spuse poliţistul cel înalt. Nu puteţi trece mai departe – avem nevoie de loc în momentul ăsta.

— Am o întâlnire de afaceri, spuse Ronnie. A… a… arătă cu mâna, trebuie să mă întâlnesc cu…

— Cred că ar trebui să o reprogramaţi. Nu cred că se mai întâlneşte nimeni cu nimeni în momentul ăsta.

— Problema e că am avion spre Marea Britanie la noapte. Trebuie neapărat…

— Domnule… cred că o să aflaţi că întâlnirea şi avionul dumneavoastră au fost anulate.

Apoi pământul începu să mugească. Se auzi un pârâit cumplit. Cei doi poliţişti se întoarseră şi se uitară în sus, drept la peretele cenuşiu-argintiu al Turnului Nordic. Acesta se mişcă.

27

Octombrie 2007

Liftul se mişca. Abby simţea podeaua presând sub tălpile ei. Urca, zvâcnind, ca şi cum cineva l-ar fi tras cu mâna. Apoi se opri brusc. Auzi o bufnitură, urmată de gâlgâitul unui lichid.

Rahat!

Cizma ei se răsturnase. Cizma-latrină.

Liftul se smuci brusc, ca şi cum ar fi primit un brânci puternic, şi se lovi cu un bubuit de puţ, făcând-o să-şi piardă echilibrul şi să se izbească de perete, pentru ca apoi să se prăbuşească de podeaua udă. *Isuse!*

Se auzi un bubuit puternic pe acoperiş. Ceva îl lovise cu forţa unui baros. Zgomotul produse ecouri, provocându-i o durere acută de urechi. Încă un bubuit. Apoi încă unul. În timp ce se chinuia să se ridice în picioare, liftul se răsuci violent într-o parte, izbind puţul cu o asemenea forţă, încât Abby simţi unda de şoc propagându-se prin pereţii de oţel. Apoi se înclină, aruncând-o în cealaltă parte a spaţiului strâmt din interior şi izbind-o de peretele opus.

Răsună încă un bubuit pe acoperiş.

Hristoase, nu!

Era aici? Ricky? Încercând să spargă liftul ca să ajungă la ea, să o termine?

Liftul se ridică iarăşi câţiva centimetri, apoi se clătină puternic încă o dată. Abby scânci cuprinsă de spaimă. Îşi scoase telefonul şi apăsă cursorul. Lumina se aprinse şi putu să vadă o mică adâncitură în tavan.

Apoi încă un bubuit şi adâncitura se mări. Fire de praf roiau nebuneşte prin aer.

Apoi încă un bubuit. Încă unul. Şi încă unul. Mai mult praf.

Apoi tăcere. O tăcere lungă. Un alt zgomot acum. Un bubuit înfundat. Era inima ei. Bătând. *Bum... bum... bum. În urec*hi, mugetul sângelui ei alergând. Ca un ocean sălbatic gonind înăuntrul ei.

Lumina telefonului se stinse. Apăsă cursorul şi se aprinse iarăşi. Abby se gândea. Se gândea cu disperare. Ce putea folosi ca armă când el avea să pătrundă aici, înăuntru? Avea un tubuleţ cu spray de ardei iute în poşetă, dar asta l-ar opri numai pentru câteva momente – poate vreo două minute, dacă ar fi reuşit să-i dea cu el în ochi. Îi trebuia ceva cu care să-l culce la pământ.

Cizma ei era singurul obiect. O luă de jos, conştientă de pielea moale, udă, şi îi pipăi tocul. Se simţea liniştitor de dur. O putea ascunde la spate, aşteptând până ce avea să-i apară faţa, apoi să îi facă vânt în sus. Să-l ia prin surprindere.

Creierul îi era plin de întrebări. Ştia el cu siguranţă că ea se află aici, înăuntru? O aşteptase pe scări şi apoi, cumva, oprise liftul când îşi dăduse seama că se urcase în el?

Liniştea se prelungea. Doar bubuitul rapid al bătăilor inimii

ei. Ca o mănuşă de box izbind într-un sac de antrenament.

Apoi, peste frică, simţi o străfulgerare de furie.

Atât de aproape, atât de afurisit de aproape!

Atât de chinuitor de aproape de visurile mele!

Trebuie să ies de aici. Cumva, trebuie să ies din chestia asta!

Pe neaşteptate, liftul începu să urce din nou, încet, înainte de a se opri cu o nouă zvâcnitură. Zgomot de metal frecat pe metal.

Apoi vârful ascuţit al unui levier apăru scrâşnind prin crăpătura dintre uşi.

28

Septembrie 2007

Vaietul scrâşnit al vinciului. Păcănitul la ralanti al motorului diesel al camionului de tractare de la R&K, Intervenţii Non-Stop.

Lisa se lupta să gonească un nor de muşte.

— Ştergeţi-o! le striga ea. Hai, plecaţi odată, nu vreţi?

Păcănitul se transformă într-un muget când cablul de tractare se întinse şi tipul din cabină accelera, dând mai multă putere vinciului.

Lisa era curioasă să ştie ce avea să se întâmple în continuare. Să afle ce căuta maşina acolo, în primul rând. Nimeni nu conducea trei kilometri pe un drum de nisip şi apoi într-un râu din întâmplare, spusese MJ. Apoi adăugase: „Nici măcar dacă este o femeie la volan“, pentru care primise o lovitură de călcâi în fluierul piciorului, din partea ei.

Unul dintre poliţiştii locali, din Geelong, care veniseră la faţa locului, cel mai scund şi mai calm dintre cei doi, le spuse că maşina fusese probabil implicată într-o crimă, apoi aruncată. Cei care o lăsaseră aici nu luaseră în calcul seceta, care făcuse ca apele râului să scadă atât de mult.

O muscă ateriză pe obrazul Lisei. Fata se pălmui peste faţă, dar musca fu prea rapidă pentru ea. Timpul trecea diferit pentru muşte, îi spusese cândva MJ. O secundă pentru un om era echivalentă cu zece secunde pentru o muscă. Însemna că musca vedea totul cumva cu încetinitorul. Avea tot timpul din lume să se ferească de mâna ta.

MJ ştia totul despre muşte. Deloc surprinzător, dacă trăiai în Melbourne şi-ţi plăcea să ieşi în aer liber, în deşert. Deveneai expert mai repede decât te-ai fi putut gândi vreodată că e

posibil. Muştele se înmulţeau în bălegar, îi spusese data trecută când fuseseră cu cortul, ceea ce însemna că ea nu avea să mai mănânce niciodată ceva pe care aterizase vreo muscă.

Lisa se uită cu atenţie la maşina albă de poliţie, care avea o dungă în pătrăţele, alb-albastre, şi la microbuzul alb de poliţie, cu acelaşi semn distinctiv, amândouă cu lumini albastre şi roşii. Erau doi poliţişti-scufundători, cu costume de cauciuc şi labe, cu măştile pe faţă, care stăteau mai jos de ea, în tufişurile de la mal, şi urmăreau cum iese treptat din apă cablul de oţel, întins la maximum.

Dar muştele erau şi folositoare. Ele făceau ca păsările, iepurii, cangurii şi… oamenii morţi să dispară. Ele se numărau printre micile ajutoare ale Mamei Natură. Era doar o întâmplare că aveau apucături proaste la masă, cum ar fi să vomite pe propria lor mâncare înainte de a o mânca. Una peste alta, nu erau nişte musafiri la cină prea doriţi, decise Lisa.

Din cauza căldurii, transpiraţia i se prelingea pe faţă. MJ o ţinea cu o mână de mijloc, în cealaltă având o sticlă de apă, din care beau amândoi. Lisa, care îl prinsese şi ea de mijloc şi-şi băgase degetele sub betelia pantalonilor lui, îi simţea transpiraţia prin tricoul umed. Muştelor le plăcea transpiraţia de om: asta era o altă perlă de înţelepciune pe care i-o împărtăşise el. Transpiraţia este hipoproteică, dar conţine mineralele de care au ele nevoie. Transpiraţia umană este echivalentul în lumea muştelor al apei Perrier sau Badoit ori al apei tale îmbuteliate preferate.

Râul, chiar în faţa locului în care intrase cablul de tractare, deveni deodată o masă de jeturi de apă. Arăta de parcă fierbea. Bule de aer ţâşneau la suprafaţă, transformându-se în spumă. Ofiţerul mai înalt şi mai panicat începu să strige tot felul de instrucţiuni, care Lisei i se părură inutile, de vreme ce fiecare părea să ştie ce avea de făcut. În vârstă de vreo patruzeci de ani, presupuse ea, ofiţerul avea părul tuns perie şi un nas acvilin. Atât el, cât şi colegul lui mai tânăr purtau bluze regulamentare deschise la gât, cu epoleţi şi o emblemă brodată, a poliţiei statului Victoria, prinsă pe o mânecă, pantaloni bleumarin şi bocanci solizi. Muştelor părea să le placă şi de ei.

Lisa urmări cum spatele verde-închis al unei maşini cu două uşi iese la suprafaţă, cu apa şiroind. Auzea zgomotul apei scurgându-se din maşină peste mugetul vinciului şi motorul camionului de intervenţie. Citi numărul de pe plăcuţa de înmatriculare, OPH 010, şi textul scris dedesubt: VICTORIA ÎN

MIŞCARE.

Oare de când stătea acolo, jos?

Lisa nu se pricepea prea bine la maşini, dar ştia câte ceva despre ele, suficient ca să recunoască un model mai vechi de Ford Falcon, apărut cu cel puţin cinci, dacă nu chiar zece ani în urmă. Curând, se ivi şi geamul din spate, apoi acoperişul. Vopseaua lucea din cauza apei, dar toate părţile cromate ruginiseră. Cauciucurile erau dezumflate aproape complet, plescăind pe pământul arid, nisipos, când maşina fu trasă cu spatele, în sus pe panta abruptă. Apa năvălea din interior pe la marginile uşilor şi de sub aripi.

Era o privelişte ciudată, se gândi ea.

După câteva minute, Falconul ajunse în sfârşit pe teren drept, stând nemişcat pe jenţi, cu cauciucurile ca nişte burţi goale, negre. Cablul era destins acum, iar şoferul camionului de tractare stătea în genunchi, desprinzând cârligele de sub partea din spate a Fordului. Zgomotul de râşniţă al vinciului încetase, iar motorul maşinii de tractare fusese redus la tăcere. Nu se auzea decât apa curgând în continuare din maşină.

Cei doi poliţişti îi dădură ocol, uitându-se cu prudenţă prin ferestre. Cel înalt şi panicat îşi ţinea mâna pe patul armei, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca, din clipă-n clipă, din maşină să sară cineva şi să-l înfrunte. Cel scund mai goni câteva muşte. Pasărea care ţipase mai devreme scoase un nou *iuu-huu* în liniştea care se lăsase.

Apoi, poliţistul înalt apăsă pe butonul de deschidere a portbagajului. Nu se întâmplă nimic. Încercă iarăşi, trăgând în acelaşi timp de capac. Acesta se ridică numai câţiva centimetri, scoţând un scârţâit ascuţit de protest din balamalele ruginite. Apoi poliţistul îl deschise complet.

Şi făcu un pas înapoi, şocat, mirosind ce era înăuntru chiar înainte de a vedea.

— Oh, fir-ar… exclamă el întorcându-se ca să verse.

29

Octombrie 2007

Cenuşiul era culoarea standard a morţii, îşi spuse Roy Grace. Oase cenuşii. Cenuşă cenuşie când erai incinerat. Pietre funerare cenuşii. Radiografii dentare cenuşii. Pereţi de morgă cenuşii. Fie că putrezeai într-un sicriu, fie într-un canal de

scurgere, tot ce rămânea până la urmă din tine avea să fie cenuşiu.

Oase cenuşii care zăceau pe o masă de autopsie cenuşie, din oţel. Investigate cu instrumente cenuşii din oţel. Până şi lumina în această încăpere era cenuşie, o lumină eterică, stranie şi difuză, care se prelingea înăuntru prin ferestrele largi, mate. Fantomele erau şi ele cenuşii. Femei cenuşii, bărbaţi cenuşii. Şi erau numeroşi în camera de autopsiere a morgii din Brighton şi Hove. Fantomele a mii de oameni nefericiţi ale căror rămăşiţe ajunseseră aici, în această clădire posomorâtă cu un singur etaj, odihnindu-se în spatele uneia dintre uşile cenuşii din oţel ale frigiderului încuiat, înainte de penultima lor călătorie la o casă mortuară şi apoi la înmormântare sau incinerare.

Se cutremură. Ne se putu abţine. În ciuda faptului că îl deranja că trecuse mai rar pe acolo în ultima vreme, deoarece femeia pe care o iubea era şefa departamentului, tot îi dădea fiori.

Se înfiora să vadă scheletul, cu unghiile lui false şi şuviţe de păr de culoarea grâului de iarnă încă lipite de craniu.

Şi se înfiora să vadă toate acele figuri înveşmântate în robe verzi din încăpere. Frazer Theobald, Joan Major, Barry Heath – cea mai recentă achiziţie a echipei Biroului zonal al Ofiţerilor Criminalişti, un bărbat scund, îmbrăcat cu grijă, cu chip impenetrabil, care părăsise de curând forţele de poliţie şi a cărui atribuţie sinistră era să fie prezent nu numai în toate locurile unde avuseseră loc omoruri, ci şi acolo unde surveniseră morţi subite, precum cele provocate de accidente de circulaţie şi de suiciduri, ca şi la autopsii. Mai era şi fotograful criminalist, care înregistra fiecare pas al procesului. Şi Darren, asistentul lui Cleo, un flăcău de vreo douăzeci de ani, cu păr negru, pieptănat modern, cu ţepi, dezgheţat, arătos şi cu un caracter plăcut, care-şi începuse activitatea ca ajutor de măcelar. Şi Christopher Ghent, dentistul legist înalt şi studios, care lua mulaje după dantura scheletului.

Şi, în fine, Cleo. Nu fusese de serviciu, dar decisese că, de vreme ce el lucra, putea să o facă şi ea.

Uneori, lui Roy nu-i venea să creadă că el era, într-adevăr, prietenul acestei zeiţe. O privea acum, înaltă, cu picioare lungi şi aproape imposibil de frumoasă în halatul ei verde şi cizmele înalte până peste genunchi, cu părul lung şi blond prins cu agrafe, umblând prin camera aia, camera ei, domeniul *ei*, cu atâta uşurinţă şi graţie, sensibilă, dar în acelaşi timp

impenetrabilă la toate ororile.

Dar în tot acest timp se întreba dacă nu cumva, printr-o ironie cumplită, se uita la femeia pe care o iubea aşezând pe masă rămăşiţele celei pe care o iubise cândva.

Încăperea mirosea puternic a dezinfectant. Era mobilată cu două mese de autopsie din oţel, una fixă, iar cealaltă, pe care se aflau acum rămăşiţele necunoscutei, pe roţi. Mai era şi un troliu albastru, hidraulic, lângă un şir de frigidere cu uşi din podea până în tavan. Pereţii erau placaţi în cenuşiu şi un şanţ de scurgere mergea de-a lungul lor, de jur împrejurul camerei. Lângă un perete erau câteva chiuvete cu un furtun galben, încolăcit. În lungul altuia era un spaţiu de lucru larg, o masă pentru tăiat metal şi un dulap cu uşi din sticlă plin cu instrumente, câteva pachete de baterii Duracell şi suvenire oribile pe care nimeni nu le dorise – în special stimulatoare cardiace – scoase din trupurile victimelor.

Alături de dulap era un suport vertical cu foi mari de hârtie, pe care era trecut numele decedatului, cu coloane pentru greutatea creierului, a plămânilor, a inimii, a ficatului, a rinichilor şi a splinei. Deocamdată scria doar ANON. FEMEIE.

Era o cameră destul de mare, dar în după-amiaza asta părea înghesuită, aşa cum arăta întotdeauna în timpul unei autopsii făcute de un patolog de la Home Office.

— Există patru plombe, spuse Christopher Ghent, neadresându-se cuiva anume. Trei cu material alb şi una din aur. O punte din porţelan, sus dreapta, de la al şaselea la al patrulea, deloc ieftină. Nimic din amalgam. Numai chestii de bună calitate.

Grace asculta, încercând să-şi amintească ce lucrări dentare avusese Sandy. Fusese foarte grijulie cu dinţii ei. Dar descrierea era prea tehnică pentru el.

Joan Major scoase dintr-o cutie voluminoasă câteva modele din ipsos. Stăteau pe nişte plăcuţe pătrate din plastic negru, ca nişte artefacte sparte, rezultate dintr-o excavaţie importantă. Grace le mai văzuse, dar considerase întotdeauna că era dificil să-şi pună capul la contribuţie ca să-şi dea seama de subtilele diferenţe pe care le ilustrau.

Când Christopher Ghent îşi termină de recitat analiza dentară, Joan începu să explice în ce fel ilustra fiecare model diferenţele dintre diverse stadii de dezvoltare a oaselor. Apoi conchise că rămăşiţele aparţineau unei femei în jur de treizeci de ani, plus-minus trei ani.

Ceea ce corespundea cu vârsta pe care o avusese Sandy în momentul dispariţiei.

Ştia că trebuia să-şi scoată asta din minte, că era neprofesional să fie influenţat de vreo problemă personală. Dar cum ar fi putut s-o facă?

30

11 septembrie 2001

Podeaua se zguduia. Chei brute, atârnând cu zecile de cârlige înşiruite în lungul unui perete al magazinului, clincăneau. Câteva cutii de vopsea căzură de pe raft. Când una dintre ele atinse podeaua, capacul sări şi vopseaua albă se revărsă pe jos. O cutie din carton se rostogoli, făcând şuruburile din alamă să se zvârcolească pe linoleum ca nişte viermi.

Era întuneric în magazinul lung şi îngust, de articole de menaj, aflat la numai câteva sute de metri de World Trade Center, unde Ronnie se refugiase pe urmele poliţistului înalt. Cu câteva minute înainte, curentul se întrerupsese. Nu era aprinsă decât o lumină de serviciu, pe baterii. O tornadă furioasă de praf se învălătuci prin faţa ferestrelor, mai neagră, pentru câteva clipe, decât noaptea.

O femeie desculţă, într-un costum scump, care nu părea să fi intrat vreodată în viaţa ei într-un magazin de articole de menaj, suspina într-un colţ. O siluetă subţire, într-o salopetă maro, cu părul cărunt prins într-o codiţă la spate, stătea în spatele tejghelei care se întindea pe o latură a magazinului, pe toată lungimea acestuia, prezidând asupra întunecimii într-o tăcere posomorâtă, neputincioasă.

Ronnie tot mai ţinea strâns mânerul valizei. În mod miraculos, servieta se afla încă deasupra acesteia.

Afară, o maşină de poliţie se învârti ca un titirez şi se opri. Uşile îi erau deschise, iar plafoniera, aprinsă. În interior nu se afla nimeni; microfonul unui aparat de transmisie se bălăbănea la capătul firului răsucit.

Deodată, în peretele din stânga lui apăru o crăpătură şi un întreg şir de rafturi, încărcate cu pensule de diverse mărimi, se sfărâmă de podea. Femeia care suspina începu să ţipe. Ronnie făcu un pas înapoi şi se lipi de tejghea, gândindu-se. Odată, se aflase într-un restaurant din Los Angeles în timpul unui cutremur de mică intensitate. Cel cu care era îi spusese că cea

mai solidă structură era cadrul uşii. Dacă se prăbuşea clădirea, aveai cele mai mari şanse de supravieţuire dacă stăteai sub toc.

Se îndreptă spre uşă. Poliţistul spuse:

— Nu aş ieşi de aici chiar acum, amice.

Apoi o avalanşă masivă de zidărie şi sticlă şi moloz năvăli drept în faţa ferestrei, îngropând maşina de poliţie. Alarma de efracţie a magazinului se declanşă cu un urlet pătrunzător. Tipul cu coadă de cal dispăru pentru un moment şi sunetul se opri, odată cu clinchetul cheilor.

Podeaua nu se mai scutura. Se aşternu o linişte lungă. Afară, aproape imediat, furtuna de praf începu să se subţieze. Ca şi cum s-ar fi ivit zorii.

Ronnie deschise uşa.

— Eu n-aş pleca de aici… înţelegi ce-ţi spun? repetă poliţistul.

Ronnie se uită la el ezitând. Apoi împinse uşa şi ieşi, trăgându-şi valiza după el.

Păşi afară într-o linişte deplină. Liniştea unei dimineţi cu ninsoare. O zăpadă cenuşie acoperea totul.

Linişte cenuşie.

Apoi începu să audă zgomotele. Sirene de pompieri. Alarme de efracţie. Alarme de maşini. Ţipete de oameni. Sirene de maşini de intervenţie. Elicoptere.

Siluete cenuşii poticnindu-se în tăcere pe lângă el. Un şir nesfârşit de femei şi bărbaţi cu chipuri goale, fără expresie. Unii mergând, alţii alergând. Alţii butonând pe telefoane. Îi urmă, înaintând orbeşte prin pâcla cenuşie care-i înţepa ochii şi-i umplea gura şi nările, sufocându-l.

Îi urmă pur şi simplu. Trăgându-şi bagajul după el. Ţinându-se după ei. Păstrând ritmul. Structura unui pod se înălţa în stânga şi în dreapta lui. Probabil podul Brooklyn, îşi spuse el, făcând apel la puţinele lucruri pe care le ştia despre New York. Alergă, poticnindu-se, peste râu. Pe un pod nesfârşit, printr-un iad nesfârşit, învolburat şi înecăcios.

Ronnie pierduse noţiunea timpului. Pierduse simţul direcţiei. Doar mergea în urma fantomelor cenuşii. Deodată, pentru o fracţiune de secundă, simţi un iz de sare, apoi iarăşi mirosurile de ars – kerosen, vopsea, cauciuc. În orice moment putea veni încă un avion.

Realitatea a ceea ce se întâmplase începea să-şi facă loc în creierul lui. Spera că Donald Hatcook era bine. Dar dacă nu era? Planul de afaceri pe care-l pusese la punct era

extraordinar. Nu se îndoia că amândoi aveau să facă milioane în următorii cinci ani. Milioane, de-adevăratelea! Dar dacă Donald era mort, ce se va întâmpla?

În depărtare se vedeau nişte siluete. Forme neregulate, de zgârie-nori. Brooklyn. Nu mai fusese în Brooklyn până atunci în viaţa lui, îl văzuse numai de peste râu. Se apropia cu fiecare pas pe care-l făcea. Şi aerul devenea mai respirabil. Pungi mai mari de aer sărat, de ocean. Pâclă din ce în ce mai subţire.

Şi deodată se trezi coborând panta spre capătul celălalt al podului. Se opri şi se întoarse. Ceva biblic îi veni în minte, o amintire despre viaţa soţiei lui Lot. Care-şi întorsese capul. Şi se prefăcuse într-un stâlp de sare. Cu asta semăna şirul nesfârşit de oameni care-l depăşeau. Stâlpi de sare.

Se sprijini de un parapet de metal şi se uită înapoi. Lumina soarelui păta apa de dedesubt. Un milion de stropi strălucitori de alb, dansând pe unde. Apoi, dincolo de râu, întregul Manhattan arăta de parcă era în flăcări. Zgârie-norii învăluiţi parţial într-o aureolă de nori de fum, cenuşii, maro, albi şi negri, învolburându-se spre cerul de un albastru intens.

Tremura incontrolabil şi simţea o nevoie teribilă de a-şi aduna gândurile. Căută febril prin buzunare, scoase pachetul de Marlboro şi aprinse o ţigară. Trase cu putere patru fumuri, rapid, dar nu avea gust bun, nu cu toată chestia aia din gâtlejul lui, şi o aruncă în apa de sub el, simţindu-se ameţit, cu gâtul şi mai uscat.

Se reintegră în procesiunea de fantome, urmându-le până când părură că încep să se disperseze în diverse direcţii. Se opri iarăşi, fulgerat de un gând, şi când mintea i se limpezi, vru deodată puţină pace şi linişte. O luă pe o stradă laterală pustie, în lungul unui şir de clădiri de birouri, cu roţile genţii de voiaj încă troncănind în urma lui.

Total absorbit, umblă pe străzile aproape goale ale oraşului vreme îndelungată, până când se trezi în faţa rampei de intrare pe o autostradă. La mică distanţă în faţa lui se afla un panou de afişaj ce se înălţa până la cer, pe care era scris cu litere roşii cuvântul KENTILE. Apoi auzi duduitul unui motor şi în clipa următoare o camionetă albastră cu patru uşi opri lângă el.

Geamul coborî şi un bărbat cu o cămaşă în carouri şi o şapcă de baseball cu inscripţia New York Yankees îl cercetă cu atenţie.

— Vrei să urci, amice?

Ronnie se opri, surprins şi nedumerit de întrebare, transpirat. *Să urce? Voia* să urce? Încotro să meargă?

Nu era sigur. Voia?

Văzu chipuri înăuntru. Fantome înghesuite laolaltă.

— Mai e loc pentru unul.

— Unde mergeţi? întrebă el stângaci, ca şi cum ar fi avut numeroase opţiuni.

Omul vorbi cu o voce nazală, ca şi cum başii corzilor lui vocale erau daţi la maximum.

— Mai e avioane. Mai tre' s-apară câteva, din clipă-n clipă. Tre' s-o ştergem. Încă zece avioane. Poate şi mai multe. La dracu', omule, porcăria asta abia a-nceput!

— Eu… ăăă… eu trebuie să mă întâlnesc… Ronnie se opri.

Se uită atent la uşa deschisă, la scaunele albastre, la jacheta de blugi a celui cu care vorbea. Era un tip în vârstă, cu un măr al lui Adam proeminent şi un gât ca de curcan. Avea o faţă plină de riduri, cu o expresie de bunătate.

— Urcă. Te duc eu.

Ronnie ocoli maşina şi urcă în faţă, lângă el. Radioul era dat tare, pe ştiri. O femeie spunea că prin zona Wall Street din Manhattan şi prin Battery Park nu se putea trece. În timp ce Ronnie se străduia să găsească centura de siguranţă, şoferul îi întinse o sticlă cu apă. El, realizând brusc cât era de deshidratat, o goli recunoscător.

— Eu spăl ferestrele, bine? La Centru, da?

— Da, răspunse Ronnie într-o doară.

— Toate afurisitele mele de materiale sunt în Turnul Sudic… Ştii ce vreau să zic?

Ronnie nu ştia, nu exact, pentru că nu asculta decât cu o ureche.

— Corect, zise el.

— Cred că o să trebuiască să mă întorc mai târziu.

— Mai târziu, repetă Ronnie, neutru.

— Eşti bine?

— Eu?

Camioneta se puse în mişcare. Interiorul mirosea a blană de câine şi a cafea.

— Trebuie s-o ştergem. Au lovit Pentagonul. Mai e zece afurisite de avioane p'acolo sus chiar acum, care vin pe noi. Ăsta-i *huriaş. Huriaş!*

Ronnie întoarse capul. Se uită lung la cele patru figuri ghemuite în spatele lui. Nici una dintre ele nu-i întâlni privirea.

— A-rabii, spuse şoferul. A-rabii a făcut asta.

Ronnie se uită la cana mare din plastic, de la Starbucks,

înfăşurată într-un şerveţel de hârtie pătat de cafea, care se odihnea în suportul pentru pahare dintre scaunele din faţă. O sticlă cu apă era înghesuită alături de ea.

— Chestia asta, asta-i doar începutul, zise şoferul. Noroc c-avem un preşedinte tare. Noroc că-l avem pe George Dubluve.

Ronnie nu spuse nimic.

— Eşti bine? Nu rănit, nimic?

Mergeau pe o autostradă. Doar câteva vehicule veneau din sensul opus, pe o secţiune înălţată. În faţa lor era un indicator rutier mare, verde, împărţit în două. În stânga scria IEŞIREA 24 EST 27 AUTOSTR. PROSPECT. În dreapta, 278 VEST RAMURA VERRAZANO, STATEN ISLAND.

Ronnie nu răspunse pentru că nu-l auzea. Era iarăşi cufundat în gânduri.

Prelucrând ideea. Era o idee trăsnită. Doar rezultatul stării lui se şoc. Dar nu îi dădea pace. Şi cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât se întreba dacă nu cumva chiar putea să funcţioneze. Un plan de rezervă pentru Donald Hatcook.

Un plan poate chiar mai bun.

Îşi închise telefonul.

31

Octombrie 2007

Abby se uita îngrozită la vârful de fier al levierului. Se smucea brusc, orbeşte, la stânga, apoi la dreapta, forţând uşile să se depărteze, câţiva centimetri de fiecare dată, înainte ca ele să revină la loc în forţă, prinzând strâns între ele metalul.

Pe acoperiş se auzi o nouă bubuitură uriaşă, iar de data asta chiar se simţi ca şi cum cineva sărise pe el. Liftul se legănă, lovind înfundat peretele puţului, dezechilibrând-o. Tubuleţul cu spray de ardei iute îi scăpă din mână cu o bufnitură când încercă să se sprijine ca să nu se izbească de perete.

Cu un scrâşnet metalic puternic, de protest, uşile se deschideau.

O groază rece o străbătu din cap până-n picioare. Acum nu se îndepărtaseră doar câţiva centimetri, ci mai mult, mult mai mult.

Se lăsă la podea, căutând cu disperare pe pipăite tubul de spray. În lift se strecură o dâră de lumină. Îl zări şi-l înhăţă cuprinsă de panică. Apoi, fără să mai piardă timp să se uite în

sus, se lansă înainte, apăsând pe declanşator, ţintind drept în crăpătura care se lărgea între uşi.

Drept în braţele puternice care o prinseră, trăgând-o în sus, afară din lift şi depunând-o apoi pe platformă.

Abby ţipă, zbătându-se disperată, încercând să se elibereze. Când apăsă iarăşi pe butonul spray-ului, nimic nu ieşi din el.

— Futu-i, ţipă ea. Futu-i!

— Drăguţă, e-n regulă. E OK, drăguţă.

Nu era o voce pe care să o recunoască. Nu *a lui*.

— Dă-mi drumu', strigă ea, izbind violent aerul cu picioarele goale.

Bărbatul o ţinea strâns, ca într-o menghină.

— Drăguţă? Don'şoară? Calmează-te. Eşti în siguranţă. E bine. Eşti în siguranţă!

O faţă necunoscută îi zâmbea de sub o cască galbenă. O cască de pompier. Combinezon verde cu benzi reflectorizante. Abby auzi pârâitul unui aparat de emisie-recepţie şi ceea ce semăna cu o voce dintr-o cameră de control, care spunea „Hotel 04".

Doi pompieri cu căştile pe cap stăteau pe scări, mai sus de ea. Un altul aştepta câteva trepte mai jos.

Omul care o ţinea în braţe zâmbi iarăşi, liniştitor.

— Eşti bine, iubire. Eşti în siguranţă, zise el.

Ea tremura. Erau adevăraţi? Era o capcană?

Păreau adevăraţi, dar ea continuă să strângă în mână spray-ul cu ardei iute. Îl credea pe Ricky în stare de orice.

Apoi observă faţa îmbufnată a îngrijitorului polonez, care pufnea mai sus pe scări, în puloverul lui jegos, fără guler, şi pantalonii maro.

— Eu nu plătit să lucrez weekenduri, bombăni el. E oamenii de la întreţinere. Vorbesc cu ei de liftul ăsta de luni de zile! Luni!

Se uită la Abby şi se încruntă. Arătă în sus cu un deget cu unghia înnegrită.

— Apartamentul 82, aşa-i?

— Da, răspunse ea.

— Oamenii de la întreţinere, şuieră polonezul, cu accentul lui gutural. Nu buni de nimic. Le spun, în fiecare zi le spun.

— Cât ai stat aici, înăuntru, drăguţă? o întrebă salvatorul ei.

Avea vreo treizeci de ani şi arăta bine, genul mereu la modă, cu sprâncene negre prea perfecte ca să fie adevărate. Abby se uită la el neîncrezătoare, ca şi cum omul ar fi fost prea chipeş ca

să fie pompier, ca şi cum ar fi făcut parte din elaboratul plan de inducere în eroare al lui Ricky. Apoi îşi dădu seama că tremura atât de tare, încât nu mai putea vorbi.

— Aveţi puţină apă?

În câteva momente, îi fu pusă în mână o sticlă de apă. Bău cu înghiţituri lacome, scăpând câţiva stropi, care i se prelinseră pe bărbie şi apoi în jos, pe gât. Goli sticla înainte să vorbească.

— Mulţumesc.

Întinse sticla goală şi o mână pe care nu o văzu o luă.

— Seara trecută, spuse ea. Am stat aici… de… cred că… în chestia asta nenorocită… seara trecută. Acum e sâmbătă?

— Da, e cinci şi douăzeci, sâmbătă după-amiază.

— De ieri. De la şase şi jumătate, ieri-seară.

Se uită furioasă la îngrijitor.

— Nu verifici dacă funcţionează nenorocita aia de alarmă? Sau nenorocitul de telefon din chestia asta?

— Oamenii de la întreţinere, ridică el din umeri, ca şi cum toate problemele din univers puteau fi puse în sarcina lor.

— Dacă nu te simţi bine, te poţi duce la camera de gardă, la spital, pentru un consult, spuse pompierul cel chipeş.

Asta o făcu să intre în panică.

— Nu… nu… sunt bine, mulţumesc. Eu… eu… doar…

— Dacă ţi-e într-adevăr rău, putem să chemăm o ambulanţă.

— Nu, spuse ea ferm. Nu. N-am nevoie să merg la spital.

Se uită la cizmele ei, care erau încă în lift, şi la pata umedă de pe podea. Nu se simţea nimic, dar ştia că în lift mirosea probabil cumplit.

Aparatul de emisie-recepţie al pompierului pârâi din nou şi se auzi iar un semnal de apel.

— Am… am crezut că o să mă prăbuşesc. Ştiţi? În orice moment. Am crezut că o să cadă… şi că o să mă…

— Nu, nici un pericol. Are un sistem de siguranţă centrifugal, chiar dacă ar fi căzut. Dar nu s-ar fi prăbuşit.

Intensitatea vocii lui scăzu şi pompierul păru că reflectează pentru câteva clipe, uitându-se la tavanul liftului.

— Locuieşti aici?

Ea încuviinţă. Fără s-o mai privească la fel de atent, el spuse:

— Ar trebui să vezi ce servicii plăteşti. Asigură-te că e inclusă şi întreţinerea liftului.

Îngrijitorul făcu un comentariu, tot ceva despre oamenii de la întreţinere, dar ea abia dacă îl auzi. Uşurarea că fusese eliberată începea să se risipească. Era grozav că scăpase din

nenorocitul ăla de lift. Dar asta nu însemna nici pe departe că era în afara pericolului.

Se lăsă în genunchi, încercând să-şi ia cizmele fără să intre din nou în lift. Dar erau prea departe. Pompierul se aplecă şi le prinse cu capătul toporului. În mod clar, nu era atât de prost ca să se bage după ele.

— Cine v-a alertat? întrebă ea.

— O doamnă de la – se opri ca să citească o notiţă din carnetul lui – apartamentul 47. A încercat să cheme liftul de câteva ori în după-amiaza asta, apoi a anunţat că a auzit pe cineva strigând după ajutor.

Făcându-şi o notă mentală ca să-i mulţumească mai târziu, Abby se uită prudent în sus pe scări, care erau acoperite cu foliile de protecţie ale muncitorilor şi pline cu plăci de ghips şi materiale de construcţie.

— Ar trebui să bagi în tine o grămadă de lichide acum şi să mănânci ceva cât mai repede, îi recomandă pompierul. Doar ceva uşor. Am să urc cu tine până la apartament, să mă asigur că eşti bine.

Ea îi mulţumi, apoi se uită la spray-ul ei Mace, întrebându-se de ce nu funcţionase, şi îşi dădu seama că nu ridicase piedica de siguranţă. Îi dădu drumul în geantă şi, cu cizmele în mână, începu să urce scările, ocolind cu grijă mizeria lăsată de constructori. Gândindu-se.

Stricase Ricky liftul? Şi telefonul şi soneria? Era prea de tot să îşi imagineze că el făcuse toate astea?

Toate încuietorile erau aşa cum le lăsase, descoperi cu uşurare când ajunse în faţa uşii. Chiar şi aşa, după ce îi mulţumi încă o dată ofiţerului de pompieri, intră cu prudenţă, verificând dacă firul trecut de-a latul holului era la locul lui, înainte să încuie iarăşi uşa în urma ei şi să pună lanţurile de siguranţă. Apoi, numai ca să se asigure, verifică fiecare cameră din apartament.

Totul era în regulă. Nimeni nu intrase acolo.

Merse la bucătărie să-şi facă nişte ceai şi-şi luă o ciocolată din frigider. Tocmai o băgase în gură, când se auzi soneria de la intrare, urmată imediat de o bătaie puternică.

Mestecând, cu nervii încordaţi gândindu-se că putea fi Ricky, se apropie cu grijă de uşă şi aruncă o privire prin vizor. Un bărbat slab, cu faţa subţire, de vreo douăzeci de ani, cu păr negru, tuns scurt şi pieptănat spre frunte, îmbrăcat în costum.

Cine naiba era? Un agent de vânzări? Un martor al lui Iehova

– dar ăştia nu veneau de obicei câte doi? Sau poate că avea vreo legătură cu brigada de pompieri. Obosită ca un câine, zdruncinată şi flămândă, voia să-şi facă o cană de ceai, să mănânce ceva, apoi să bea câteva pahare de vin roşu şi să tragă pe dreapta.

Faptul că ştia că omul trebuia să fi trecut pe lângă îngrijitor şi pompieri ca să ajungă aici îi micşoră puţin temerile în privinţa lui. Verificând dacă lanţurile de siguranţă erau bine fixate, descuie uşa şi o crăpă câţiva centimetri.

— Katherine Jennings? întrebă tânărul cu o voce tăioasă şi agresivă.

Abby îi simţi în faţă respiraţia caldă şi mirosul de gumă de mestecat cu aromă de mentă.

Katherine Jennings era numele pe care închiriase apartamentul.

— Da? răspunse ea.

— Kevin Spinella, de la ziarul *Argus.* Mă întreb dacă mi-aţi putea acorda câteva momente din timpul dumneavoastră.

— Îmi pare rău, spuse ea şi încercă să trântească uşa.

Dar el o împiedica să se închidă cu vârful piciorului.

— Nu aş vrea decât câteva cuvinte, pe care să le pot cita.

— Îmi pare rău, zise ea. Nu am nimic de spus.

— Nu sunteţi recunoscătoare brigăzii de pompieri pentru că v-a salvat?

— Nu. Nu am spus…

Rahat! Acum el nota asta în carneţel.

— Vedeţi, domnişoară… doamnă Jennings?

Ea nu muşcă momeala. El continuă:

— Înţeleg că tocmai aţi trecut printr-o încercare groaznică… ar fi în regulă dacă aş trimite încoace un fotograf?

— Nu, nu ar fi, spuse ea. Sunt foarte obosită.

— Poate mâine dimineaţă? Pe la ce oră v-ar conveni?

— Nu, mulţumesc. Şi vă rog să vă scoateţi piciorul din uşă.

— Aţi simţit că viaţa vă era în primejdie?

— Sunt foarte obosită, spuse ea. Mulţumesc.

— Aşa este, înţeleg, aţi trecut prin multe. Vă zic eu cum facem: revin mâine, cu un fotograf. Pe la zece dimineaţa e bine? Nu e prea devreme pentru dumneavoastră, duminica?

— Îmi pare rău, nu vreau nici un fel de publicitate.

— Bine, bine, atunci o să ne revedem dimineaţă.

Îşi scoase piciorul din uşă.

— Nu, mulţumesc, spuse ea ferm, apoi trânti uşa şi o încuie

foarte atent. *Rahat*, asta era exact ce-i mai lipsea, o poză în ziar.

Tremurând, cu mintea cuprinsă de un vârtej de gânduri, îşi scoase ţigările din poşetă şi aprinse una. Apoi se duse în bucătărie.

Bărbatul care stătea în partea din spate a microbuzului alb, vechi, care era parcat jos în stradă, îşi aprinse şi el o ţigară. Apoi desfăcu capacul unei cutii de bere Foster, atent să nu stropească aparatura electronică, evident scumpă, pe care o avea în faţa lui, şi trase un gât. Prin obiectivul pe care îl fixase în gaura minusculă, făcută în acoperişul microbuzului, avea în mod normal o vedere perfectă asupra apartamentului ei, deşi pentru moment era parţial acoperită de o maşină de pompieri care staţiona, blocând strada. Totuşi, se gândi el, asta îi mai spărgea monotonia îndelungatei veghe.

Şi putu să vadă, spre satisfacţia lui, după umbra care se mişcă iarăşi în spatele ferestrei, că ea era acum înăuntru.

Casă, dulce casă, îşi spuse el şi rânji strâmb. Asta era aproape nostim.

32

11 septembrie 2001

Lorraine, doar în bikini şi cu lănţişorul de aur de la gleznă, stătea pe un scaun de bar din bucătărie şi se uita la micul televizor montat deasupra spaţiului de lucru, aşteptând să fiarbă apa din ceainic. Mucurile de la o jumătate de duzină de ţigări se aflau în scrumiera din faţa ei. Tocmai îşi aprinsese o altă ţigară şi trăgea adânc din ea, cu telefonul la ureche, vorbind cu Sue Klinger, cea mai bună prietenă a ei.

Sue şi soţul ei, Stephen, locuiau într-o casă la care Lorraine râvnise întotdeauna, o vilă somptuoasă de pe Tongdean Avenue – considerată de multă lume a fi una dintre cele mai selecte locuinţe din Brighton şi Hove – cu vedere asupra întregului oraş, până jos, la mare. Soţii Klinger mai aveau o vilă în Portugalia. Aveau patru copii superbi şi, spre deosebire de Ronnie, Stephen avea darul lui Midas. Ronnie îi promisese lui Lorraine că, în cazul în care Sue şi Stephen ar fi vândut vreodată casa, avea să găsească o cale de a face rost de bani ca să o cumpere. Da, cum să nu. *În visurile tale, iubire*.

Dădeau iar şi iar imaginile cu cele două avioane lovind

turnurile, fără încetare. Era ca şi cum cel care regiza sau producea programul nu putea nici el să creadă şi trebuia să le tot reia ca să fie sigur că erau reale. Sau, poate, cineva în stare de şoc credea că, dacă repetau imaginile astea de destule ori, până la urmă avioanele aveau să greşească ţinta şi să treacă pe lângă turnuri şi în Manhattan avea să fie doar o dimineaţă normală de marţi, cu toate treburile mergând ca de obicei. Se uita la mingea de foc portocalie izbucnită brusc, la norii negri şi groşi, simţind cum i se face rău, tot mai rău.

Acum arătau iarăşi turnurile prăbuşindu-se. Întâi cel sudic, apoi cel nordic.

Ceainicul începu să fiarbă, dar ea nu se clinti, nevrând să-şi ia ochii de la ecran, sperând să-l poată zări pe Ronnie. Alfie se frecă de piciorul ei, dar Lorraine nu-l băgă în seamă. Sue îi spunea ceva, dar nu o auzi pentru că ea se uita intens la ecran, scanând fiecare faţă.

— Lorraine? Alo? Mai eşti acolo?

— Da.

— Ronnie e un supravieţuitor. O să fie bine.

Ceainicul se stinse automat, cu un clic. *Supravieţuitor.* Acelaşi cuvânt pe care-l folosise şi sora ei.

Supravieţuitor.

Rahat, Ronnie, ai face bine să fii.

Un bip îi spuse că avea un apel în aşteptare. Abia stăpânindu-se, ţipă entuziasmată:

— Sue, ăsta s-ar putea să fie el! Te sun eu imediat!

O, Doamne, Ronnie, te rog, fii tu la telefon. Te rog.

Te rog să fii tu ăsta!

Dar era sora ei.

— Lori, tocmai am auzit că toate zborurile din State au fost oprite la sol.

Sue lucra ca stewardesă pentru British Airways, pe curse lungi.

— Ce… ce înseamnă asta?

— Nu lasă nici un avion să intre sau să iasă. Trebuia să zbor la Washington mâine. Totul e oprit la sol.

Lorraine simţi un nou val de panică.

— Până când?

— Nu ştiu… până la noi ordine.

— Asta înseamnă că Ronnie s-ar putea să nu se întoarcă mâine?

— Mă tem că da. O să aflu mai multe mai târziu, în cursul

zilei, dar acum întorc din drum toate avioanele care se îndreaptă spre State. Ceea ce înseamnă că aparatele or să fie acolo unde nu trebuie. O să fie haos.

— Grozav, spuse Lorraine întunecată. Asta-i chiar grozav, la naiba. Când crezi că s-ar putea întoarce?

— Nu ştiu… o să încerc să mai aflu câte ceva cât pot de repede.

Lorraine auzi un copil strigând şi pe Mo spunând: „Un minut, iubitule, mami vorbeşte la telefon.” Îşi strivi ţigara. Apoi sări de pe scaunul înalt, cu ochii încă la ecranul televizorului, scoase un pliculeţ de ceai şi o cană şi turnă în ea apa. Tot fără să-şi ia ochii de la ecran, făcu un pas în spate şi se lovi rău la şold, în colţul mesei din bucătărie.

— Rahat! Futu-i!

Îşi coborî privirile pentru o clipă. Văzu urma proaspătă, roşie, printre şirul de vânătăi, unele negre şi recente, altele galbene, mai vechi. Ronnie era şmecher, o lovea întotdeauna pe corp, niciodată la faţă. Îi făcea vânătăi pe care putea să le ascundă cu uşurinţă. Plângea întotdeauna şi-şi cerea iertare după accesele lui – tot mai frecvente – de furie la beţie.

Iar ea îl ierta întotdeauna.

Îl ierta din cauza profundei deficienţe pe care simţea că o are. Ştia cât de mult îşi dorea el unicul lucru pe care ea nu fusese în stare, deocamdată, să i-l dea. Copilul la care jinduia cu atâta disperare.

Şi îl ierta pentru că era îngrozită să nu-l piardă.

Şi pentru că îl iubea.

33

Octombrie 2007

Nu fusese cel mai bun weekend din viaţa lui, îşi spuse Roy Grace la ora opt, luni dimineaţă, stând în micuţa şi incomoda sală de aşteptare a cabinetului stomatologic, răsfoind paginile unui număr din *Sussex Life*. De fapt, nici nu simţea că săptămâna care trecuse chiar se sfârşise.

Autopsia făcută de doctorul Frazer Theobald se întinsese la nesfârşit, terminându-se în cele din urmă pe la nouă seara, sâmbătă. Iar Cleo, care fusese în regulă cât timp durase necropsia, se arătase cu o zi în urmă foarte irascibilă, ceea ce nu-i stătea în fire.

Amândoi ştiau că nu era vina nici unuia dintre ei că planurile de weekend le fuseseră stricate, şi totuşi, cumva, simţea că ea îl învinovăţea, exact la fel cum Sandy îl găsea pe el vinovat când venea acasă la ore târzii sau trebuia să anuleze în ultimul minut planuri făcute cu mult timp în urmă, pentru că intervenise o urgenţă. Ca şi cum era vina *lui* că un tip care-şi făcea alergarea descoperise un cadavru într-un şanţ vinerea, după-amiaza târziu, şi nu într-un moment mai convenabil.

Cleo ştia lecţia. Cunoştea lumea poliţiştilor şi programul lor de lucru mai bine decât oricine – programul ei era cam la fel. Putea fi convocată la orice oră din zi şi din noapte şi adeseori chiar era. Şi atunci, ce anume o măcina?

Se supărase pe el până şi când se dusese acasă pentru vreo două ore ca să tundă iarba, care crescuse nepermis de mult.

— N-ai fi putut să tunzi iarba dacă eram în Londra, spusese ea. Aşa că, de ce acum?

Era casa lui şi asta era adevărata problemă: ştia asta. Pentru Cleo, casa lui – casa lui *şi a lui Sandy* – părea încă o cârpă roşie fluturată în faţa unui taur. Cu toate că aruncase de curând o mulţime din lucrurile lui Sandy, Cleo venea foarte rar acolo şi întotdeauna părea că nu se simţea bine când o făcea. Nu făcuseră dragoste acasă la el decât o dată şi nu fusese o experienţă plăcută pentru nici unul dintre ei.

De atunci, dormeau întotdeauna acasă la Cleo. Nopţile pe care le petreceau împreună erau tot mai multe şi acum el avea un set de ustensile de bărbierit acolo, plus un costum de culoare închisă, o cămaşă albă curată, o cravată neutră şi o pereche de pantofi negri – uniforma lui de lucru din timpul săptămânii.

Fusese o întrebare bună şi el nu-i spusese adevărul, pentru că asta ar fi înrăutăţit lucrurile. Adevărul era că scheletul îl zguduise. Voia să fie singur pentru câteva ceasuri, să reflecteze.

Să se gândească la cum s-ar fi simţit dacă era Sandy.

Relaţia lui cu Cleo mersese mult, mult mai departe decât oricare alta pe care o avusese după Sandy, dar era conştient că, în ciuda tuturor eforturilor lui de a trece mai departe, Sandy rămăsese un cui permanent între ei. Cu câteva săptămâni în urmă, la masa de seară, când amândoi băuseră prea mult, Cleo îşi mărturisise îngrijorarea pe care o avea în legătură cu ceasul ei biologic, care nu stătea pe loc. El ştia că ea începea să vrea angajare din partea lui – şi intuia că simţea cum, cu Sandy între ei, nu avea niciodată să o aibă din partea lui.

Dar nu era adevărat. Roy o adora. O iubea. Şi începuse serios

să se gândească la o viaţă împreună cu ea.

Motiv pentru care se simţise teribil de rănit ieri-seară, devreme, când, întorcându-se acasă la ea cu două sticle de Rioja, vinul lor roşu favorit, deschisese uşa de la intrare cu cheia lui pentru a fi întâmpinat de un căţeluş negru, care se repezise spre el, îi apucase piciorul cu lăbuţele şi făcuse pipi pe treningul lui.

— Humphrey, fă cunoştinţă cu Roy! zisese ea. Roy, fă cunoştinţă cu Humphrey!

— Cine… al cui e ăsta? întrebase el, uluit.

— Al meu. L-am primit în după-amiaza asta. E un pui găsit şi salvat, de cinci luni… corcitură de labrador cu border collie.

Roy îşi simţise piciorul drept neplăcut de călduţ, de la urina cu care i se îmbibase pantalonul de trening. Şi un fior straniu, fierbinte, de nedumerire îl străbătuse când se aplecă şi simţi limba ca şmirghelul a căţelului lingându-i mâna. Era uluit.

— Nu… nu mi-ai spus niciodată că vrei să-ţi iei un căţel!

— Da, dar… sunt multe pe care nici tu nu mi le spui mie, Roy, aruncase ea nonşalant.

O femeie în vârstă intră în sala de aşteptare, îi aruncă o privire suspicioasă, ca şi cum ar fi spus *Eu sunt programată prima, băiatul meu*, apoi se aşeză.

Roy avea o agendă încărcată. La nouă urma să se întâlnească cu Alison Vosper şi să se certe în legătură cu Cassian Pewe. La zece fără un sfert, mai târziu decât de obicei, trebuia să ţină prima şedinţă de informare a *Operaţiunii Dingo* – numele aleatoriu indicat de computerul de la Sussex House pentru investigaţia asupra *Femeii necunoscute*, cum i se spunea acum scheletului găsit în canalul de drenare pluvială. Apoi, la zece şi jumătate trebuia să participe la *rugăciunea de dimineaţă* – numele dat în glumă de curând reînfiinţatelor şedinţe săptămânale ale echipei manageriale.

La prânz trebuia să ţină o conferinţă de presă despre găsirea scheletului. Nu erau foarte multe de spus la ora actuală, dar se spera că anunţarea vârstei femeii, a caracteristicilor fizice şi a perioadei aproximative când murise puteau reîmprospăta amintirile cuiva despre o persoană dispărută în jurul acelei date. Presupunând, desigur, că nu era Sandy.

— Roy! Mă bucur să te văd!

Steve Cowling stătea în cadrul uşii în halatul lui alb, radiind cu dinţii lui perfect albi. Un bărbat înalt, de vreo cincizeci şi

cinci de ani, cu alură de militar, cu păr imaculat ce se făcea tot mai cărunt, doctorul emana deopotrivă farmec şi încredere, combinate întotdeauna cu un fel de entuziasm de băieţel, ca şi cum dinţii erau într-adevăr cel mai fascinant lucru din lume.

— Hai înăuntru, bătrâne!

Grace înclină din cap în semn de scuză spre doamna în vârstă, care părea în mod clar ofensată, şi-l urmă pe dentist în strălucitoarea şi aerisita sa cameră de tortură.

În timp ce, la fel ca el, Steve Cowling era tot mai bătrân la fiecare vizită, dentistul avea o succesiune nesfârşită de asistente care erau tot mai tinere şi mai atractive. Cea mai recentă, o brunetă cu picioare lungi, de numai vreo douăzeci de ani, care ţinea în mână un plic galben, îi zâmbi, apoi scoase din acesta un teanc de negative şi i-l întinse lui Cowling cu o privire rapidă, pe sub gene.

Stomatologul luă mulajul din alginat pe care i-l dăduse Roy în urmă cu douăzeci de minute.

— Da, Roy, este într-adevăr foarte interesant. Primul lucru pe care trebuie să-l spun este că în mod cert nu e Sandy.

— Nu e? repetă el fără nici o intonaţie.

— Sigur nu.

Cowling arătă spre negative.

— Astea sunt ale lui Sandy, şi nu există nici o asemănare. Dar mulajul furnizează o mulţime de informaţii care ar putea fi folositoare.

Îi adresă lui Grace un zâmbet strălucitor.

— Bine.

— Femeia asta a avut implanturi, foarte costisitoare la momentul când au fost făcute. Gen şurub, din titan – fabricate de o companie elveţiană, Straumann. Practic, un cilindru gol pus deasupra unei rădăcini, care apoi creşte în el şi face o fixare permanentă.

Grace se simţea cuprins de emoţii contradictorii ascultând, încercând să se concentreze, dându-şi seama brusc cât de greu îi era să facă asta.

— Ce e interesant, bătrâne, e că putem pune o dată aproximativă… după care putem estima cam când a murit femeia asta. Au început să nu mai fie la modă cam cu cincisprezece ani în urmă. Ea mai avea şi alte lucrări scumpe, unele de reparaţie şi o punte. Dacă e din zona asta, atunci aş spune că nu sunt decât vreo cinci sau şase dentişti care ar fi putut face asemenea lucrări. Un loc bun unde să începi ar fi

Chris Gebbie, care are cabinetul în Lewes. Am să ţi-i notez şi pe ceilalţi. Şi înseamnă că o ducea rezonabil de bine.

Grace asculta, dar gândurile îi erau în altă parte. Dacă scheletul ăsta ar fi fost al lui Sandy, chiar dacă ar fi fost trist, ar fi reprezentat un fel de încheiere. Dar acum, agonia incertitudinii se prelungea.

Nu-şi dădea seama dacă se simţea dezamăgit sau uşurat.

34

Septembrie 2007

Duhoarea care erupse din portbagajul maşinii îi făcu pe toţi cei aflaţi pe mal să verse. Era ca un canal blocat, care fusese brusc desfundat, şi luni – poate ani – de gaze provenite din descompunere fuseseră brusc eliberate în aer.

Lisa se dădu înapoi şocată, apucându-se de nas, şi închise ochii pentru o clipă. Soarele arzător al amiezii şi muştele neobosite făceau cumva lucrurile şi mai dificile. Când deschise ochii şi trase o înghiţitură de aer pe gură, mirosul era la fel de rău. Se strădui să nu vomite.

MJ nu arăta deloc ca şi cum lui i-ar fi fost mai uşor, dar amândoi se descurcau mai bine decât poliţistul panicat, care se depărtase de maşină şi acum era în genunchi, vomând. Ţinându-şi respiraţia şi ignorând strângerea de mână care o îndemna la prudenţă, din partea lui MJ, Lisa făcu câţiva paşi spre partea din spate a maşinii şi aruncă o privire înăuntru.

Dar îşi dori să nu o fi făcut. Pământul de sub picioarele ei deveni deodată instabil. Îl prinse strâns de mână pe MJ.

Văzu ceea ce la început arăta ca un manechin care se topise în foc, înainte de a-şi da seama că era cadavrul unei femei. Acesta umplea cea mai mare parte din spaţiul din adâncimea portbagajului, fiind parţial acoperit de o apă unsuroasă, cu reflexe negre, care se scurgea continuu. Părul blond, lung până la umeri, era răsfirat, încâlcit ca o pâslă. Sânii aveau culoarea şi textura săpunului şi mare parte din piele era acoperită cu pete mari, negre.

— A fost arsă? îl întrebă MJ pe poliţistul scund.

— Aia e… nu… nu, amice, aia nu-i arsură. Piele jupuită.

Lisa se uită la faţa cadavrului, umflată şi informă, semănând cu capul pe jumătate topit al unui om de zăpadă. Părul pubian era intact, un triunghi maroniu, bogat, care arăta atât de

proaspăt încât părea ireal, ca şi cum cineva tocmai îl lipise, ca o glumă grotescă. Se simţi vinovată pentru că se uita la el. Vinovată pentru că se afla aici, zgâindu-se la cadavrul ăla, ca şi cum moartea era o chestiune intimă, iar ea dădea buzna.

Dar nu-şi putea dezlipi ochii de acolo. Două întrebări i se tot învârteau prin cap. *Ce ţi s-a întâmplat, biata de tine? Cine ţi-a făcut asta?*

În cele din urmă, poliţistul panicat îşi recăpătă demnitatea şi îi îndepărtă brusc, spunând că ăla era locul crimei şi trebuia să-l împrejmuiască cu bandă de avertizare.

Lisa şi MJ făcură câţiva paşi înapoi, incapabili să-şi abată privirile, ca şi cum ar fi urmărit pe viu un episod din *CSI.* Şocaţi, acaparaţi şi amorţiţi, dar curioşi, pe măsură ce spectacolul sporea. MJ scoase nişte sticle cu apă şi şepci de baseball din maşină şi Lisa bău recunoscătoare, apoi îşi puse o şapcă pe cap, ca să se apere de soarele arzător.

Primul sosi un microbuz alb, pentru pregătirea locului crimei. Doi bărbaţi în pantaloni lejeri şi tricouri cu mânecă scurtă coborâră şi începură să-şi tragă pe ei costumele albe de protecţie. Apoi îşi făcu apariţia un alt microbuz, mai mic, albastru, din care ieşi un fotograf criminalist. Mai târziu veni un VW Golf albastru şi din el coborî o femeie tânără. Avea vreo douăzeci şi ceva de ani, purta blugi şi o bluză albă, şi avea părul creţ, deschis la culoare. Stătu câteva momente, cercetând locul. Avea un carnet şi un reportofon. Apoi se îndreptă spre MJ şi Lisa.

— Voi sunteţi cei care au găsit maşina?

Avea o voce plăcută, dar vorbea repezit. Lisa arătă spre MJ.

— El a găsit-o.

— Sunt Angela Parks, spuse ea. De la *Age.* Îmi poţi spune ce s-a întâmplat?

Un Holden auriu, prăfuit, opri lângă ei. În timp ce MJ relata cele petrecute, Lisa îi urmări pe cei doi bărbaţi cu cămăşi albe şi cravate, care coborau. Unul era scund şi voinic, cu o faţă serioasă, de băieţandru, dar celălalt era o matahală: înalt, bine clădit – deşi poate uşor supraponderal – chel şi cu o mustăcioară îngustă, roşcată. Chelul avea o expresie cruntă – probabil pentru că fusese chemat în weekend, se gândi Lisa, deşi descoperi repede că lucrurile stăteau cu totul altfel.

— Băi, idiotul naibii! urlă el la poliţistul panicat în loc de salut, rămânând la oarecare distanţă de locul crimei înconjurat cu bandă galbenă. Ce dobitoc! N-ai făcut nici măcar un

instructaj elementar? Ce mi-ai făcut cu locul crimei? Nu numai că l-ai contaminat, l-ai mai şi profanat! Cine dracu' ţi-a spus să scoţi maşina din apă?

Poliţistul panicat păru să nu mai aibă cuvinte pentru câteva clipe.

— Da, păi, îmi pare rău, domnule. Cred că am dat-o în bară.

— Acum stai, la dracu', exact în mijlocul lui!

Cel scund se apropie de Lisa şi MJ şi o salută din cap pe reporteră.

— Ce mai faci, Angela?

— Da, bine. Mă bucur că vă văd, sergent detectiv Burg, spuse ea.

Apoi, colegul lui Burg, matahala, începu să umble de jur împrejur cu paşi mari, apăsaţi, de parcă malul râului şi tot locul îi aparţineau. Dădu din cap în treacăt spre jurnalistă, iar apoi li se adresă Lisei şi lui MJ.

— Sergent detectiv principal George Fletcher, spuse el.

Atitudinea lui era profesională şi surprinzător de blândă.

— Voi sunteţi cuplul care a găsit maşina?

MJ dădu din cap.

— Da.

— O să am nevoie de o declaraţie de la amândoi. Vă deranjează să veniţi la secţia de poliţie Geelong?

MJ se uită la Lisa, apoi la detectiv.

— Vreţi să spuneţi, acum?

— Cândva, astăzi.

— Desigur. Dar nu cred că vă putem spune multe.

— Mulţumesc, dar asta am să hotărăsc eu. Sergentul meu o să vă ia numele, adresele şi numerele de telefon de contact înainte să plecăm.

Jurnalista întinse reportofonul spre detectiv.

— Domnule sergent detectiv principal Fletcher, credeţi că există vreo legătură între bandele din Melbourne şi această femeie moartă?

— Eşti aici de mai mult timp decât mine, domnişoară Parks. Nu am nici un comentariu pentru dumneata în etapa asta. Hai să aflăm mai întâi cine este.

— A fost, îl corectă jurnalista.

— Mă rog, dacă vrei să fii atât de pedantă, hai să aşteptăm ca legistul să ne asigure că e într-adevăr moartă.

Afişă un zâmbet larg, provocator, dar nimeni nu-i ţinu isonul.

35

11 septembrie 2001

Nimeni nu rostea nici un cuvânt, în afara şoferului, care vorbea continuu. Era ca un televizor dintr-un bar, cu volumul iritant de tare, pe care nu-l puteai închide sau muta pe alt canal. Ronnie încerca să asculte ştirile care veneau de la radioul camionetei şi să-şi adune gândurile, iar şoferul îl împiedica să facă şi una, şi alta.

Mai mult, puternicul accent de Brooklyn făcea să-i fie greu să înţeleagă ce spunea omul de fapt. Dar de vreme ce era amabil şi-l ducea cu maşina, nu îi putea spune să-şi ţină gura. Aşa că stătea acolo, ascultând cu o singură ureche, dând din cap din când în când şi spunând uneori „Da" sau „Serios?" sau „Cred că glumeşti", în funcţie de ce i se părea mai potrivit.

Omul spălase pe jos cu majoritatea minorităţilor etnice din Ţara Asta Măreaţă, iar acum vorbea despre scările lui din Turnul Sudic. Părea destul de supărat din cauza lor. Era destul de supărat şi pe administraţia financiară şi începu să dea de pereţi cu sistemul de impozitare din SUA.

Apoi căzu pentru câteva momente într-o tăcere binecuvântată şi lăsă radioul să vorbească. Toate fantomele din camionetă, aflate în spatele lui Ronnie, rămaseră tăcute. Poate că ascultau ştirile, poate că erau prea şocate ca să mai absoarbă ceva.

Era o litanie. O listă a tuturor chestiilor care se întâmplaseră şi pe care el le ştia deja. Şi în curând, George Bush avea să spună ceva. Intre timp, primarul Giuliani se îndrepta spre centrul oraşului. America era atacată. Urma să fie date mai multe informaţii pe măsură ce aveau să apară.

În mintea lui Ronnie, planul prindea tot mai mult contur.

Rulau în lungul unei străzi largi, cufundate în linişte. În dreapta lor era un strat de iarbă tocită, cu pomi şi stâlpi de iluminat. Dincolo de spaţiul verde era un drum sau o pistă de biciclete, apoi un parapet, iar dincolo de acesta o altă stradă, paralelă, cu maşini şi microbuze parcate în lungul ei şi cu clădiri de apartamente din cărămidă roşie, nu prea înalte, deosebite de monoliţii din Manhattan. După aproape un kilometru, blocurile lăsară locul unor case mari, colţuroase, separate, care puteau fi ocupate de câte o singură familie sau împărţite în apartamente. Părea a fi o zonă prosperă. Plăcută şi liniştită.

Depăşiră un indicator rutier pe care scria „Aleea Ocean”.

Urmări un cuplu de bătrâni care mergeau încet pe trotuar şi se întrebă dacă ştiau de drama care era în desfăşurare la mică distanţă de aici, peste râu. Nu păreau a şti. Dacă ar fi auzit, cu siguranţă că acum ar fi lipiţi de ecranul televizorului. În afară de ei, nu se vedea nici ţipenie. Bun, la momentul ăsta al zilei, în timpul săptămânii, o mulţime de persoane ar fi fost în mod normal în birourile lor. Dar ar fi mame pe afară, împingând cărucioare cu bebeluşi. Oameni care ar plimba câini. Tineri care şi-ar pierde vremea pe stradă. Dar nu era nimeni. Traficul părea şi el anemic. Mult prea anemic.

— Unde suntem? îl întrebă el pe şofer.

— Brooklyn.

— În regulă, spuse Ronnie. Tot Brooklyn.

Văzu o tăbliţă pe o clădire, pe care scria YESHIVA CENTER. Părea că rulau de foarte mult timp. Nu-şi dăduse seama că Brooklynul era atât de mare. Destul de mare ca să te pierzi în el, să dispari.

În minte îi veniră nişte cuvinte. Era o replică dintr-o piesă de Marlow, *Evreul din Malta*, pe care se dusese recent să o vadă cu Lorraine şi cu familia Klinger, la Teatrul Regal din Brighton.

Dar asta fu-ntr-o altă ţară.
Şi, de altfel, fata-i moartă.

Strada continua drept înainte. Traversară o intersecţie, unde eleganta cărămidă roşie lăsa locul mai modernelor blocuri din prefabricate. Apoi, dintr-odată, se treziră rulând pe sub pasajul din oţel verde-închis L-Train.

Şoferul spuse:

— Ruşască. Toată afurisita asta de zonă e acum ruşască.

— *Ruşască?* întrebă Ronnie, neînţelegând ce voia să spună.

Şoferul arătă spre un şir de magazine cu firme colorate ţipător. Un salon de manichiură. Şcoala Şostakovici de Muzică, Arte şi Sport. Peste tot scria ruseşte. Văzu o firmă de farmacie scrisă în alfabetul chirilic. Dacă nu ştiai ruseşte, nu aveai cum să-ţi dai seama ce erau jumătate dintre magazinele astea. Iar el nu ştia nici un cuvânt.

Ruşască. Ronnie înţelese acum.

— *Little Odessa*, spuse şoferul. Huriaşă, afurisita asta de colonie. Nu era, nu când eram io copil. Perestroika, glasnost, corect? Îi lasă să călătorească, ce ştii? Vin cu toţii-ncoace!

Lumea-ntreagă se schimbă – ştii ce spun io?

Ronnie era tentat să-l facă pe tip să tacă spunându-i că lumea se mai schimbase o dată şi pentru indienii americani, dar nu voia să fie azvârlit jos din camionetă.

Nu spuse decât încă un: „Da.”

Făcură la dreapta pe o stradă înfundată, cu locuinţe de o parte şi de alta. În capăt erau un şir de borne pentru a împiedica trecerea vehiculelor, dincolo de care era un trotuar acoperit cu lemn, iar mai departe o plajă. Iar apoi, oceanul.

— Brighton Beach. Loc bun. Aici eşti în siguranţă. De avioane, spuse şoferul, indicându-i lui Ronnie că aici se sfârşea călătoria.

Apoi se întoarse spre fantomele din spatele lor.

— Coney Island. Brighton Beach. Io tre’ să mă întorc să-mi găsesc scările, hamurile, tot calabalâcul. Chestii scumpe, ştiţi.

Ronnie îşi desprinse centura de siguranţă, îi mulţumi omului cu însufleţire şi-i scuturǎ mâna mare, plină de bătături.

— Ai grijă, amice.

— Şi tu.

— Fii sigur.

Ronnie deschise uşa şi sări pe asfalt. În aer era un iz de sare de mare. Şi doar un miros slab de ars şi de combustibil de avion. Destul de slab ca să-l facă să se simtă în siguranţă aici. Dar nu într-atât de slab ca să se simtă eliberat de cele prin care tocmai trecuse.

Fără să arunce o privire înapoi la fantome, se îndreptă spre podişca de scânduri, cu pasul aproape săltând, şi-şi scoase telefonul mobil din buzunar ca să verifice dacă era închis.

Apoi se opri şi privi peste plaja nisipoasă, la vasta întindere a oceanului albastru-verzui, vălurit, şi la pata neclară de uscat aflată la kilometri în depărtare. Trase adânc aer în piept. Şi încă o dată. Planul lui era încă foarte vag şi mai avea o grămadă de muncit la el.

Dar se simţea entuziasmat.

Fericit.

Nu multă lume în New York, în dimineaţa de 11 septembrie, era inundată de fericire. Dar Ronnie Wilson era.

36

Octombrie 2007

Abby stătea ţinând în căuşul palmelor tremurânde o cană de ceai, uitându-se în jos printre jaluzele, spre strada de dedesubt. Ochii îi erau roşii şi umflaţi de trei nopţi la rând nedormite. Frica pusese stăpânire pe ea.

Ştiu unde eşti.

Valiza era lângă uşa de la intrare, făcută şi închisă. Se uită la ceas. 8.55. Peste cinci minute avea să facă apelul pe care plănuise să-l facă toată ziua de ieri, imediat ce începea programul de lucru la birouri. Era ironic, se gândea ea, că cea mai mare parte a vieţii îi displăcuse dimineaţa de luni. Dar toată ziua de ieri îşi dorise ca dimineaţa asta să vină.

Se simţea mai speriată decât se simţise vreodată în viaţa ei.

Dacă nu greşea ea şi dacă nu intrase în panică fără rost, el era undeva pe acolo, aşteptând, pândind. Cu cardul ei însemnat. Aşteptând şi pândind şi *furios.*

Făcuse el ceva la lift? Şi la alarmă? Ar fi ştiut ce să facă? Îşi tot punea întrebările astea, iar şi iar. Da, cândva fusese mecanic. Ştia să repare lucruri mecanice şi electrice. Dar de ce ar fi făcut ceva la lift?

Încerca să-şi explice toate astea. Dacă ştia, într-adevăr, unde se afla ea, de ce nu o aşteptase pur şi simplu? Ce avea de câştigat blocând-o în lift? Dacă avea nevoie de timp ca să pătrundă în casă, de ce nu aşteptase pur şi simplu să plece ea de acasă?

Aduna ea, în starea ei de panică, doi şi cu doi şi-i ieşea cinci? Poate că da. Dar poate că nu. Pur şi simplu nu ştia. Aşa că, în cea mai mare parte a zilei de ieri, în loc să iasă pe afară, să cumpere ziarul de duminică şi să se odihnească în faţa televizorului, cum ar fi făcut în mod normal, a stat aici, în acelaşi loc în care se afla acum, uitându-se în jos la stradă, petrecându-şi timpul ascultând o lecţie de spaniolă după alta la căşti, pronunţând şi repetând cuvinte şi propoziţii cu voce tare.

Fusese o duminică urâtă, cu un vânt puternic din sud-vest, dinspre Canalul Mânecii, care turnase fără încetare ploaie peste pavaj, peste bălţoace, peste maşinile parcate, peste trecători.

Iar ceea ce urmărea ea erau maşinile şi trecătorii, asta urmărea ca un uliu, prin ploaia care continua să cadă. Verifica toate maşinile şi microbuzele parcate, primul lucru pe care-l

făcea când se trezea. Doar două se schimbaseră, faţă de seara trecută. Era un cartier unde nu existau destule locuri de parcare pe stradă, aşa că, odată ce oamenii găseau un loc, aveau tendinţa să-şi lase maşinile acolo până când erau nevoiţi să se ducă undeva. Altfel, în clipa în care plecau, un alt vehicul le lua locul şi când se întorceau puteau să fie nevoiţi să parcheze la câteva străzi distanţă.

Ieri avusese doi vizitatori, un fotograf de la *Argus,* căruia îi spusese prin interfon să plece, şi îngrijitorul, Tomasz, care venise să-şi ceară scuze, poate îngrijorat pentru slujba lui şi sperând ca ea să nu facă vreo plângere împotriva lui, dacă era drăguţ cu ea. El îi spusese că nişte vandali pătrunseseră în camera cu motoarele liftului şi umblaseră la mecanismul de frânare şi la circuitele electrice. Nişte căzături, zisese el. Găsise acolo două seringi. Dar nu fusese în stare să-i explice convingător de ce sistemul de alarmă, care ar fi trebuit să sune direct la apartamentul lui, nu funcţionase. Şi o asigurase că firma care întreţinea liftul se ocupa de asta, dar din cauza stricăciunilor pe care le făcuseră pompierii, abia peste câteva zile avea să fie din nou funcţional.

Abby scăpă de el cât putu de repede, pentru a se întoarce la veghea ei, la urmărirea străzii.

O sună pe mama ei, dar femeia nu zise nimic despre faptul că ar fi primit vreun telefon de la cineva. Abby îi spuse aceeaşi minciună, că era încă în Australia şi că se simţea extraordinar.

Uneori mesajele nimereau aiurea, erau trimise din greşeală la numere greşite. Era posibil ca acesta să fie unul dintre ele?

Ştiu unde eşti.

Posibil.

După ce că fusese blocată în lift, se grăbea acum să tragă concluzii, în starea ei paranoidă? Era liniştitor să gândească aşa. Dar a se mulţumi cu jumătăţi de măsură era lucrul pe care nu şi-l putea permite. Se băgase în asta conştientă de riscurile implicate. Ştiind că nu va scăpa cu bine decât bazându-se pe propria-i inteligenţă şi pe vigilenţă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile pe săptămână, pentru atât timp cât avea să fie nevoie.

Singurul lucru care o făcuse să zâmbească ieri fusese încă unul dintre mesajele lui adorabile. Acesta zicea:

Nu iubeşti o femeie pentru că este frumoasă, ea este frumoasă pentru că o iubeşti tu.

Răspunsese:

Frumuseţea îţi captează atenţia, personalitatea îţi captează inima.

Nu văzuse nimic în neregulă pe stradă toată duminica. Nici un străin care să o urmărească. Nici un Ricky.

Viaţă normală.

Ceva din care ea – pentru încă puţin timp, îşi promise – nu mai făcea parte. Dar toată această situaţie avea să se schimbe curând.

37

Octombrie 2007

Ploaia răpăia pe acoperişul microbuzului clătinat de rafalele puternice de vânt. Cu toate că era bine înfofolit, tot îi era frig acolo înăuntru, neîndrăznind să pornească motorul decât din când în când, nevoind să atragă atenţia asupra lui. Cel puţin, avea o saltea confortabilă, cărţi, un Starbucks în apropiere şi muzică la iPod. Era o toaletă publică nu departe, pe faleză, cu instalaţii sanitare adecvate pentru spălat, şi din fericire în afara câmpului vizual al vreunei camere video de supraveghere. În mod hotărât, foarte convenabil pentru public.

Citise cândva o frază într-o carte pe care i-o dăduse cineva, care spunea: *Sexul este cel mai distractiv lucru pe care-l poţi face fără să râzi.*

Cartea greşea, se gândi el. Uneori şi răzbunarea putea fi aşa. Exact la fel de distractivă ca sexul.

Microbuzul încă avea anunţul DE VÂNZARE scris de mână, cu tuş roşu, pe o bucată de carton maroniu vârât în fereastra locului din dreapta faţă, cu toate că de fapt îl cumpărase, cu trei sute cincizeci de lire sterline, în urmă cu mai bine de două săptămâni. Ştia că Abby era isteaţă şi o observase verificând maşinile zi de zi. Nu avea nici un rost să dea jos semnul şi să o alerteze cu vreo schimbare. Aşa că, dacă fostul proprietar se enerva că-l suna lumea, vrând să îl cumpere, ghinionul lui. Nu luase microbuzul pentru că avea nevoie de un mijloc de

transport, ci pentru vedere. De aici putea vedea fiecare fereastră a apartamentului ei.

Era locul de parcare perfect. Microbuzul avea abţibildul de plată a impozitelor şi de verificare tehnică valabil şi un permis de parcare pentru rezidenţi, autocolant, expuse la vedere. Toate expirau în trei luni.

Până atunci, el avea să fie plecat de mult.

38

Octombrie 2007

Era la fel de fiecare dată, la naiba. Oricâtă încredere în el ar fi avut Roy Grace când pornea spre acel loc impresionant, încrederea îl părăsea de cum ajungea.

Mailing House, sediul central al Poliţiei din Sussex, era la numai cincisprezece minute de mers cu maşina de la biroul lui. Dar ca atmosferă, era pe o altă planetă. Nu, n-am zis bine, se gândi el trecând de bariera ridicată a punctului de control, era dintr-un alt *univers*.

Era amplasat într-un complex neomogen de clădiri, la periferia oraşului Lewes, capitala comitatului East Sussex, şi adăpostea administraţia şi birourile-cheie pentru cei cinci mii de ofiţeri şi angajaţi civili ai Forţelor de Poliţie din Sussex.

Două clădiri ieşeau puternic în evidenţă. Una, o structură futuristă cu trei etaje, din sticlă şi cărămidă, adăpostea Centrul de Control, Biroul de înregistrare a Crimelor şi Investigaţii, Centrul de Preluare a Apelurilor Telefonice şi Centrul de Comandă a Forţelor, ca şi cea mai mare parte a computerelor poliţiei. Cealaltă, o vilă impozantă din cărămidă roşie, stil Queen Anne, cândva o reşedinţă privată inexpugnabilă, iar acum o clădire aflată pe lista monumentelor arhitecturale de grad 1, era cea care dăduse numele cartierului general.

Deşi înconjurată de o aglomerare de parcări improvizate, construcţii din prefabricate cu un singur etaj, structuri moderne cu câteva etaje şi o clădire întunecată, fără ferestre, cu un coş înalt de fum care îi amintea întotdeauna lui Grace de o fabrică de stofe din Yorkshire, vila stătea într-o însingurare mândră. Înăuntru se aflau birourile şefului poliţiei, al adjunctului acestuia şi al asistenţilor şefului poliţiei, printre care se număra şi Alison Vosper, împreună cu personalul lor auxiliar, plus un număr de alţi ofiţeri superiori care lucrau fie temporar, fie

permanent acolo.

Grace găsi un loc pentru Alfa Romeo a lui, apoi se îndreptă spre biroul lui Alison Vosper, care era la parter, în partea din faţă a vilei. Avea vedere printr-o fereastră glisantă largă spre o alee pietruită, dincolo de care era o peluză circulară. Trebuia să fie plăcut să lucrezi într-o asemenea încăpere, îşi spuse el, în oaza asta liniştită, departe de spaţiile înghesuite, lipsite de personalitate, din Sussex House. Uneori se gândea că s-ar putea să-i facă plăcere responsabilitatea – şi exercitarea puterii care o însoţea – dar apoi se întreba întotdeauna dacă s-ar descurca cu politica. Mai ales afurisita, vicleana de corectitudine politică la care ofiţerimea superioară trebuia să se încline mai mult decât cea de rând.

Asistentul şefului poliţiei îţi putea fi cel mai bun prieten într-o zi şi cel mai aprig duşman în ziua următoare. Părea că trecuse foarte mult timp de când Alison Vosper nu i se mai înfăţişase lui Grace decât în cea de-a doua ipostază, aşa cum stătea el acum în picioare în faţa biroului ei, obişnuit cu faptul că şefa îşi invita rareori vizitatorii să se aşeze, pentru ca întrevederile să fie scurte şi la obiect.

Astăzi el nutrea mai degrabă speranţa că nu avea să fie invitat să ia loc. Voia să-şi transmisă mesajul furios stând în picioare, beneficiind de avantajul înălţimii.

Ea nu-l dezamăgi. Aruncându-i o privire rece, dură, spuse:

— Da, Roy?

Iar el simţi cum începe să tremure. Ca şi cum ar fi fost convocat în biroul directorului, la şcoală.

De patruzeci şi ceva de ani, cu păr blond, tuns conservator, scurt, şi cu un chip dur, dar atrăgător, asistenta şefului poliţiei, Alison Vosper, nu era, în mod hotărât, fericită în dimineaţa aceea. Îmbrăcată ca să inspire putere, într-un costum bleumarin şi o cămaşă strălucitor de albă, stătea în spatele costisitorului ei birou din lemn de trandafir, perfect ordonat, cu o expresie furioasă pe chip.

Grace se întreba întotdeauna cum de îşi păstrau superiorii lui birourile – şi mesele de lucru – atât de îngrijit ordonate. Toată viaţa, spaţiile lui de lucru fuseseră nişte lăzi de gunoi. Depozite de hârtie, corespondenţă nerezolvată, pixuri rătăcite, bilete de călătorie şi tăviţe de documente ce urmau să plece şi care se lăsaseră de mult păgubaşe în încercarea de a ţine pasul cu actele care intrau. Ca să ajungi în vârful ierarhiei, decisese el cândva, era nevoie de un anumit talent de a administra hârtiile,

pentru care el nu avea gena necesară.

Se zvonea că Alison Vosper se operase de cancer la sân în urmă cu trei ani. Dar Grace ştia că aia era tot ce avea să fie vreodată, un zvon, pentru că ea ridicase un zid în jurul ei. Cu toate acestea, în spatele carapacei de poliţai dur, exista o anumită vulnerabilitate cu care el interacţiona. Într-adevăr, nu arăta deloc rău şi existau momente în care ochii ăia căprui ai ei, de viespe, sclipeau cu umor, iar el simţea că era posibil ca ea să flirteze cu el. Dar în dimineaţa asta nu era vorba despre aşa ceva.

— Mulţumesc pentru timpul acordat, doamnă.

— Am exact cinci minute.

— OK.

Rahat. Încrederea începea să i se năruie.

— Vreau să vorbesc cu dumneavoastră despre Cassian Pewe.

— Comisarul detectiv Pewe? spuse ea, ca şi cum l-ar fi atenţionat subtil referitor la poziţia omului.

Grace dădu din cap. Ea îşi deschise larg braţele.

— Da?

Avea încheieturi subţiri şi mâini îngrijite, care păreau, cumva, mai în vârstă şi mai mature decât restul persoanei ei. Ca şi când ar fi făcut o declaraţie cum că, deşi forţele de poliţie nu mai erau o lume exclusiv masculină, bărbaţii erau încă dominanţi, Alison Vosper purta un ceas de mână mare, proeminent, bărbătesc.

— Chestia e…

Grace ezită, cuvintele pe care plănuise să le rostească amestecându-i-se în cap.

— Da?

Ea păru nerăbdătoare.

— În fine… e un tip deştept.

— E un tip foarte deştept.

— Absolut.

Roy se căznea sub uitătura ei furioasă.

— Chestia e… M-a sunat sâmbătă. Despre Operaţiunea Dingo. Mi-a spus că dumneavoastră i-aţi sugerat să mă sune… că poate aveam nevoie de ceva ajutor.

— Aşa este.

Ea sorbi graţios din paharul cu apă cu fundul rotunjit, de cristal, de pe birou. Chinuindu-se sub privirea ei de laser, el continuă.

— Nu sunt sigur că este cea mai bună folosire a resurselor.

— Cred că eu sunt cea care trebuie să decidă asta, replică ea imediat.

— Da, sigur… numai că…

— Numai că?

— Ăsta este un caz care o să treneze. Scheletul a stat acolo zece-cincisprezece ani.

— Şi l-ai identificat deja?

— Nu, dar am piste bune. Sper să fac câţiva paşi înainte astăzi, pe baza amprentelor dentare.

Ea înşurubă dopul sticlei şi o puse jos. Apoi îşi aşeză coatele pe lemnul lucios de trandafir şi-şi încrucişă degetele. Grace îi simţi parfumul. Era diferit de cel pe care-l purtase ultima oară când fusese el acolo, cu numai câteva săptămâni în urmă. Mai moscat. Mai sexy. În cele mai sălbatice fantezii ale sale, se întrebase cum era să faci dragoste cu femeia asta. Îşi imagina că ea ar controla totul, tot timpul. Şi că, la fel de uşor cum putea stârni un bărbat, putea să-i facă scula să se scofâlcească de spaimă.

— Roy, ştii că poliţia londoneză este una dintre primele forţe de poliţie din Anglia care a început să scape de birocraţia arestărilor? Că ei acum angajează civili pentru procesarea infractorilor, astfel încât ofiţerii de poliţie să nu mai fie nevoiţi să piardă două până la patru ore cu completarea formularelor pentru fiecare persoană pe care o arestează?

— Da, am auzit asta.

— Ei sunt cea mai mare şi cea mai inovatoare secţie de poliţie din regat. Aşa că, nu crezi că şi noi putem să învăţăm ceva de la Cassian?

El remarcă folosirea prenumelui.

— Sunt sigur că putem… nu mă îndoiesc de asta.

— Te-ai gândit la dosarul tău de dezvoltare personală pe anul ăsta, Roy?

— Dosarul meu?

— Da. Cum îţi evaluezi tu felul în care ai muncit?

El înălţă din umeri.

— Fără să-mi sun singur din trâmbiţe, cred că am muncit bine. Am obţinut o sentinţă pe viaţă în cazul lui Suresh Hossain. Trei cazuri de crime grave rezolvate cu succes. Doi criminali feroce care-şi aşteaptă procesul. Şi un progres real în câteva cazuri reci.

Ea îl privi în tăcere câteva clipe, apoi întrebă:

— Cum defineşti *tu* succesul?

Grace îşi alese cuvintele cu grijă, conştient de ce putea să urmeze.

— Prinderea făptaşilor, formularea de acuzaţii împotriva lor la Serviciul de Procuratură al Coroanei şi obţinerea de condamnări.

— Prinderea suspecţilor indiferent de preţul sau pericolul pentru public sau pentru ofiţerii tăi?

— Toate riscurile trebuie evaluate înainte… când e posibil. În timpul desfăşurării evenimentelor nu se poate întotdeauna. Ştiţi asta. Trebuie să vă fi aflat în situaţii în care a trebuit să luaţi decizii pe moment.

Ea dădu din cap şi rămase tăcută pentru câteva momente.

— Ei bine, asta este grozav, Roy. Sunt sigură că o să te ajute să dormi la noapte.

Apoi rămase iarăşi tăcută, clătinând din cap într-un fel care lui nu-i plăcu deloc.

Auzi un telefon sunând undeva, departe, într-un alt birou, fără ca nimeni să răspundă. Apoi mobilul lui Alison Vosper bipăi, semn că primise un text. Ea îl ridică, îi aruncă o privire şi îl puse înapoi pe birou.

— Eu privesc la asta uşor diferit, Roy. Şi la fel face Autoritatea Independentă pentru Plângerile la Adresa Poliţiei. Bine?

Grace ridică din umeri.

— În ce fel?

Ştia deja unele dintre răspunsuri.

— Hai să aruncăm o privire la cele trei operaţiuni majore ale tale din ultimele luni. Operaţiunea Salsa. În timpul unei urmăriri pe care o conduceai personal, un bătrân a fost răpit şi rănit. Doi suspecţi au murit într-un accident de automobil – iar tu te aflai în maşina de urmărire chiar în spatele lor. În Operaţiunea Privighetoarea, unul dintre ofiţerii tăi a fost împuşcat, iar altul a fost grav rănit într-o urmărire – care de asemenea a avut ca rezultat un accident soldat cu rănirea gravă a unui ofiţer de poliţie care era în afara programului.

Acel ofiţer fusese Cassian Pewe. Împiedicându-l să-şi înceapă munca la ei cu câteva luni mai devreme.

Ea continuă.

— Ai avut o prăbuşire de elicopter şi o întreagă clădire a ars din temelii lăsând trei cadavre imposibil de identificat. Iar în Operaţiunea Cameleonul ai îngăduit ca suspectul să fie urmărit pe linia de cale ferată, unde a fost mutilat. Eşti mândru de toate

astea? Nu crezi că ţi-ai putea îmbunătăţi metodele?

De fapt, se gândi Roy Grace, chiar era mândru. Extrem de mândru de tot, cu excepţia rănirii ofiţerilor lui, pentru care avea să se învinovăţească întotdeauna. Poate că ea într-adevăr nu cunoştea fondul problemei – sau alegea să îl ignore.

Fu prudent în răspuns.

— Când analizezi o operaţiune după ce s-a încheiat, poţi întotdeauna să găseşti moduri în care ai fi putut-o îmbunătăţi.

— Exact, spuse ea. Ăsta este şi motivul pentru care se află aici comisarul detectiv Pewe. Să ne ofere experienţa pe care a dobândit-o în cadrul celor mai bune forţe de poliţie din Marea Britanie.

I-ar fi plăcut să răspundă: *De fapt, te înşeli. Tipul este un labagiu.* Dar sentimentul lui de mai înainte, că Alison Vosper avea o agendă secretă cu acest individ, se accentuă acum. Poate chiar şi-o trăgea cu el. Improbabil, desigur, dar era ceva între ei, vreun ascendent pe care îl avea Pewe asupra ei. În orice caz, era clar în acest moment că nu el era preferatul şefului.

Aşa că, într-una dintre rarele ocazii din cariera lui, jucă politica aşa cum i se cânta.

— Bine, spuse el. Vă mulţumesc că mi-aţi explicat asta. E într-adevăr util.

— Perfect, spuse ea.

Grace părăsi încăperea cufundat în gânduri. Fuseseră patru ofiţeri principali de investigaţii la Sussex House în ultimii patru ani. Sistemul funcţiona bine. Nu mai era nevoie şi de alţii. Acum aveau cinci, într-un moment în care existau prea puţini recruţi în eşaloanele inferioare şi depăşiseră bugetul considerabil. Nu va mai dura mult până când Vosper şi colegii ei aveau să reducă numărul lor la patru. Şi nu se oferea nici un premiu pentru a ghici cine urma să fie ras – sau, mai degrabă, transferat la dracu-n praznic.

Îi trebuia un plan. Ceva care să-l facă pe Cassian Pewe să-şi dea singur peste degete.

Iar în acest moment, nu avea nici unul.

39

Octombrie 2007

Ar fi putut să radă o cafea cu lapte de la Starbucks. Sau orice cafea proaspăt râşnită. Dar nu îndrăznea să-şi părăsească postul

de observaţie. Nu exista decât o singură ieşire din clădirea ei, indiferent dacă folosea liftul sau scările de incendiu, iar aceasta era uşa din faţă, pe care nu o pierdea din ochi. Nu îşi permitea să-şi asume nici un risc. Abby rămăsese înăuntru prea mult timp, mult mai mult decât de obicei, şi el avea sentimentul că punea ceva la cale.

Fusese destul de dificil să o găsească – şi destul de *costisitor.* Cu numai un strop de noroc de partea lui: un vechi prieten acolo unde trebuia.

În fine, de fapt unde nu trebuia, pentru că Donny Winters era în puşcărie pentru furt de identitate şi fraudă, dar se afla în închisoarea deschisă Ford, care avea ore de vizitare rezonabile şi era la mai puţin de o oră de condus de aici. Riscase ducându-se să-l vadă şi îl costase destul, pentru mita de care zicea Donny că avea să fie nevoie.

Intuise corect, desigur. Toate femeile îşi sunau mamele. Iar mama lui Abby era bolnavă. Abby credea că nu era nici un pericol dacă suna de pe un telefon cu cartelă, cu număr nelistat. Dobitoaca.

Dobitoacă lacomă.

Zâmbi către dispozitivul GSM 3060 Intercept care stătea pe o lădiţă din lemn pentru legume, în faţa lui. Dacă te aflai în raza mobilului care făcea apelul sau a celui care îl primea, puteai asculta şi, foarte util, puteai să vezi numărul celui care suna, chiar dacă nu era listat, şi al celui apelat, indiferent dacă era un post mobil sau fix. Dar, desigur, ea nu avea de unde să ştie asta.

Nu fusese nevoie decât să-şi amenajeze un loc de dormit într-o maşină de închiriat, în apropiere de apartamentul mamei ei, din Eastbourne, şi să aştepte ca Abby să sune. Nu se văzuse nevoit să aştepte mult. Apoi Donny dăduse un telefon către un amic ce putea fi uns, care făcea parte dintr-o echipă de instalatori de antene de radio pentru telefonie mobilă. În două zile stabilise amplasamentul antenei care preluase semnalul de la telefonul lui Abby.

Aflase că antenele de telefonie mobilă din oraşele dens populate erau arareori la o distanţă mai mare de câteva sute de metri una de alta şi de multe ori chiar mai aproape. Şi mai aflase de la Donny că, pe lângă că primesc şi transmit apeluri telefonice, antenele de telefonie mobilă acţionează ca nişte balize. Chiar şi când nu funcţionează, un telefon păstrează legătura cu cea mai apropiată asemenea baliză, transmiţând constant un semnal şi primind un altul înapoi.

Schema semnalelor de la telefonul lui Abby arăta că ea se deplasa foarte puţin în afara razei de acţiune a unei astfel de antene, un Vodaphone macrocelular amplasat la intersecţia dintre Eastern Road şi Boundary Road, în Kemp.

Aceasta se afla la mică distanţă de Marine Parade, care se întindea de la Palace Pier până la Marina, având pe o parte a străzii unele dintre cele mai frumoase faţade stil Regency din oraş, iar pe cealaltă o promenadă cu parapet şi vedere spre plajă şi spre Canalul Mânecii. Imediat lângă şi în spatele Marine Parade, erau o puzderie de străzi, cele mai multe dintre ele cu locuinţe, aproape toate adăpostind un amestec de apartamente, hoteluri ieftine şi case în care proprietarii ofereau camere spre închiriere.

Ţinea minte cât de mult îi plăcea ei vederea spre mare de la ferestrele propriului lui apartament şi îşi imaginase că acum se afla tot undeva în apropierea mării. Şi aproape cu siguranţă că avea oarecare vedere spre ea. Ceea ce redusese problema la o chestiune de simplă măsurătoare, pentru a identifica grupul de străzi în zona căruia probabil locuia. Tot ce trebuise să facă fusese să patruleze în lungul lor, deghizat, sperând că ea avea să apară. Iar asta se întâmplase după trei zile. O observase intrând într-un magazin de ziare de pe Eastern Road, apoi o urmărise înapoi până la uşa blocului în care locuia.

Fusese tentat să pună mâna pe ea atunci şi acolo, dar era prea riscant. Erau oameni în jur. Nu trebuia decât să ţipe şi jocul s-ar fi sfârşit. Asta era problema. Ăsta era avantajul pe care-l avea ea asupra lui. Şi ea o ştia.

Ploaia cădea şi mai puternic acum, răpăind zgomotos, făcând totul din jurul lui să reverbereze. Într-o zi ca asta, ar fi fost plăcut să aibă serviciu în cameră, se gândi. Dar, stai aşa, nu le poţi avea pe toate! Cel puţin, nu fără răbdare.

Când era copil, mergea cu tatăl lui la pescuit. Ca şi el, tatăl lui fusese întotdeauna atras de mecanisme şi dispozitive ingenioase. Cumpărase una dintre primele plute electronice pentru pescuit. Peştele care muşca trăgea pluta sub apă şi declanşa un scurt bip ascuţit la micul transmiţător instalat pe pământ, lângă de scaunele lor.

Similar cu bipul pe care-l auzi acum, generat de sistemul de interceptare, în timp ce el răsfoia paginile unui exemplar din *Daily Mail*, un bip aparte, clar, ascuţit, urmat de un altul.

Jigodia dădea un telefon.

40

Octombrie 2007

Vocea automată spuse: „Vă mulţumim pentru că aţi sunat la Global Express. Vă rugăm apăsaţi orice tastă pentru a continua. Mulţumim. Pentru a verifica situaţia unei expediţii, vă rugăm să apăsaţi 1. Pentru a solicita ridicarea unui pachet, apăsaţi 2. Dacă sunteţi un client cu cont la noi şi solicitaţi ridicarea unui pachet, apăsaţi 3. Dacă sunteţi un client nou şi solicitaţi ridicarea unui pachet, apăsaţi 4. Pentru orice alte întrebări, apăsaţi 5.”

Abby apăsă 4.

„Pentru expediţii în interiorul Marii Britanii, vă rugăm apăsaţi 1. Pentru expediţii în afară, apăsaţi 2.”

Apăsă 1.

Se lăsă o scurtă tăcere. Abby ura sistemele automate. Auzi două clicuri, urmate de o voce tânără, de bărbat.

— Global Express. Jonathan la telefon. Cu ce vă pot ajuta?

Jonathan părea că ar fi fost mai potrivit într-un atelier de croitorie bărbătească, să-i ajute pe băieţi să-şi tragă pantalonii pe ei.

— Bună, Jonathan, spuse ea. Am un pachet pe care vreau să-l expediez.

— Absolut nici o problemă. Care ar fi dimensiunea? Scrisoare? Colet? Mai mare decât atât?

— Un plic de mărime A4, de vreo doi centimetri şi jumătate grosime.

— Absolut nici o problemă, o asigură Jonathan. Şi unde merge?

— La o adresă din apropiere de Brighton, spuse ea.

— Absolut nici o problemă. Şi de unde l-am ridica?

— Din Brighton, spuse Abby. Mă rog, Kemp Town, de fapt.

— Absolut nici o problemă.

— Cât de repede îl puteţi ridica? întrebă ea.

— În zona dumneavoastră… un moment… între patru şi şapte.

— Nu mai devreme?

— Absolut nici o problemă, dar trebuie să plătiţi o suprataxă.

Abby se gândi repede. Dacă vremea nu se schimba, avea să fie destul de întuneric pe la ora cinci. Asta ar fi un avantaj sau un dezavantaj?

— O să trimiteţi o motocicletă sau un microbuz? întrebă ea.

— Pentru expediţiile de a doua zi va fi un microbuz, răspunse Jonathan.

Un alt plan prindea contur în mintea ei.

— E posibil să le spui să nu vină înainte de cinci şi jumătate?

— Să nu vină înainte de cinci şi jumătate? Să verific.

Trecură câteva momente de linişte. Abby se străduia să analizeze situaţia. Atâtea variabile. Apoi se auzi un clic şi Jonathan reveni.

— Absolut nici o problemă.

41

Septembrie 2007

O, da, ce loc minunat în care să *nu* te afli într-o luni dimineaţă era ăsta, se gândi sergentul detectiv principal George Fletcher. Era şi aşa destul de rău să fii mahmur într-o luni dimineaţă. Dar să fii aici, în Departamentul de Patologie Criminalistică al Institutului Victorian de Medicină Legală, făcea situaţia mult mai neplăcută. Şi ura toată abureala asta de rahat a cuvintelor pompoase. Era *morga oraşului*, pentru Dumnezeu. Era locul unde cadavrele deveneau încă şi mai moarte. Era ultimul loc dinaintea cimitirului unde-ţi mai aveai vreodată numele trecut pe lista oaspeţilor.

Şi în acest moment era asaltat de un sunet văitat de râşniţă, care îi zguduia fiecare atom din trup, cum stătea în camera înghesuită a laboratorului de imagistică, urmărind cum cadavrul *Femeii neidentificate* trecea încet prin inelul de scanare în formă de covrig al tomografului.

Nu fusese atinsă de ieri, când fusese scoasă din portbagajul maşinii, pusă într-un sac de plastic şi adusă aici, unde rămăsese peste noapte într-un frigider. Mirosul era neplăcut. O duhoare puternică de canal şi un iz acru şi ascuţit, care lui George îi amintea de buruienile de baltă. Nu trebuia să lupte numai cu bubuitul care-i pulsa în creier, ci şi cu ce avea în stomac. Pielea femeii avea un aspect săpuniu, era umflată, gata să crape, şi prin transparenţa ei se vedeau, pe suprafeţe întinse, vinişoare negre. Părul, care probabil că fusese blond şi încă mai părea deschis la culoare, era încâlcit şi avea în el insecte, petice de hârtie şi ceea ce semăna cu nişte bucăţele de fetru. Era dificil să i se distingă trăsăturile feţei, deoarece parte din ea era fie

putrezită, fie mâncată. Patologul aproximase iniţial vârsta la treizeci şi cinci de ani.

George avea un halat verde pus peste cămaşa lui albă, cravată şi pantaloni de costum şi cizme albe de cauciuc, ca şi colegul lui, sergentul detectiv Troy Burg, de lângă el. Subţire, cu păr sârmos şi o atitudine ţepoasă, Barry Manx, tehnicianul principal criminalist, mânuia aparatul, iar patologul stătea în picioare şi-şi plimba ochii în sus şi-n jos peste cadavrul femeii, citindu-l ca pe paginile unei cărţi.

Era o regulă ca toate cadavrele primite aici pentru autopsie să fie scanate, verificându-se în primul rând existenţa oricăror semne de boli infecţioase înainte de a fi deschise.

Carnea *Femeii neidentificate* lipsea în mai multe locuri. Buzele dispăruseră parţial, la fel ca una dintre urechi, iar oasele mâinii stângi erau vizibile. Deşi fusese închisă în portbagajul unei maşini, numeroase vietăţi acvatice reuşiseră, cumva, să pătrundă şi se delectaseră cu rămăşiţele ei.

George se simţise bine ieri, cu soţia lui, Janet, ospătându-se cu ce gătise el. Cu câteva luni în urmă se înscrisese la un curs de artă culinară la colegiul tehnic din Geelong. Seara trecută pregătise o masă cu homar de Morton Bay la tigaie, continuată cu cotlet de vită marinat cu usturoi şi îngheţată cu un desert de panacotta cu kiwi. Şi stropită cu…

Gemu de plăcere, pe tăcute, amintindu-şi.

Mult prea mult Margaret River Zinfandel.

Iar acum totul i se întorcea împotrivă.

Putea să se dreagă cu nişte apă şi o cafea neagră tare, se gândi mergând în urma lui Burg în lungul unui coridor care strălucea, fără pată şi fără ferestre.

Camera de autopsii nu era locul lui preferat. Nu la orice oră, în orice zi şi, mai ales, nu când era mahmur. Era un spaţiu cu atmosferă de peşteră, o combinaţie între o sală de operaţii şi o hală de fabrică. Tavanul era din aluminiu, cu tuburi groase pentru aer şi iluminaţie redusă, în timp ce o pădure de vergele cu articulaţii mobile ieşeau din pereţi, conţinând spoturi de lumini şi prize electrice care puteau fi îndreptate către oricare parte a unui cadavru supus cercetării. Podeaua era de un albastru-închis, într-o încercare de a înveseli întru câtva locul, iar în lungul fiecărei laturi erau spaţii de lucru, rafturi pe roţi pentru instrumentarul chirurgical, cutii de gunoi roşii cu pungi interioare galbene şi furtunuri.

Cinci mii de cadavre era „prelucrate” aici în fiecare an.

Îşi strecură în gură două tablete de paracetamol, înghiţind-o pe fiecare cu greutate, cu propria-i salivă. Un fotograf criminalist făcea poze cadavrului, iar un poliţist pensionat, pe care George îl ştia de ani de zile şi care acum era ofiţer criminalist, stătea în partea cealaltă a încăperii, la o masă de lucru, şi răsfoia dosarul sumar care fusese întocmit şi care includea fotografiile făcute ieri, la râu.

Patologul lucra într-un ritm rapid, oprindu-se la câteva minute pentru a vorbi în reportofonul său. Pe măsură ce dimineaţa înainta, George, a cărui prezenţă aici, ca şi cea a lui Troy, era aproape inutilă, îşi petrecu cea mai mare parte din timp într-un colţ liniştit al încăperii, vorbind la telefonul mobil, alcătuindu-şi echipa de investigaţii, atribuind sarcini fiecărui membru al ei şi pregătindu-se pentru prima conferinţă de presă, pe care o amânase până atunci în speranţa de a obţine ceva informaţii utile de la patolog, pe care să le poată face publice.

Priorităţile sale în acest moment erau identitatea femeii şi cauza morţii. Gluma macabră a lui Troy, că poate femeia încercase să reproducă vreuna dintre scamatoriile lui Harry Houdini sau David Blane, i-ar fi putut stârni în mod normal un zâmbet, dar nu astăzi.

Patologul îi atrase atenţia că osul hioid era fracturat, ceea ce era un indiciu de strangulare. Dar ochii i se deterioraseră peste punctul în care ar mai fi putut furniza dovezi în acest sens, din examinarea hemoragiilor oculare, iar plămânii erau într-un stadiu prea avansat de descompunere pentru a se putea stabili dacă femeia era deja moartă sau nu în momentul în care maşina se scufundase.

Starea pielii nu era bună. Imersiunea prelungită în apă provoca degradarea nu numai a oricărui ţesut moale şi a părului, dar, cel mai important, a ADN-ului nuclear – monocelular – care putea fi obţinut din acestea. Dacă degradarea era prea avansată, trebuia să se bazeze pe ADN-ul din oasele femeii, care nu permitea o identificare la fel de precisă.

Când nu vorbea la telefon, George se sprijinea tăcut de un perete, dorindu-şi să stea jos şi să închidă ochii pentru câteva momente. Îşi simţea vârsta. A fi poliţist era un joc pentru oameni tineri, îşi spusese el de mai multe ori în ultimul timp. Mai avea trei ani până la pensie şi, cu toate că încă mai găsea plăcere în munca lui în cea mai mare parte a timpului, aştepta momentul în care să nu mai fie nevoit să-şi ţină telefonul deschis

zi şi noapte şi să-şi facă griji că va fi trimis la cine ştie ce descoperire scârboasă în timpul siestei de duminică dimineaţa.

— George!

Era Troy.

Se apropie de masa pe care era întinsă femeia. Patologul ţinea ceva în pensetă. Arăta ca o meduză translucidă, cu nişte adâncituri şi fără tentacule.

— Implanturi mamare, spuse patologul. A fost operată la sâni.

— Protezare din cauza unui cancer? întrebă George.

O prietenă a lui Janet suferise recent o mastectomie şi ştia câte ceva referitor la subiect.

— Nu, doar mărire de sâni, zise patologul. Ceea ce reprezintă o veste bună pentru noi.

George se încruntă.

— Toate implanturile de silicon au seria producătorului imprimată pe ele, explică patologul. Şi fiecare implant are un număr de serie care ar trebui să fie păstrat în registrul spitalului, în dreptul numelui primitorului.

Legistul apropie implantul ceva mai mult de George, până când acesta putu să vadă un şir minuscul de cifre în relief.

— Asta ne va duce la producător. Ar trebui să fie floare la ureche pentru tine să-i stabileşti identitatea.

George se întoarse la telefoanele lui. O sună scurt pe Janet, să-i spună că o iubeşte. O sunase întotdeauna, cel puţin o dată pe zi, de la lucru, încă aproape de la prima lor întâlnire. Şi chiar credea ce spunea. O iubea la fel de mult, după toţi anii ăştia. Dispoziţia i se îmbunătăţise după descoperirea patologului. Pastilele de paracetamol păreau să-şi facă efectul. Începea chiar să se gândească la masa de prânz. Apoi, deodată, legistul strigă:

— George, asta ar putea să fie într-adevăr semnificativ!

Se grăbi să se apropie de masă.

— Peretele uterului este gros, spuse patologul. La un corp care a stat în apă atât de mult, ca ăsta, uterul este una dintre părţile care se degradează cel mai lent. Şi uite că tocmai ne-a surâs norocul!

— Serios? întrebă George.

Patologul încuviinţă.

— O să obţinem ADN-ul acum!

Arătă spre masa de disecţii care stătea, pe picioarele ei din oţel, deasupra rămăşiţelor femeii moarte. Pe ea era o amestecătură de fluide corporale. Între ele se afla un organ

intern bej, ca un cârnat în formă de U, care fusese secţionat şi acum era larg deschis. George nu-l putu identifica. Dar obiectul care zăcea în mijlocul lui îi atrase imediat privirea. Pentru o clipă se gândi că era un crevete nedigerat din intestinul ei. Dar apoi, uitându-se mai atent, îşi dădu seama ce era de fapt.

Şi toată pofta de mâncare îi pieri.

42

Octombrie 2007

Primul şi cel mai bun semn că la Sussex Home se petrecea o schimbare de regim era acela că acum ofiţerii principali de la DIC chiar aveau o zonă de parcare numai a lor, foarte bine poziţionată, în faţa clădirii. Ceea ce însemna că Roy Grace nu mai trebuia să caute pe stradă un loc unde să parcheze, ori să-şi lase maşina pe furiş în parcarea supermarketului ASDA, de peste drum, precum cei mai mulţi dintre colegii lui, iar apoi să o ia la picior înapoi prin ploaia enervantă sau să apuce pe o scurtătură noroioasă, printre tufişuri, şi să execute o săritură care sfida moartea, de pe un gard din cărămidă.

Situată pe o înălţime în ceea ce fusese odinioară câmp deschis, la o distanţă bunicică de Brighton şi Hove, clădirea de câteva etaje în stil Art Deco fusese iniţial construită pentru a adăposti un spital de boli contagioase. Îşi schimbase de câteva ori destinaţia înainte de a fi preluată de DIC şi, într-un anumit punct al istoriei ei, dezvoltarea urbană ajunsese până la ea. Acum era cam ca nuca-n perete într-o zonă industrială, vizavi de ASDA, care servea – neoficial, dar oportun – drept cantină şi preaplin pentru parcarea clădirii.

De la plecarea foarte recentă a amabilului, dar relaxatului, comisar-şef detectiv Gary Weston, care fusese promovat ca asistent al şefului poliţiei din Midiands, durul, pragmaticul, fumătorul de pipă Jack Skerritt îşi făcea simţită prezenţa pretutindeni în departament. Skerritt, fostul comandant al poliţiştilor în uniformă din Brighton şi Hove, avea cincizeci şi doi de ani, combina duritatea vechii şcoli cu gândirea modernă şi era unul dintre cei mai plăcuţi – şi respectaţi – ofiţeri de poliţie din cadrul forţelor. Revenirea la această întâlnire săptămânală era cea mai mare inovaţie a sa, deocamdată.

O altă schimbare lesne observabilă, reflectă Grace intrând pe uşa din faţă şi schimbând un salut voios cu cei doi paznici, era

că Skerritt pusese o amprentă modernă pe scara de la intrare. Vitrina cu vechi bastoane de poliţist fusese trimisă la un muzeu. Pereţii crem fuseseră proaspăt vopsiţi şi acum exista un panou nou, mare, din catifea albastră, care conţinea fotografiile tuturor ofiţerilor principali care lucrau în prezent la sediul DIC.

Cea mai mare era fotografia lui Jack Skerritt însuşi. Era un om slab, cu fălci pătrate, care arăta bine, în genul uşor demodat al idolilor hollywoodieni de matineu. Avea o expresie severă, o pieptănătură îngrijită a părului castaniu şi purta o haină de culoare închisă şi o cravată discretă, cu pătrăţele. Era o prezenţă impunătoare, care părea să spună: *Nu vă puneţi cu mine şi o să fiu corect cu voi.* Ceea ce, de fapt, era esenţa omului.

Grace îl respecta şi îl admira. Era genul de poliţist care ar fi vrut şi el să fie. Cu trei ani înainte de pensionare, Skerritt nu dădea doi bani pe corectitudinea politică şi nici nu-i păsa prea mult de directivele venite de la superiori. Considera că rolul lui era acela de a face străzile, casele şi companiile din Sussex locuri sigure pentru cetăţenii care respectau legea şi era treaba lui cum anume făcea asta. Iar în timpul ultimilor doi ani ai săi în postura de comandant în Brighton şi Hove, înainte de acest nou post aici, avusese o influenţă considerabilă asupra nivelurilor criminalităţii la scara întregului oraş.

În capătul de sus al scărilor era un palier larg, carpetat, unde se afla o plantă artificială, care arăta de parcă ar fi fost tratată cu hormoni de creştere, şi un palmier într-un ghiveci, ce părea că ar fi trebuit să se afle într-un azil de boli terminale.

Grace îşi lipi cardul de panoul de securitate al uşii şi păşi în atmosfera rarefiată a etajului de comandă. Prima secţiune era o zonă largă, necompartimentată, cu o carpetă portocaliu-închis în centru şi cu grupuri de birouri pentru personalul auxiliar, de o parte şi de alta.

Şefii de departamente îşi aveau propriile lor birouri. Uşa unuia era deschisă şi Grace schimbă un salut din cap cu prietenul lui, Brian Cook, managerul Unităţii de Sprijin Ştiinţific, care era în picioare şi tocmai termina o convorbire telefonică. Apoi grăbi pasul când trecu pe lângă biroul mare, cu pereţi din sticlă, al lui Skerritt, vrând să schimbe o vorbă cu Eleanor Hodgson, asistenta lui pentru sprijin managerial, aşa cum se numea la ora actuală asistenta lui personală, în această lume scrântită, corectă politic.

Peste tot pe pereţi erau lipite postere. Unul mare, roşu cu

portocaliu, ieşea în evidenţă:

DĂ ÎN VILEAG UN ŞOBOLAN.
DEALERII DE DROGURI DISTRUG VIEŢI.
SPUNE-LE PE NUME CELOR MAI ÎNRĂIŢI CRIMINALI.

Trecu în grabă de biroul lui şi de cel pe care scria „Comisar detectiv Gaynor Alien, Serviciul de Operaţiuni şi Informaţii” şi se îndreptă spre locul unde şedea Eleanor.

Era o zonă aglomerată cu birouri pe care abia mai aveau loc tăviţele roşu cu negru, ticsite, pentru intrarea documentelor, printre care îşi făceau loc mănunchiuri de chei, telefoane, dosare, notesuri şi notiţe scrise pe bucăţele de hârtie adezivă. Un semn de şofer începător fusese lipit de un glumeţ pe partea din spate a unui monitor plat de computer.

Biroul lui Eleanor era singurul ordonat. O femeie între două vârste cu păr negru, îngrijit pieptănat, şi o faţă comună, uşor demodată, eficientă şi tăcută, ea îi conducea lui Roy Grace mare parte din viaţă. Părea stresată acum, când el se apropie de biroul ei, ca şi când Roy ar fi fost pe punctul de a se răsti la ea pentru cine ştie ce gafe, cu toate că el nu ridicase niciodată glasul la ea pe parcursul celor optsprezece luni de când lucrau împreună. Pur şi simplu, aşa era ea.

Grace îi ceru să verifice la hotelul Thistle numărul de mese pentru cina clubului de rugby din decembrie şi citi rapid câteva e-mailuri urgente asupra cărora îi atrăsese ea atenţia, după care, aruncându-şi privirile la ceas şi văzând că trecuse cu două minute de zece şi jumătate, pătrunse în domeniul spaţios, impresionant, al lui Skerritt.

Ca şi propriul lui birou – care fusese recent mutat dintr-o parte a clădirii în cealaltă – acesta avea vedere spre drumul către ASDA, dar aici similitudinile se sfârşeau. În timp ce al lui avea loc numai pentru un birou şi o măsuţă rotundă, în încăperea cât o peşteră a lui Skerritt se afla, pe lângă biroul mare al acestuia, şi o masă dreptunghiulară de conferinţe.

Schimbări erau şi aici. Fotografiile înrămate, cu curse de cai şi ogari, care dominaseră pereţii pe vremea lui Gary Weston, arătând care erau priorităţile acestuia în viaţă, dispăruseră, fiind înlocuite cu o singură fotografie înrămată, cu doi adolescenţi şi câţiva labradori. Soţia lui Skerritt îi creştea, dar câinii erau pasiunea ofiţerului de poliţie – în puţinele momente când nu era la muncă.

Skerritt împrăştia un miros vag de fum de tutun de pipă. Exact ca Norman Potting. La Potting, Grace găsea mirosul enervant, dar la Skerrit îi plăcea. Ofiţerului superior i se potrivea, întărindu-i imaginea de om dur.

Spre nemulţumirea lui, îl văzu pe Cassian Pewe aşezat la masă, alături de toţi ofiţerii principali de investigaţii şi de ceilalţi membri cu vechime ai echipei de comandă. Nu-şi imagina ca tutunul să fi atins vreodată buzele lui Cassian Pewe.

Noul comisar detectiv îl salută cu un zâmbet de reptilă şi un excesiv de dulce „Salut, Roy, mă bucur să te văd“ şi-i întinse mâna lui umedă. Roy i-o strânse cât putu de scurt, apoi se aşeză pe singurul loc rămas liber, scuzându-se murmurat pentru întârziere faţă de Skerritt, care era un adept convins al punctualităţii.

— Bine că ai reuşit să ajungi, Roy, spuse comisarul-şef detectiv.

Avea o voce puternică, lipsită de distincţie, care suna întotdeauna sarcastic, ca şi cum faptul că îşi petrecuse atât de mult timp din viaţă interogând suspecţi care minţeau l-ar fi marcat pentru totdeauna. Roy nu putea spune acum dacă era într-adevăr sarcastic sau nu.

— Bine, continuă Skerritt. Ordinea de zi.

Stătea aşezat cu spatele drept, cu o postură frumoasă, plină de încredere, şi avea aerul că era indestructibil din punct de vedere fizic, ca şi cum ar fi fost cioplit din granit. Citea ordinea de zi de pe o foaie de hârtie pe care o avea în faţă. Cineva îi pasă un exemplar lui Roy, care îşi aruncă privirile peste ea. Chestiile obişnuite.

Procesul-verbal al şedinţei anterioare.

Raportul incidentelor în care au fost implicate vehicule motorizate.

Programul Challenge 2010 – nerealizare de opt-zece milioane de lire sterline.

Unirea forţelor – noutăţi despre comasarea forţelor de poliţie din Sussex şi Surrey…

Skerritt trecu prin fiecare punct al ordinii de zi în ritm alert. Când ajunseră la „Actualizări operaţionale”, Roy îi puse la curent cu Operaţiunea Dingo. Nu avea prea multe noutăţi pentru ei în stadiul actual, dar le spuse că spera ca amprentele dentare să-i ajute să stabilească foarte rapid identitatea femeii.

Când ajunse la „Alte probleme”, Skerritt se întoarse brusc

spre Grace.

— Roy, o să fac câteva schimbări în echipă.

Pentru o clipă, Roy simţi că-i stă inima în loc. Conspiraţia Vosper – Pewe ieşea în cele din urmă la iveală?

— Îţi dau ţie crimele majore, spuse Skerritt.

Lui Grace nu-i veni să-şi creadă urechilor şi chiar se întrebă dacă nu cumva auzise sau înţelesese greşit.

— Crimele majore?

— Da, Roy, m-am gândit puţin la asta.

Arătă spre propriul lui cap.

— Aici sus, în bătrâna cutie cu creier, ştii tu. Îţi păstrezi atribuţiile de OPI, dar vreau să coordonezi crimele majore. O să fii înlocuitorul meu – tu vei conduce DIC în absenţa mea.

Fusese promovat!

Cu coada ochiului îl văzu pe Cassian Pewe, care arăta de parcă tocmai ar fi muşcat dintr-o lămâie.

Grace ştia că, deşi gradul lui rămânea acelaşi, a-i ţine locul lui Jack şi a conduce sediul central al DIC din când în când era un mare pas înainte.

— Mulţumesc, Jack… sunt încântat.

Apoi ezită.

— Alison Vosper e de acord cu asta?

— Pe Alison las-o în seama mea, răspunse Skerritt pe un ton care arăta că subiectul se încheiase.

Apoi se întoarse spre Pewe.

— Cassian, eşti bine-venit în echipa noastră. Roy o să fie ocupat până peste cap cu munca suplimentară, aşa că aş vrea să-ţi încep activitatea aici preluând dosarele lui cu cazuri reci – ceea ce înseamnă că o să fii la ordinele lui.

Grace se chinui să-şi ascundă zâmbetul. Faţa lui Cassian Pewe era o poză. Aducând mult cu hărţile de la emisiunile de televiziune despre starea vremii, punctate de ploaie şi nori de furtună şi nici o rază de soare la orizont. Chiar şi bronzul lui permanent părea, dintr-odată, că pălise.

Întâlnirea se sfârşi la ora programată, respectiv unsprezece şi jumătate fix. Când Grace se pregătea să părăsească încăperea, Cassian Pewe îl opri în pragul uşii.

— Roy, spuse el. Alison se gândea că ar putea fi o idee bună să stau cu tine astăzi – la conferinţa ta de presă şi la informarea de seară. Ca o modalitate de a-mi potrivi pasul. Să prind ideea generală a felului în care faceţi voi lucrurile aici. E OK din punctul tău de vedere, conform instrucţiunilor pe care Jack

tocmai mi le-a dat referitor la ce am de făcut?

Nu, se gândi Grace. *Nu-i deloc OK din punctul meu de vedere.* Dar nu spuse asta.

— Ei bine, cred că ţi-ai folosi mai eficient timpul familiarizându-te cu cazurile mele. O să-ţi arăt fişierul cu cazuri reci şi poţi să începi.

Apoi petrecu câteva momente gândindu-se cât de plăcut ar fi să-i înfigă lui Pewe nişte ace încinse în testicule. Dar după expresia de pe faţa acestuia, se părea că Jack Skerritt tocmai făcuse trebuşoara asta în locul lui.

43

Octombrie 2007

Grace ţinu o conferinţă de presă scurtă. Era sezonul de conferinţe ale partidelor politice şi o mulţime de reporteri plecaseră la Blackpool cu conservatorii – care în acest moment păreau a fi capabili să furnizeze subiecte mai interesante decât un schelet găsit într-un canal, cel puţin pentru ziarele cu acoperire naţională.

Dar *Femeia necunoscută* era o poveste bună pe plan local, mai ales că rămăşiţele fuseseră descoperite sub una dintre cele mai mari zone de dezvoltare imobiliară din oraş şi aveau un aer atât de istorie din trecut, cât şi de istorie în progres. Se făceau analogii cu Crimele din Portbagaj de la Brighton, două incidente fără legătură din 1934, când în portbagajele unor maşini fuseseră găsite cadavre secţionate, aducându-i oraşului Brighton supranumele nedorit de „Capitala britanică a crimei”.

Era urmărit de o echipă locală de televiziune, de la BBC, de câteva radiouri din comitatele din sud, de un tânăr cu o cameră video de la un nou canal de televiziune prin internet din Brighton, Absolute Television, de doi corespondenţi de la ziare din Londra, pe care Grace îi cunoştea, de un reporter de la *Sussex Express* şi, desigur, de Kevin Spinella de la *Argus*.

Cu toate că Spinella îl irita, Grace începuse să nutrească un respect înciudat faţă de tânărul ziarist. Vedea că era foarte muncitor, la fel ca el, şi după o confruntare într-un caz anterior, când ziaristul îşi onorase promisiunea de a nu da publicităţii nişte informaţii importante, se arătase a fi un reporter cu care poliţia putea colabora. Unii ofiţeri de poliţie îi considerau pe reprezentanţii presei nişte paraziţi, dar Grace avea o altă

părere. Soluţionarea aproape oricărei crime majore se baza pe martori, pe oameni obişnuiţi care se prezentau din proprie iniţiativă, pe amintiri reîmprospătate. Dacă te purtai cum trebuie cu presa, o puteai pune la treabă pentru tine.

Cu puţinele informaţii pe care le avea de oferit, Grace se concentră pe transmiterea câtorva mesaje-cheie. Vârsta şi o cât mai amănunţită descriere a femeii, precum şi o estimare a numărului de ani pe care era posibil să-i fi petrecut acolo jos, în canalul de drenare pluvială, în speranţa că un membru al familiei sau un prieten va putea furniza detalii despre o persoană care dispăruse în acea perioadă.

Grace adăugase că, deşi cauza morţii nu putea fi stabilită, strangularea era o posibilitate, şi că, indiferent cine o ucisese, respectivul cunoştea probabil foarte bine topografia locului.

Părăsind sala de conferinţă, puţin după douăsprezece şi jumătate, se auzi strigat.

Kevin Spinella îşi făcuse un obicei supărător de a-l aştepta după conferinţele de presă, încolţindu-l pe coridor, departe de urechile altor ziarişti.

— Domnule comisar detectiv Grace, putem schimba repede două vorbe?

Roy se întrebă un moment dacă nu cumva Spinella aflase despre promovarea lui. I-ar fi fost totuşi imposibil să afle atât de repede, dar de ceva timp suspecta că ziaristul avea un informator undeva în interiorul poliţiei din Sussex. Părea întotdeauna să deţină informaţii despre orice incident înaintea tuturor celorlalţi. Roy era hotărât să lămurească situaţia cândva, dar ăsta nu era deloc un lucru uşor de făcut. Când începeai să faci săpături, riscai să-ţi superi o mulţime de colegi.

Tânărul reporter, ca întotdeauna în costum, cămaşă şi cravată, arăta mai elegant şi mai îngrijit decât cu ocazia apariţiei lui plouate la locul macabrei descoperiri, sâmbătă dimineaţă.

— N-are nimic de-a face cu asta, adăugă Spinella, trudindu-se cu o gumă de mestecat. Duminică dimineaţă am primit un telefon de la o sursă din brigada de pompieri – se duceau la un bloc din Kemp Town să salveze pe cineva blocat în lift.

— Măi, băiete, dar ai o viaţă interesantă! îl ironiză Grace.

— Da, de toate, răspunse Spinella, fără să observe sarcasmul sau ignorându-l deliberat. Treaba e că femeia asta…

Ezită şi se bătu uşor cu degetul pe o parte a nasului.

— Aveţi *nas de copoi*, nu?

Grace ridică din umeri. Era întotdeauna atent la ce-i spunea lui Spinella.

— Asta zice lumea despre ofiţerii de poliţie.

Spinella se bătu din nou pe nas.

— Da, ei bine, şi eu am. Am nas pentru o poveste bună – înţelegeţi ce vreau să zic?

— Da. Grace se uită la ceas. Mă grăbesc…

— Da, OK, n-am să vă reţin. Voiam doar să vă alertez, atâta tot. Femeia asta pe care au scos-o din lift – spre treizeci de ani, foarte drăguţă – am simţit că ceva nu era în regulă.

— În ce fel?

— Era foarte agitată.

— Nu-i de mirare, dacă fusese blocată în lift.

Spinella clătină din cap.

— Nu genul ăla de agitaţie.

Grace se uită o clipă la el. Ştia că reporterii de ştiri locale erau trimişi să investigheze variate evenimente. Morţi subite, accidente de maşină, atacuri violente soldate cu victime, furturi, dispariţii. Ziarişti ca Spinella întâlneau toată ziua oameni agitaţi. Chiar tânăr fiind şi cu relativ puţină experienţă, Spinella învăţase probabil să recunoască diferitele tipuri de agitaţie.

— OK, ce gen?

— Era înspăimântată de ceva. A refuzat să răspundă la uşa a doua zi, când ziarul a trimis la ea un fotograf. Aş putea spune că se ascundea.

Grace dădu din cap aprobator. Începu să facă unele conexiuni.

— Ce naţionalitate?

— Englezoaică. Albă – dacă am voie să spun asta.

Zâmbi cu subînţeles. Ignorând comentariul, Grace decise că asta excludea ipoteza ca femeia să fie o sclavă sexuală – acestea proveneau de obicei din Europa de Est şi Africa. Existau numeroase posibilităţi. Un milion de lucruri te puteau face să fii agitat. Dar a fi agitat nu era un motiv suficient pentru ca poliţia să-ţi facă o vizită.

— Care îi sunt numele şi adresa? întrebă el, apoi scrise atent *Katherine Jennings*, numărul apartamentului şi adresa în carneţelul lui. Avea să pună pe cineva să o caute în baza de date a poliţiei şi să vadă dacă numele însemna ceva. În afară de asta, tot ce mai putea face era să aştepte să vadă dacă numele apărea iarăşi.

Apoi, în timp ce Roy îşi lipea cardul de panoul de securitate,

ca să intre în incinta Biroului de Incidente Majore, Spinella îl strigă iarăşi.

— A… şi, domnule comisar detectiv…

Devenea enervant acum.

— Da?

— Felicitări pentru promovare!

44

11 septembrie 2001

Stand în soare pe trotuarul gol, Ronnie se asigură încă o dată că telefonul mobil îi era închis. Închis cu certitudine. Se uită înainte, dincolo de bănci şi parapetul ce delimita plaja, dincolo de nisipul auriu şi pustiu, peste întinderea vălurită a oceanului, la linţoliul îndepărtat de fum negru şi cenuşiu şi portocaliu care păta neclintit cerul, dându-i culoarea ruginei.

Abia observa ceva din toate acestea. Tocmai îşi dăduse seama că-şi lăsase paşaportul în seiful hotelului. Dar asta putea fi de ajutor. Se gândea. Se gândea. Se gândea. Creierul îi era înţesat, blocat de gânduri. Cumva, trebuia să-şi limpezească mintea. Ceva exerciţii ar fi putut să ajute. Sau o băutură tare.

Spre stânga lui, trotuarul se întindea cât vedea cu ochii. În depărtare, spre dreapta, se vedeau siluetele diferitelor structuri din parcul de distracţie din Coney Island. În plan apropiat era un bloc de apartamente care arăta foarte neîngrijit, acoperit cu schele, de vreo şase etaje înălţime. Un şmecheraş negru, în haină din piele, era angajat într-o discuţie cu un tip cu aspect de oriental, care avea pe el o jachetă de pilot. Îşi tot întorceau capetele într-o parte şi într-alta, ca şi când ar fi verificat să nu fie urmăriţi, şi se uitau la el. Poate că puneau la punct o afacere cu droguri şi se gândeau că el ar putea fi poliţist. Poate că vorbeau despre fotbal, despre baseball sau despre afurisita de vreme. Poate că erau singurii oameni de pe planetă care nu ştiau că ceva se întâmplase cu World Trade Center în dimineaţa asta.

Lui Ronnie nu-i păsa nici cât negru sub unghie de ei. Câtă vreme nu săreau la el să-l bată şi să-l jefuiască, puteau să stea acolo toată ziua şi să vorbească. Puteau să stea acolo până când se sfârşea lumea, ceea ce se putea întâmpla foarte curând, la naiba, judecând după evenimentele de astăzi.

Rahat! Futu-i! Ce mai zi! Ce zi tâmpită alesese şi el ca să fie

aici! Şi nici măcar nu avea numărul de telefon al lui Donald Hatcook.

Şi… Şi… Şi… încercă să facă acel gând să dispară, dar el tot venea şi bătea la uşa lui, până când trebui să deschidă şi să-l lase înăuntru.

Donald Hatcook putea fi mort.

Un număr înspăimântător de oameni puteau să fie morţi, la naiba.

Spre dreapta lui, în lungul trotuarului din lemn, erau un şir de magazine, toate cu firme în ruseşte. Începu să meargă spre ele, trăgându-şi bagajul după el, apoi se opri când ajunse la un panou mare, încadrat într-o ramă verde din metal, cu partea de sus arcuită, care prezenta o hartă din acelea pe care este însemnat un punct, VĂ AFLAŢI AICI! Era intitulată:

PROMENADA RIEGELMANN. BRIGHTON BEACH. BRIGHTON 2nd STREET

În ciuda celor care îi treceau prin cap, se opri şi zâmbi strâmb. Acasă, venind de acasă. Oarecum! Ar fi fost nostim să aibă pe cineva să-i facă o poză alături de el. Lorraine ar fi amuzată. Altcândva, în alte împrejurări.

Se aşeză pe o bancă lângă panou şi se lăsă pe spate, îşi desfăcu nodul de la cravată, o strânse şi o băgă în buzunar. Apoi se descheie la nasturele de sus al cămăşii. Aerul îi făcu bine pe gât. Avea nevoie de el. Tremura. Avea palpitaţii. Inima îi pompa puternic. Se uită la ceas. Aproape miezul zilei. Începu să-şi scuture praful din păr şi de pe haine şi simţi nevoia să bea ceva. În mod normal, nu bea niciodată în timpul zilei, în fine, cel puţin nu înainte de masa de prânz – de cele mai multe ori. Dar un whisky tare ar aluneca bine pe gât. Sau un coniac. Sau chiar, se gândi cu ochii la firmele ruseşti, o vodcă.

Se ridică în picioare, apucă strâns mânerul genţii de voiaj şi o luă înainte, trăgând-o în urma lui, ascultând bum-bum-bum-ul constant al roţilor pe scânduri. Văzu o firmă deasupra unui magazin din faţa lui. Primul magazin din şir. Cu albastru, roşu şi alb, scria: MOSCOW şi BAR. Dincolo de el era o intrare cu o copertină verde, arcuită, extinsă mult spre stradă, pe care se vedea un nume scris cu litere galbene: TATIANA.

Intră în barul Moscow. Era aproape gol şi avea un aer trist. În dreapta lui era o tejghea lungă din lemn, cu scaune înalte de bar, rotunde, acoperite cu piele roşie şi cu picioare cromate, iar

spre stânga, banchete învelite în piele roşie şi mese din metal. Doi bărbaţi care arătau ca nişte bătăuşi dintr-un film cu James Bond stăteau pe scaune. Aveau capetele rase, purtau tricouri negre cu mânecă scurtă, şi priveau în linişte un ecran lat de televizor montat pe perete. Erau fascinaţi de el.

În faţa lor, pe tejghea, se aflau păhărele de tărie, împreună cu o sticlă de vodcă înfiptă într-un pat de gheaţă, într-o găleată. Amândoi aveau ţigări aprinse şi o scrumieră plină cu chiştoace stătea lângă găleata cu gheaţă. Ceilalţi ocupanţi, doi tineri bine clădiţi şi arătoşi, care purtau jachete din piele ce păreau a fi scumpe şi inele mari, ostentative, erau aşezaţi pe o banchetă. Amândoi beau cafea, iar unul dintre ei fuma.

Era un miros bun, se gândi Ronnie. Cafea şi ţigări. Ţigări tari, ruseşti. Pretutindeni în bar erau inscripţii cu litere chirilice, bannere şi steguleţe de la cluburi de fotbal, cele mai multe englezeşti. Le recunoscu pe cele de la Newcastle, Manchester United şi Chelsea.

Pe ecran era o imagine a iadului pe pământ. Nimeni din bar nu vorbea. Ronnie începu şi el să se uite; era imposibil să nu o facă. Două avioane, unul după altul, izbindu-se drept în Turnurile Gemene. Apoi, fiecare dintre turnuri căzând. Nu conta de câte ori o vedea, de fiecare dată era altfel. Mai rău.

— Domnul, da?

Engleză stricată. Barmanul era un crevete cu un smoc de păr negru tăiat drept, pieptănat spre frunte, şi un şorţ ponosit peste o cămaşă necălcată din material de blugi.

— Aveţi vodcă Kalaşnikov?

Barmanul îi aruncă o uitătură goală.

— Kraşakov?

— Las-o baltă, zise Ronnie. Orice vodcă, simplă, şi un filtru. Aveţi cafea la filtru?

— Cafea rusească.

— Bine.

Crevetele dădu din cap.

— O cafea rusească. Vodcă.

Umbla aplecat, de parcă îl durea spatele.

Un bărbat suferea pe ecran. Era un tip chel, negru, acoperit cu pudră cenuşie, cu o mască de respirat transparentă pe figură, ataşată de un sac umflat. Un alt bărbat, cu cască roşie şi tricou negru, îl îndemna să înainteze prin zăpada cenuşie.

— Atât rahat! spuse crevetele în engleza lui stricată. Manhattan. De necrezut. Ştii despre asta? Ştii ce întâmplă?

— Am fost acolo, spuse Ronnie.

— Da? Fost acolo?

— Dă-mi să beau. Am nevoie de băutura aia, explodă Ronnie.

— Îţi dau o băutură. Nu îngrijora. Fost acolo?

— E ceva ce nu înţelegi din ce am spus? făcu Ronnie.

Barmanul se îndepărtă iritat şi scoase o sticlă de vodcă. Unul dintre bătăuşii lui Bond se întoarse spre Ronnie şi ridică paharul. Era beat şi abia vorbea.

— Ştii ceva? Acum treizeci de ani ţi-aş fi spus *tovarăşe.* Acum spun *amice.* Înţelegi ce zic?

Ronnie ridică paharul la numai câteva secunde după ce barmanul îl puse jos.

— Nu prea, nu.

— Eşti homo sau ceva?

— Nu, nu sunt homo.

Omul îşi puse paharul jos şi îşi roti braţele prin aer.

— N-am problemă cu bărbaţii. Nu aia. Nu.

— Bun, spuse Ronnie. Nici eu.

Insul începu să zâmbească larg. Avea dinţi îngrozitori, se gândi Ronnie. Arăta de parcă ar fi avut gura plină cu moloz. Omul înălţă paharul, iar Ronnie ciocni.

— Noroc!

Acum pe ecran era George Bush. Purta un costum închis la culoare, cu cravată portocalie, şi stătea în spatele unei săli de clasă, în faţa unei table mici. Pe unul din pereţi erau lipite poze. Într-una se vedea un urs cu un fular în dungi mergând pe bicicletă. Un bărbat în costum era aplecat deasupra lui George Bush, şoptindu-i ceva la ureche. Apoi imaginea se schimbă, trecând la epava unui avion zdrobit de pământ.

— Eşti OK, îi spuse omul lui Ronnie. Îmi place de tine. Eşti OK.

Îşi mai turnă nişte vodcă în pahar, apoi pentru o clipă aplecă sticla deasupra paharului lui Ronnie. Se uită cruciş, văzu că este încă plin şi puse sticla înapoi în gheaţă.

— Ar trebui să bei, îi spuse omul lui Ronnie.

Îşi dădu paharul peste cap.

— Azi trebuie să bem.

Se întoarse spre ecran.

— Asta nu adevărat. Nu posibil.

Ronnie luă o sorbitură. Vodca îi arse gâtlejul. Apoi, după câteva momente, înclină paharul şi îl goli. Efectul fu aproape instantaneu. Simţi arsura în măruntaie. Îşi turnă încă unul

pentru el şi unul pentru noul lui prieten. Rămaseră tăcuţi, urmărind ecranul.

După alte câteva pahare de vodcă, Ronnie realiză că era beat. La un moment dat, se ridică şovăitor de pe scaunul înalt, se împletici până la unul dintre separeurile goale şi adormi.

Când se trezi, avea o durere de cap care îl orbea şi o sete cumplită. Apoi îl păli un moment brusc de panică.

Bagajele mele.

Rahat, rahat, rahat!

Spre uşurarea lui, le văzu stând tot unde le lăsase, lângă scaunul de la bar de pe care se ridicase.

Era ora două.

În bar erau aceiaşi oameni. Aceleaşi imagini se repetau pe ecran. Se târî înapoi până la scaun şi dădu din cap către prietenul lui.

— Dar tatăl? spuse bătăuşul lui Bond.

— Da, de ce nu pomenesc de el? întrebă celălalt bătăuş.

— Tatăl? întrebă barmanul.

— Nu auzim decât acest *fiul lui Bin Laden.* Dar tatăl?

Acum, pe ecran era primarul Giuliani, vorbind.

Arăta calm. Arăta că-i pasă. Arăta ca un om care ţine lucrurile sub control.

Noul prieten al lui Ronnie se întoarse spre el.

— Îl ştii pe Sam Colt?

Ronnie, care încerca să asculte ce spunea Giuliani, scutură din cap.

— Nu.

— Tipul a inventat revolverul, nu-i aşa?

— A, OK, el.

— Ştii ce a spus omul ăsta?

— Nu.

— Sam Colt a spus: *Acum i-am făcut pe toţi oamenii egali!*

Rusul rânji, dezvelindu-şi iarăşi dinţii stricaţi.

— Da? OK? Înţelegi?

Ronnie încuviinţă şi comandă apă minerală şi cafea. Realiză că nu mai mâncase nimic de la micul dejun, dar nu îi era deloc foame.

Giuliani fu înlocuit de fantome cenuşii împleticindu-se. Semănau cu fantomele cenuşii pe care le văzuse el mai devreme. În minte îi veni dintr-odată o poezie de demult, din şcoală. De unul dintre scriitorii lui preferaţi, Rudyard Kipling. El era *Omul.*

Kipling înţelegea puterea, controlul, construirea de imperii.

Dacă îţi poţi păstra capul când toţi din jurul tău
Şi-l pierd pe-al lor…
Dacă poţi înfrunta Triumful şi Dezastrul
Şi poţi trata aceşti doi impostori la fel…

Pe ecran văzu un pompier plângând în hohote. Casca îi era acoperită cu zăpadă cenuşie şi el stătea, cu vizorul ridicat, cu faţa îngropată în palme. Ronnie se aplecă înainte şi-l bătu uşor pe umăr pe barman. Acesta se întoarse de la ecran.

— Ăhă?

— Aveţi camere aici? Am nevoie de o cameră.

Noul lui prieten se întoarse spre el.

— Nici un zbor. Corect?

— Corect.

— De unde eşti, de fapt?

Ronnie ezită.

— Canada. Toronto.

— Toronto, repetă rusul. Canada. OK. Bun.

Tăcu un moment, apoi spuse.

— Cameră ieftină?

Ronnie realiză că nu putea folosi nici un card – chiar şi dacă ar fi avut credit pe ele. Avea ceva mai puţin de patru sute de dolari în portofel, care ar trebui să-i ajungă până când avea să reuşească să schimbe ceva din banii din bagaj – dacă putea găsi un cumpărător care să-i ofere un preţ corect. Şi să nu pună întrebări.

— Da, o cameră ieftină, răspunse el. Cu cât mai ieftină, cu atât mai bine.

— Eşti în locul potrivit. Vrei CS. Asta vrei.

— CS?

— Cameră Separată. Asta vrei. Tu plăteşti gheaţă, ei nu întreabă nimic. Vărul meu are casă cu CS. Zece minute de mers. Vrei îţi dau adresa?

— Sună ca un plan bun, replică Ronnie.

Rusul îşi arătă iarăşi dinţii.

— Plan? Ai plan? Plan bun?

— *Carpe diem!*[2]

— Hă?

2 „Trăieşte clipa”, în lb. latină în orig. (n. tr.).

— E o expresie.

— *Carpe diem?*

Rusul pronunţă rar, greoi. Ronnie zâmbi larg, apoi îi făcu cinste cu încă un pahar.

45

Octombrie 2007

Camera 1 Incidente Majore era cea mai mare dintre cele două încăperi aerisite ale Biroului de Incidente Majore din cadrul lui Sussex Home, în care lucrau echipele de cercetări ce investigau crimele grave. Roy Grace intră în ea puţin după şase şi jumătate, cu o cană mare de cafea.

Deschisă, cu un aer modem, încăperea era în formă de L şi era împărţită în trei spaţii de lucru principale, fiecare din ele cuprinzând câte un birou lung şi curbat, din lemn de culoare deschisă, la care încăpeau până la opt persoane, şi table albe masive, care în acest moment erau aproape goale, cu excepţia uneia pe care scria *Operaţiunea Dingo* şi a alteia pe care erau câteva prim-planuri ale *Femeii necunoscute* în canalul de scurgere şi nişte cadre exterioare ale viitorului cartier New England. Pe unul dintre acestea, un cerc roşu desenat cu marker indica poziţia scheletului în tunel.

O cercetare de anvergură ar fi folosit întregul spaţiu de aici, dar din cauza relativei lipse de urgenţă a cazului – şi prin urmare a necesităţii de a aloca un buget corespunzător pentru personal şi resurse – echipa lui Grace ocupa numai unul dintre spaţiile de lucru. Momentan, celelalte erau goale, dar asta se putea schimba în orice clipă.

Spre deosebire de spaţiile de lucru de pretutindeni din restul clădirii, erau puţine obiecte personale pe birourile sau pereţii de aici: nici o poză de familie, nici o listă de obiecte legate de fotbal ori caricaturi. Aproape fiecare lucru din încăperea aceasta – în afară de mobilă şi de aparatura de birou – avea legătură cu chestiunile care erau investigate. Aici nu se făceau nici glume. Domneau doar liniştea concentrării înverşunate, zumzăitul monoton al telefoanelor, bâzâitul hârtiei ieşind din imprimante.

Echipa selectată de Grace pentru Operaţiunea Dingo era aşezată la masa de lucru. Ferm convins că era bine să păstreze aceiaşi oameni ca să lucreze împreună ori de câte ori era posibil, colaborase cu toţi pe parcursul lunilor anterioare.

Singura alegere asupra căreia ezitase fusese Norman Potting, care enerva întotdeauna pe toată lumea, dar omul era un detectiv foarte capabil.

Postul de adjunct al lui ca OPI era ocupat de inspectorul detectiv Lizzie Mantle. Grace o plăcea mult, vreme îndelungată simţindu-se atras de ea. De aproape patruzeci de ani, era atrăgătoare, cu păr blond îngrijit, lung până la umeri, şi radia o feminitate care masca o personalitate surprinzător de dură. Avea tendinţa de a purta costume cu pantalon şi astăzi era îmbrăcată cu unul cu dunguliţe gri subţiri, care ar fi fost potrivit pentru un broker de la bursă, pe deasupra unei cămăşi albe, bărbăteşti.

Aspectul plăcut era ceva ce Lizzie împărtăşea cu un alt inspector detectiv de la Sussex House, Kim Murphy, şi existaseră ceva zvonuri, lansate de vulpi care nu ajungeau la struguri, potrivit cărora, dacă voiai să avansezi în forţele poliţieneşti, cea mai importantă calitate era să arăţi ca o curvă. Nu era adevărat, desigur, iar Grace ştia asta. Cele două femei îşi obţinuseră gradul la o vârstă relativ tânără, deoarece îl meritau cu prisosinţă.

Promovarea lui Roy avea să ducă negreşit la noi presiuni asupra timpului său, aşa că va trebui să se bizuiască serios pe sprijinul lui Lizzie în realizarea acestei investigaţii.

Alături de ea îi alesese pe agenţii-şefi detectivi Glenn Branson, Norman Potting şi Bella Moy. La treizeci şi cinci de ani şi cu o faţă de cireaşă sub o încâlcitură de păr vopsit castaniu-roşcat, Bella stătea, ca întotdeauna, cu o cutie desfăcută de biscuiţi în ciocolată Malteser alături de tastatură. Roy traversă încăperea, urmărind-o cum tasta într-o concentrare profundă. Din când în când, mâna ei dreaptă se desprindea de pe butoane ca o creatură cu viaţă proprie, lua un biscuit, îl băga în gură şi revenea la tastatură. Era o femeie subţire, deşi mânca mai multă ciocolată decât orice persoană cu care Grace avusese vreodată de-a face.

Alături de ea stătea, slab şi stingher, cu părul vâlvoi, agentul detectiv Nick Nicholl, care avea douăzeci şi şapte de ani şi era înalt cât o prăjină. Detectiv plin de zel şi cândva un centru înaintaş priceput, fusese încurajat de Grace să se apuce de rugby, iar acum era un membru de bază al echipei poliţiei din Sussex – deşi nu chiar atât de util în momentul actual pe cât sperase Grace, deoarece devenise de curând tată şi se părea că suferă de privare cronică de somn.

În faţa lui, parcurgând un teanc gros de file scoase la imprimantă, era tânăra şi energica agent detectiv Emma-Jane Boutwood. Cu câteva luni în urmă fusese grav rănită în timpul investigării unui caz, când fusese strivită de un microbuz furat, aflat sub urmărire. De fapt, ar fi trebuit să fie încă în recuperare, dar îl implorase pe Grace să o lase să se întoarcă la lucru şi să îndeplinească sarcini mai uşoare.

Echipa era completată de un analist, un indexator, o dactilografă şi un administrator de sistem.

Glenn Branson, îmbrăcat într-un costum negru, o cămaşă de un albastru violent şi o cravată stacojie, îşi înălţă privirile la intrarea lui Grace.

— Hei, bătrâne, spuse el, mai plat decât de obicei. E vreo şansă de o mică discuţie mai încolo?

Grace dădu din cap spre prietenul lui.

— Sigur.

Salutul lui Branson făcu să se ridice şi alte capete.

— Ei, iată-l sosind pe Dumnezeu! spuse Norman Potting, scoţându-şi o pălărie inexistentă. Pot să fiu eu primul care să-şi exprime felicitările cu ocazia înălţării tale până la alamă[3]? spuse el.

— Mulţumesc, Norman, dar nu-i nimic special în legătură cu alama.

— Ei bine, aici nu ai dreptate, Roy, replică Norman. Vezi tu, o mulţime de metale ruginesc. Dar alama nu. Ea se corodează.

Radia de mândrie, de parcă tocmai ar fi livrat, completă, finală şi indisputabilă, teoria tuturor lucrurilor.

Bella, care îl displăcea profund pe Potting, se repezi la el, cu degetele deasupra biscuiţilor Malteser precum ghearele unei păsări de pradă.

— Astea-s texte, Norman. Rugină, coroziune, care-i diferenţa?

— Foarte mare, în fapt, răspunse Potting.

— Probabil că ar fi trebuit să te faci metalurg, nu poliţist, spuse ea şi-şi aruncă în gură încă un Malteser.

Grace se aşeză pe scaunul rămas liber, la capătul mesei de lucru, între Potting şi Bella, şi imediat îşi încreţi nasul la mirosul greu de tutun de pipă al bărbatului.

Bella se întoarse spre Grace.

— Felicitări, Roy. Meritai asta.

---

3 Denumire generică pentru ofiţerii superiori în Anglia (n. tr.).

Comisarul detectiv petrecu câteva momente acceptând şi luând act de felicitări de la restul echipei, apoi îşi puse carnetul de însemnări şi agenda întâlnirii în faţa lui, pe masă.

— Bine. Asta e a doua informare din cadrul Operaţiunii Dingo, investigaţia asasinării prezumtive a unei femei neidentificate, făcută în a treia zi după descoperirea rămăşiţelor ei.

Timp de câteva minute, rezumă raportul arheologului legist. Apoi dădu citire punctelor-cheie din lunga evaluare a lui Theobald. Moartea prin strangulare, susţinută de osul hioid fracturat, era o posibilitate. Fuseseră efectuate teste toxicologice asupra firelor de păr prelevate. Nu mai exista nici un alt semn de violenţă la nivelul scheletului, precum oase sparte sau tăieturi indicând răni de cuţit.

Grace se opri să bea nişte apă şi observă că Norman Potting părea foarte satisfăcut.

— Bun. Resurse. Având în vedere intervalul de timp estimat pentru incident, acum nu am de gând să lărgesc echipa de cercetare.

Continuă, atingând diversele puncte aflate pe ordinea de zi. *Frecvenţa întâlnirilor:* anunţă că aveau să fie informările obişnuite de la opt şi jumătate dimineaţa şi de la şase şi jumătate seara. Le aduse la cunoştinţă că echipa computerului HOLMES lucra încă de vineri seară. Citi lista de la capitolul *Strategii de investigare,* care includea şi *Comunicare/Presă*, subliniind nevoia ca publicitatea cazurilor să fie asigurată şi spuse că se făceau demersuri pentru includerea acestui caz într-o emisiune anume dedicată lui, săptămâna viitoare, în cadrul programului de televiziune *Crimewatch*, deşi existau probleme deoarece nu era considerat *semnificativ ca ştire.* Apoi dădu cuvântul membrilor echipei, cerându-i lui Emma-Jane Boutwood să-şi prezinte prima raportul.

Tânăra agent detectiv citi lista cu toate persoanele dispărute în comitatul Sussex, care se încadrau în intervalul de timp estimat pentru moartea victimei, dar fără nici o concluzie. Grace o sfătui să-şi lărgească sfera cercetării la dosarele persoanelor dispărute pe plan naţional pentru acel interval.

Nick Nicholl raportă că eşantioanele din părul femeii fuseseră trimise la laboratorul din Huntingdon, împreună cu un eşantion din osul coapsei, pentru stabilirea ADN-ului.

Bella Moy spuse că se întâlnise cu inginerul-şef al oraşului.

— Mi-a arătat planurile sistemului de canalizare municipal,

iar acum stabilesc locurile posibile de pătrundere în reţeaua de drenare. O să termin cu asta cândva în cursul zilei de mâine.

— Bine, spuse Grace.

— Există un lucru care ar putea fi semnificativ, adăugă Bella. Gura de deversare a reţelei de canalizare avansează destul de mult în largul mării, pentru ca toate materiile deversate să fie sigur transportate în larg de curenţi şi nu aduse înapoi, spre ţărm.

Grace încuviinţă cu o înclinare din cap, intuind unde bătea.

— Aşa că este posibil ca ucigaşul să fi ştiut de asta – ar putea fi un inginer, de pildă.

Grace îi mulţumi şi se întoarse spre Norman Potting, curios să afle de ce anume părea acesta atât de mulţumit. Potting scoase un set de radiografii dintr-un plic galben şi le ridică triumfător.

— Am o potrivire a amprentelor dentare! spuse el.

Urmă un moment de linişte deplină. Toate capetele din încăpere erau întoarse spre el.

— Am obţinut astea de la unul dintre dentiştii de pe lista pe care mi-ai dat-o tu, Roy. Femeia şi-a făcut multe lucrări dentare. Se numeşte – sau mai degrabă s-a numit – Joanna Wilson.

— Bună treabă, spuse Grace. Era singură sau măritată?

— Păi, avem şi ştiri bune, şi proaste, răspunse Potting şi căzu într-o tăcere plină de sine, zâmbind larg, ca un imbecil.

— Suntem numai urechi, îl îndemnă Grace.

— A avut un soţ, da. Relaţie furtunoasă – pe cât am reuşit să descopăr – dentistul, domnul Gebbie, ştie câte ceva despre dedesubturi. O să am mai multe despre asta mâine. A fost actriţă. Nu ştiu încă toată povestea, dar s-au despărţit şi ea a plecat. Se pare că s-a dus la Los Angeles, să-şi facă un nume – asta le-a spus soţul ei tuturor.

— Se pare că ar trebui să avem o mică discuţie cu el, hotărî Grace.

— E o mică problemă cu asta, replică Norman Potting.

Apoi dădu de câteva ori din cap gânditor, muşcându-şi buzele, ca şi cum ar fi purtat pe umerii lui întreaga greutate a omenirii.

— A murit la World Trade Center, pe 11 septembrie.

46

Octombrie 2007

La şapte fără un sfert, Abby începu să se teamă că serviciul de curierat uitase de ea. Era gata de la cinci şi jumătate, cu valiza lângă uşă, cu haina aruncată deasupra, cu plicul cu adresa scrisă şi sigilat.

Afară se întunecase complet şi, din cauza ploii, nu putea zări decât foarte puţin. Aşteptase să vadă venind în lungul străzii un microbuz Global Express. Pentru a nu mai ştia a câta oară, scoase tubul de spray Mace cu ardei iute din buzunarul de sus al blugilor şi îl examină.

Micul cilindru roşu, cu adâncituri pentru degete, ca să nu alunece, cu lănţişor şi clamă de prindere la curea, era liniştitor de greu. Abby desfăcu de mai multe ori capacul de siguranţă şi exersă ochirea cu pulverizatorul. Tipul care i-l vânduse în Los Angeles, la întoarcerea în Anglia, îi spusese că tubul conţinea zece jeturi de câte o secundă şi orbea un om timp de zece secunde. Îl strecurase în Anglia ascunzându-l în trusa ei de machiaj, în valiză.

Îl puse înapoi în buzunar, se ridică şi-şi scoase telefonul mobil din geantă. Era pe punctul de a suna la Global Express când, în sfârşit, interfonul bâzâi.

Se grăbi pe hol către uşa de la intrare. Pe micul monitor alb-negru văzu o cască de motociclist. Inima i se opri o clipă. Prăpăditul de operator, Jonathan, îi spusese că avea să fie un microbuz. Avea nevoie de un microbuz.

Rahat!

Apăsă pe butonul interfonului.

— Urcă, etajul opt, spuse ea. Mă tem că liftul nu merge.

Creierul începu iarăşi să-i lucreze cu febrilitate, încercând să-şi schimbe planurile rapid. Luă plicul pregătit. Trebuia să revină la planul iniţial, decise ea, trecându-l în revistă în cele două minute lungi care se scurseră înainte de a auzi un ciocănit puternic la uşă.

Vigilentă ca întotdeauna, se uită prin vizor şi văzu un motociclist îmbrăcat într-un costum din piele, cu o cască neagră, cu vizeta coborâtă şi ţinând în mână un notes.

Descuie uşa, scoase lanţurile de siguranţă şi o deschise.

— Credeam… credeam că vei veni cu un microbuz, spuse ea.

El dădu drumul notesului, care căzu la pământ cu un sunet

metalic, apoi o lovi puternic cu pumnul în stomac. Lovitura o prinse pe Abby total nepregătită, aruncând-o în sus, îndoită de durere. Femeia se împletici, prăvălindu-se într-o parte, lovindu-se de perete.

— Încântat de revedere, Abby, spuse el. Nu mă înnebunesc după noua ta înfăţişare.

Apoi o lovi din nou.

47

Octombrie 2007

Cu puţin înainte de ora şapte, Cassian Pewe se afla la volanul maşinii lui, un Vauxhall Astra verde-închis, conducând prin vântul care sufla în rafale şi întunericul luminat de neoane al drumului ce urmărea creasta falezei înalte. Traversă două intersecţii cu sens giratoriu în Peacehaven, apoi merse mai bine de un kilometru şi jumătate pe lângă un şir nesfârşit de magazine şi birouri, jumătate dintre ele, după cum părea, ale unor agenţi imobiliari, iar restul magazine fast-food cu firme în culori ţipătoare.

Nefamiliarizat cu zona, aflată la câţiva kilometri est de Brighton, se lăsa condus de vocea de femeie a sistemului de navigaţie prin satelit. Acum, după Peacehaven, mergea în spatele unei autorulote care se târa la vale pe drumul ce şerpuia spre Newhaven. Femeia-navigator îi spuse să o ţină drept încă opt sute de metri. Apoi, telefonul mobil sună din suportul lui de pe bord.

Se uită la ecran, văzu că era Lucy, prietena lui, şi întinse mâna să răspundă.

— Alo, iubito, spuse el pe un ton drăgăstos. Ce face îngerul meu scump?

— Eşti pe speaker? întrebă ea. Ai o voce de robot.

— Îmi pare rău, scumpa mea. Sunt la volan.

— Nu m-ai sunat, replică ea, părând rănită şi supărată. Trebuia să mă suni de dimineaţă, să-mi spui ce facem diseară.

Lucy, care locuia şi lucra în Londra pentru managerul unui fond de investiţii speculative, nu fusese impresionată de recenta lui mutare la Brighton. Cel mai probabil, se gândea el, pentru că nu o invitase să se mute cu el. Îşi ţinea întotdeauna femeile la o anumită distanţă, nu le suna decât rareori atunci când spunea că o va face şi contramanda frecvent întâlnirile în ultimul

moment. Experienţa îl învăţase că aceasta era cea mai bună modalitate de a le ţine acolo unde voia el.

— Îngerul meu, am fost foarte ocupat, îi spuse el pe acelaşi ton. Pur şi simplu n-am avut nici o clipă liberă. Am fost în şedinţe toată ziua.

— Peste o sută cincizeci de metri coteşte la dreapta, îi spuse femeia-navigator.

— Cine-i acolo? întrebă Lucy, bănuitoare. Cine-i cu tine în maşină?

— Doar sistemul de navigaţie prin satelit, iubito.

— Ne întâlnim în seara asta?

— Nu cred că o să se poată în seara asta, îngeraş. Mi s-a încredinţat un caz urgent. Ar putea fi începutul unei investigaţii criminale majore, cu consecinţe nedorite pentru unele persoane din poliţia locală de aici. S-au gândit că eu sunt omul potrivit pentru asta, cu experienţa mea de la Met.

— Atunci, se poate după aia?

— Păi, dacă tu poţi să sari într-un tren, cred că am reuşi să avem o cină târzie, aici.

— Nici pomeneală, Cassian! Trebuie să fiu la birou la şapte fără un sfert mâine dimineaţă.

— Da, în fine, am încercat şi eu, răspunse el.

Conducea acum peste podul Newhaven. În faţă se vedeau două indicatoare rutiere: unul spre feribotul pentru traversarea Canalului, celălalt spre Lewes. Apoi, spre uşurarea lui, văzu un semn spre Seaford, destinaţia lui.

— Coteşte pe a doua la stânga, ordonă navigatorul.

Pewe se încruntă. Sigur, indicatorul de Seaford arăta că trebuia să meargă drept înainte.

— Cine a fost? întrebă Lucy.

— Navigatorul, iarăşi, răspunse el. Nu ai de gând să mă întrebi cum mi-a fost ziua? Prima mea zi la Departamentul de Investigaţii Criminale din Sussex?

— Cum ţi-a fost ziua? întrebă ea înciudată.

— Adevărul e că am fost cumva promovat!

— Deja? Am crezut că mutarea de la Met a fost o promovare. Trecerea de la inspector-şef detectiv la comisar detectiv.

— Acum e şi mai bine. M-au pus şef peste toate cazurile reci – şi asta include toate persoanele dispărute, pentru care nu există evidenţe.

Ea rămase tăcută.

El făcu la stânga.

Imaginea drumului care urma să fie parcurs dispăru de pe ecran. Apoi vocea comandă: „Întoarce.”

— La dracu’! exclamă el.

— Ce se întâmplă? întrebă Lucy.

— Sistemul meu de navigaţie prin satelit nu ştie unde naiba sunt.

— Am o oarecare înţelegere pentru el, spuse Lucy.

— O să te sun eu mai încolo, îngerul meu.

— Acum cine a vorbit, tu sau navigatorul tău?

— O, foarte nostim!

— Îţi sugerez să ai o cină foarte romantică cu el.

Lucy închise telefonul.

Zece minute mai târziu, sistemul de navigaţie prin satelit îi găsise iarăşi coordonatele şi îl trimisese la adresa pe care o căuta în Seaford, un orăşel liniştit, de coastă, la câţiva kilometri de Newhaven. Încercând să vadă prin întuneric numerele de pe uşile de la intrare, trase pe dreapta lângă o casă mică şi lipsită de individualitate, cu două apartamente lipite spate în spate. Pe alee era parcat un Nissan Micra.

Aprinse lumina din plafonieră, îşi potrivi nodul de la cravată, îşi aranjă frizura, ieşi din maşină şi o încuie. O pală de vânt îi suflă imediat părul, ciufulindu-l în timp ce el grăbea pe poteca ce ducea, prin grădiniţa frumos îngrijită, spre uşa de la intrare. Găsi soneria şi apăsă pe buton, înjurând că nu exista nici o verandă. Se auzi un singur clinchet, aproape sinistru.

După câteva momente, uşa se crăpă câţiva centimetri şi o femeie – cu puţin peste şaizeci de ani, presupuse el – îl privi bănuitor din spatele unor ochelari severi. În urmă cu douăzeci de ani, cu o coafură mai ca lumea şi cu ridurile mascate cu nişte fond de ten, e posibil să fi fost chiar atrăgătoare, se gândi el. Acum, cu părul tuns scurt, de un cenuşiu metalic, cu o vestă portocalie lălâie în care plutea, pantaloni maro din poliester şi adidaşi, îi apăru lui Pewe ca una dintre acele doamne dârze, coloana vertebrală a Angliei, care populează tarabele din pieţele organizate de biserici pentru vânzări în scopuri caritabile.

— Doamna Margot Balkwill? întrebă el.

— Da? spuse ea ezitant şi puţin suspicioasă.

El îi arătă legitimaţia.

— Sunt comisarul detectiv Pewe, de la DIC Sussex. Îmi cer scuze că vă deranjez, dar mă întreb dacă aş putea schimba câteva cuvinte cu dumneavoastră şi cu soţul dumneavoastră, în legătură cu fiica dumneavoastră, Sandy?

Gura ei mică, rotundă, se deschise, arătând nişte dinţi îngrijiţi, îngălbeniţi de vârstă.

— Sandy? repetă ea, şocată.

— Soţul dumneavoastră este acasă?

Ea cântări întrebarea pentru un moment, ca o bătrână directoare de şcoală pe care un elev încerca s-o păcălească.

— Ei bine, este, da.

Ezită o clipă, apoi îl invită în casă. Pewe păşi înăuntru, pe un covoraş care spunea BUN VENIT, apoi într-un hol minuscul, gol, care mirosea vag a grătar şi mai puternic a pisică. Auzi coloana sonoră a unei telenovele.

Ea închise uşa în urma lui, apoi strigă, puţin timid:

— Derek! Avem un vizitator. Un ofiţer de poliţie. Un detectiv.

Netezindu-şi iarăşi părul, Pewe o urmă într-o sufragerie mică, impecabil de curată. În jurul unui televizor vechi, pătrăţos, pe ecranul căruia doi actori vag cunoscuţi se certau într-o cârciumă, era aşezat un set de mobilă de hol, din trei piese acoperite cu velur maro, în faţa cărora se afla o măsuţă de cafea cu tăblia din sticlă. Pe televizor era fotografia înrămată a unei fete blonde, atrăgătoare, de vreo şaptesprezece ani, imposibil de confundat: Sandy, cea din fotografiile pe care Pewe le studiase după-amiază, în dosare.

La capătul celălalt al cămăruţei, lângă ceea ce Pewe aprecie a fi un destul de urât dulăpior victorian, plin de planşe cu şabloane de decupat albastre şi albe, la o măsuţă acoperită cu foi de ziar atent împăturite, stătea un bărbat care tocmai asambla un minimodel de avion de luptă. Bucăţi de lemn de balsa, roţi şi piese din trenul de aterizare, o turelă de mitralieră şi alte obiecte micuţe pe care Pewe nu le putu identifica imediat erau aşezate de fiecare parte a avionului, care stătea uşor aplecat pe o aripă, ca şi cum s-ar fi ridicat după decolare. Încăperea mirosea a clei şi vopsea.

Pewe făcu un mic tur vizual de recunoaştere a restului camerei. Un şemineu electric, aprins. O combină muzicală care arăta ca şi cum ar fi funcţionat mai degrabă cu discuri de vinii decât cu CD-uri. Şi pretutindeni fotografii cu Sandy la diverse vârste, de la numai câţiva ani, până la douăzeci şi ceva. Una, la locul de onoare de pe placa şemineului, deasupra focului, era o fotografie de la nuntă, cu Roy Grace şi Sandy. Ea era într-o rochie albă, lungă, cu un buchet în mână. Grace, mai tânăr şi cu păr mult mai lung decât acum, purta un costum gri-închis şi o cravată argintie.

Domnul Balkwill era un bărbat mare, cu umeri largi, care părea a fi avut cândva un fizic impresionant, înainte de a-l lăsa să decadă. Avea păr subţire, cărunt, pieptănat spre spate de fiecare parte a capului chel, şi o bărbie flască, dublă, care dispărea în pliurile unui pulover cu guler rulat, multicolor, care semăna cu cel al nevestei lui – ca şi cum ea le-ar fi făcut pe amândouă. Se ridică în picioare, cu umerii căzuţi şi adus de spate, aidoma cuiva înfrânt de viaţă, şi trecu fără grabă în faţa mesei. Pe lângă pulover, care îi ajungea până aproape de genunchi, purta nişte pantaloni cenuşii largi şi sandale negre.

O pisică vărgată, supraponderală, care părea la fel de bătrână ca ei, ieşi de sub masă, îi aruncă o privire lui Pewe, îşi arcui spinarea şi părăsi încăperea cu o mândrie dispreţuitoare.

— Derek Balkwill, spuse el cu o voce liniştită, aproape timidă, care părea mult mai mică decât făptura lui. Întinse o mână mare şi îi strânse cu putere palma lui Pewe, surprinzându-l şi provocându-i durere.

— Comisar detectiv Pewe, răspunse el cu un gest involuntar de retragere. Mă întrebam dacă aş putea sta puţin de vorbă cu dumneavoastră şi cu soţia despre Sandy.

Omul încremeni. Stropul de culoare pe care îl avea îi pieri de pe chipul deja palid şi Pewe văzu cum mâinile încep să-i tremure. Se întrebă pentru un moment cumplit dacă nu cumva omul tocmai făcea un atac de cord.

— Mă duc să închid cuptorul, spuse Margot Balkwill. Aţi vrea o ceaşcă de cafea?

— Ceai ar fi perfect, spuse Pewe. Lămâie, dacă aveţi.

— Lucraţi cu Roy, nu-i aşa? întrebă ea.

— Da, absolut.

Continuă să se uite cu atenţie, îngrijorat, la soţul ei.

— El ce mai face?

— Bine. Se ocupă cu investigarea unei crime.

— E întotdeauna ocupat, spuse Derek Balkwill, părând a se linişti puţin. E foarte muncitor.

Margot Balkwill dispăru din cameră. Derek arătă spre modelul de avion.

— Lancaster.

— Al Doilea Război Mondial? întrebă Pewe, încercând să pară cunoscător.

— Mai am şi altele, sus.

— Da?

Balkwill zâmbi timid.

— Am un Mustang P45. Un Spit. Un Hurricane. Mosquito. Wellington.

Urmă o tăcere stânjenitoare. Pe ecranul televizorului, două femei discutau acum despre o rochie. Apoi Derek arătă spre Lancaster.

— Tatăl meu a zburat cu ele. Şaptezeci şi cinci de misiuni individuale. Ştii de Dambusters? Ai văzut vreodată filmul?

Pewe încuviinţă.

— A fost unul dintre ei. Unul dintre cei care s-au întors. Unul dintre Cei Puţini.

— A fost pilot?

— Mitralior la coada avionului. Li se spunea Charlie-de-la-coadă.

— Curajos tip, spuse Pewe politicos.

— Nu tocmai. Şi-a făcut doar datoria. A fost deprimat după război. Apoi, după câteva momente, adăugă: Războiul te dă gata, ştii asta?

— Îmi imaginez.

Derek Balkwill clătină din cap.

— Nu. Nimeni nu-şi poate imagina. Eşti de mult ofiţer de poliţie?

— Nouăsprezece ani în ianuarie viitor.

— La fel ca Roy.

Când soţia lui se întoarse cu o tavă cu ceai şi biscuiţi, Derek Balkwill se chinui puţin cu telecomanda, apoi închise sonorul, dar lăsă imaginea. Se aşezară toţi trei, Pewe într-un fotoliu, cei doi Balkwill pe canapea.

Pewe îşi luă ceaşca, apucând toarta delicată cu degetele lui îngrijite, suflă în ceai, sorbi, apoi o puse jos.

— Am fost transferat la DIC Sussex foarte recent, de la Met, din Londra, spuse el. Am fost adus ca să trec în revistă cazurile reci. Nu ştiu cum să spun asta delicat, dar am analizat dosarele persoanelor dispărute şi nu cred că dispariţia fiicei dumneavoastră a fost investigată în mod adecvat. Se lăsă pe spătarul fotoliului şi-şi deschise larg braţele. Prin asta vreau să spun – fără să arunc nici o umbră de bănuială nefondată asupra lui Roy, desigur…

Ezită, până când încuviinţarea lor comună prin înclinarea capului îl asigură că putea să continue.

— Ca unul din afară, total detaşat, mi se pare că Roy Grace este, într-adevăr, prea implicat emoţional pentru a fi capabil să

efectueze o trecere în revistă imparţială a investigaţiei iniţiale asupra dispariţiei soţiei lui. Se opri şi sorbi încă o gură de ceai. Mă întrebam, reluă apoi, dacă vreunul dintre dumneavoastră are vreo opinie în legătură cu asta.

— Roy ştie că eşti aici? întrebă Derek Balkwill.

— Efectuez o cercetare independentă, răspunse Pewe evaziv.

Mama lui Sandy se încruntă, dar nu spuse nimic.

— Nu cred că ar face vreun rău, spuse soţul ei în cele din urmă.

48

11 septembrie 2001

Ronnie era beat. Trecu nesigur pe lângă clădiri de apartamente cu câteva etaje, din cărămidă roşie, trăgându-şi valiza după el pe trotuar, care se înclina periculos, ca puntea unui vas. Gura îi era uscată şi îşi simţea capul de parcă îi era strâns încet-încet, tot mai tare, într-o menghină. Ar fi trebuit să mănânce ceva, ştia. Trebuia să facă rost de mâncare mai târziu, după ce avea să închirieze o cameră şi să-şi depoziteze bagajul.

În mâna stângă ţinea o notă de plată de la bar mototolită, pe spatele căreia noul lui prieten – al cărui nume îl uitase deja – scrisese o adresă şi desenase o hartă. Era cinci după-amiaza. Un elicopter trecu pe deasupra, la mică înălţime. În aer se simţea un miros neplăcut de ars. Era vreun incendiu pe undeva?

Apoi îşi dădu seama că era acelaşi miros de mai devreme, când se aflase în Manhattan. Dens şi excesiv de puternic, îi pătrundea în haine şi în porii pielii. Îl respira, îl trăgea adânc în plămâni.

La capătul străzii se chinui să se uite la hartă. Părea să îi spună să facă la dreapta la următoarea intersecţie. Trecu pe lângă mai multe magazine cu firme scrise cu litere chirilice, apoi pe lângă Federal Savings, care avea un ghişeu de bancomat încastrat în perete. Se opri, tentat să scoată de pe carduri cât i s-ar fi permis, dar realiză că n-ar fi fost un lucru înţelept. Maşinăria ar înregistra ora tranzacţiei. Trecu mai departe. Prin faţa altor magazine. Pe partea cealaltă a străzii atârna un afiş strâmb, pe care scria PĂSTRAŢI BRIGHTON BEACH CURAT.

Începu să-şi dea seama cât de pustie era strada. De o parte şi de alta a ei erau maşini parcate, dar nici ţipenie de om. Magazinele erau şi de aproape goale. De parcă întregul cartier

se dusese la o petrecere la care el nu fusese invitat.

Dar ştia că erau cu toţii acasă, lipiţi de televizoare. *Aşteptând să cadă şi celălalt pantof,* spusese cineva la bar.

Trecu de un magazin pe a cărui firmă scria MAIL BOX CITY şi se opri.

Înăuntru, pe stânga, văzu o tejghea lungă. Pe dreapta erau rânduri şi rânduri de cutii din metal. În capătul îndepărtat al magazinului stătea un tânăr cu păr negru şi lung, aplecat asupra unui terminal de internet. La ghişeu, un bărbat în vârstă, cărunt, îmbrăcat în haine ieftine, efectua o tranzacţie oarecare.

Ronnie îşi dădu seama că începea să se trezească. Să gândească mai clar. Să realizeze că locul acesta putea să se potrivească cu planurile lui. Trecu mai departe, numărând străzile de pe partea stângă. Apoi, urmând indicaţiile primite, făcu la stânga, pe o stradă cu clădiri părăginite. Casele de aici păreau construite din piese de Lego sparte. Erau cu două şi trei etaje, lipite câte două, spate în spate, fără ca jumătăţile să fie la fel. Aveau scări care duceau la uşile de intrare şi copertine şi uşi unde ar fi trebuit să fie garaje; ţiglă, zidărie crăpată şi tencuieli coşcovite şi ferestre care nu se potriveau, care arătau de parcă ar fi fost cumpărate din loturi de diferite mărimi.

La cel de-al doilea colţ harta îi spunea să facă la stânga pe o străduţă numită Aleea 2 Brighton. Trecu de două Chevy Suburban parcate în faţa unui garaj dublu cu ambele uşi acoperite cu graffiti şi de un şir de case cu un singur etaj, apoi făcu la dreapta pe o stradă cu case-perechi, lipite spate în spate, şi mai părăginite. Ajunse la numărul 29. Ambele jumătăţi ale casei aveau culoarea betonului. Pe stâlpul de telegraf din faţă era înfăşurat un afiş rupt. Dar el abia dacă observă. Se uită în sus la treptele murdare şi văzu, scris cu litere roşii pe o plăcuţă albă bătută în cuie pe pragul de sus al uşii, CS.

Urcă treptele, ridicându-şi bagajele după el, şi apăsă butonul soneriei. După câteva momente, o siluetă neclară apăru în spatele geamului mai şi uşa se deschise. O fată ca de pripas, cu pieptul plat, îmbrăcată cu o rochie jegoasă şi în şlapi, se uită la el din uşă. Avea un păr blond, murdar, ca nişte cârcei de alge marine şi o faţă lată, ca de păpuşă, cu ochi mari, rotunzi, conturaţi cu negru. Fata nu spuse nimic.

— Caut o cameră, spuse Ronnie. Mi s-a spus că aveţi o cameră.

Observă un telefon cu fise pe peretele de lângă ea şi sesiză un miros puternic de gunoi şi de carpetă veche. De undeva din

clădire se auzeau ştirile la televizor. Evenimentele de astăzi.

Fata spuse ceva ce el nu înţelese. Suna ca rusa, dar nu era sigur.

— Vorbeşti englezeşte?

Ea ridică o mână, indicând că trebuia să aştepte, apoi dispăru în casă. După puţin timp apăru un bărbat uriaş, de vreo cincizeci de ani, ras în cap. Purta o cămaşă albă fără guler, pantaloni negri lălâi din doc, susţinuţi cu bretele, şi tenişi şi se uită la Ronnie de parcă ar fi fost un rahat care înfundase closetul.

— Cameră? spuse cu un accent gutural.

— Boris, spuse Ronnie, amintindu-şi brusc numele noului lui prieten. El mi-a spus să vin aici.

— Cât timp?

Ronnie ridică din umeri.

— Câteva zile.

Omul se uită atent la el. Cântărindu-l. Poate verificând să nu fie vreun fel de terorist.

— Treizeci de dolari pe zi. OK?

— Bine. Urâtă zi, astăzi.

— Zi rea. Cel mai zi rea. Lumea întreagă nebună. De la ora douăsprezece la ora douăsprezece. OK? înţeles. Plăteşti fiecare zi înainte. Stai după miezul zilei, plăteşti încă o zi.

— Ne-am înţeles.

— Bani gheaţă?

— Da, bine.

Casa era mai mare decât păruse de afară. Ronnie îl urmă pe om prin hol şi în lungul unui coridor, pe lângă pereţi de culoarea nicotinei, cu câteva reproduceri ieftine, înrămate, de peisaje dezolante. Omul se opri, dispăru într-o cameră pentru un moment, apoi îşi făcu apariţia cu o cheie cu o etichetă de lemn. Descuie uşa de pe cealaltă parte a coridorului.

Ronnie intră după el într-o încăpere întunecoasă, care puţea a fum de ţigară stătut. Avea o fereastră care dădea spre zidul casei de alături. Era acolo un pat dublu, acoperit cu o cuvertură din bumbac, flauşată, cu câteva pete şi două găuri de ţigară. Într-un colţ era o chiuvetă, lângă un duş cu o perdea galbenă din plastic, plină de crăpături. Un fotoliu obosit, o comodă cu sertare, două mese ieftine din lemn şi un televizor vechi, cu o telecomandă încă şi mai veche, şi un covor de culoarea supei de mazăre completau mobilierul.

— Perfect, spuse Ronnie.

Şi la acest moment, pentru el, era perfect.

Omul întinse braţul şi se uită la el, aşteptând. Ronnie îşi scoase portofelul şi plăti pentru trei zile în avans. I se dădu cheia, apoi omul plecă închizând uşa în urma lui.

Ronnie cercetă camera. La duş era o bucată de săpun pe jumătate folosită, cu ceea ce semăna suspect de bine cu un fir de păr pubian maroniu cuibărit în ea. Imaginea la televizor era neclară. Aprinse toate luminile, trase perdeaua şi se aşeză pe pat, care se lăsă trosnind. Apoi Ronnie reuşi să zâmbească. Putea să reziste în condiţiile astea câteva zile. Nici o problemă.

La naiba, asta era prima zi din restul vieţii lui!

Aplecându-se, îşi ridică servieta pusă deasupra valizei. Scoase dosarele care conţineau propunerea şi datele de sprijin pentru care pierduse săptămâni ca să le pregătească pentru Donald Hatcook. În cele din urmă, ajunse la plicul din plastic transparent, închis cu o capsă, de pe fundul valizei. Extrase din el dosarul roşu pe care nu riscase să îl lase în cameră la W, nici măcar în seif. Şi îl deschise.

Ochii i se luminară.

— Salut, frumoasele mele, spuse el.

49

Octombrie 2007

— Şi ce e rău în a-ţi plăcea Guinness? întrebă Glenn Branson.

— Am spus eu că e ceva rău?

Roy Grace puse pe masă halba lui Glenn şi Glenfiddich-ul lui dublu, cu cuburi de gheaţă, împreună cu două pungi de chipsuri cu aromă de şuncă, apoi se aşeză în faţa prietenului lui. Era luni seară, ora opt, şi Black Lion era aproape gol. Chiar şi aşa, aleseseră să se aşeze într-un colţ, suficient de departe de bar ca să nu fie auziţi de nimeni. Muzica transmisă prin difuzoarele localului le era şi ea de folos, acoperindu-le vocile şi oferindu-le intimitate.

— E felul în care te uiţi la mine de fiecare dată când comand Guinness, spuse Branson. Ca şi cum ar fi o băutură nepotrivită sau aşa ceva.

Nevastă-ta te transformă dintr-un om sigur pe sine într-unul paranoic, îşi spuse Grace, dar în loc de asta, cită:

— Omului care se teme, totul îi zdrăngăne.

— Asta cine a spus-o? întrebă Branson.

— Sofocle.

— În ce film a fost?

Grace clătină din cap, cu un zâmbet larg.

— Dumnezeule, eşti complet ignorant uneori! Tu nu ştii *nimic* care nu să nu fie dintr-un film?

— Mulţumesc, Einstein. Chiar te pricepi să loveşti un om când este la podea.

Grace ridică paharul.

— Fruntea sus.

Branson îl ridică şi el pe al lui, fără nici un entuziasm, şi ciocni. După ce băură, Grace continuă.

— Sofocle a fost un filozof.

— Mort?

— A murit în anul 406 înaintea erei noastre.

— Înainte să mă nasc eu, bătrâne. Presupun că te-ai dus la înmormântare.

— Foarte spiritual.

— Îmi amintesc, de când am stat la tine, că aveai pe acolo tot felul de cărţi de filozofie.

Grace mai sorbi o dată din whisky şi-i zâmbi.

— Ai vreo problemă cu cineva care încearcă să se educe?

— Care încearcă să ţină pasul cu puicuţa lui, vrei să spui.

Grace se înroşi. Branson avea perfectă dreptate, desigur. Cleo urma un curs de filozofie la Open University, iar el încerca din greu, în timpul liber, să se familiarizeze cu subiectul.

— Am atins un punct sensibil, nu?

Branson zâmbi vag. Grace nu spuse nimic. Din difuzoare se auzea acum *Rhinestone Cowboy*. Îl ascultară amândoi un timp. Grace rostea inaudibil cuvintele şi dădea din cap pe muzică.

— Doamne, omule! Nu-mi spune că-ţi place Glen Campbell!

— Îmi place, da.

— Cu cât ajung să te cunosc mai bine, cu atât îmi dau seama cât eşti de trist!

— E un muzician adevărat. Mai bine decât prostia aia de rap, care îţi place ţie.

Branson se bătu uşor pe piept.

— Asta-i muzica mea, omule. Ăştia-s de-ai mei, care-mi vorbesc mie.

— Lui Ari îi place?

Branson se dezumflă dintr-odată. Îşi coborî privirile în paharul cu bere.

— Îi plăcea, cândva. Acum nu mai ştiu ce-i place.

Grace mai sorbi o gură de whisky. Băutura era bună, îi provoca o vibraţie caldă.

— Deci îmi spui? Voiai să vorbeşti despre ea?

Deschise punga de chipsuri, scormoni cu degetele în ea, scoase afară câteva şi le băgă pe toate în gură. Vorbi în timp ce le sfărâma.

— Arăţi ca naiba, ştii doar. Arăţi îngrozitor de două luni încoace, de când te-ai întors la ea. Am crezut că totul e mai bine, că i-ai cumpărat calul şi că e mulţumită. Nu?

Mâncă lacom încă o mână de chipsuri. Branson mai bău puţină bere.

Cârciuma avea un miros proaspăt de detergent de covoare şi lac. Lui Grace îi lipseau izul de ţigări, duhoarea grea a fumului de trabuc şi de pipă. Pentru el, cârciumile nu mai aveau nici o atmosferă acum, după interzicerea fumatului. Şi o ţigară i-ar fi prins bine în momentul ăsta.

Cleo nu-l invitase la ea pe seară, fiindcă avea de scris o temă pentru cursul ei. Trebuia să mănânce ceva, fie de aici, fie din frigider, de acasă.

Gătitul nu fusese niciodată punctul lui forte şi realiză că începea să depindă de ea. Ultimele două luni, ea îi gătise aproape în fiecare seară, în general mâncare sănătoasă, peşte fiert sau prăjit la tigaie, cu legume. Era dezgustată de regimul alimentar nesănătos cu care supravieţuiau majoritatea ofiţerilor de poliţie, regim aproape permanent.

Rhinestone Cowboy se sfârşi, iar ei rămaseră tăcuţi pentru o vreme. Glen sparse tăcerea.

— Ştii că nu mai facem sex, nu?

— De când te-ai întors la ea?

— Exact.

— Nici măcar o dată?

— Nici măcar o dată. E ca şi cum ar încerca să mă pedepsească.

— Pentru ce?

Branson îşi goli halba, se uită la ea şi se ridică în picioare.

— Încă unu'?

— Doar unul mic, spuse Grace, ştiind că trebuia să se întoarcă acasă cu maşina.

— Ca de obicei? Glenfiddich cu gheaţă. Vreun strop de apă?

— Deci nu te-a lăsat memoria.

— Scuteşte-mă, bătrâne!

Grace se gândi intens câteva clipe la munca lui. Analiză

şedinţa de informare de la şase şi jumătate, care tocmai se încheiase. Joanna Wilson. Ronnie Wilson. Îl cunoştea pe Ronnie de mult. Unul dintre ticăloşii din Brighton. Aşadar, Ronnie a murit pe 11 septembrie. Evenimente ca ăsta erau total întâmplătoare. Îşi omorâse Ronnie soţia? Echipa lui era pe caz. Mâine aveau să înceapă să-i verifice omului trecutul; şi pe al nevestei lui.

Branson se întoarse şi se aşeză.

— Ce vrei să spui, Glenn, că Ari încearcă să te pedepsească?

— Când Ari şi cu mine ne-am cunoscut, ne-o trăgeam toată ziua. Ştii? Ne trezeam şi ne-o trăgeam. Ieşeam pe undeva, poate să mâncăm o îngheţată, şi să mai pierdem vremea. Seara, iarăşi trageri. Cumva de parcă nu era real.

Mai bău nişte bere, aproape jumătate de halbă, dintr-o sorbitură.

— OK, ştiu că nu poţi s-o ţii tot aşa, la nesfârşit.

— A fost real, spuse Roy. Dar realitatea se modifică. Mama obişnuia să spună că viaţa este ca o succesiune de capitole dintr-o carte. La momente diferite se întâmplă lucruri diferite. Viaţa se schimbă întruna. Ştii unul dintre secretele unei căsnicii fericite?

— Care?

— Nu trebuie să fii ofiţer de poliţie.

— Drăguţ. Ironic, nu-i aşa, pentru că exact asta voia ea să fiu. Scutură din cap. Ce nu înţeleg e de ce este supărată mereu. Pe mine. Ştii ce mi-a spus azi-dimineaţă?

— Ia zi.

— A spus că nu o las în mod deliberat să doarmă! De pildă, când mă scol noaptea să mă duc la closet, ştii, să mă uşurez, în mod voit fac în apă, ca să plescăie. A spus că dacă aş iubi-o cu adevărat, aş face pipi pe marginea scaunului.

Grace vărsă conţinutul noului pahar în primul.

— Glumeşti.

— Nu glumesc, omule. Nu fac nimic ca lumea. Mi-a spus că are nevoie de spaţiul ei şi că la naiba cu cariera mea de poliţist. Că o să iasă serile, că nu e pregătită să fie legată de copii şi că asta e responsabilitatea mea. Dacă trebuie să lucrez serile, atunci să găsesc un babysitter.

Grace sorbi din pahar şi se întrebă dacă nu cumva Ari avea pe altcineva. Dar nu voia să-şi supere şi mai mult prietenul sugerând aşa ceva.

— Nu poţi să trăieşti aşa, spuse.

Branson luă punga de chipsuri şi începu s-o învârtească în mâini.

— Îmi iubesc copiii, spuse el. Nu pot să trec printr-un rahat de divorţ şi, ştii, să-i văd câteva ore pe lună.

— De când o ţine aşa?

— De când i-a intrat în cap gărgăunele ăsta, cu autoperfecţionarea. Lunea ia ore, la seral, de literatură engleză, joia face arhitectură. Şi tot felul de alte rahaturi între timp. Nu o mai recunosc… nu pot să mă apropii de ea.

Rămaseră tăcuţi pentru un timp înainte ca Branson să reuşească să-şi compună un zâmbet vesel şi să spună:

— Oricum, e rahatul meu şi eu trebuie să mă descurc cu el, nu-i aşa?

— Nu, replică Roy, deşi ştia că, dacă Ari îl dădea iarăşi afară, el ar fi avut din nou pe cap povara unui colocatar de iad.

Glenn stătuse la el cu două luni în urmă şi casa ar fi fost mai ordonată dacă ar fi avut în gazdă un elefant drogat.

— Mie mi se cam pare că suntem împreună în chestia asta.

Pentru prima oară în întreaga seară, Glenn zâmbi. Apoi deschise în sfârşit punga cu chipsuri şi se uită în ea cu un aer uşor dezamăgit, ca şi cum se aşteptase să fie plină cu altceva.

— Deci, ce se mai aude cu Cassian Pewe – pardon, *comisarul detectiv* Cassian Pewe?

Grace ridică din umeri.

— Îţi fură pachetul de mâncare?

Grace zâmbi:

— Cred că ăsta i-a fost planul de joc. Dar l-am băgat noi înapoi în cutie.

50

Octombrie 2007

Cassian Pewe luă încă o gură de ceai, prudent, tresărind când lichidul fierbinte îi atinse dinţii. Noaptea trecută dormise cu gel înălbitor pe ei şi astăzi erau sensibili la temperaturi extreme. Punând ceaşca înapoi pe farfurie, le spuse părinţilor lui Sandy:

— Vreau să clarific un lucru. Comisarul detectiv Grace este un ofiţer de poliţie foarte respectat. Nu vreau nimic altceva decât să descopăr adevărul în legătură cu dispariţia fiicei dumneavoastră.

— Trebuie să ştim, spuse Derek Balkwill.

Soţia lui dădu din cap, încuviinţând.

— Asta este singurul lucru care contează pentru noi.

— Bun, spuse Pewe. Este foarte reconfortant să ştim că suntem cu toţi de aceeaşi parte. Le zâmbi. Dar, continuă el, fără să vreau să acreditez vreo bănuială nefondată, câţiva ofiţeri superiori din DIC Sussex cred că niciodată nu a fost făcută o investigaţie corespunzătoare. Acesta este unul dintre principalele motive pentru care am fost adus eu.

Se opri, satisfăcut de receptivitatea din spatele încuviinţărilor lor tăcute, şi simţindu-se încurajat, continuă.

— Am studiat astăzi dosarul cazului şi sunt multe întrebări rămase fără răspuns. Cred că, dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş fi nemulţumit de munca depusă de poliţie până în prezent.

Ei dădură iarăşi din cap aprobator.

— Chiar nu înţeleg de ce i s-a permis lui Roy să supervizeze investigaţia, când era atât de implicat personal.

— Noi am înţeles că a existat o echipă independentă numită la câteva zile după ce fiica noastră a dispărut, spuse Margot Balkwill.

— Şi cine a fost cel care v-a adus la cunoştinţă rezultatele la care s-a ajuns? întrebă Cassian Pewe.

— Păi, Roy.

Pewe îşi deschise larg braţele.

— Aici, vedeţi dumneavoastră, este problema. În mod normal, când o soţie dispare, soţul ei este automat suspectul principal, până când e scos din cauză. Din ce am citit şi am auzit, nu mi se pare că ginerele dumneavoastră a fost vreodată considerat oficial suspect.

— Dumneata spui acum că este suspect? întrebă Derek.

Ridică din nou ceaşca de ceai şi Pewe observă iarăşi tremuratul. Se întrebă dacă omul era nervos sau era un început de Parkinson.

— Nu aş merge până acolo încât să afirm asta, în stadiul actual, zâmbi Pewe satisfăcut. Dar cu siguranţă că am să acţionez pentru a-l scoate de pe lista suspecţilor, un lucru care în mod cert nu a fost făcut.

Margot Balkwill încuviinţă.

— Asta ar fi bine.

Soţul ei aprobă şi el.

— Pot să vă pun amândurora o întrebare personală? A avut vreunul dintre dumneavoastră, vreodată, pentru un moment,

bănuiala că Roy v-ar ascunde ceva?

Urmă o lungă tăcere. Margot se încruntă, îşi muşcă buzele, apoi îşi încleştă şi-şi descleştă mâinile de mai multe ori. Erau mâini aspre, observă Pewe, mâini de grădinar. Soţul ei stătea nemişcat, cu umerii gârboviţi, ca şi cum ar fi fost strivit de o greutate imensă, nevăzută.

— Cred că ar trebui să înţelegeţi, spuse Margot Balkwill, că noi nu nutrim nici o animozitate faţă de Roy.

Vorbi ca o directoare de şcoală care dă raportul unor părinţi.

— Nici una, spuse Derek apăsat.

— Dar, spuse ea, e ceva în tine, nu poţi să nu te întrebi… Natura umană. Cât de bine putem cunoaşte pe cineva. Nu e aşa, domnule ofiţer?

— O, absolut, fu Pewe de acord numaidecât.

În pauza care urmă, Margot Balkwill luă linguriţa şi-şi amestecă ceaiul. Pewe observă că, deşi nu-şi punea zahăr, era pentru a treia oară când învârtea în el.

— Aţi observat vreodată ceva deosebit la felul în care Roy o trata pe fiica dumneavoastră? întrebă el. Ceva care v-a deranjat? Adică, aveau o căsnicie fericită?

— Ei bine, cred că nu este uşor pentru nici o femeie să fie căsătorită cu un ofiţer de poliţie. Mai ales cu unul ambiţios, ca Roy.

Se uită la soţul ei, care încuviinţă printr-o ridicare din umeri.

— Trebuia să îndure multe lucruri de una singură. Şi să fie dezamăgită în ultimul moment, când el era chemat la vreun caz.

— A avut o carieră proprie?

— A lucrat pentru o agenţie de voiaj din Brighton câţiva ani. Dar încercau să aibă un copil şi nu se întâmpla nimic. Medicul i-a spus să facă ceva mai puţin stresant. Aşa că a plecat de acolo şi şi-a luat o slujbă de recepţioneră la un centru medical. Era între slujbe când…

Vocea i se stinse.

— A dispărut? o ajută Pewe.

Ea încuviinţă cu o mişcare din cap, cu lacrimi în ochi.

— Este greu pentru noi, spuse Derek. Greu în special pentru Margot. Ea şi Sandy erau foarte apropiate.

— Desigur.

Pewe îşi scoase carneţelul şi făcu rapid câteva însemnări.

— Cât timp au încercat să facă un copil?

— Câţiva ani, răspunse Margot cu vocea gâtuită.

— Înţeleg că asta este dificil pentru o căsnicie, spuse Pewe.

— Totul este dificil într-o căsnicie, replică Derek.

Urmă o tăcere îndelungată. Margot sorbi din ceai, apoi întrebă.

— Vrei să spui că este mai mult în spatele celor întâmplate, decât ni s-a spus nouă?

— Nu, nu aş vrea să speculez în stadiul ăsta. Nu vreau decât să spun că metodologia care a sprijinit investigaţia în cazul dispariţiei fiicei dumneavoastră este, în opinia mea de ofiţer cu nouăsprezece ani de experienţă în forţele de poliţie de vârf ale Marii Britanii, defectuoasă. Asta-i tot.

— Noi nu-l suspectăm pe Roy, spuse Margot Balkwill. Ca să nu trageţi cumva concluzii greşite.

— Sunt sigur că nu. Probabil că ar trebui să clarific de la început un lucru. Investigaţia mea nu este o vânătoare de vrăjitoare. Nu urmăresc decât închiderea cazului. Ca să vă ajut pe dumneavoastră şi pe soţul dumneavoastră să treceţi mai departe.

— Asta va depinde, nu-i aşa, de întrebarea dacă fiica noastră mai trăieşte sau nu?

— Absolut, spuse Cassian Pewe.

Mai bău puţin ceai, apoi îşi curăţă dinţii cu limba. Scoase din buzunar o carte de vizită şi o puse pe masă.

— Dacă vă amintiţi orice, oricând, vreun lucru despre care credeţi că m-ar putea ajuta dacă l-aş afla, sunaţi-mă.

— Mulţumim, spuse Margot Balkwill. Sunteţi un om bun. Simt asta.

Pewe zâmbi.

51

Octombrie 2007

Abby clipi, trezindu-se dintr-un vis încurcat, într-un zgomot ciudat, ca un bâzâit. Stomacul o durea. Îşi simţea faţa amorţită. Era îngheţată de frig. Tremura. Privea la nişte plăci de faianţă crem. Pentru un moment, se gândi că era într-un avion, ori asta era o cabină de vapor?

Apoi conştientiză treptat, lent, că ceva nu era deloc în regulă. Nu se putea mişca. Mirosea a plastic, ipsos, ciment, dezinfectant.

Îşi revenea. Şi cu o explozie de întuneric ce i se răsuci înăuntru, îşi aminti. Frica îi vibră prin trup. Încercă să-şi ridice

mâna dreaptă, să se atingă pe faţă. Şi abia atunci îşi dădu seama că nu se putea mişca.

Şi nu putea deschide gura.

Capul îi era tras pe spate atât de mult, încât gâtul o durea şi ceva dur îi era lipit de spate. Era bazinul, îşi dădu seama. Şedea pe closet. Era greu să vadă ceva, în afară de ce se afla drept în faţa ei, şi trebui să-şi forţeze ochii ca să privească în jos. Când reuşi, deveni conştientă că era goală, legată cu bandă izolatoare gri peste coaste, peste sâni, peste încheieturile mâinilor şi peste glezne, peste gură şi presupuse, pentru că aşa simţea, peste frunte.

Se afla în baia de serviciu a apartamentului ei. Uitându-se drept la cabina duşului, cu un pachet de săpun scump, nedesfăcut, pe farfurioară, la chiuvetă şi la cele câteva suporturi pentru prosoape şi la pereţii frumos acoperiţi cu faianţă crem şi un brâu decorativ de jur împrejur. În dreapta ei era o uşă, spre o mică încăpere de serviciu în care erau înghesuite o maşină de spălat şi un uscător şi în spatele căreia se afla ieşirea de incendiu care dădea în casa scărilor. Uşa principală, dinspre hol, la stânga ei, era întredeschisă.

Începu să tremure puternic, apoi aproape că vomită de frică. Nu ştia de când era închisă aici, în această încăpere mică, fără ferestre. Încercă să-şi schimbe poziţia, dar legăturile erau prea strânse.

Oare el plecase? Luase totul şi o lăsase pur şi simplu acolo, aşa?

Stomacul o durea. Banda izolatoare fusese pusă atât de strâns, încât începea să nu-şi mai simtă anumite părţi ale corpului, iar în mâna dreaptă avea ace. Colacul dur al closetului i se imprimase în fese şi în coapse.

Încercă să-şi amintească ce anume era în spatele toaletei, ca să poată să desprindă obiectul de care era prinsă banda la spatele ei. Dar nu reuşi.

Lumina era aprinsă, ceea ce făcea ca ventilatorul de aerisire să funcţioneze, realiză ea, şi să scoată bâzâitul acela neplăcut, continuu.

Frica i se transformă în disperare. El plecase. După toate prin care trecuse, acum asta! Cum de lăsase să se întâmple aşa ceva? Cum de fusese atât de proastă? Cum? Cum? Cum?

Disperarea i se transformă în furie. Apoi iarăşi în frică, în clipa când văzu o umbră care se mişca.

52

11 septembrie 2001

Aşezată pe marginea sofalei în formă de L din sufragerie, Lorraine deşurubă capacul unei sticle de vodcă şi îi vărsă conţinutul peste cuburile de gheaţă şi felia de lămâie din pahar. Sora ei venise la ea mai devreme cu o sacoşă de plastic plină de asemenea recipiente. Mo părea să aibă o provizie inepuizabilă, Lorraine presupunând că le şterpelea de la barul fiecărei curse pe care lucra.

Era ora nouă. Aproape întuneric afară. Televizorul era deschis tot pe ştiri. Lorraine se uitase la ele, printre lacrimi, întreaga zi. Imaginile repetate ale ororii, declaraţiile repetate ale politicienilor. Acum era un grup de oameni într-un studio de televiziune din Pakistan: un doctor, un consultant IT, un avocat, o femeie cu gură mare care se ocupa de realizarea de filme documentare pentru televiziune, un director de companie. Lui Lorraine nu-i venea să-şi creadă urechilor. Spuneau că ceea ce se întâmplase astăzi în America era un lucru bun.

Se aplecă în faţă şi strivi ţigara în scrumiera plină-ochi de chiştoace. Mo era la bucătărie ca să facă o salată şi să încălzească nişte paste. Lorraine se uită la oamenii aceia, ascultându-i uluită. Erau oameni inteligenţi. Unul dintre ei râdea. Pe faţă i se citea bucuria.

— A cam venit timpul ca Statele Unite ale Americii să-şi dea seama că trebuie să se oprească din a mai bate restul lumii. Nu le vrem valorile. Astăzi au învăţat această lecţie. Astăzi a fost rândul lor să aibă sânge la nas!

Femeia care făcea documentare încuviinţă şi îi dezvoltă argumentaţia în forţă.

Lorraine se uită la telefonul de lângă ea. Ronnie nu sunase. Mii de oameni erau morţi. Indivizii ăştia erau fericiţi? Oameni care săreau pe geam din zgârie-nori. *Sânge la nas?*

Luă receptorul telefonului şi şi-l apăsă pe obrazul umflat de plâns. *Sună, Ronnie*, *dragule*, *sună. Te* rog, *sună. Te rog, sună.*

Mo fusese întotdeauna protectoare cu Lorraine. Deşi cu numai trei ani mai mare, o trata de parcă între ele ar fi fost o diferenţă de o generaţie.

De fapt, erau două persoane mult diferite. Nu numai culoarea părului diferea – al lui Mo era negru-tăciune – şi aspectul, ci şi atitudinea lor faţă de viaţă şi norocul lor. Mo avea un corp cu

forme, rotunjit, voluptuos în mod natural. Era blândă. Viaţa îi cădea în poală. Lorraine urmase timp de cinci ani tratamente de fertilizare *în vitro* umilitoare, paralizant de scumpe – şi în final fără nici un rezultat. Mo putea să rămână gravidă chiar şi numai gândindu-se la scula soţului ei.

Mo avea trei copii care veniseră unul după altul, care creşteau şi se făceau oameni buni. Era fericită cu bărbatul ei tăcut, care era un desenator modest, şi cu locuinţa ei mică şi plăcută. Uneori, Lorraine îşi dorea să poată fi ca ea. Mulţumită. În locul dorinţei – de fapt al nevoii devorante – de a avea un stil de viaţă mai bun.

— Lori! strigă Mo din bucătărie.

Veni în cameră în fugă şi, pentru un moment, speranţele lui Lorraine îşi luară avânt. Îl zărise pe Ronnie la ştiri?

Dar chipul lui Mo era o mască a şocului.

— Repede! Cineva îţi fură maşina!

Lorraine sări de pe sofa, îşi băgă picioarele în saboţi, alergă la uşa de la intrare şi o trase, deschizând-o larg. Era un camion cu platformă joasă, cu lumini portocalii care clipeau pe cabină, parcat imediat dincolo de scurta ei alee de intrare. Doi bărbaţi cu înfăţişare dură trăgeau cu un troliu BMW-ul ei decapotabil în sus, pe nişte rampe din metal.

— Hei! strigă ea, alergând în jos pe scări spre ei, albă la faţă. Ce naiba credeţi că faceţi aici?

Ei continuară să tragă maşina, care urca pe rampă cu mici smucituri. Când Lorraine se apropie, cel mai înalt vârî o mână murdară în buzunarul din faţă al salopetei şi scoase un teanc de hârtii.

— Sunteţi doamna Wilson?

Brusc stânjenită, cu încrederea năruindu-i-se, ea răspunse:

— Da.

— Soţul dumneavoastră este domnul Ronald Wilson?

— Da. El e.

Atitudinea sfidătoare îi revenea.

El îi arătă documentele. Apoi, pe un ton mai blând, aproape scuzându-se, spuse:

— Inter-Alliance Autofinance. Mă tem că reluăm în posesie acest vehicul.

— Ce înseamnă asta?

— Nu s-au făcut nici un fel de plăţi timp de şase luni. Domnul Wilson nu a respectat termenii contractului.

— Trebuie să fie o greşeală.

— Mă tem că nu. Soţul dumneavoastră a ignorat cele trei scrisori de avertizare care i-au fost trimise. În baza termenilor contractului de cumpărare, compania are dreptul legal de a prelua acest automobil.

Lorraine izbucni în lacrimi în acelaşi moment în care roţile din spate ale BMW-ului albastru trecură peste capătul de sus al rampei, pe platforma camionului.

— Vă rog… aţi văzut ştirile de azi. Soţul meu e acolo. E în… în New York. Încerc să-l contactez. Sunt sigură că putem rezolva asta.

— Va trebui să vorbească la companie mâine, doamnă.

În vocea omului era o oarecare simpatie, dar rămase ferm pe poziţie.

— Uite… eu… te rog, lasă maşina aici în seara asta.

— Vă dau un număr la care puteţi suna mâine, spuse el.

— Dar… dar… n-o să am maşină. Cum o să mă descurc? Am… am lucruri în maşină. CD-uri. Tichete de parcare. Ochelarii de soare.

El făcu semn cu mâna.

— Mergeţi. Pe acestea le puteţi lua.

— Mulţumesc, spuse ea. Mulţumesc mult.

53

Octombrie 2007

Tremurând de spaimă, Abby urmări umbra care se târa încet, auzi scârţâitul unui adidas pe dalele lucitoare ale holului, urmat de foşnete de hârtie.

Apoi apăru Ricky.

Se opri în uşă şi se sprijini neglijent de cadrul ei, cu jacheta de motociclist, din piele neagră, desfăcută şi cu un tricou alb jegos pe dedesubt. Avea barba nerasă de câteva zile, iar părul îi era unsuros şi parcă i s-ar fi lipit de cap sub greutatea căştii. Arăta diferit faţă de ultima dată când îl văzuse ea. Nu mai avea aerul unui dandy relaxat, care făcea toată ziua surfing, ci al unui om hăituit. Îmbătrânise în numai două luni. Slăbise şi faţa îi era descompusă, cu cearcăne negre şi pungi grele sub ochi. Puţea.

Hristoase, cum putuse vreodată să-l placă?

El zâmbea, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Dar nu era zâmbetul pe care-l cunoştea ea. Nu era un zâmbet *Ricky.* Era mai mult o mască pe care şi-o trăsese pe faţă. Ea reuşi să îi

zărească ceasul. Era unsprezece fără zece. Zăcuse inconştientă aproape patru ore?

Apoi văzu plicul. El îl ridică, dădu din cap şi îl întoarse, astfel încât conţinutul, ziarele *Times* şi *Guardian* de vineri, căzu pe podea.

— Mă bucur să te revăd, Abby, spuse el.

Vocea lui nu zâmbea.

Ea încercă să vorbească, să-i ceară să o dezlege, dar nu reuşi să scoată decât un sunet înfundat, din gâtlej.

— Încântat că şi tu simţi la fel! Sunt doar un pic nedumerit. De ce vrei să trimiţi cuiva prin curier ziare vechi într-un plic dublu?

Se uită la adresă.

— *Laura Jackson. 6 Stable Cottages, Rodmell.* O prietenă a ta? Dar de ce ai vrea să-i trimiţi nişte ziare vechi? Nu are nici un sens pentru mine. Doar dacă, desigur, nu îmi scapă ceva. Îmi scapă ceva? În Rodmel nu se primesc la timp ziarele?

Ea se uita la el.

El rupse plicul în două. Fragmentele de hârtie dintre pereţii dubli ai plicului începură să curgă şi să se împrăştie pe jos. Apoi, având grijă să rupă numai câte o fâşie subţire o dată, rupse tot restul plicului. Când termină, clătină din cap şi lăsă ultima bucăţică să cadă pe podea.

— Am citit ambele ziare. Nici acolo n-am găsit vreun indiciu. Dar, hei, nimic din toate astea nu prea mai contează acum, nu?

Îşi pironi privirile în ochii ei, cercetând-o atent, încă zâmbind. Simţindu-se bine.

Abby gândea cu repeziciune. Ştia ce voia el. Şi mai ştia că, pentru a obţine ceea ce voia, va trebui să o lase să vorbească. Îşi forţă mintea împietrită, raţionând cu disperare. Dar nu reuşea să găsească nimic.

El dispăru pentru câteva momente şi reveni cu valiza ei mare, albastră. O culcă pe podea, în dreptul uşii. Apoi îngenunche, îi trase fermoarul şi îi săltă capacul.

— Frumos împachetat, spuse el uitându-se la conţinut. Foarte îngrijit şi atent. Vocea i se schimbă, devenind amară. Dar cred că ai avut destul exerciţiu la împachetat şi fugit, la viaţa ta.

Iarăşi, ochii lui cenuşii se fixară asupra ei. Şi ea văzu în ei ceva ce nu mai văzuse vreodată până atunci. Ceva nou. Era întuneric în ei. Întuneric adevărat. Ca şi cum sufletul lui era mort.

El începu să scoată lucrurile din valiză, pe rând, unul câte

unul. Mai întâi scoase o vestă călduroasă, împletită, împăturită deasupra truselor ei de igienă şi de machiaj. O despături fără grabă şi o verifică atent, întorcând-o pe dos, apoi, când fu mulţumit, o aruncă peste umăr.

Ea simţea o nevoie imperioasă de a urina. Dar era hotărâtă să nu se umilească în faţa lui. Nici să-i dea satisfacţia de a vedea că-i era frică. În loc de asta, se ţinu şi îl urmări mai departe.

El nu se grăbea deloc, mişcându-se incredibil, chinuitor de încet. Aproape ca şi cum ar fi simţit nevoia ei.

Abby văzu pe ceasul lui că trecuseră aproape douăzeci de minute când termină de despachetat şi aruncă ultimul obiect, uscătorul de păr, pe care îl trimise alunecând pe coridor, unde se lovi cu zgomot de plinte.

În tot acest timp, ea încercase mereu să se mişte. Nimic nu ceda. Nimic. Încheieturile mâinilor şi gleznele o dureau îngrozitor. Fesele îi erau amorţite şi trebuia să-şi strângă genunchii ca să reziste nevoii de a urina.

Fără un cuvânt, el împinse valiza deoparte şi se îndepărtă pe coridor. Lui Abby îi era o sete cumplită, dar asta era cea mai mică dintre problemele ei. Trebuia să se elibereze. Dar cum?

Urină. Măcar asta încă o mai putea face, nu îi lipise bandă şi acolo. Apoi se simţi mai bine. Era extenuată, capul îi pulsa dureros, dar acum putea gândi ceva mai limpede.

Dacă reuşea să îl facă să-i scoată banda, cel puţin putea să vorbească cu el, să încerce să-l facă să raţioneze.

Poate chiar să ajungă la o înţelegere. Ricky era un om de afaceri. Dar asta depindea de cât de bine avea să caute el.

Ricky se întorcea acum. Cu un pahar gros, de whisky cu gheaţă, şi cu o ţigară în mână. Mirosul dulce, bogat, o tortură. Ar fi dat aproape orice ca să tragă măcar un fum. Şi o înghiţitură. De orice.

El făcu cuburile de gheaţă să zornăie, apoi îşi încreţi nasul. Înaintă şi întinse mâna în spatele ei. Ea auzi un clanc, apoi apa din bazin se scurse şi simţi picături de apă rece stropind-o pe fund.

— Vacă împuţită! spuse el. Trebuie să tragi apa, după ce te foloseşti de closet. Ţie îţi place să tragi apa după alţi oameni, pe care îi arunci în closet. Scutură scrumul pe jos. Ţi-ai tras un hogeac drăguţ aici. Nu arată cine ştie ce, din stradă. Se opri şi reflectă o clipă. Dar pe de altă parte, nici microbuzul meu nu cred că arată cine ştie ce, de aici, de sus.

Cuvântul o izbi ca o lovitură de pumn. *Microbuz.* Microbuzul

ăla vechi, alb? Cel care nu se mişcase niciodată? Fusese atât de proastă să nu se gândească la posibilitatea asta?

Încercă să-l implore cu ochii. Dar tot ce făcu el fu să se uite în spatele lui, în bătaie de joc, să mai bea whisky, să fumeze ţigara până la filtru şi să o strivească pe podea.

— Aşa, Abby, tu şi cu mine o să avem o mică discuţie amicală. Foarte simplă. Eu îţi pun întrebări, tu mişti din ochi, la dreapta pentru *da,* la stânga pentru *nu.* Ai înţeles?

Ea încercă să scuture din cap, dar nu reuşi. Reuşi să îl mişte puţin spre dreapta şi apoi spre stânga.

— Nu, Abby, nu m-ai auzit bine. Am spus să-ţi mişti *ochii*, nu *capul.* Poţi să-mi arăţi că ai priceput asta?

După câteva momente de ezitare, ea îşi mişcă ochii spre dreapta.

— Bine, fetiţo! spuse el ca şi cum ar fi lăudat un căţel. *Foarte* bine, fetiţo!

Puse paharul jos, scoase o altă ţigară şi o prinse strâns între buze. Apoi îşi luă iarăşi paharul, clătinând cuburile de gheaţă.

— Bun whisky, spuse. Un singur malţ. Scump. Dar nu cred că banii sunt o problemă prea mare pentru tine, nu-i aşa?

Îngenunche, astfel încât să fie la înălţimea ochilor ei, şi se apropie puţin câte puţin, până când i se uită în albul ochilor de la câţiva centimetri depărtare.

— Ei? Banii? Nu-s o problemă pentru tine?

Ea se uită fix înainte, tremurând de frig. El trase din ţigară şi îi suflă fumul drept în faţă. Fumul îi înţepă ochii.

— Banii? spuse el iarăşi. Nu-s o problemă pentru tine, nu-i aşa?

Apoi se ridică în picioare.

— Chestia, Abby, este că nu multă lume ştie că eşti aici. De fapt, foarte puţină lume ştie. Ceea ce înseamnă că nu ai să lipseşti nimănui. Nimeni nu o să vină să te caute. Luă o înghiţitură de whisky. Frumos duş, spuse. Nici o economie. Cred că ţi-ar face plăcere să te bucuri de el. Ei bine, eu sunt un om corect.

Zornăi puternic cuburile de gheaţă, uitându-se atent la pahar, şi pentru un moment Abby chiar se gândi că avea să facă un târg cu ea.

— Uite care-i oferta mea pentru tine. O să te chinui până când mi-i dai pe toţi înapoi, ori mi-i dai pur şi simplu înapoi. Zâmbi iarăşi. Mie mi se pare că nu-i deloc greu de ales.

Trase din ţigară încet, relaxat, ca şi cum i-ar fi făcut plăcere

cum îl urmăreau ochii ei, bucurându-se să ştie că ea îşi dorea probabil cu disperare un fum. Îşi dădu capul pe spate şi lăsă fumul albastru să-i iasă din gură încolăcindu-se şi să se împrăştie în sus.

— Să-ţi spun ceva. O să te las să meditezi peste noapte.

Apoi închise uşa.

54

Octombrie 2007

Roy Grace stătea la masa de lucru din Camera 1 a Biroului de Incidente Majore, la cheremul mamei, tatălui, fratelui, surorii, unchiului, nepotului, vărului primar şi vărului de-al doilea ai tuturor mahmurelilor. Avea gura ca un fund de colivie de papagali şi se simţea ca şi cum o drujbă şi-ar fi tocit dinţii într-un piron de oţel în capul lui.

Singura lui consolare era că Glenn Branson, care era aşezat în diagonală faţă de el, arăta de parcă ar fi suferit şi el. Ce naiba îi apucase aseară?

Se duseseră la Black Lion ca să dea rapid ceva pe gât, pentru că Glenn voia să vorbească despre căsnicia lui. Ieşiseră împleticindu-se pe la miezul nopţii, după ce băuseră… câte whisky-uri, beri, sticle de Rioja? Grace nu voia nici măcar să se gândească la asta. Îşi amintea vag că ajunsese acasă cu un taxi şi că Glenn era cu el, pentru că nevastă-sa îi spusese că nu îl primea în starea în care se afla.

Apoi mai băuseră nişte whisky şi Glenn începuse să se uite prin CD-urile lui, criticându-i muzica, aşa cum făcea de fiecare dată.

Glenn încă mai era acolo de dimineaţă, în camera de oaspeţi, plângându-se de dureri de cap năucitoare şi spunându-i că se gândea serios să pună capăt la toate.

— Este ora opt şi jumătate, marţi, 23 octombrie, citi Grace din notele lui de informare.

Regulamentul şi însemnările, bătute la maşină cu o jumătate de oră înainte de asistentul lui, se aflau pe masă, împreună cu o cană mare de cafea. Era plin până la refuz de paracetamol, care se părea că nu avea nici un efect, şi mesteca gumă de mentă ca să-şi acopere respiraţia, despre care era sigur că îi duhnea a alcool. Îşi lăsase maşina la cârciumă, noaptea trecută, şi hotărâse că o plimbare până acolo, ceva mai târziu în cursul

dimineţii, avea să-i facă bine.

Începea să-şi facă griji serioase în legătură cu lipsa de autocontrol la băut. Nu ajuta cu nimic faptul că şi Cleo bea ca un peşte – se întreba dacă nu cumva asta o ajuta să facă faţă ororilor de la serviciu. Lui Sandy îi plăcea un pahar sau două de vin când şi când, în weekenduri, sau o bere într-o seară călduroasă, dar asta era tot. Cleo, pe de altă parte, bea vin în fiecare seară şi rareori doar un pahar, cu excepţia serilor când era de serviciu. Adesea, peste un whisky-două, goleau şi o sticlă de vin – iar uneori avansau binişor cu o a doua sticlă.

La ultimul examen medical, doctorul îl întrebase câte unităţi de alcool bea pe săptămână. Minţind, Grace îi spusese că şaptesprezece, crezând că douăzeci era un număr acceptabil pentru un bărbat. Medicul se încruntase, sfătuindu-l să le reducă la sub cincisprezece. Ulterior, după o verificare rapidă cu un program de calculator găsit pe internet, Grace descoperise că media lui săptămânală de ingestie de alcool era de patruzeci şi două de unităţi. Din pricina nopţii trecute, doza de săptămâna asta avea să fie, probabil, de două ori pe atât. Îşi făgădui să nu se mai atingă niciodată de alcool.

Bella Moy, în faţa lui, îşi umplea deja gura cu biscuiţi, deşi era atât de devreme. Cu toate că de obicei nu le oferea niciodată celorlalţi, împinse cutia spre Grace.

— Cred că ai nevoie de un ghiont de zahăr, Roy!

— Se vede?

— Petrecere ca lumea?

Grace aruncă o privire spre Glen.

— Aş fi vrut eu.

Îşi scoase guma de mestecat din gură, mancă un biscuit, urmat, ca seminţele, de alţi trei. Nu-l făcură să se simtă deloc mai rău. Apoi sorbi îndelung din cafea şi-şi aruncă guma înapoi în gură.

— Coca-cola, spuse Bella. Obişnuită – nu din aia fără zahăr. Asta-i bună la mahmureală. Şi ceva prăjit la micul dejun.

— E vocea experienţei, interveni Norman Potting.

— De fapt, eu nu am fost niciodată mahmură, îi spuse ea pe un ton care nu admitea replică.

— Fecioara noastră cea neprihănită, mormăi Potting.

— Destul, Norman, spuse Grace, zâmbind spre Bella înainte ca ea să apuce să răspundă la provocare.

Apoi reveni la chestiunea de care se ocupau, dând citire raportului pe care Norman Potting îl furnizase la întâlnirea de

informare din seara precedentă, că soţul Joannei Wilson, Ronnie, murise la World Trade Center pe 11 septembrie 2001. Când termină, se întoarse spre Potting.

— Bună treabă, Norman.

Acesta scoase un mormăit care nu exprima neapărat un acord, dar păru mulţumit de sine însuşi.

— Ce informaţii avem despre Joanna Wilson? Vreo familie cu care să putem vorbi? întrebă Grace.

— De asta mă ocup acum, spuse Potting. Părinţii ei au murit, asta am reuşit să stabilesc. Fără fraţi sau surori. Încerc să aflu dacă mai are alte rude.

Aruncând o privire spre Lizzie Mantle, adjuncta lui, Grace spuse:

— Bun, în absenţa rudelor apropiate, trebuie să ne concentrăm cercetările asupra cunoştinţelor şi prietenilor familiei Wilson. Norman şi Glenn se pot ocupa de asta. Bella, vreau să iei legătura cu FBI-ul prin ambasada americană de la Londra, să vezi dacă există vreo cerere de intrare a Joannei Wilson în Statele Unite în anii nouăzeci. Dacă avea de gând să lucreze acolo, ar fi trebuit să fi aplicat pentru viză. Cere FBI-ului să verifice toate înregistrările şi bazele de date, să vedem dacă pot găsi vreo urmă a şederii ei acolo în perioada asta.

— Avem o persoană de contact la ambasadă? întrebă ea.

— Da, îl cunosc pe Brad Garrett, de la biroul ataşatului pe probleme juridice. El o să-ţi dea tot ajutorul de care ai nevoie. Dacă ai vreo problemă, mai am doi prieteni la biroul procurorului districtual din New York. De fapt, ar fi bine să te duci prima dată la ei. Ai scăpa de o parte din formalităţi. Când vom avea nevoie de dovezi oficiale, vom merge, desigur, pe toate canalele legale. Apoi se gândi un moment. Lasă-mi-l mie pe Brad. Am să-l sun ca să urgentez lucrurile. Apoi se întoarse spre agentul detectiv Nicholl. Nick, vreau să faci o căutare pe plan naţional pentru Ronnie Wilson. Vezi dacă există ceva despre el pe undeva.

Tânărul dădu din cap. Părea la fel de extenuat şi de alb la faţă ca de obicei. Fără îndoială că avusese încă o noapte nedormită, experimentând bucuriile paternităţii, se gândi Grace, care se întoarse iarăşi spre Lizzie Mantle:

— Vrei să mai spui ceva?

— Mă gândesc la tipul ăsta, Ronnie Wilson. El ar trebui să fie suspectul nostru numărul unu în acest moment.

Grace aruncă guma de mestecat în coşul de hârtii de lângă

piciorul lui.

— Sunt de acord, spuse el. Dar trebuie să aflăm mai multe despre el şi soţia lui, să înţelegem viaţa lor împreună. Să vedem dacă putem găsi un motiv. Avea el o iubită? Avea ea un amant? Să vedem ce putem elimina.

— Odată ce elimini imposibilul, ceea ce rămâne, oricât de improbabil, trebuie să fie adevărul, interveni Norman Potting.

Se lăsă un scurt moment de tăcere. Potting păru extrem de mulţumit de el însuşi. Apoi Bella Moy îl privi şi spuse caustic:

— *Sherlock Holmes.* Foarte bine, Norman. Amândoi sunteţi cam din aceeaşi generaţie.

Grace îi aruncă o privire de avertizare, dar ea ridică din umeri şi începu să ronţăie un alt biscuit. El se întoarse spre Emma-Jane Boutwood.

— E-J, vreau să te ocupi de alcătuirea arborelui genealogic al familiei Wilson.

— De fapt, am ceva de raportat, spuse Norman Potting. Mi-am făcut temele aseară, cu baza de date naţională a poliţiei. Ronnie Wilson este înregistrat acolo.

— Dinainte de asta? întrebă Grace.

— Da. Era „abonat" la Poliţia Sussex. A intrat în atenţia lor în 1987. Lucra la o companie dubioasă care vindea maşini la mâna a doua, scoţând pe piaţă maşini radiate din circulaţie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Grace.

— Douăsprezece luni, cap de gealat atârnat. După care a scos iar capul.

Bella Moy îl întrerupse.

— Scuză-mă – ai spus *cap de gealat atârnat?*

— Da, preafrumoaso. Potting mimă un spânzurat. Condamnare cu suspendare.

— Ar fi oare posibil să foloseşti un limbaj pe care să-l înţelegem cu toţii? sări ea.

Potting făcu cu ochiul.

— Credeam că înţelegem toţi jargonul rimat cockney. Aşa vorbesc răufăcătorii.

— În filmele din anii cincizeci, spuse ea. Generaţia *ta* de răufăcători.

— Bella, îi atrase atenţia Grace cu blândeţe.

Ea ridică din umeri şi nu mai spuse nimic. Norman Potting continuă.

— În 1991, Terry Biglow a intrat la răcoare pentru patru ani. Speculant de raritǎţi, jefuia femei în vârstă. Se opri şi se uită la

Bella. Speculant de *rarităţi.* Asta e în regulă? Mă refer la obiecte rare.

— Ştiu ce e un *speculant de rarităţi*, spuse ea.

— Bine, continuă el. Ronnie Wilson lucra pentru el. A fost acuzat de complicitate, dar un avocat isteţ l-a scos din cauză uzând de o chichiţă procedurală. Am vorbit cu Dave Gaylor, ofiţerul de caz.

— A lucrat cu Terry Biglow? întrebă Grace.

Toţi cei aflaţi în încăpere cunoşteau acel nume. Era una dintre familiile cu o lungă tradiţie de infracţionalitate din oraş. Câteva generaţii băgate în de toate, de la traficul de droguri, antichităţi furate şi prostituate, până la intimidarea martorilor, o adevărată belea din toate punctele de vedere.

Grace se uită la inspectorul detectiv Mantle.

— Se pare că s-ar putea să ai dreptate, Lizzie. Ştim destule ca să putem anunţa că avem un suspect.

Lui Alison Vosper i-ar plăcea asta, se gândi el. Întotdeauna i-a plăcut expresia *Avem un suspect.* O punea într-o postură favorabilă în faţa superiorului ei, şeful poliţiei. Şi dacă şeful ei era fericit, atunci era şi ea fericită.

Iar dacă era fericită, îl lăsa de obicei în pace.

55

11 septembrie 2001

Revigorat după un duş care îi îndepărtase praful cenuşiu din păr şi îl ajutase să se trezească parţial, Ronnie se relaxa întins pe cuvertura roz, cu două găuri de ţigară. Camera lui de treizeci de dolari pe noapte nu se ridica până la nivelul de a avea o tăblie la capul patului, aşa că stătea cu spatele sprijinit direct de perete, ascultând ştirile la televizorul ostenit şi fumând o ţigară.

Se uită la avioanele care se izbeau repetat de Turnurile Gemene. Pentagonul arzând. Faţa solemnă a primarului Giuliani lăudând poliţia din New York şi pe pompieri. Faţa solemnă a preşedintelui Bush anunţând declanşarea războiului împotriva terorismului. Feţele solemne ale tuturor fantomelor cenuşii.

Lumina slabă a becurilor sporea aerul posomorât al încăperii. Trăsese draperia peste fereastra prin care se vedea peretele casei de alături, dincolo de aleea de trecere dintre ele. În acest moment, întreaga lume din exteriorul micii lui camere părea solemnă şi posomorâtă.

Dar în ciuda durerii cumplite de cap pricinuite de vodca pe care o băuse, el nu se simţea posomorât. Şocat de tot ce văzuse astăzi, de tot ce se alesese de planurile lui, da. Dar aici, în camera asta, se simţea în siguranţă. Cuibărit în gândurile lui. Realizând că avea oportunitatea unei alte vieţi.

Îşi dădea seama, de asemenea, că lăsase mai multe lucruri în urma lui în camera de la W. Biletele de avion, paşaportul şi o parte din lenjeria lui. Dar în loc să fie îngrijorat, era mai degrabă mulţumit. Se uită la telefonul mobil, verificând pentru a mia oară dacă era închis. Temându-se că acesta ar fi putut, cumva, prin propria-i voinţă, să se fi deschis de unul singur. Că ar auzi vocea lui Lorraine ţipând de bucurie sau, mai degrabă, înjurându-l pentru că nu o sunase.

Văzu ceva furişându-se de-a curmezişul covorului. Era un gândac maroniu, de aproape trei centimetri. Ştia că aceste creaturi se numărau printre puţinele care puteau supravieţui unui război nuclear. Ele ajunseseră la perfecţiune prin evoluţie. Supravieţuirea celui mai bine adaptat.

Da, ei bine, şi el era suficient de bine adaptat. Iar acum, că planul lui începea să prindă formă, ştia exact care avea să fie primul pas.

Se duse la coşul de gunoi şi scoase punga de plastic din interior. Apoi luă dosarul roşu din servietă şi-l băgă în ea, gândindu-se că era improbabil să fie atacat şi jefuit pentru conţinutul unei pungi de plastic. Era conştient de riscul pe care şi-l asumase trăgând după el valiza şi servieta tot drumul ăsta. Se opri şi ascultă. Ştirile care-l interesau cel mai mult urmau acum la televizor. Informaţia repetată că toate zborurile civile către şi dinspre America fuseseră anulate. Pe termen nedeterminat.

Perfect. Îşi trase haina pe el şi ieşi din cameră.

Era şapte fără un sfert. Începea să se lase amurgul, dar era încă suficientă lumină când începu să meargă, legănând sacul din plastic pe lângă el, refăcând în direcţie inversă drumul pe care venise, către strada principală, aglomerată, cu podul pentru trenul L.

Nu mâncase nimic de la micul dejun, dar nu-i era foame. Mai întâi avea ceva de făcut.

Spre uşurarea lui, Mail Box City era încă deschis. Traversă strada şi intră. Pe partea dreaptă erau şirurile de cutii poştale, de la podea până în tavan. În capătul îndepărtat, acelaşi bărbat cu părul lung pe care-l văzuse mai devreme era ocupat la unul

dintre cele câteva terminale pentru internet. Alături de el erau două cabine de telefon goale. În stânga lui Ronnie, trei oameni stăteau la coadă în faţa ghişeului. Primul dintre ei, un bărbat cu o pălărie tare, albă, şi costum de blugi, tocmai întindea un carneţel cu nişte permise cu aspect ciudat şi primea un teanc de bancnote. După el stătea o femeie în vârstă cu o faţă tristă, îmbrăcată cu o cămaşă din material de blugi, iar în urma ei era o fată cu urme clare de consum îndelungat de droguri, cu păr portocaliu, care se tot uita în jur cu ochi goi, sticloşi, şi-şi răsucea mâinile la fiecare câteva secunde.

Ronnie se aşează la rând în spatele ei. După cinci minute, bărbatul cărunt de la ghişeu îi întinse o cheie subţire ca o lamă de ras şi un petic de hârtie în schimbul a cincizeci de dolari.

— Cutia 31, spuse el într-o engleză guturală şi mişcă din deget în semn de avertizare. O săptămână. Vii înapoi, altfel, cutie deschisă. Uite. Înţelegi?

Ronnie dădu din cap şi se uită la peticul de hârtie. Pe el erau imprimate data şi ora, chiar şi minutul. Şi data expirării.

— Fără droguri.

— Am înţeles.

Omul îi aruncă o privire atentă, lungă şi tristă, şi atitudinea i se îmblânzi dintr-odată.

— Eşti OK?

— Da, sunt OK.

Omul dădu din cap.

— Nebunie. Nebunie azi. De ce ne fac asta? E o nebunie, nu-i aşa?

— Nebunie.

Ronnie se îndepărtă de ghişeu, îşi găsi cutia de depozit şi o descuie. Era mai adâncă decât îşi imaginase. Strecură pachetul înăuntru, apoi se uită în jur să se asigure că nu îl urmărea nimeni, închise uşa şi o încuie. Îi veni deodată o idee şi se întoarse la ghişeu. După ce plăti pentru treizeci de minute de conectare la internet, se aşează la un terminal şi intră pe Hotmail.

Cinci minute mai târziu, era aranjat. Avea un nou nume, o nouă adresă de e-mail. Acesta era începutul noii lui vieţi.

Acum realiză că era hămesit. Părăsi magazinul şi porni în căutarea unui burger cu cartofi prăjiţi. Şi a unui castravecior murat. Dintr-un motiv de neînţeles, dintr-odată, ar fi putut ucide pentru un castravecior murat. Şi ceapă prăjită. Ketchup. Tot tacâmul. Şi o cola.

Mai încolo avea să vină şi şampania.

56

Octombrie 2007

— Intră, spuse Alison Vosper ca răspuns la ciocănitul în uşa ei.

Cassian Pewe îşi alesese cu grijă hainele pentru această întâlnire. Cel mai elegant costum albastru pe care-l avea, cea mai bună cămaşă albă, cravata lui preferată, albastru-deschis cu figuri geometrice albe. Şi îşi dăduse cu atâta apă de colonie Calvin Klein Eternity, încât mirosea de parcă ar fi fost marinat în ea.

Întotdeauna puteai spune când erai într-adevăr pe aceeaşi lungime de undă cu cineva, iar Pewe ştia că el era, cu această doamnă asistent al şefului poliţiei, din primul moment în care se cunoscuseră. Erau la o conferinţă a poliţiei metropolitane pe tema luptei împotriva terorismului şi a ameninţării islamiste în oraşele Marii Britanii, în ianuarie trecut. El simţise mai mult decât un frison de sexualitate între ei. Era foarte sigur că motivul pentru care încurajase cu atât entuziasm şi atât de proactiv mutarea lui la Departamentul de Investigaţii Criminale Sussex – determinând promovarea lui la gradul de comisar detectiv – fusese acela că ea se gândise la activităţi extraprofesionale.

Foarte de înţeles, desigur. Ştia cât de atrăgător era pentru femei. Şi pe parcursul întregii lui cariere până în momentul actual, se concentrase întotdeauna pe cele învestite cu putere din forţele de poliţie. Nu toate erau maleabile; de fapt, unele erau la fel de oţelite ca şi corespondenţii lor masculini, dacă nu şi mai şi. Dar un procent respectabil era format din femei normale, inteligente şi puternice, dar cu vulnerabilităţi emoţionale. Nu trebuia decât să apeşi pe butonul potrivit.

Ceea ce făcu ca răceala lui Alison Vosper la intrarea lui în biroul ei să fie cu atât mai surprinzătoare.

— Ia loc, spuse ea, fără să-şi ridice ochii din evantaiul de ziare de dimineaţă răsfirate pe masa de lucru, ca o mână de cărţi la poker. Sau poate că ar trebui să spun ia o *strană*[4].

— A, foarte inteligent, răspunse Pewe pe un ton cald.

Dar nici un zâmbet nu fisură expresia îngheţată a lui Alison

4 În lb. engleză, *pew* (n. tr.).

Vosper. Aşezată în spatele uriaşului ei birou din lemn de trandafir, continuă să citească un articol din *Guardian*, oprindu-i avântul cu mâna ei îngrijită.

El se aşează comod în fotoliul din piele neagră. Deşi trecuseră patru luni de când taxiul în care se afla fusese lovit în plin, din lateral, de un microbuz furat, fracturându-i piciorul stâng în patru locuri, era încă dureros să stea în picioare mai mult timp. Dar el nu recunoştea asta, pentru a nu fi înregistrat cu un anume grad de handicap şi a-şi afecta astfel cariera.

Alison Vosper continuă să citească. Pewe se uită la fotografiile înrămate ale soţului ei, un zdrahon ras în cap, ofiţer de poliţie mai în vârstă decât ea cu câţiva ani, şi ale celor doi copii ai ei, băieţi în uniformă de şcoală care aveau ochelari caraghioşi.

Pe pereţi atârnau mai multe certificate înrămate, purtând numele ei, alături de două imagini ale vechiului Brighton, una cu hipodromul, iar cealaltă cu de mult dispărutul debarcader suspendat.

Telefonul ei sună. Alison Vosper se aplecă şi se uită la ecran, apoi îl luă din suportul lui, lătră: „Sunt într-o întâlnire, te sun eu“, îl puse înapoi şi îşi continuă lectura.

— Aşadar, cum te descurci? întrebă ea brusc, încă citind.

— Deocamdată, foarte bine.

Ea îşi ridică privirea, iar el încercă să reziste şi s-o susţină. Aproape imediat ea începu să caute ceva pe birou. Alison Vosper se întinse, luă şi apoi răsfoi câteva file bătute la maşină, un raport oarecare, ca şi cum ar fi încercat să găsească ceva.

— Am înţeles că ţi s-au repartizat cazurile reci?

— Da.

Era îmbrăcată cu o jachetă neagră scurtă, strânsă pe talie, pe deasupra unei bluze albe cu guler îngust, fără revere, închise la gât cu un opal montat într-o clamă din argint. Sânii, subiectul fanteziilor lui, îi erau aproape aplatizaţi. Apoi ea îl privi şi zâmbi. Un zâmbet lung, de genul vino-ncoace.

Imediat, el se topi. Apoi pierdu iar contactul cu privirea ei, când ea se uită iarăşi în jos şi începu să frunzărească prin hârtii.

Era ceva intens parfumat în aerul ei, îşi spuse. Nu era frumoasă, dar se simţea puternic atras de ea. Avea pielea albă ca mătasea şi până şi micul neg de deasupra gulerului bluzei, singura ei mică imperfecţiune, îl atrăgea. Se dăduse cu un parfum de citrice care îi provoca explozii de artificii în vintre. Arăta pură şi puternică şi radia autoritate. Ar fi vrut să

ocolească biroul acela, să îi smulgă hainele de pe ea şi să se rostogolească împreună pe duşumeaua carpetată.

Gândul îi provocă o erecţie.

Iar ea se uita încă în jos la biroul ei, tot răsfoind afurisitele alea de hârtii!

— Mă bucur să vă văd iarăşi, spuse el blând, ca un îndemn.

Făcu o pauză. Sentimentele erau oare reciproce sau ea era pur şi simplu cochetă? Poate avea să-i sugereze un loc unde se puteau întâlni mai târziu, să bea ceva. Un loc intim.

O putea invita acasă la el, la Marina. Cu vederea pe care o avea spre portul în care erau ancorate iahturi, era suficient de drăguţ.

Acum citea iarăşi din *Guardian.*

— Căutaţi ceva anume? întrebă el. Este menţionată şi poliţia din Sussex?

— Nu, spuse ea pe un ton care nu admitea replică. Încercam doar mă pun la curent cu ştirile zilei. Apoi, fără să ridice privirile, continuă: Presupun că vei începe o verificare, să vezi câte cazuri reci ar putea fi interesante.

— Păi, spuse el, păi, da, absolut.

— Omoruri, morţi suspecte? Persoane dispărute de multă vreme? Alte crime grave nedescoperite?

— Toate astea.

Ea trecu la *Telegraph* şi scană prima pagină. El o privi atent, nesigur. Exista o barieră invizibilă între ei şi se simţea total respins.

— Uitaţi, eu… Mă întrebam dacă aş putea să vă vorbesc în particular.

— Dă-i drumul.

Ea întoarse rapid câteva pagini în timp ce el vorbea.

— Ei bine, ştiu că trebuie să-i raportez lui Roy Grace, dar mă preocupă unele lucruri în legătură cu el.

Acum obţinu întreaga ei atenţie.

— Continuă.

— Ştiţi despre soţia lui dispărută, desigur.

— Întregul departament a trăit cu asta în ultimii nouă ani, răspunse ea.

— Ei bine, am vorbit cu părinţii ei aseară. Sunt profund îngrijoraţi. Au sentimentul că nimeni din poliţie nu a efectuat o investigaţie imparţială.

— Poţi să fii mai exact?

— Da. Ei bine, asta-i problema. În tot timpul ăsta, singurul

ofiţer care şi-a asumat responsabilitatea pentru coordonarea investigaţiei a fost Roy. Pentru mine, asta nu e în regulă. Vreau să spun, asta nu s-ar fi întâmplat în Met.

— Mai limpede?

— Păi, continuă Pewe mieros, părinţii ei se simt profund nemulţumiţi de situaţia asta. Citind printre rânduri, cred că bănuiesc că Roy le ascunde ceva.

Ea se uită la el câteva secunde.

— Şi tu ce crezi?

— Aş vrea să-mi acordaţi permisiunea să fac din asta o prioritate. Să sap mai adânc. Să iau toate măsurile investigative pe care le consider necesare.

— Se acordă.

Apoi ea îşi coborî privirile asupra ziarelor şi puse capăt întrevederii cu o singură fluturare a mâinii. A mâinii cu inelul cu diamant şi cu verigheta.

Când se ridică în picioare, erecţia i se dusese, dar simţea un fel de excitaţie cu totul nouă.

57

Octombrie 2007

Lumina şi ventilatorul de aerisire fuseseră deschise pentru ceea ce părea că fuseseră ore în şir. În încăperea mică, fără ferestre, Abby pierduse complet noţiunea timpului. Nu ştia dacă era miezul nopţii sau dimineaţă. Gura şi gâtlejul îi erau arse, era hămesită şi aproape fiecare parte a corpului îi era amorţită sau o durea de la legături.

Tremura de frig sub curentul constant de aer îngheţat. Simţea o nevoie disperată să-şi sufle nasul, care îi era înfundat şi prin care îi era tot mai greu să respire. Pe gură nu putea trage deloc aer şi, respirând tot mai sacadat, simţea cum se apropie un nou atac de panică.

Încercă să se calmeze singură, să-şi rărească ritmul respiraţiei. Începea să simtă că nu era cu totul înăuntrul propriului ei corp, că era moartă şi că plutea deasupra lui. Ca şi cum persoana goală, legată cu bandă adezivă, era altcineva, nu mai era ea.

Era moartă.

Inima îi bubuia. Îi bătea ca un ciocan. Încercă să-şi spună ceva şi auzi vibraţia înfundată venind din propria-i gură. *Sunt*

încă vie. Îmi simt inima.

Înăuntrul capului, parcă o bandă i se strângea în jurul creierului. Simţea că trupul i s-a răcit şi că nu mai putea să-şi focalizeze privirea. Apoi începu să tremure necontrolat. O sudoare rece, de spaimă, îi ţâşni prin piele când gândul o izbi ca un baros.

Dacă a plecat şi m-a lăsat aici?

Să mor…

Când îl întâlnise pentru prima oară pe Ricky crezuse că, la fel ca în cazul lui Dave, violenţa era doar o vorbă mare, o lăudăroşenie, ca să fie la înălţimea prietenilor lor gangsteri. Apoi, într-o seară când era cu el, Ricky a prins un păianjen în cadă şi i-a ars toate picioarele cu o brichetă, apoi l-a lăsat, viu, într-un borcan de sticlă, să moară de sete sau de foame.

Conştientizarea faptului că era în stare să îi facă acelaşi lucru o determină să încerce să se lupte cu legăturile cu un brusc şi nou impuls de voinţă. Panica i se adâncea.

Concentrează-te.

Adună-te.

Aminteşte-ţi că nu e decât un atac de panică. Nu mori. Nu eşti în afara corpului tău. Spune cuvintele.

Respiră, inspiră, expiră, inspiră, expiră. *Salut,* gândi ea cuvintele. *Sunt Abby Dawson. Mă simt bine. Asta nu e decât o reacţie chimică anormală. Mă simt bine, sunt în corpul meu, nu sunt moartă, o să treacă.*

Încercă să se ocupe de fiecare legătură în parte, începând cu cea din jurul frunţii. Gâtul îi era tot mai dureros din cauza capului, care îi era tras atât de mult în spate. Dar oricât încercă, nu reuşi să-l mişte nici măcar un centimetru. Apoi încercă mâinile, care îi erau presate de coapse. Degetele îi erau răsfirate şi lipite cu bandă adezivă, fiecare în parte, ceea ce o împiedica să facă o pârghie pe ceva. Încercă să-şi mişte picioarele, dar îi erau prinse împreună atât de strâns, încât le simţea ca şi cum ar fi fost puse în ghips. Nimic nu cedă. Nu exista nici un punct slab.

Unde învăţase el să facă asemenea legături? Sau improvizase pe măsură ce le făcuse? Zâmbind în timp ce lucra?

O, da, cu siguranţă, zâmbind. Şi nici nu-l putea blama pentru asta.

Ar fi vrut, cu disperare, să nu fi fost niciodată de acord cu asta. Nu era destul de puternică, realiză ea. Şi nici destul de deşteaptă. Cum naiba se gândise vreodată că putea să

reuşească? Cum de putuse să fie atât de proastă?

Un clanc îi întrerupse gândurile, apoi scârţâitul unui pantof cu talpă din cauciuc şi o umbră căzu pe uşă. Ricky se uita la ea de sus, cu o pungă mare din plastic, de la ASDA, într-o mână şi cu o cană albă de cafea în cealaltă. Abby simţi aroma. Doamne, ce bună era!

— Sper că te-ai odihnit bine peste noapte, Abby. Azi te vreau odihnită. Da?

Ea scoase un geamăt ca un muget.

— Da, îmi cer scuze pentru banda izolatoare. Dar pereţii aici nu sunt prea groşi. Nu pot să risc nimic. Sunt sigur că înţelegi. Aşadar… poate patul a fost puţin cam tare? Totuşi, foarte bună pentru postură, poziţia asta. Spatele drept. Ţi-a vorbit cineva despre importanţa unei posturi corecte?

Ea nu spuse nimic.

— Nu, mă rog, nu cred că termenul „drept” este prezent prea mult în vocabularul tău.

Puse punga pe podea. Se auzi un zgomot greu de fier lovit, urmat de nişte zăngănituri de obiecte metalice.

— Am adus câteva lucruri. Nu am mai torturat, de fapt, pe nimeni până acum. Am văzut în filme, desigur. Am citit despre asta.

Abby simţi cum i se strânge gâtlejul.

— Vreau doar să înţelegi, Abby, că nu trebuie să-ţi fac rău. Tot ce trebuie să faci este să-mi spui unde sunt. Ştii tu, ce mi-ai luat. Cum ar fi, tot ce aveam eu pus deoparte.

Ea tăcea, tremurând. El ridică punga şi o scuturã. Se auzi un zăngănit metalic, puternic.

— Am tot felul de chestii aici înăuntru, dar majoritatea sunt destul de primitive. Am o bormaşină care ar putea să-ţi găurească rotulele. Am un pachet de ace şi un ciocănel. Aş putea să ţi le distribui pe sub unghii. Am nişte cleşti pentru dinţii tăi. Sau am putea fi ceva mai cultivaţi.

Îşi băgă mâna în buzunar şi scoase un iPod negru. Apoi îl ridică aproape de ochii ei.

— Muzică, spuse. Ia ascultă puţin.

Ataşă căştile, verifică ecranul şi apăsă pe simbolul start. Apoi dădu volumul mai tare.

Abby auzi un cântec pe care îl recunoscu, fără să-l poată numi numaidecât.

— *Nebun de iubire*, o ajută Ricky. Aş putea fi eu ăla, pe bune, nu-i aşa?

Ea se uită la el incapabilă să mai gândească, neştiind la ce fel de reacţie se aştepta el. Şi încercând să nu-l lase să vadă cât era de speriată.

— Îmi place înregistrarea asta, spuse el. Şi ţie? Reţine, ochii la dreapta pentru *da*, la stânga pentru *nu.*

Ea mişcă ochii spre dreapta.

— Bun, acum mai vii de acasă! Aşadar, sunt aici, sau în altă parte? Ia să simplific întrebarea. Sunt aici, în apartamentul ăsta?

Ea mişcă ochii spre stânga.

— OK. În altă parte. În Brighton?

Ea mişcă ochii spre dreapta.

— Este o cutie de valori?

Din nou, ea mişcă ochii spre dreapta. El îşi vârî mâna în buzunarul blugilor şi scoase o cheie mică, subţire.

— Asta este cheia?

Ochii ei îi spuseră că da. El zâmbi.

— Bun. Acum tot ce trebuie să mai stabilim sunt banca şi adresa. Este NatWest?

Ochii la stânga.

— Lloyd TSB?

Ochii la stânga.

— HSBC?

Ochii ei se mişcară spre stânga. Respinse şi Barclays.

— OK, cred că m-am prins, spuse şi se depărtă din cadrul uşii.

După puţin timp, reveni cu un exemplar din Pagini Aurii, deschis la pagina unde erau listate băncile. Degetul lui parcurse lista, căpătând un nu de la Abby la fiecare nume. Apoi ajunse la Southern Deposit Security.

Ochii ei se mişcară spre dreapta. Ricky studie numele şi adresa, ca şi cum le-ar fi memorat, apoi închise catalogul.

— OK, bine. Nu mai trebuie decât să stabilim câteva detalii. Contul este pe numele Abby Dawson?

Ochii la stânga.

— Katherine Jennings?

Ochii ei se mişcară spre dreapta. El zâmbi, părând mult mai fericit acum. Atunci ea se uită intens la el, încercând să semnaleze ceva. Dar el nu era interesat.

— *Hasta la vista, baby!* spuse el vesel. Asta-i dintr-unul dintre filmele mele preferate. Ţii minte?

Se uită atent la ea. Ea mişcă ochii spre dreapta. Îşi amintea.

Ştia filmul ăsta, replica asta. Era Arnold Schwarzenegger în *Terminatorul.* Ştia ce însemna asta.

La revedere.

50

Octombrie 2007

După întâlnirea de informare, Roy Grace se retrase în refugiul liniştit al biroului lui şi petrecu câteva momente uitându-se pe fereastră, peste drumul principal, la parcarea de la ASDA şi la clădirea urâtă, din plăci de beton, a supermarketului, care tăia ceea ce altfel ar fi fost o vedere frumoasă asupra conurbaţiei Brighton şi Hove, pe care el o iubea atât de mult. Bine că putea vedea, cel puţin, o bucată de cer şi, pentru prima dată de câteva zile încoace, petice din el erau albastre, razele soarelui străpungând norii.

Ţinând cu grijă între palme cana de cafea fierbinte pe care Eleanor tocmai i-o adusese, îşi aruncă privirile spre cutia din plastic în care îşi ţinea preţioasele colecţii – trei duzini de brichete vechi, pe care încă nu le expusese, şi o serie selectă de şepci de poliţist din toată lumea.

Alături de păstrăvul maroniu împăiat pe care-l pescuise în timpul unei vizite în Irlanda, în urmă cu câţiva ani, stătea un cadou primit de ziua lui de la Cleo. Un crap împăiat, într-o cutie cu peretele din faţă din sticlă, la baza căreia era gravată legenda – un joc de cuvinte – *Carpe diem*[5].

Servieta îi stătea deschisă pe masă, împreună cu mobilul, reportofonul şi un teanc de transcrieri ale audierilor de la tribunal, la pregătirea cărora participase şi el, printre care şi una pe care trebuia s-o parcurgă în dimineaţa asta, deoarece avocatul de la Serviciul Regal de Procuratură stătea pe capul lui.

Mai mult, în urma promovării avea noi teancuri de dosare ce creşteau minut de minut, pe care Eleanor i le aducea şi le aşeza pe orice suprafaţă plată găsea. Acestea conţineau rezumate ale tuturor cazurilor de crime majore pe care DIC Sussex le investiga la momentul de faţă şi pe care acum el trebuia să le treacă în revistă.

Făcu o listă cu tot ce trebuia să aibă în vedere pentru continuarea cercetărilor în Operaţiunea Dingo, apoi parcurse

5 În lb. engleză *carp* înseamnă crap (n. tr.).

transcrierea, ceea ce îi luă o oră. Când termină, îşi scoase carnetul de însemnări şi, începând de la sfârşit, citi cele mai recente notiţe. Avea un scris urât, aşa că se opri un moment ca să descifreze şi să-şi aducă aminte.

Katherine Jennings, apt. 82, Arundel Mansions 29 Lower Arundel Terrace

Se uită câteva clipe fără să înţeleagă nimic. Aşteptând ca sinapsele creierului să se închidă şi să-l ajute să-şi amintească motivul pentru care îşi notase asta. Apoi în minte îi reveni Kevin Spinella, felul în care îl încolţise acesta după conferinţa de presă de ieri. Spunându-i ceva despre faptul că femeia fusese scoasă dintr-un lift blocat şi că păruse speriată de ceva.

Majoritatea oamenilor blocaţi în lift ar fi fost speriaţi. Uşor claustrofobic şi cu frică de înălţime, probabil că şi el ar fi. Frică prostească. Şi totuşi, nu se ştie niciodată. Se hotărî să facă ce trebuia şi să anunţe secţia East Brighton. Formă numărul celui mai eficient ofiţer pe care-l cunoştea acolo, inspectorul Stephen Curry, îi dădu numele şi adresa femeii şi-i spuse de unde avea informaţia.

— Nu face o prioritate din asta, Steve. Dar poate îi spui vreunuia dintre ofiţerii tăi care se ocupă de zonă să treacă pe acolo, să se asigure că totul e OK.

— Absolut, spuse Stephen Curry, care părea grăbit. Las-o în grija mea.

— Cu cea mai mare plăcere.

După ce închise, se uită la mormanul de documente de pe birou şi decise că avea să facă o plimbare ceva mai târziu în dimineaţa asta, mai spre prânz, ca să-şi recupereze maşina. Să ia un strop de aer curat. Să se bucure de puţin soare şi să încerce să-şi limpezească mintea. Apoi să meargă în centru, să vadă dacă nu putea s-o găsească pe vreuna dintre vechile cunoştinţe ale lui Ronnie Wilson. Ştia de unde trebuia să înceapă să caute.

59

12 septembrie 2001

Ronnie petrecu o noapte agitată în cearşafurile nespălate din nailon, încercând să se acomodeze cu o pernă din burete care

părea să fie umplută cu pietre şi o saltea ale cărei arcuri se înfigeau în el ca nişte tirbuşoane. Avea de ales între a ţine fereastra închisă şi a îndura aerul condiţionat care făcea un zgomot de schelet bătându-se într-o cutie din tablă şi a o deschide şi a fi ţinut treaz de vuietul continuu al unor sirene sunând în depărtare şi de duduitul elicopterelor.

La şase fără câteva minute era perfect treaz, scărpinând una dintre cele câteva mici muşcături roşii de pe picior. Descoperi curând şi altele, care îi provocau mâncărime pe piept şi pe stomac.

Bâjbâi pe noptieră după telecomandă şi deschise televizorul. Caracterul imperios al lumii exterioare îi umplu instantaneu camera. Pe ecran erau imagini din New York. Erau oameni copleşiţi de durere, femei şi bărbaţi ţinând pancarte din carton, făcute de ei, afişe, unele cu fotografii, altele doar cu nume, scrise cu roşu sau albastru sau negru, toate întrebând L-AŢI VĂZUT?

Apăru un prezentator care dădu o estimare a numărului victimelor. Numerele de telefon pentru urgenţe erau afişate la baza ecranului, ca şi ultimele ştiri. Tot felul de chestii rele.

Chestii rele îi umblau şi lui prin cap, împreună cu toate celelalte care îl bântuiseră întreaga noapte. Gânduri, idei, liste. Lorraine. Donald Hatcook. Flăcări. Ţipete. Trupuri căzând.

Planul lui.

Era Donald OK? Dacă supravieţuise, exista vreo garanţie că ar fi de acord să-i finanţeze întreprinderea cu biodieselul? Ronnie fusese întotdeauna un jucător şi socotea că şansele ca noul lui plan să meargă erau mai mari. În măsura în care acest lucru îl mai privea pe el la ora actuală, viu sau mort, Donald Hatcook era de domeniul trecutului.

Lorraine avea să sufere. Dar în timp avea să înţeleagă că fără durere nu se putea câştiga nimic. Cândva, vaca prostuţă avea să înţeleagă… curând, când avea să o acopere cu bancnote de cincizeci de lire sterline, să-i cumpere tot ce-şi dorise vreodată, ba şi mai mult!

Vor fi bogaţi!

Nu trebuia decât să îndure puţină durere acum.

Iar el să fie foarte, foarte atent.

Se uită la ceas ca să verifice încă o dată: şase şi două minute. Creierul lui ostenit, afectat de diferenţa de fus orar, avu nevoie de câteva secunde ca să-şi dea seama dacă Marea Britanie era înainte sau în urmă cu ora. Înainte, decise el într-un târziu. Deci

era unsprezece şi ceva dimineaţa în Brighton. Încercă să se gândească la ce ar putea face Lorraine la această oră. L-ar fi sunat pe el pe mobil, ar fi sunat la hotel, la biroul lui Donald Hatcook. Ar putea fi în vizită la sora ei sau, cel mai probabil, sora ei ar fi la ea acasă.

Un ofiţer de poliţie vorbea acum, în direct, la televizor. Spunea că era nevoie de voluntari, care să vină să dea o mână de ajutor pe *morman.* Aveau nevoie de oameni în zona dezastrului, ca să ajute la săpături, să aducă apă. Părea epuizat, ca şi cum ar fi stat în picioare toată noaptea. Arăta ca un om încordat până la punctul de rupere, de oboseală şi emoţie sau pur şi simplu de muncă.

Voluntari. Ronnie se gândi la asta câteva momente. *Voluntari.*

Se ridică din pat şi intră în cabina de duş incomodă, simţindu-se ciudat de eliberat, dar temător. Erau o mie de feluri în care putea strica totul. Dar erau şi feluri în care putea acţiona inteligent. Foarte inteligent. *Voluntari.* Da, asta avea ceva! Asta avea valută!

Ştergându-se, îşi îndreptă atenţia spre ştiri, urmărind un canal din New York pentru că voia să vadă ce se prevedea pentru oraş astăzi. Celălalt pantof care trebuia să pice, despre care vorbeau oamenii. Adică alte atacuri. Sau totul avea să revină la normal astăzi? Cel puţin în unele părţi din Manhattan?

Trebuia să ştie, pentru că avea tranzacţii de făcut. Noua lui viaţă necesita finanţare. Trebuie să speculezi ca să acumulezi. Chestiile care îi vor trebui lui urmau să fie scumpe şi, indiferent de unde avea să facă rost de ele, urma să plătească cu bani gheaţă.

Ştirea pe care o aştepta urma chiar acum. Părţile din New York care aveau să fie închise şi cele care rămâneau deschise. Care linii ale sistemului de transport în comun mai funcţionau. Părea că erau o mulţime, că majoritatea erau operaţionale. Prezentatoarea spunea solemn că de ieri lumea se schimbase.

Avea dreptate, se gândi el, dar pentru mulţi, astăzi afacerile vor merge înainte. Ronnie se simţea uşurat gândindu-se la asta. După ce-şi făcuse de cap în bar ieri, după masa de seară şi avansul plătit la cameră, mai rămăsese cu doar trei sute doi dolari.

Realitatea asta îl aduse cu picioarele pe pământ. Trei sute doi dolari care trebuiau să îi ajungă până când reuşea să facă o tranzacţie. Îşi putea amaneta laptopul, dar ar fi fost prea

riscant. Ştia, pe pielea lui, de când computerul de la firma de maşini la mâna a doua fusese confiscat, cu ani în urmă, că era aproape imposibil să goleşti complet memoria unui computer. Prin laptopul lui se va putea întotdeauna merge înapoi, pe firul apei, până la el.

Pe ecran vorbeau acum iarăşi despre voluntarii de care era nevoie la *morman*. *Voluntari*, se gândi el. Ideea începea să prindă contur, incitându-l.

Acum, datorită ştirilor de dimineaţă, încă o piesă din planul lui îşi ocupase poziţia.

60

Octombrie 2007

Sussex House fusese iniţial achiziţionată ca sediu central pentru DIC Sussex. Dar recent, în ciuda faptului că deja clădirea plesnea pe la cusături, în ea mai fusese înghesuită şi o secţie de lucrători în uniformă, East Brighton. Ofiţerii din Echipa de Specialişti pe Problemele de Cartier, implicaţi în rezolvarea problemelor specifice fiecărei comunităţi, ocupau un spaţiu neîncăpător, în spatele uşilor duble ce dădeau direct în zona de recepţie, de la intrarea în clădire.

Pentru inspectorul Stephen Curry, un aspect neplăcut al acestei localizări era că în fiecare dimineaţă el trebuia să fie în două locuri deodată. Trebuia să fie aici pentru informarea zilnică cu inspectorul-şef al Echipei de Politici pentru Cartiere, care se termina puţin după nouă dimineaţa, apoi făcea o cursă nebună prin Brighton, la ora de vârf, ca să ajungă la secţia de poliţie Brighton din John Street, pentru şedinţa zilnică de la nouă şi jumătate, prezidată de şeful biroului de Crime şi Operaţiuni de la Divizia Brighton şi Hove.

Un bărbat zdravăn de treizeci şi nouă de ani, chipeş, cu trăsături dure şi un aer de entuziasm tineresc, Curry se grăbea mai mult decât de obicei, uitându-se nerăbdător la ceas. Era unsprezece fără un sfert. Tocmai se întorsese la Sussex House venind din John Street, pentru a rezolva nişte probleme urgente, şi se pregătea să iasă din nou pe uşă când îl sună Roy Grace.

Îşi notă cu grijă numele Katherine Jennings şi adresa în carneţel, apoi îi spuse lui Grace că va trimite pe cineva din echipa de specialişti pe problemele de cartier.

Cum chestiunea nu părea urgentă, decise că mai putea

aştepta. Apoi se ridică în picioare, îşi luă cascheta şi ieşi în grabă.

61

12 septembrie 2001

Lorraine stătea iarăşi la masa din bucătărie în halatul ei alb din prosop, cu o ţigară în mână şi o cană de ceai în faţă. Capul îi pulsa şi avea ochii cârpiţi, nefiind complet trează după o noapte aproape nedormită. Îşi simţea inima ca de plumb şi avea o senzaţie de vomă în capul pieptului.

Scutură ţigara în scrumieră, trimiţând înăuntru un centimetru de scrum, să se alăture celor patru chiştoace care se aflau deja acolo în această dimineaţă. Ziarul, *Daily Mirror*, zăcea alături de ea, iar televizorul era deschis pe ştiri, dar pentru prima oară de ieri după-amiază mintea îi era în altă parte.

În faţa ei se afla poşta care sosise de dimineaţă, ca şi cea de ieri şi cea de luni. Plus alte plicuri deschise pe care le găsise în sertarele mesei de lucru a lui Ronnie din camera mică, de serviciu, de la etaj, pe care el o folosea ca birou.

Scrisoarea la care se uita acum era de la o agenţie de recuperare a datoriilor numită EndCol Financial Recovery. Era confirmarea unei înţelegeri pe care se vădea că o încheiase Ronnie, ca să plătească ratele la plasma din sufragerie. Următoarea era din partea unei alte agenţii similare. Îl informa pe Ronnie că postul telefonic avea să fie deconectat dacă restanţa de peste şase sute de lire sterline nu era achitată în şapte zile.

Apoi era scrisoarea de la Serviciul Regal de Venituri şi Vămi, care cerea ca aproape unsprezece mii cinci sute de lire sterline să fie plătite în trei săptămâni, în caz contrar urmând să fie emis un ordin de punere sub sechestru.

Lorraine clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Jumătate dintre scrisori erau somaţii de plată pentru facturi neachitate. Iar una, de la managerul băncii lui, îl informa că solicitarea lui pentru încă un împrumut fusese respinsă.

Cea mai îngrijorătoare scrisoare era cea de la societatea de construcţii. O găsise în biroul lui şi îl informa pe Ronnie că îi suspendau contractul de rate pentru casă şi că iniţiau procedurile legale pentru confiscarea locuinţei.

Lorraine stinse ţigara, îşi îngropă faţa în palme şi începu să

plângă cu suspine. *De ce nu mi-ai spus asta, Ronnie, iubitule? De ce nu mi-ai spus despre dezastrul în care te… ne aflăm? Te-aş fi putut ajuta, mi-aş fi luat o slujbă. Poate că n-aş fi câştigat mult, dar te-aş fi ajutat. Ar fi fost mai mult decât nimic.*

Scutură pachetul ca să scoată o altă ţigară şi se uită amorţită la ecran. La oamenii din New York umblând cu pancartele lor, cu fotografiile lor, ale celor dragi pe care-i pierduseră. Asta era ceea ce trebuia să facă, ştia. Trebuia să se ducă acolo şi să-l găsească. Poate că fusese rănit şi zăcea prin vreun spital, pe undeva…

Era în viaţă, o simţea în sufletul ei. Ronnie era un supravieţuitor. Toate aceste datorii, avea să se descurce el cu ele. Dacă Ronnie ar fi fost aici aseară, nu i-ar fi lăsat să ia maşina. Ar fi ajuns la o înţelegere sau ar fi găsit nişte bani gheaţă sau le-ar fi rupt gâtul ticăloşilor ălora.

Cufundată în gânduri, luă o înghiţitură de ceai, apoi îşi aprinse ţigara şi începu să tuşească. O tuse profundă, seacă, ce o făcu să lăcrimeze. Acum arătau molozul fumegând, pereţii scheletici, întreaga scenă apocaliptică a ceea ce fusese, până ieri-dimineaţă, World Trade Center. Încercă să-şi dea seama din imaginile de pe ecran – mai întâi un pompier în prim-plan, cu masca pe figură, mergând împiedicat pe o grămadă de zidărie instabilă din care ieşea fum, apoi un cadru mult mai amplu arătând o placă de beton, poate de treizeci de metri înălţime, şi o maşină de poliţie turtită – unde fusese Turnul Sudic. Ce mai rămăsese din el. Când ieşise Ronnie din el şi cum?

Soneria de la intrare începu să sune. Ea îngheţă. Urmă un ciocănit puternic în uşă.

Rahat. Rahat. Rahat.

Se furişă în sus pe scări şi intră în dormitorul din faţă, cel pe care-l folosea Ronnie, ca să se uite jos. Afară, în stradă, era un microbuz albastru, care îi bloca aleea de intrare, şi doi bărbaţi solizi stăteau în faţa uşii. Unul era ras în cap şi purta o canadiană groasă şi blugi; celălalt, cu părul tuns scurt şi un cercel mare din aur în ureche, avea în mână un document.

Rămase nemişcată, aproape ţinându-şi respiraţia. Se auziră şi alte bătăi în uşă. Soneria sună iar, de două ori. Apoi, în cele din urmă, auzi microbuzul plecând.

62

Octombrie 2007

Labagiu!

Cassian Pewe lucra în Sussex House de două zile, dar Tony Case, ofiţerul auxiliar principal, avusese nevoie de numai vreo trei minute ca să-l „citească”.

Case, şi el un fost ofiţer de poliţie, conducea serviciul administrativ pentru acea clădire şi pentru celelalte trei care găzduiau birourile de incidente majore din Sussex – la Littlehampton, Horsham şi Eastbourne. Printre îndatoririle lui se numărau evaluarea riscurilor implicate de raidurile poliţiei, stabilirea bugetului pentru necesităţile de ordin criminalistic şi pentru echipament şi administraţie generală, ca şi aprovizionarea oamenilor care lucrau aici cu tot ce le trebuia.

Cum ar fi cârlige pentru tablouri.

— Fii atent, spuse Pewe ca şi cum s-ar fi adresat unui servitor, vreau cârligul ăla mutat şapte centimetri mai la dreapta şi cincisprezece mai sus. OK? Iar pe ăsta îl vreau mutat exact douăzeci de centimetri mai sus. Înţeles? Nu pari a-ţi nota nimic din toate astea.

— Poate aţi vrea să vă fac rost de nişte cârlige, un ciocan şi o ruletă şi după aia aţi putea să vi le fixaţi singur, sugeră Case.

Era ceea ce făceau toţi ceilalţi ofiţeri, inclusiv detectivul-şef.

Pewe, care îşi scosese haina de la costum şi şi-o atârnase pe spătarul scaunului, purta bretele roşii peste cămaşa albă. Acum umbla ţanţoş prin încăpere şi se trăgea de ele.

— Eu nu mă ocup de bricolaj, spuse el. Şi nici nu am timp. Trebuie să ai pe cineva aici care să facă chestii din astea.

— Da, spuse Tony Case. Pe mine.

Pewe se uită pe fereastră, la blocul cenuşiu al arestului. Ploaia tocmai se oprise.

— Nu e cine ştie ce privelişte, gemu el.

— Comisarul detectiv Grace a fost foarte mulţumit de ea.

Pewe se înroşi de parcă ar fi înghiţit ceva la care era alergic.

— Ăsta a fost biroul *lui?*

— Da.

— E într-adevăr o privelişte groaznică.

— Poate că dacă o sunaţi pe Alison Vosper, ea o să pună să fie demolat blocul arestului, pentru dumneavoastră.

— Nu-i deloc nostim, zise Pewe.

— Nostim? făcu Tony Case. Eu nu încerc să fiu nostim. Sunt în timpul programului. Noi nu facem glume aici. Numai muncă serioasă de poliţie. Mă duc să vă aduc un ciocan – dacă nu l-a arestat careva.

— Şi ce se aude cu asistenţii mei? Am cerut doi agenţi detectivi. Ei unde or să stea?

— Nu mi-a spus nimeni nimic despre doi asistenţi.

— Am nevoie de spaţiu pentru ei. Vor trebui să stea destul de aproape de mine.

— Aş putea să vă fac rost de un birou mai mic. Şi să-i bag pe amândoi aici.

Case ieşi din încăpere. Pewe nu reuşi să-şi dea seama dacă omul făcea glume proaste sau vorbea serios, dar aceste gânduri îi fură întrerupte de soneria telefonului. Răspunse pe un ton important:

— Comisar detectiv Pewe.

Era o centralistă.

— Domnule, am un ofiţer de la Interpol pe fir. Sună din partea poliţiei din statul Victoria, Australia. A cerut să discute cu cineva care lucrează la cercetări în cazurile reci.

— Bine, fă-mi legătura.

Se aşeză fără grabă şi-şi puse picioarele pe birou, în spaţiul dintre teancurile de dosare. Apoi apropie receptorul de ureche.

— Comisar detectiv Cassian Pewe, spuse el.

— Ăă, bună dimineaţa, ăă, Cashon, aici e agent-şef detectiv James Franks de la biroul Interpol din Londra.

Franks avea un accent tipic de şcoală publică. Lui Pewe nu-i plăcea că şoarecii de birou de la Interpol aveau tendinţa să se creadă superiori şi să calce cu bocancii peste ceilalţi ofiţeri de poliţie.

— Dă-mi numărul şi te sun eu, spuse Pewe.

— E în regulă, nu-i nevoie să faci asta.

— Securitatea. E politica noastră, aici, în Sussex, spuse Pewe important, mulţumit că-şi putea exercita mica lui putere.

Franks îi răspunse la compliment făcându-l să asculte la nesfârşit o înregistrare cu *Nessun dorma* pentru mai bine de patru minute înainte să reintre, în sfârşit, pe linie. Ar fi fost şi mai fericit dacă ar fi ştiut că era o arie pe care Pewe, un purist al muzicii clasice şi de operă, o ura.

— OK, Cashon, biroul nostru a fost contactat de un departament de poliţie de lângă Melbourne, Australia. Înţeleg că au cadavrul unei femei gravide neidentificate, scos dintr-un

portbagaj de maşină – a stat într-un râu vreo doi ani şi jumătate. Au prelevat mostre de ADN de la ea şi de la făt, dar nu au obţinut nici o potrivire în baza lor de date. Dar uite care-i treaba…

Franks se opri şi Pewe auzi un zgomot, ca şi cum omul ar fi sorbit dintr-o cafea, înainte să continue.

— Femeia are implanturi de silicon la sâni. Înţeleg că toate astea sunt imprimate cu numărul de serie al producătorului şi fiecare dintre ele are un număr individual care este păstrat în registrul spitalului, împreună cu numele primitorului. Această pereche de implanturi a fost trimisă la un spital numit Nuffield din Woodingdean, din Brighton şi Hove, în 1997.

Pewe îşi dădu jos picioarele de pe birou şi căută prin jur, fără speranţă, un notes, înainte de a folosi spatele unui plic pentru a mâzgăli câteva detalii. Apoi îi ceru lui Franks să-i trimită prin fax seriile implanturilor şi ADN-ul mamei şi al fătului, promiţându-i că avea să înceapă să facă cercetări imediat. Apoi sublinie destul de limpede că numele lui era Cassian, nu Cashon, şi închise.

Avea într-adevăr nevoie de un ofiţer tânăr, să-l ajute. Trebuia să se ocupe de treburi mai importante decât o paraşută care sfârşise într-un râu australian. Una dintre ele *mult* mai importantă.

63

Octombrie 2007

Abby râdea. Tatăl ei râdea şi el.

— Tu, fată proastă, ai făcut asta înadins, nu-i aşa?

— Nu, n-am făcut-o, tati!

Se dăduseră amândoi un pas înapoi şi se uitau la pereţii parţial îmbrăcaţi în faianţă ai băii. Faianţă albă, cu plinte bleumarin şi câteva plăci, ici-colo, bleumarin, pentru contrast, una dintre ele pusă de ea invers, astfel încât dosul ei cenuşiu, nelustruit, era acum vizibil, arătând ca un pătrat de ciment.

— Tu trebuie să mă ajuţi, domnişoară, nu să mă tragi înapoi! o admonestă tatăl ei.

Ea izbucni într-un chicotit zgomotos.

— N-am făcut-o înadins, tati, sincer.

În loc de răspuns, el o bătu drept în frunte cu mistria, lăsându-i o urmă de mortar.

— Hei, strigă ea. Eu nu sunt un perete de baie, aşa că nu poţi să mă faianţezi.

— Cum să nu, pot.

Faţa tatălui ei se întunecă şi zâmbetul îi pieri. Dintr-odată, nu mai era el. Era Ricky.

Ţinea o bormaşină electrică în mână. Zâmbind, apăsă pe declanşator. Bormaşina scoase un sunet ca un vaiet.

— Genunchiul drept sau stângul mai întâi, Abby?

Ea începu să tremure, cu corpul încă ţinut rigid de legături, cu măruntaiele răsucindu-i-se, făcându-se mică, ţipând tăcut.

Vedea capul spiralat învârtindu-se. Înşurubându-se spre genunchiul ei. La câţiva centimetri de el. Ţipă. Cu obrajii plesnindu-i. Fără să se audă ceva. Numai un geamăt nesfârşit, captiv.

Captiv în gâtlejul şi în gura ei.

El împinse bormaşina înainte.

Şi în timp ce ea ţipă iarăşi, lumina se schimbă deodată. Simţi mirosul ascuţit, uscat, de mortar proaspăt, văzu plăci de faianţă crem. Respiră rapid. Nu era nici un Ricky. Vedea punga de plastic zăcând acolo unde o lăsase el, neatinsă, chiar dincolo de pragul uşii. Se simţea alunecoasă din cauza transpiraţiei. Auzea zumzetul continuu al ventilatorului de aerisire, simţea curentul uscat produs de el. Obrajii îi păreau lipiţi pe dinăuntru. Îşi simţea gura atât de uscată, atât de cumplit de arsă. Doar un strop. Un pahar mic cu apă. Vă rog!

Se uită iarăşi la peretele acoperit cu faianţă.

Dumnezeule, ironia de a fi încarcerată aici! Uitându-se la faianţa asta. Atât de aproape. Atât de afurisit de aproape! Mintea îi fugea peste tot. Cumva, trebuia să ajungă la Ricky. Trebuia să-l facă să-i scoată banda adezivă de pe faţă. Iar dacă era raţional, când se întorcea, asta era exact ceea ce trebuia să facă.

Dar el nu era raţional.

Şi gândul ăsta îi îngheţă fiecare celulă a corpului.

64

12 septembrie 2001

Treaz de-a binelea şi simţindu-şi mintea limpede, în ciuda ochilor obosiţi, Ronnie ieşi pe uşa din faţă a casei cu camere de închiriat puţin după şapte şi jumătate. Imediat, remarcă mirosul.

Era un cer neclar, de un albastru-metalic, şi în aerul dimineţii ar fi trebuit să fie o prospeţime de rouă. În loc de asta, în nări îi năvăli un miros greu, acru, înţepător.

La început crezu că venea de la lăzile de gunoi, dar după ce coborî scările şi merse un timp pe stradă, mirosul rămase acelaşi. Sugera ceva care era umed şi ardea mocnit, ceva chimic, acru şi excesiv. Îl dureau şi ochii, de parcă în ceaţa care plutea în aer ar fi fost nişte firişoare de glaspapir.

Pe strada principală era o atmosferă stranie. Era miercuri dimineaţă, la mijlocul săptămânii, şi totuşi abia dacă circulau câteva maşini. Oamenii umblau încet, cu expresii pierdute, obosite, ca şi cum nici ei nu dormiseră bine peste noapte. Întregul oraş părea a fi într-o stare de şoc tot mai adâncă. Evenimentele năucitoare de ieri avuseseră de acum timp să-şi facă loc în psihicul fiecăruia şi aduceau o nouă şi întunecată realitate în dimineaţa asta.

Găsi un restaurant familial care afişa, printre toate anunţurile în ruseşte din geam, pe un dreptunghi de plastic luminat de un bec, câteva cuvinte englezeşti, scrise în roşu cu şablonul: MICUL DEJUN TOATĂ ZIUA. Înăuntru, văzu o mână de oameni, inclusiv doi poliţişti, care mâncau în tăcere, urmărind ştirile la un televizor prins sus pe perete.

Se aşeză într-un separeu, în partea din spate a sălii. O chelneriţă cu un aer supus îi turnă cafea şi un pahar de apă cu gheaţă, în timp ce el se uita, fără să înţeleagă nimic, la meniul în ruseşte, înainte să-şi dea seama că era şi o versiune în engleză, pe spate. Comandă suc proaspăt de portocale şi o clătită umplută cu şuncă, apoi se uită la televizor în aşteptarea mâncării. Era greu de crezut că nu trecuseră decât douăzeci şi patru de ore de la micul lui dejun de ieri. Parcă trecuseră douăzeci şi patru de ani.

După ce plecă de la restaurant, parcurse scurta distanţă în josul străzii până la Mail Box City. Acelaşi tânăr era aşezat la unul dintre terminalele de internet, ciocănind în taste, iar o femeie tânără, slabă, cu păr negru, de vreo douăzeci şi ceva de ani, care părea că stătea să izbucnească în lacrimi, se uita atent la un website, la un terminal de alături. Un tip chelios, cu aspect de om nervos, îmbrăcat în haine din material de blugi, cu mâini tremurătoare, scotea diverse obiecte dintr-o sacoşă de cârpă şi le introducea într-o cutie de depozit, privind cu coada ochiului, peste umăr, la fiecare câteva secunde. Ronnie se întrebă ce avea în sacoşa aia, dar ştia că nu e bine să se holbeze.

Făcea acum parte din lumea oamenilor în trecere, a celor rămaşi fără nimic, a săracilor şi a fugarilor. Viaţa lor era centrată pe locuri precum Mail Box City, unde îşi puteau depozita sau ascunde umila lor agoniseală şi îşi primeau corespondenţa. Oamenii nu veneau aici să-şi facă prieteni, ci să rămână anonimi. Exact ceea ce îi trebuia şi lui.

Se uită la ceas. Era opt şi jumătate. Cam cu o jumătate de oră înainte ca oamenii cu care voia el să stea de vorbă să fie la birou – presupunând că aveau să se ducă astăzi acolo. Plăti pentru o oră de internet şi se aşeză la un terminal.

La nouă şi jumătate, Ronnie intră într-una dintre cabinele de telefon cu copertină deasupra, de pe peretele din spate, puse o fisă de douăzeci şi cinci de cenţi în fanta de alimentare şi formă primul dintre numerele de pe lista pe care tocmai o alcătuise în urma căutării pe internet. Aşteptând, se uită în perforaţiile căptuşelii antifonice a cabinei. Semăna cu un telefon de închisoare.

Vocea de la celălalt capăt al firului îl smulse din reverie: „Abe Miller şi Asociaţii. Abe Miller la telefon.”

Omul nu era nepoliticos, dar Ronnie nu simţi nici o adâncime în interesul lui sau vreo dorinţă de a face o afacere. Era ca şi cum, se gândi el, Abe Miller îşi dădea seama că lumea se putea foarte bine sfârşi în curând, aşa că, la ce bun să mai facă un ban? De fapt, ce rost mai avea vreun lucru, în general? Aşa caracteriză el vocea lui Abe Miller.

— Un Eduard, o liră, neştampilat, neatins, spuse Ronnie, după ce se prezentă. Lipiciul perfect, nici o îndoitură.

— OK, cât ceri pe el?

— Am patru bucăţi. Patru mii una.

— Oho, e cam multicel.

— Nu pentru starea în care sunt ele. În catalog sunt de două ori pe atât.

— Treaba e că nu ştiu cum or să afecteze piaţa toate chestiile astea care se întâmplă acum. Acţiunile sunt la pământ – ştii despre ce vorbesc.

— Da, mă rog, astea sunt mai bune decât acţiunile. Mai puţin volatile.

— Nu cred că vreau să cumpăr ceva chiar acum. Cred că aş prefera să mai aştept câteva zile, să văd încotro bate vântul. Dacă sunt în stare atât de bună precum spui, acum aş putea merge, poate, la două. Nu mai mult. Două.

— Două mii de dolari bucata?

— N-aş reuşi mai mult, acum nu. Dacă vrei să aştepţi o săptămână să văd, poate o să obţii ceva mai mult. Sau poate nu.

Ronnie înţelegea reticenţa omului. Ştia că alesese probabil cea mai proastă dimineaţă de la crahul de pe Wall Street din 1929 ca să încerce să facă afaceri oriunde în lume şi, cel mai prost, în New York, dar nu avea de ales. Nu îşi permitea luxul de a avea timp. I se părea că asta era problema vieţii lui. *Să cumpere la maximul pieţei, sa vândă la minim.* De ce naiba îl abandona viaţa întotdeauna?

— Am să revin, spuse Ronnie.

— Sigur, nici o grijă. Cum spuneai că te cheamă?

Creierul lui Ronnie o luă la goană, nereuşind să-şi amintească pe moment numele pe care-l folosise pentru contul de hotmail.

— Nelson, spuse el.

Omul se învioră puţin.

— Eşti cumva rudă cu Mike Nelson? Din Birmingham? Eşti englez, nu-i aşa?

— Mike Nelson?

Ronnie înjură în gând. Nu era bine să ai o altă persoană în jocul ăsta cu un nume asemănător. Oamenii îşi aminteau – iar acum, el avea nevoie ca lumea să îl uite.

— Nu, spuse el. Nici o legătură.

Îi mulţumi lui Abe Miller şi închise. Apoi, gândindu-se la nume, decise că poate era în regulă să-l păstreze. Dacă exista un alt comerciant cu nume asemănător, oamenii se puteau gândi că erau rude şi să-l trateze cu mai mult respect de la început. Asta era o afacere care se baza mult pe reputaţie.

Încercă la încă şase dealeri. Nici unul dintre ei nu era înclinat să facă o ofertă mai bună decât prima, iar doi dintre ei spuseră că nu intenţionau să cumpere nimic pentru moment, ceea ce îl făcu să intre în panică. Se întrebă dacă nu cumva piaţa avea să coboare şi mai mult şi dacă nu ar fi înţelept să accepte oferta pe care i-o făcuse Abe Miller cât mai era încă valabilă. *Dacă*, după douăzeci şi cinci de minute în această lume nouă, nesigură, mai era încă valabilă.

Opt mii de dolari. Făceau douăzeci, pe puţin. Avea la el alte câteva, inclusiv două coliţe 11 şi nişte Penny Black neştampilate, neatinse, cu lipiciul pe spate. Pe o piaţă normală, putea cere douăzeci şi cinci de mii de dolari pe o coliţă, dar Dumnezeu ştia cât mai valorau acum. Nu avea rost nici măcar

să încerce să le vândă. Erau tot ce avea el pe lume acum. Şi îl vor ajuta să trăiască pentru multă vreme.

Probabil că pentru foarte multă vreme.

65

Octombrie 2007

Când îşi începuse cariera, Roy Grace lucrase ca poliţist de cartier în zona centrală din Brighton, apoi pentru scurt timp în DIC, la unitatea antidrog. Cunoştea majoritatea feţelor şi numele dealerilor de stradă şi pe câţiva dintre utilizatorii majori şi îi umflase aproape pe toţi, într-un moment sau altul.

De obicei, numai găinarii erau prinşi – *poamele care atârnă jos.* De multe ori, poliţia îi ignora, urmărindu-i însă, chiar împrietenindu-se cu unii dintre ei în speranţa că aveau să îi conducă la peştii mai mari, mijlocitorii, furnizorii şi, foarte rar, la un depozit major. Dar de fiecare dată când poliţia obţinea vreun rezultat şi culegea o mână de jucători, apăreau întotdeauna alţii.

În acest moment, totuşi, când îşi parcă Alfa Romeo în Church Street şi opri motorul curmând la jumătate cântecul Mariei Glen, lumea subterană a drogurilor putea să-i fie de folos.

Îmbrăcat cu o manta uşoară de ploaie peste costum, păşi prin mulţimea care începea să iasă din birouri pentru masa de prânz; trecu prin faţa cafenelelor şi a micilor magazine care vindeau sandviciuri, pe lângă Corn Exchange, şi făcu la stânga, intrând în Mariborough Place, unde se opri, prefăcându-se că dă un telefon. De aici, spre nord şi peste London Road, spre est, începea domeniul dealerilor de stradă.

Îi luă mai puţin de cinci minute să ochească doi bărbaţi îmbrăcaţi ponosit, care mergeau grăbit, mai repede decât toţi ceilalţi – ţinte uşoare. Se luă după ei, dar se ţinu la o distanţă sigură în spatele lor. Unul era înalt şi slab, adus de umeri, şi purta o jachetă călduroasă, pantaloni gri şi adidaşi. Cel mai scund şi îndesat, îmbrăcat cu o bluză de trening, pantaloni din material impermeabil şi pantofi negri, mergea cu mişcări ciudate, ca şi cum s-ar fi umflat în pene, cu braţele în lături, şi arunca priviri îngrijorate peste umăr la fiecare câteva secunde, de parcă ar fi verificat că nu era urmărit.

Cel mai înalt avea o pungă de plastic, aproape sigur cu o cutie de bere înăuntru. Băutul pe stradă era ilegal în oraş, aşa

că majoritatea oamenilor străzii ţineau o cutie desfăcută într-o pungă de plastic. Mergeau foarte repede, fie grăbindu-se să facă rost de ceva bani, caz în care erau pe punctul de a comite o infracţiune – poate smulgerea unei poşete sau ceva şterpeleală din magazine – fie ducându-se să se întâlnească cu vreun dealer şi să-şi cumpere doza zilnică, presupuse Grace. Sau puteau fi ei înşişi dealeri, mergând să întâlnească un client.

Două autobuze cu un singur nivel, unul galben şi altul roşu, trecură tunând pe lângă el, urmate de un taxi Streamline şi apoi de un şir de maşini particulare. Undeva se văită o sirenă şi capetele celor doi oameni tresăriră. Cel îndesat părea să se uite întotdeauna numai peste umărul drept, aşa că Grace se ţinu pe stânga, aproape de vitrinele magazinelor, ascunzându-se în măsura posibilului în spatele oamenilor.

Cei doi bărbaţi cotiră la stânga, pe Trafalgar Street, confirmând ipotezele lui Grace. Aşa cum se aştepta, după mai puţin de două sute de metri, cei doi o luară la stânga, ajungând la destinaţie.

Pelham Square este o piaţă mică şi elegantă, mărginită de case în stil Regency, cu terase, cu un parc îngrădit în centru. Băncile din apropierea intrării dinspre Trafalgar Street fuseseră întotdeauna un loc popular pentru prânz al lucrătorilor de la birourile din jur, în zilele frumoase. Acum, după interzicerea fumatului la locul de muncă, deveniseră şi mai căutate. Puţini dintre cei care îşi mâncau prânzul sau îşi fumau ţigara dădeau atenţie grupului pestriţ de oameni adunaţi în jurul unei alte bănci, în celălalt capăt al parcului.

Grace se sprijini de un stâlp de iluminat şi îi urmări atent timp de câteva secunde. Niall Foster era unul dintre cei trei bărbaţi care stăteau pe bancă, bând bere la fel ca toţi ceilalţi, dintr-o cutie ascunsă în punga de plastic. Puţin trecut de patruzeci de ani, cu o faţă întunecată şi răutăcioasă sub streaşina unei frizuri ciudate, care semăna cu o tonsură de călugăr ratată, purta o bluză de piele, în ciuda vântului rece, pantaloni groşi, albaştri, şi bocanci de constructor.

Grace îl cunoştea destul de bine. Era un spărgător şi un dealer de droguri mărunt. El trebuia să fie cel care aproviziona, mai mult ca sigur, tristul grup de oameni din jurul lui. Alături de el pe bancă stătea o femeie murdară, aparent drogată, cu păr castaniu, încâlcit. Lângă ea era aşezat un bărbat la fel de jegos, de vreo treizeci de ani, care îşi tot băga capul între genunchi.

Cei doi bărbaţi pe care îi urmărise se apropiară de Foster.

Era o *migraţie* ca la carte. Foster îi va fi spus fiecăruia dintre clienţi să-l întâlnească aici, în acest parc, în exact acest moment. Dacă ulterior începea să se îngrijoreze că era filat, lăsa totul baltă, părăsea parcul, alegea un nou amplasament şi telefona fiecărui client să vină acolo. Uneori se produceau câteva asemenea migraţii înainte ca dealerii să se simtă în siguranţă. Şi de cele mai multe ori, aveau un asistent tânăr, care făcea tranzacţiile propriu-zise în locul lor. Dar Foster era zgârcit, probabil că nu voia să plătească pe nimeni. Şi pe lângă asta, cunoştea sistemul. Era perfect conştient că el era doar plevuşcă şi ar fi înghiţit pur şi simplu pachetele de drog pe care le avea asupra sa, la o adică, urmând să le recupereze ulterior din closet.

Niall Foster se uită în direcţia lui, iar când Grace o luă din loc, nevrând să fie observat, aproape că se ciocni cap în cap cu omul pe care îl căuta.

Trecuseră câţiva ani, dar Grace fu şocat de schimbarea pe care o suferise bătrânul ticălos. Terry Biglow era odrasla uneia dintre familiile de oportunişti ai crimei din Brighton. Istoria familiei sale cobora până în epoca găştilor înarmate cu brice, care se războiau pentru supremaţia asupra afacerii cu protecţia impusă, contra cost, de prin anii patruzeci şi cincizeci, şi erau destui oameni în Brighton şi Hove pe care cândva i-ar fi înspăimântat simpla rostire a numelui. Dar acum cei mai mulţi dintre membrii vârstnici ai familiei erau morţi, iar cei mai tineri erau fie în puşcărie, condamnaţi cu pedepse lungi, fie fugari în Spania. Cei încă rămaşi în oraş, ca Terry, erau rapid anihilaţi.

Terry Biglow începuse ca speculant de raritătţi, apoi devenise paravan şi dealer de droguri ocazional. Obişnuia să afişeze o mutră răutăcioasă, cu părul dat cu ulei, pieptănat în sus ca un coif şi pantofi de prost-gust, cu botul ascuţit. Trebuia să aibă peste şaizeci şi cinci de ani acum, se gândi Grace, dar părea mai bătrân cu vreo zece ani.

Părul lepădăturii era încă îngrijit pieptănat, dar părea nespălat şi rărit şi devenise de un cenuşiu tern. Faţa lui de şobolan era gălbejită şi ascuţită, iar dinţii mici şi la fel de ascuţiţi aveau culoarea ruginii. Purta un costum gri ponosit, cu pantalonii strânşi cu o curea ieftină mult prea sus, spre piept. Părea să se fi micşorat cu câţiva centimetri şi mirosea a mucegai. Din Terry Biglow cel de altădată nu mai rămăseseră decât ceasul mare, din aur, şi un inel masiv, cu smarald.

— Domnule Grace, domnule agent-şef detectiv Grace, mă

bucur să vă văd! Ce surpriză!

De fapt, nu prea e o surpriză, dădu Roy Grace să spună. Dar fu mulţumit de uşurinţa cu care totul părea să-i pice în poală cu ocazia acestei vizite în centru.

— *Comisar* detectiv acum, îl corectă el.

— Daa, sigur că da! Uitasem. Vocea lui Biglow era mică şi moale. Promovat. Am auzit c-aţi fost, daa. Meritaţi, domnule Grace. Pardon, domnule detectiv – comisar detectiv. Acum sunt curat. L-am găsit pe Dumnezeu în puşcărie.

— Îşi ispăşea şi el pedeapsa, nu-i aşa? răspunse Grace.

— Io nu mai fac chestii d-alea, nu mai, domnule, spuse Biglow cât putea de serios, neînţelegând – sau ignorând – gluma lui Grace.

— Aşadar, e o simplă coincidenţă că stai în afara parcului în timp ce Niall Foster distribuie înăuntru, nu-i aşa, Terry?

— Coincidenţă totală, spuse Biglow, cu ochii fugindu-i în lături mai mult ca niciodată. Daa, coincidenţă, domnule. Eu şi prietenul meu – tocmai mergeam să mâncăm de prânz, eram doar în trecere.

Biglow se întoarse spre însoţitorul lui, care era şi el la fel de ponosit îmbrăcat. Grace îl cunoştea şi pe acesta: Jimmy Bardolph, unul dintre foştii lachei ai familiei Biglow. Dar acum nu mai era, îşi imagină el. Omul puţea a alcool, avea faţa plină de coji şi părul vâlvoi. Nu părea să mai fi făcut vreo baie după ce fusese spălat prima oară, la naştere.

— Acesta e prietenul meu, comisarul detectiv Grace, Jimmy. E un om bun, întotdeauna a fost drept cu mine. E un poliţai în care poţi să te-ncrezi, domnul Grace.

Omul scoase din mâneca prea lungă a hainei de ploaie o mână vânoasă şi murdară, pe care i-o întinse.

— Îmi pare bine să vă cunosc, domnu’ ofiţer. Poate mă puteţi ajuta.

Ignorându-l, Grace se întoarse spre Biglow.

— Trebuie să stau puţin de vorbă cu tine despre un vechi amic al tău – Ronnie Wilson.

— Ronnie! exclamă Biglow.

Cu coada ochiului, Grace văzu că Foster îl observase şi se pregătea să părăsească locaţia. Dealerul ieşi din parc strecurându-se pe poartă, îi aruncă lui Grace o privire precaută şi porni pe stradă aproape alergând, vorbind la mobil.

— Ronnie! repetă Biglow. Îi aruncă lui Grace un zâmbet melancolic şi clătină din cap. Dragul de el, bătrânul Ronnie. E

mort, ştiţi asta, nu? Dumnezeu să-i odihnească sufletul.

Aerul proaspăt nu îi ameliorase lui Grace durerea de cap, aşa că se hotărî să urmeze sfatul Bellei, cu mâncarea caldă, cu multe grăsimi.

— Ai mâncat de prânz? întrebă el.

— Nu, eram în drum spre restaurant acum. Terry Biglow zâmbi deodată, ca şi cum ar fi fost mulţumit de alibiul care tocmai i se oferise. Da, vedeţi, de asta Jimmy şi cu mine… de asta suntem noi aici. Tocmai mergeam la cafenea, că-i o dimineaţă frumoasă şi aşa mai departe.

— Ei, bine, în cazul asta, ia-o înainte. Plătesc eu.

Îi urmă pe stradă în jos. Jimmy mergea cu paşi mici, smuciţi, ca o jucărie cu cheiţă care trebuia întoarsă. Intrară cu toţii într-o cafenea muncitorească.

66

Octombrie 2007

Abby auzi o uşă trântită. Uşa de la intrare. Pentru o clipă, speranţele îi reînviară. Ar fi oare posibil, prin cine ştie ce miracol, să fie îngrijitorul?

Apoi auzi scârţâitul pantofilor. Mai întâi îi văzu umbra.

Ricky intră în baie ca fulgerul şi ea simţi plesnitura palmei lui pe obraz. Se clătină în măsura în care îi permiseră legăturile.

— Căţea afurisită ce eşti!

O pălmui iarăşi, de data asta mai tare. Ea abia dacă îl mai recunoscu. Era deghizat, purta o şapcă albastră de baseball trasă pe ochi şi ochelari negri şi avea barbă şi mustăţi mari. Ricky ieşi din încăpere şi ea îl urmări, forţându-şi ochii, cum ia punga din hol şi-i goleşte conţinutul pe podea.

O bormaşină. Un cleşte mare. Un ciocan. O pungă cu seringi hipodermice. Un cutter cu lame de ras.

— Cu care vrei să încep, căţea?

Un geamăt de groază i se opri în gâtlej. Simţi că pierde controlul asupra viscerelor. Încercă să-i spună asta mişcându-şi ochii. Să-l implore.

El îşi apropie faţa de a ei.

— M-ai auzit?

Încercă să-şi aducă aminte în ce direcţie îi spusese el să îşi mişte ochii pentru a semnala *nu*. Stânga. Îi mişcă spre stânga.

El îngenunche şi luă de jos cutterul, apropiind lama de ochiul

ei drept. Apoi o răsuci şi i-o presă cu latul pe ochi, acoperindu-i-l. Ea simţi oţelul rece pe sprânceană. Începu să respire sacadat, cuprinsă de groază.

— Să-ţi scot un ochi? Să-l iau cu mine? Aşa ar merge? Atunci s-ar face şi mai întuneric.

Ea semnală disperată *nu. Nu, nu, nu.*

— Aş putea încerca, nu-i aşa? L-aş putea lua cu mine, să văd ce se întâmplă.

Nu, nu, nu.

— Foarte deştept. Biometrică. *Recunoaşterea irisului.* Crezi că asta e foarte deştept, nu? Să îi încui într-o cutie de valori care necesită recunoaşterea irisului pentru a o putea deschide. Ei bine, cum ar fi să-ţi scot afurisitul ăla de ochi şi să-l iau cu mine, să vedem dacă-l recunoaşte? Dacă nu, mă întorc după celălalt.

Ea semnală din nou, înnebunită, *nu, nu, nu.*

— Desigur, dacă chestia asta nu merge, suntem amândoi terminaţi, pentru că tu vei fi oarbă, iar mie nu o să-mi fie deloc mai bine. Şi ştii asta, nu?

Brusc, îndepărtă lama. Apoi, cu o singură mişcare bruscă, îi smulse banda de pe gură.

Ea ţipă de durere. Avea impresia că i-a smuls şi pielea de pe faţă. Trase lacom aer în piept. Faţa îi era în flăcări.

— Vorbeşte, căţea!

Glasul ei sună răguşit.

— Te rog, poţi să-mi dai un pic de apă? Te rog, Ricky.

— O, asta-i minunat! exclamă el. E fenomenal! Îmi furi tot ce am, mă faci să te urmăresc pe jumătate din glob şi care-i primul lucru pe care mi-l spui? Îi maimuţări vocea: O, te rog, Ricky, poţi să-mi dai un pahar cu apă? Clătină din cap. Ce ai prefera? Minerală sau obişnuită? De la robinet sau la sticlă? Ce părere ai de apa din toaleta în care te tot scapi? Aia ar fi OK? Ai vrea nişte gheaţă şi lămâie în ea?

— Orice, hârâi ea.

— Îţi aduc imediat, spuse el. Ar fi trebuit să completezi comanda pentru room-service şi s-o agăţi de clanţă, aseară. Atunci ai fi avut tot ce ţi-ai fi dorit în dimineaţa asta, la micul dejun. Dar cred că erai un pic ocupată, legată de mâini şi de picioare, ca să-l jefuieşti pe Ricky, vechea ta iubire. Rânji. *Legată de mâini şi de picioare*. Asta-i chiar nostim, nu?

Ea nu spuse nimic, încercând cu disperare să gândească limpede, să se asigure că avea să spună ceea ce trebuia când

avea să vorbească, să nu îl înfurie şi mai mult. Era bine, se gândi ea, că o lăsa, în fine, să vorbească. Ştia cu câtă ardoare îşi dorea el ceea ce îi luase ea.

Şi nu era prost. Avea nevoie de ea. În mintea lui, asta era singura modalitate de a obţine ceea ce-i aparţinea. Fie că-i plăcea, fie că nu, trebuia să ajungă la o înţelegere cu ea.

Apoi, el îi puse telefonul lui mobil la ureche şi apăsă un buton. Începu să se deruleze o înregistrare. Dură numai câteva secunde, dar fu suficient pentru ea.

Ea şi mama ei, vorbind. O convorbire pe care o avuseseră sâmbătă, îşi amintea clar. Îşi auzi propria voce.

— Ascultă, mami, nu o să mai dureze mult. Am luat legătura cu Cuckmere House. Au o cameră frumoasă, cu vedere spre râu, care se eliberează în câteva săptămâni, şi am rezervat-o. Am căutat-o pe internet şi arată într-adevăr încântător. Şi, bineînţeles, o să vin să te ajut cu mutarea.

Apoi Abby auzi răspunsul mamei ei. Mary Dawson, al cărei creier era limpede, în ciuda bolii care o paralizase, replică:

— Şi de unde o să iei tu banii, Abs? Am auzit că locurile astea costă o avere. Două sute de lire sterline pe zi, unele dintre ele. Chiar şi mai mult.

— Nu-ţi face griji pentru bani, mami, am eu grijă de asta. Eu…

Înregistrarea se opri brusc.

— Asta îmi place mie la tine, Abby, spuse Ricky, apropiindu-şi, cu o uitătură sălbatică, faţa de a ei. Eşti toată numai inimă.

67

Octombrie 2007

În cafenea se simţea un miros greu de grăsime prăjită. Aşezându-se în faţa celor doi, Grace îşi spuse că simpla respirare a aerului de acolo creştea colesterolul la niveluri compatibile cu un atac de cord. Dar comandă ouă, şuncă, cârnaţi şi cartofi prăjiţi, pâine prăjită şi o cola, bucuros că nici Cleo, nici Glenn Branson nu erau prin preajmă ca să-l ia la rost în legătură cu dieta.

Terry Biglow comandă ouă şi cartofi prăjiţi, iar prietenul lui, Jimmy, doar o cană de ceai, neîncetând să-i arunce lui Grace priviri imploratoare, de parcă poliţistul era singurul om de pe planetă care îl putea scoate din ceva ce nu părea că-i este prea

clar nici lui însuşi. Să-l salveze de el însuşi, probabil, se gândi Roy, uitându-se la el cum scoate o sticlă pe jumătate golită de Bells din buzunarul hainei de ploaie şi trage o duşcă. Îi numără tatuajele din închisoare, de pe degete. Un punct pentru fiecare an petrecut acolo. Şapte.

— Acum sunt pe drumul drept şi îngust, domnule Grace, spuse Terry Biglow deodată.

Şi el avea puncte pe degete, iar pe palmă, coada unui şarpe al cărui corp dispărea sub mânecă.

— Aşa deci. Bine.

— Fratele meu e foarte bolnav. Cancer la pancreas. Îl ţineţi minte pe unchiul meu, Eddie, domnule Grace? Pardon, *inspector* Grace?

Roy îl ţinea minte, într-adevăr, mai bine decât ar fi vrut. Nu uitase niciodată declaraţia pe care i-o dăduse una dintre victimele lui Eddie Biglow. Faţa omului fusese sfâşiată cu cioburi de sticlă în linii zigzagate, pe ambele părţi, de la linia părului până la bărbie, pentru că protestase când Biglow intrase în faţă la bar, într-o cârciumă.

— Da, spuse el. Îl ţin minte.

— De fapt, continuă Biglow, am şi eu un pic de cancer.

— Îmi pare rău să aud una ca asta.

— Burtica, ştiţi?

— Rău? întrebă Grace.

Biglow ridică din umeri, ca şi cum ar fi fost ceva lipsit de importanţă. Dar în ochi i se citea teama.

Jimmy dădu înţelept din cap şi trase încă o duşcă.

— Nu'ş cine o să aibă grijă de mine când se duce el, se smiorcăi către Grace. Îmi trebuie protecţie.

Grace îi răspunse printr-o ridicare uşoară a sprâncenelor, apoi luă paharul de cola adus de chelneriţă şi trase o înghiţitură.

— Tu şi Ronnie Wilson aţi fost amici, nu-i aşa, Terry?

— Da, am fost cândva, da.

— Înainte să intri la puşcărie?

— Da, înainte de atunci. Am încălţat-o eu în locul lui, ştiţi?

Îşi puse nişte zahăr în ceai şi amestecă, melancolic. Am încălţat-o şi tot restu'.

— I-ai cunoscut nevasta?

— Da, pe amândouă nevestele.

— *Amândouă?* întrebă Grace surprins.

— Da. Joanna şi după aia, Lorraine.

— Când s-a recăsătorit?

Terry se scărpină la ceafă.

— Păi, asta a fost la câţiva ani după ce l-a părăsit Joanna. Era tare arătoasă, Joanna asta, bună bucăţică! Dar nu prea mi-a plăcut. Cu ochii numai după aur era. S-a ţinut de Ronnie, că lui îi plăcea să se dea mare, dar nu şi-a dat seama că nu avea mulţi bani. Se bătu uşor pe nas. Nu era bun afacerist, Ronnie. Mereu se lăuda, mereu avea scheme mari. Dar nu avea – cum se spune – *nas*, harul lui Midas. Aşa că, atunci când Joanna a priceput asta, şi-a luat tălpăşiţa.

— Încotro?

— Los Angeles. Mama ei a murit şi ea a moştenit ceva de la casă. Ronnie s-a trezit într-o dimineaţă că plecase. A lăsat doar un bilet. Dusă să-ncerce să dea lovitura ca actriţă.

Le fu adusă mâncarea. Terry îşi înmuie cartofii prăjiţi în oţet, apoi vărsă jumătate din conţinutul solniţei peste ei. Grace îşi turnă nişte sos picant în farfurie, apoi luă recipientul cu ketchup, în formă de roşie.

— Cu cine a păstrat legătura, după ce a plecat la Los Angeles?

Biglow ridică din umeri şi străpunse un cartof cu furculiţa.

— Cu nimeni, cred. Nu era nimeni de pe aici care să o placă. Nici unul dintre noi. A' bătrână a mea nu a putut să şi-o apropie. Şi ea nu avea nici un interes să se împrietenească cu noi.

— Era de pe aici?

— Nu, din Londra. Cred că a întâlnit-o într-un local cu dans în poală.

Un alt cartof împărtăşi aceeaşi soartă.

— Dar a doua nevastă?

— Lorraine. Ea era ca lumea. Şi arăta bine. I-a luat ceva până să se însoare cu ea – a trebuit să aştepte doi ani, cred, să termine divorţul cu Joanna, din cauza plecării ei.

Foarte dificil să faci pe cineva care putrezeşte într-un canal să semneze hârtiile de divorţ, se gândi Grace.

— Unde o pot găsi pe Lorraine?

Biglow îi aruncă o privire ciudată.

— Io chiar am nevoie să aibă cineva grijă de mine, domnu' Grace, se smiorcăi Jimmy iarăşi.

Biglow se răsuci spre prietenul lui şi arătă cu degetul spre propria-i faţă.

— Vezi buzele mişcând? Înseamnă că eu încă vorbesc, aşa că las-o mai moale. Se întoarse spre Grace. Lorraine. Da, păi, dacă vreţi să o găsiţi, va trebui să vă faceţi rost de o barcă şi un

costum de scufundări. S-a terminat de una singură. A sărit peste bord de pe feribotul Newhaven-Dieppe, într-o noapte.

Grace îşi pierdu deodată orice interes pentru mâncare.

— Spune-mi mai multe.

— Era deprimată, într-o stare cumplită, după ce a murit Ronnie. A lăsat-o într-o încurcătură pe cinste, financiar. Compania de creditare a luat casa, iar cei de la fisc au luat aproape tot restul, în afară de câteva timbre.

— Timbre?

— Da, era chestia lui Ronnie. Făcea schimb tot timpul. Mi-a spus odată că le preferă banilor, că-s mai portabile.

Grace se gândi o clipă.

— Cred că am citit pe undeva că familiile victimelor de la 11 septembrie au primit compensaţii băneşti foarte mari. Ea nu a primit?

— N-a spus niciodată nimic despre asta. A devenit retrasă, ştiţi, ţinea doar distanţa. De parcă s-ar fi retras într-o carapace. Când i-au luat totul, s-a mutat într-un apartament mic, cu chirie, pe Montpelier Road.

— Când a murit?

El se gândi un moment.

— Da. Era noiembrie – 11 septembrie s-a întâmplat în 2001, aşa că asta trebuie să fi fost noiembrie 2002. Se apropia Crăciunul. Ştiţi ce vreau să zic? Moment dificil, Crăciunul, pentru unii oameni. A sărit peste bord de pe feribot.

— S-a găsit cadavrul?

— N-am ’abar.

Grace îşi făcu câteva însemnări, în timp ce Biglow mânca. Luă şi el câte ceva din propria-i farfurie, gândindu-se la cu totul altceva. *O nevastă pleacă în America şi sfârşeşte într-un canal de drenare din Brighton. A doua sare de pe feribotul care traversează Canalul.* O mulţime de întrebări i se învârtejeau acum în minte.

— Au avut copii?

— Ultima oară când l-am văzut pe Ronnie zicea că-ncerca. Da’ aveau probleme cu fertilitatea.

Grace se mai gândi puţin.

— În afara ta, care erau prietenii cei mai apropiaţi ai lui Ronnie?

— Noi n-am fost atât de apropiaţi. Eram prieteni, da’ nu apropiaţi. Era bătrânul Donald Hatcook – Ronnie era la el, se pare, în birou, pe 11 septembrie. Sus, într-unul dintre ele,

turnurile de la World Trade Center. Donald dăduse lovitura, bietu' de el, ticălosul. Se gândi un moment şi adăugă: Şi Chad Skeggs. Dar el a emigrat, da, s-a dus în Australia.

— Chad Skeggs?

— Da.

Grace recunoscu numele; omul avusese probleme cu ani în urmă, dar nu-şi putea aduce aminte despre ce anume fusese vorba.

— Vedeţi, s-au dus cu toţii. Cre' c-ar mai fi familia Klinger, aici. Da, Steve şi Sue Klinger, îi ştiţi? Stau pe Tongdean.

Grace dădu din cap. Klinger-ii aveau o casă care sărea imediat în ochi, pe Tongdean Avenue. Stephen fusese, eufemistic vorbind, *o persoană interesantă pentru poliţie* de când Grace intrase în rândurile forţelor. Mulţi erau convinşi că Klinger, care pornise în viaţă ca negustor de maşini, nu-şi făcuse banii pe căi legale şi că barurile lui, cluburile de noapte, cafenelele, blocurile de închiriat pentru studenţi şi afacerile lui cu împrumuturi erau faţada pentru spălarea banilor proveniţi din adevărata lui afacere: drogurile. Dar cel puţin până acum, dacă era într-adevăr un magnat al drogurilor, îşi controlase foarte bine afacerea, asigurându-se ca nici un fir să nu poată duce până la el.

— El şi cu Ronnie au pornit-o împreună, continuă Biglow. Apoi au intrat în belele cu nişte maşini aranjate. Nu-mi aduc aminte ce s-a întâmplat exact. Afacerea a dispărut peste noapte – garajul a ars din temelii, cu toate documentele. Destul de convenabil. Niciodată n-au fost aduse nici un fel de acuzaţii.

Grace adăugă numele lui Steve şi Sue Klinger la lista celor care aveau să fie intervievaţi de membrii echipei lui. Apoi tăie un colţ de pâine prăjită şi-l înmuie într-un ou.

— Terry, spuse Grace, ce părere aveai tu despre Ronnie?

— Cum adică, domnule Grace?

— Ce fel de tip a fost?

— Psihopatu' naibii, sări Jimmy pe neaşteptate.

— Pliscu'! se răsti Biglow la el. Ronnie n-a fost deloc un psihopat. Dar îi sărea uşor ţandăra, de asta vă asigur.

— A fost psihopatu' naibii, insistă Jimmy.

Biglow îi zâmbi lui Grace.

— Era puţin bolnav la cap uneori, ştiţi, un fel de cel mai mare duşman al lui însuşi. Era furios pe lume că el nu reuşea, nu ca unii dintre prietenii lui – ştiţi ce vreau să zic?

Ca tine? se întrebă Grace.

— Cred că da.

— Ştiţi ce a zis o dată tatăl meu despre el?

Grace, mestecând o bucată de cârnat gras, scutură din cap.

— A zis că Ronnie era tipul de om care putea să intre după tine pe uşile rotative şi să iasă înaintea ta, fără să fi plătit, chicoti Biglow. Daa, ăsta era Ronnie al nostru, da. Dumnezeu să-i binecuvânteze sufletul.

66

12 septembrie 2001

Ronnie se simţea mult mai bine acum, când avea iarăşi bani în buzunar. Mai exact, în buzunarul din stânga al hainei de la costum. *Bani în mână*, îi plăcea să spună. Şi-şi ţinu mâna stângă acolo înăuntru, strângând teancul îndoit de bancnote noi-nouţe de o sută de dolari, fără să îi dea drumul nici măcar o dată, tot drumul înapoi cu trenul L, din centrul Manhattanului până la staţia Brighton Beach, unde coborî.

Tot fără să-şi scoată mâna din buzunar, parcurse mica distanţă până la Mail Box City şi puse deoparte cinci mii şase sute din dolarii din teanc, la loc sigur, în seif. Apoi o luă iarăşi în lungul străzii până ce dădu de un magazin de îmbrăcăminte, de unde-şi cumpără două tricouri albe, o pereche de ciorapi şi una de chiloţi de schimb, o pereche de blugi şi o canadiană uşoară din piele, cu buzunare aplicate şi manşete din lână. Puţin mai încolo, intră într-un magazin de suvenire şi-şi cumpără o şapcă neagră de baseball care avea brodate pe ea cuvintele BRIGHTON BEACH. Apoi găsi un magazin de echipament sportiv, de unde îşi cumpără o pereche de pantofi de tenis ieftini.

Se opri la o tonetă ca să ia un sandvici cu carne de vită marinată, cu un castravete murat de mărimea unui pepenaş, şi o cutie de cola pentru masa de prânz. După care se întoarse la camera lui închiriată. Dădu drumul la televizor şi se schimbă, punându-şi hainele vechi într-una dintre pungile în care fuseseră împachetate cele noi.

Îşi mâncă sandviciul uitându-se la televizor. Nu erau multe ştirile pe care nu le văzuse deja, doar reluări, imagini cu George Bush vorbind despre declanşarea războiului împotriva terorismului şi declaraţii ale altor şefi de stat de pe glob. Apoi imagini ale unor oameni veseli în Pakistan, sărind în sus pe

stradă, râzând, prezentând cu mândrie lozinci grosolane, antiamericane.

Ronnie se simţea de fapt destul de mulţumit de sine. Oboseala i se dusese şi era într-o dispoziţie bună. Făcuse ceva eroic: intrase în zona de război şi ieşise teafăr. Era într-o pasă bună!

Îşi termină masa, apoi apucă punga de plastic în care erau hainele vechi şi ieşi pe uşă. Merse puţin în josul străzii şi o înghesui într-o cutie de gunoi puturoasă, care era deja aproape plină cu mâncare stricată. Apoi, cu pas vioi, o luă către barul Moscow.

Era la fel de gol ca ieri, dar se bucură să vadă că noul lui prieten, Boris, stătea pe ceea ce părea a fi acelaşi scaun de bar pe care stătuse ieri, cu ţigara în mână, cu telefonul mobil presat de ureche şi o sticlă pe jumătate plină de vodcă în faţă. Singurul lucru care era diferit era tricoul de pe el, care astăzi era roz şi avea inscripţionat, cu litere aurii, *Genesis World Tour*.

Acelaşi crevete de barman era acolo, ştergând paharele cu o cârpă. Luă act de prezenţa lui Ronnie cu o înclinare din cap în semn de recunoaştere.

— Eşti înapoi, spuse în engleza lui stricată. M-am gândit că poate dus să ajuţi, zise. Arătă spre ecranul televizorului. Le trebuinţă voluntari, spuse. Le trebuinţă oameni să ajute la dezgropat cadavre. M-am gândit că poate tu dus să faci asta.

— Poate, spuse Ronnie. Poate o să fac asta.

Se trase la bar lângă prietenul lui şi îl aşteptă să-şi termine convorbirea, care suna ca un fel de acord de afaceri, apoi îl bătu pe spate.

— Hei, Boris, cum o duci?

Ronnie primi înapoi o izbitură puternică, pe care o recepţionă temându-se să nu-i fi dislocat ceva în el.

— Prietenul meu! Ce faci? Ai găsit locul aseară? A fost OK?

— A fost bun.

Ronnie se aplecă şi scărpină unele din urmele roşii de muşcături de pe gleznă, care îi provocau o mâncărime cumplită.

— Excepţional. Mulţumesc.

— Pentru prietenul meu din Canada, nimic nu este prea mare bătaie de cap.

Fără nici un îndemn, barmanul apăru cu un păhărel pentru tărie, iar Boris îl umplu imediat până la buză.

Ţinându-l delicat cu arătătorul şi degetul mare, Ronnie îl ridică până la nivelul buzelor.

— *Carpe diem!* spuse el.

Vodca îi alunecă bine pe gâtlej. Avea o aromă de lămâie pe care el o găsi imediat irezistibilă. Al doilea pahar se duse la vale şi mai bine.

Rusul flutură o mână mustrătoare prin faţa ochilor lui Ronnie, apoi ridică paharul şi-şi privi amicul în ochi, cu un zâmbet care-i scotea la iveală molozul din gură.

— Ţii minte ieri, ce îţi spun, prietenul meu?

— Ce anume?

— Când toastezi în Rusia, bei tot pahar. Până la fund. Aşa!

Boris goli paharul.

Două ore mai târziu, după ce schimbaseră povestiri din ce în ce mai teribile despre trecutul lor, Ronnie se clătina, abia mai ţinându-se pe scaunul de la bar. Se părea că Boris era implicat într-o serie de activităţi dubioase, printre care se numărau importurile de parfumuri şi apă de colonie contrafăcute, procurarea de permise de rezidenţă pentru imigranţii ruşi şi… proxenet pentru prostituatele rusoaice care voiau să lucreze în America. El nu era peşte, îl asigură pe Ronnie. Nu, nu, absolut, sută la sută, nu peşte.

Apoi, pe neaşteptate, îşi puse mâna pe umărul lui şi-i spuse:

— Ştiu, prietene, că eşti la necaz. Te ajut eu! Nu există nimic cu care să nu te pot ajuta!

Ronnie văzu cu groază că Boris umplea iarăşi paharele. Ecranul televizorului îşi pierdea din claritate, apoi redevenea vizibil. Se putea încrede în tipul ăsta? Va trebui să aibă încredere în cineva şi, cel puţin pentru creierul lui tulbure în acest moment, Boris nu părea a fi un tip care să se împiedice în chestiuni de moralitate.

— De fapt, spuse el, mai am nevoie de o favoare.

Rusul nu-şi luă ochii de la ecranul televizorului, unde acum vorbea primarul Giuliani.

— Pentru prietenul meu canadian, orice favoare. Ce pot să fac?

Ronnie îşi scoase şapca de baseball şi se trase mai aproape, coborându-şi vocea.

— Ştii pe cineva care poate face rost de un nou paşaport – şi de o viză?

Rusul îi aruncă o privire cruntă.

— Tu ce crezi că este locul ăsta? Ambasadă? Ăsta e doar un bar, omule. OK?

Ronnie fu şocat de vehemenţa lui, dar imediat rusul îi zâmbi larg.

— Paşaport şi viză. Sigur. Nu-ţi face griji. Orice vrei, aranjez pentru tine. Vrei paşaport, viză, nici o problemă. Am un prieten care poate să aranjeze asta. Poate să-ţi aranjeze orice. Dacă ai bani.

— Cât de mulţi?

— Depinde de cât de dificilă e viza. Îţi dau numele lui. Eu, eu nu vreau nimic, OK?

— Eşti foarte amabil.

Rusul ridică paharul:

— *Carpe diem!*

— *Carpe diem!* răspunse Ronnie.

Restul după-amiezii se pierdu complet în ceaţă.

69

Octombrie 2007

Abby privea, fără să simtă nimic, prin parbrizul Fordului Focus gri, închiriat. Nu crezuse că era posibil ca acest coşmar să se prelungească, dar exact asta se întâmplase.

Deasupra lor era o întindere mare de cer albastru. Rulau pe A27, care ocolea Brightonul, cu Patcham pe dreapta şi cu dealurile domoale ce coborau spre câmp deschis, în stânga. Liberă, se gândea ea, dar tot prizonieră, cu toate că legăturile îi fuseseră îndepărtate şi acum era în blugi, pulover, o jachetă moale şi adidaşi. Iarba arăta sănătoasă şi verde după ploaia din ultima vreme şi, dacă n-ar fi fost bâzâitul ventilatorului de la instalaţia de încălzire a maşinii, care sufla înăuntru un binevenit aer cald, ar fi putut să fie vară, cu cerul ăla. Dar în adâncul inimii ei era cea mai cruntă iarnă.

Ca să fi obţinut înregistrarea aia, se gândea ea, trebuia să fi interceptat telefonul mamei ei.

Aşezat lângă ea, Ricky conducea într-o linişte ameninţătoare, atent să nu depăşească viteza legală, pentru a nu risca să fie oprit. De două luni îndelungate, simţea cum fierbe în el mânia. Urma drumul lateral. Semnalizează. Mai fusese o dată aici, de dimineaţă, şi ştia drumul. Ea ascultă ticăitul neîntrerupt al semnalizatorului şi se uită la lumina ce clipea pe bord.

Acum, după ce băuse nişte apă şi mâncase o bucată de pâine şi o banană, se simţea mult mai bine şi putea gândi mai limpede,

deşi era bolnavă de frică pentru mama ei – şi pentru ea însăşi. Cum o găsise Ricky pe mama ei? Probabil că în acelaşi fel în care o găsise pe ea, oricare va fi fost acela. Îşi forţa creierul, încercând să-şi aducă aminte dacă lăsase indicii în Melbourne. Cum reuşise el să-i obţină adresa? Nu prea greu, presupuse. Îi ştia numele de familie şi probabil că-i spusese cândva că mama ei, văduvă, locuia acum în Eastbourne. Câţi Dawson-i erau oare în cartea de telefon din Eastbourne? Probabil că nu prea mulţi. Cu siguranţă nu, pentru un om hotărât.

El nu răspundea la nici o întrebare.

Mama ei era o femeie lipsită de apărare. Bolnavă de scleroză multiplă, aproape paralizată, se mai putea mişca încă, dar probabil nu pentru multă vreme. Şi cu toate că era independentă, nu avea forţă fizică. Deşi chiar şi un copil avea mai multă putere decât ea, ceea ce o făcea extrem de vulnerabilă în faţa oricărui intrus, refuza categoric să poarte un buton de panică. Abby ştia că o mai vizita uneori o vecină şi avea o prietenă cu care mergea să joace bingo sâmbătă seara, dar în afară de asta, era singură.

Acum Ricky îi avea adresa şi, ştiind cât era de sadic, asta o speria mai mult decât orice. Presimţea că el nu avea să se mulţumească doar să primească totul înapoi; va voi să-i facă rău şi ei, şi mamei ei. Ştia în mod cert, din discuţia pe care o avuseseră în Australia, când ea i se destăinuise încercând să-i câştige încrederea, cât de mult o iubea pe mama ei şi cât de vinovată se simţea pentru a o fi abandonat, mutându-se în cealaltă parte a lumii, tocmai când ea avea cea mai mare nevoie de Abby. Lui Ricky i-ar face *plăcere* să-i facă rău mamei ei pentru a o răni pe ea.

Se apropiau de un mic sens giratoriu. El o luă pe al doilea drum la dreapta şi începură să coboare. Pe dreapta lor se deschidea o perspectivă care se întindea pe câţiva kilometri, peste câmpuri şi case izolate. La stânga era proprietatea industrială Hollingburry, un grup răsfirat de supermarketuri, fabrici şi depozite din anii cincizeci, transformate în birouri şi unităţi industriale moderne. Una dintre clădiri, parţial mascată de un supermarket ASDA, adăpostea sediul central al Departamentului de Investigaţii Criminale Sussex, dar Abby nu ştia asta. Chiar dacă ar fi ştiut, nu putea risca să intre acolo. Indiferent ce făcuse Ricky pentru a-şi obţine banii, ea era o hoaţă. Îi furase foarte mulţi bani şi, dacă persoana păgubită era un criminal, asta nu era o circumstanţă atenuantă.

În plus, dacă se turnau unul pe celălalt, pierdeau amândoi totul. Se afla într-o situaţie fără ieşire pentru moment. Dar ştia la fel de bine că, dacă-i dădea înapoi ce voia el, Ricky nu mai avea nici un motiv să o ţină în viaţă. Şi avea o mulţime de motive ca să o omoare.

Abby văzu o clădire masivă a BRITISH BOOKSHOPS, apoi clădirea Argus, o firmă Matalan, după care trecură pe lângă un show-room Renault. Aproape ratând curba, Ricky înjură, frână brusc şi trase de volan, făcând cauciucurile să scrâşnească. O luă prea repede în josul unei pante abrupte, apoi trebui să oprească maşina la câţiva centimetri de un Volvo de mărimea unui camion, cu o femeie micuţă la volan, care ieşise din parcarea unui şir de magazine.

— Dobitoaca naibii, îi strigă el pronunţând clar, astfel încât ea să poată să-i citească pe buze, iar femeia îi răspunse lovindu-şi tâmpla.

Pentru un moment, Abby se gândi – speră – că el avea să se dea jos din maşină şi să înceapă un scandal.

Dar Volvo-ul ţâşni înainte, îndepărtându-se, şi ei continuară să coboare panta, apoi trecură de parcare şi ocoliră prin spatele unui depozit. În cele din urmă pătrunseră, printr-o intrare cu porţi masive din oţel şi semne mari pe fiecare stâlp, avertizând despre existenţa supravegherii prin camere cu circuit închis, într-o curte unde erau parcate mai multe maşini blindate pentru transport de valori şi nişte camioane. Toate aveau acelaşi aspect distinctiv, vopsea neagră şi scris auriu, cu o emblemă formată dintr-un scut legat cu un lanţ şi numele SOUTHERN DEPOSIT SECURITY.

Apoi se îndreptară spre o clădire modernă, cu un singur nivel, cu ferestre micuţe, ca nişte fante, care îi dădeau un aspect de fortăreaţă. Ceea ce, de fapt, şi era.

Ricky parcă pe un loc pe care scria VIZITATORI şi opri motorul. Apoi se întoarse spre Abby.

— Încearcă să faci pe deşteapta şi mama ta e moartă. Înţelegi?

Ea rosti încet un „Da“ îngrozit.

Şi în tot acest timp, se gândea. Încercând să vadă cum avea să joace. Încercând să vizualizeze următoarele câteva minute. Străduindu-se să analizeze situaţia, să-şi accentueze propriile ei părţi tari.

Câtă vreme se afla în posesia a ceea ce îi trebuia lui, el avea să fie nevoit să negocieze. Ameninţările nu aveau nici o

importanţă, ăsta era adevărul adevărat. Asta o ţinuse în viaţă şi întreagă până acum, fără nici o îndoială. Cu puţin noroc, era ceea ce avea să o ţină în viaţă pe mama ei. Sau cel puţin aşa spera.

Avea un plan, dar nu-l analizase atent şi toate începură să i se amestece în cap în momentul când coborî din maşină. Se transformă dintr-odată într-o gelatină, o pungă de nervi tremurători şi trebui să se sprijine o clipă de capota maşinii, aproape sigură că avea să verse.

După vreo două minute, când se simţi ceva mai bine, Ricky o luă de braţ şi se îndreptară spre intrare, ca orice cuplu care venea să facă un depozit sau o retragere sau doar să verifice averea familiei. Dar aruncându-i o privire îngheţată, piezişă, Abby simţi repulsie, întrebându-se cum de se putuse coborî într-atât încât să facă tot ce făcuse cu el.

Apăsă butonul interfonului de acces aflat sub două camere TV de supraveghere şi-şi dădu numele. După câteva clipe, uşa ţăcăni deschizându-se şi ei intrară, trecând prin două rânduri de uşi de siguranţă, într-un hol auster care părea cioplit în granit.

Doi paznici în uniforme, solizi, serioşi, stăteau chiar în spatele uşilor, iar încă doi se aflau la ghişeul protejat de un scut din sticlă. Abby se duse şi i se adresă unuia dintre ei, vorbind prin fanta special amenajată, întrebându-se, brusc, dacă să încerce să-i semnaleze că se află într-o situaţie critică, dar după ce se gândi mai bine, renunţă.

— Katherine Jennings, spuse ea cu o voce tremurătoare. Vreau să-mi accesez cutia de valori.

El îi împinse un registru pe sub partea de jos a scutului.

— Vă rog să completaţi formularul. Intraţi amândoi?

— Da.

— Atunci trebuie să-l completaţi amândoi, vă rog.

Abby îşi trecu numele, data şi ora, apoi întoarse registrul spre Ricky, care o imită. După ce termină, el împinse registrul înapoi sub scut, iar omul de la pază le tastă numele la un terminal. Câteva momente mai târziu, le dădu pe ghişeu ecusoane pe care era tipărit numele lor, plastifiate şi cu cleme de prindere.

— Ştiţi ce aveţi de făcut? o întrebă el pe Abby.

Ea dădu din cap şi se îndreptă spre uşa de siguranţă din dreapta ghişeului. Apoi îşi apropie ochiul drept de scannerul biometric retinal şi apăsă pe butonul verde.

După câteva secunde se auzi ţăcănitul uşii. Ea împinse uşa

grea, o ţinu pentru Ricky şi trecură amândoi. În faţa lor era o scară din ciment. Ea o luă înainte pe trepte în jos, ascultând paşii lui Ricky, care o urma la mică distanţă. La capătul de jos al scărilor era o uşă masivă din oţel, cu un al doilea scanner biometric. Ea îşi apropie ochiul drept şi apăsă iarăşi pe butonul verde. Se auzi un clic ascuţit şi Abby deschise şi această uşă.

Pătrunseră într-o sală îngheţată, lungă şi îngustă. Avea cel puţin treizeci de metri lungime şi vreo şapte lăţime, fiind căptuşită de sus până jos, pe ambele părţi şi la capătul îndepărtat, cu cutii de valori din oţel, numerotate.

Cele din partea dreaptă aveau cincisprezece centimetri adâncime, cele de pe stânga şaizeci de centimetri adâncime, iar cele din spate, doi metri înălţime. Abby se întrebă iarăşi, cum făcuse şi ultima dată când fusese aici, ce anume se putea afla în ele şi ce comori, obţinute legal sau nu, puteau fi adăpostite în spatele fiecăreia dintre aceste uşi încuiate.

Cu cheia în mână, Ricky scană lacom numerele de pe cutii.

— Patru-doi-şase? întrebă el.

Ea arătă în jos, spre capătul îndepărtat, pe partea stângă, şi îl privi cum parcurge aproape în fugă ultimii metri.

Apoi Ricky strecură cheia subţire, plată, în deschizătura verticală şi încercă să o răsucească. Simţi cum butucul închizătorii bine unse se roteşte lin. Întoarse cheia o tură completă, ascultând cum se mişcă fiecare parte a angrenajului. Îi plăceau încuietorile, întotdeauna îi plăcuseră şi ştia cum funcţionau cele mai multe dintre ele. Trase de cheie, dar uşa nu se clinti. Îşi dădu seama că avea în interior un mecanism mult mai complex decât îşi imaginase el şi întoarse cheia încă o tură completă. Trase încă o dată.

Acum uşa grea din metal se deschise şi Ricky se uită înăuntru, plin de aşteptări. Spre surprinderea lui, cutia era goală.

Se răsuci pe călcâie, înjurând-o pe Abby în gura mare. Dar îşi dădu seama că înjura într-o încăpere goală.

70

Octombrie 2007

Abby alerga. Alergase aproape în fiecare dimineaţă în Melbourne şi, cu toate că în ultimele două luni nu prea se antrenase, era încă într-o formă acceptabilă. Alergă fără să se

uite înapoi, pe asfaltul din parcarea vizitatorilor de la Southern Deposit Security, pe lângă maşinile blindate şi camioanele parcate ceva mai încolo, ieşi din incinta împrejmuită şi o luă pe pantă în sus. Apoi, înainte de a face la dreapta printre tufişurile care delimitau parcarea de şirul de magazine, aruncă o privire peste umăr.

Ricky nu se vedea nicăieri.

O luă printre tufişuri fără să se mai uite pe unde calcă, apoi o ţâşni de-a latul aleilor pietonale ale parcării, către intrarea principală a unui magazin MFI, evitând în ultima clipă să fie călcată de un autobuz condus de o femeie cu un aer hăituit. Când ajunse la uşă, se opri şi se uită înapoi.

Nici urmă de Ricky.

Pătrunse în clădire, simţind imediat mirosul distinct, puternic, de mobilă nouă, şi o traversă în fugă, ocolind cumpărătorii, trecând pe lângă sălile de prezentare pentru mobilă de birou, mobilă de sufragerie, mobilă de dormitor. Se trezi aproape de partea din spate a magazinului, în secţiunea pentru băi. De jur împrejurul ei erau numai duşuri. La dreapta ei, unul foarte elegant, cu cabină.

Se uită înapoi, în lungul aleii. Ricky nu se zărea.

Inima îi bătea să-i sară din piept. Încă mai ţinea în mână ecusonul de vizitator cu numele ei, de la Southern Deposit Security. Ricky nu-i îngăduise să-şi ia cu ea poşeta când părăsiseră apartamentul, dar reuşise să-şi ia telefonul mobil, ascunzându-l sub tricou, între sâni, împreună cu nişte bani şi un card, ca şi o cheie de la apartamentul mamei ei. Închisese aparatul, pentru a elimina eventualitatea, de unu la un miliard, de a o suna cineva. Acum îl scoase şi îl deschise, formând numărul mamei ei.

Nici un răspuns. O rugase de luni de zile să-şi instaleze o căsuţă poştală, dar ea tot nu făcuse nimic în sensul ăsta. După ce soneria de apel se auzi de mai multe ori, tonul reveni. Abby încercă din nou.

Într-una dintre cabinele de duş era o banchetă mobilă, o placă lipită acum de perete. Intră în cabină, coborî placa şi se aşeză pe ea lipindu-şi telefonul de ureche şi ascultând soneria la care nu răspundea nimeni. Şi gândindu-se. Frământându-şi mintea.

Era într-o stare de panică totală.

Toate tacticile ei de tragere de timp se epuizaseră. Nu se gândise foarte bine la asta. În acest moment, nu era capabilă să

ducă nici o idee până la capăt. Nu putea decât să treacă pe pilot automat, făcând faţă, pe rând, fiecărui minut.

Ricky o ameninţase că îi va face rău mamei ei. O femeie bolnavă, bătrână. Puterea ei de negociere stătea în faptul că se afla încă în posesia valorilor pe care Ricky şi le dorea cu disperare. Trebuia să-şi spună întruna că toate alunele erau la ea.

Ricky putea să urle cât voia.

Eu am tot ce vrea el.

Numai că…

Îşi îngropă faţa în palme. Nu avea de a face cu un om normal. Ricky se comporta mai degrabă ca o maşină. Glasul îi făcu să-i sară inima din loc.

— Vă simţiţi bine? Pot să vă ajut cu ceva, doamnă?

Un vânzător tânăr, la costum şi cravată, cu un ecuson la rever pe care scria Jason, băgase capul în cabina de duş. Îşi ridică privirile spre el.

— Ăă… ăă…

Tânărul avea o faţă amabilă şi ea simţi deodată că-i vine să plângă. Gândind rapid, dând formă unui alt plan, Abby şopti:

— Nu mă simt prea bine. Poate cineva să-mi cheme un taxi?

— Da, sigur. Tânărul se uită la ea îngrijorat. N-aţi prefera o ambulanţă?

Ea scutură din cap.

— Nu, un taxi, mulţumesc. O să-mi revin când o să ajung acasă. Trebuie doar să mă întind puţin.

— Avem un spaţiu de odihnă pentru personal, spuse el cu vocea plină de simpatie. Vreţi să mergeţi să aşteptaţi acolo?

— Da, mulţumesc. Mulţumesc foarte mult.

Aruncându-şi privirile în jur, îngrijorată ca nu cumva să apară Ricky, îl urmă pe tânăr printr-o uşă laterală, într-o mică sală de mese, unde, lângă unul dintre pereţi, erau câteva scaune cu o măsuţă joasă în faţa lor, un ceainic şi o cafetieră, un frigider mic şi o cutie metalică de biscuiţi.

— Vreţi ceva? întrebă el. Nişte apă?

— Apă, spuse ea, dând din cap.

— Sun după un taxi, apoi vă aduc nişte apă.

— Aveţi vreo uşă laterală unde ar putea veni maşina? Nu… nu sunt sigură că pot să mai ajung până la intrarea principală.

El arătă spre o uşă pe care ea nu o observase şi care avea deasupra un semn luminos, IEŞIRE.

— Intrarea personalului, spuse el. Am să-i spun să vină aici.

— Eşti foarte drăguţ.

Zece minute mai târziu, Jason veni să-i spună că taxiul era afară. Ea mai luă o înghiţitură de apă şi apoi, jucând rolul doamnei care nu se simţea bine, ieşi încet pe uşă şi se urcă pe bancheta din spate a unui taxi Streamline, vopsit în alb şi turcoaz, mulţumindu-i încă o dată tânărului vânzător pentru amabilitate.

Şoferul, un bărbat în vârstă cu o claie de păr alb, închise uşa.

Ea îi dădu adresa apartamentului mamei ei din Eastbourne înainte de a se lăsa cât mai jos pe banchetă, astfel încât să poată vedea puţin afară, fără a fi însă văzută, şi îşi trase jacheta peste cap.

— Vreţi să dau încălzirea mai tare? întrebă şoferul.

— Mi-e bine, mulţumesc.

Abby se uită atent după Ricky sau după Fordul închiriat, până când taxiul ieşi din parcarea magazinului. Nici urmă de el. Apoi, în capătul pantei, când ajunseră la intersecţia cu drumul principal, văzu maşina. Uşa şoferului era deschisă şi Ricky stătea lângă ea, uitându-se în jur. Faţa lui, sub şapca de baseball, era o mască a furiei.

Abby se lăsă în jos, sub nivelul geamului, şi-şi acoperi complet capul cu jacheta. Apoi aşteptă până când simţi că taxiul se depărtase, făcând la dreapta în sus pe pantă, înainte de a se ridica suficient ca să poată vedea pe geamul din spate. Ricky se uita în altă parte, cercetând parcarea.

— Te rog, mergi cât de repede poţi, spuse ea. Am să-ţi dau un bacşiş frumos.

— Mă străduiesc, răspunse şoferul.

Abby auzi muzică clasică, la radio. Ceva ce recunoştea: Verdi, *Corul sclavilor evrei.* În mod ironic, asta era una dintre preferatele mamei ei. Curioasă coincidenţă. Sau era un semn?

Credea în semne, întotdeauna crezuse. Nu urmase niciodată convingerile religioase ale părinţilor ei, dar era superstiţioasă. Cât de ciudat era că piesa asta era difuzată chiar în acest moment!

— Frumoasă muzică, spuse ea.

— Pot să dau mai încet.

— Nu, te rog, dă mai tare.

Şoferul îi făcu pe plac.

Ea formă iarăşi numărul mamei ei. Când începu să sune, auzi bip-ul insistent al unui apel către ea. Care nu putea fi decât de

la unul din doi oameni. Pe ecran apărură cuvintele *Număr privat.*

Ezită. Încercă să gândească limpede. Era posibil să fie mama ei? Puţin probabil, dar…

Continuă să ezite. Apoi răspunse.

— OK, căţea, foarte amuzant! Unde eşti?

Închise. Tremura. Avu iarăşi senzaţia de vomă. Telefonul sună din nou. Acelaşi *Număr privat.* 11 respinse. Şi încă o dată. Apoi îşi dădu seama că putea acţiona mult mai inteligent şi aşteptă să sune iarăşi.

Dar telefonul rămase mut.

71

12 septembrie 2001

Nimic din viaţa lui de până atunci nu-l pregătise pe Ronnie pentru dezastrul care i se înfăţişa în timp ce parcurgea drumul de la staţia de metrou către zona din vecinătatea World Trade Center. Îşi făcuse o idee despre cum ar putea fi, din ceea ce văzuse marţi cu propriii lui ochi şi după aceea la televizor, dar experienţa de acum îl zgudui profund.

Era puţin după prânz. Mahmureala de după beţia cu Boris, de ieri, era accentuată de mirosul de praf din aer. Era aceeaşi duhoare puturoasă în care se trezea de două zile în Brooklyn, dar mult mai puternică aici. O coloană care abia se mişca, de salvări şi maşini militare, înainta în lungul străzii. O sirenă se văita în depărtare şi era o cacofonie permanentă de zgomot de motoare şi de elice de elicoptere care zburau la mică înălţime deasupra zgârie-norilor de pe ambele părţi ale străzii.

Măcar timpul pe care-l investise în noul lui prieten nu fusese în van. Într-adevăr, începuse să vadă în el pe Meşterul Bun-la-Toate local. Falsificatorul pe care i-l recomandase Boris locuia la numai zece minute de camera pe care o închiriase. Ronnie se aşteptase să intre într-o hrubă de pe vreo străduţă dosnică şi murdară şi să găsească un bătrân şubred, cu o lupă înfiptă sub arcadă şi degetele pătate de tuş. În loc de toate astea, intră într-un birou elegant, fără nimic strident, dintr-o clădire cu două niveluri modernizată, întâlni un rus chipeş îmbrăcat într-un costum scump, foarte plăcut, de nu mai mult de treizeci de ani, care ar fi putut trece drept bancher sau avocat.

Pentru cinci mii de dolari, cincizeci la sută în avans, pe care

Ronnie deja îl plătise, el avea să îi furnizeze paşaportul şi viza de care avea nevoie. Ceea ce îl lăsa pe Ronnie cu aproximativ trei mii de dolari. Suficient ca să reziste un timp, dacă era cumpătat. Spera ca piaţa timbrelor să îşi revină curând, cu toate că bursele din întreaga lume erau şi astăzi tot în cădere liberă, potrivit ziarelor de dimineaţă.

Dar toate astea erau nimicuri pe lângă bogăţiile care îl aşteptau dacă îi reuşea planul.

Chiar în faţa lui era o barieră de-a latul drumului, ridicată pentru a lăsa să treacă convoiul de vehicule. Era păzită de doi soldaţi tineri, întorşi cu faţa spre el. Purtau combinezoane de camuflaj prăfuite şi căşti militare şi strângeau la piept arme automate, cu o atitudine agresivă, ca şi cum ar fi fost decişi să găsească o ţintă în care să tragă, în nou declanşatul război împotriva terorismului.

O mulţime de oameni care păreau a fi turişti, printre care şi un grup de adolescenţi japonezi, stăteau şi se uitau, fotografiind practic orice – vitrinele prăfuite ale magazinelor, foile de hârtie şi fulgii de cenuşă de pe străzi, în care, pe alocuri, piciorul se afunda până la gleznă. Părea a fi chiar mai mult praf decât marţi, dar fantomele erau mai puţin gri. Aduceau mai mult a oameni. Oameni în stare de şoc.

O femeie de vreo treizeci de ani, cu părul încâlcit, care purta un halat şi şlapi şi plângea, intra şi ieşea din mulţime ţinând în mână fotografia unui bărbat înalt, frumos, în cămaşă şi cravată, fără să spună nimic, uitându-se doar la fiecare persoană în parte, implorându-l pe vreunul dintre ei să încline brusc din cap în semn de recunoaştere. *Da, îl ţin minte pe tipul ăsta, l-am văzut, era bine, a luat-o într-acolo…*

Chiar înainte să ajungă la soldaţi, văzu un panou pe care erau lipite zeci de fotografii. Majoritatea prezentau chipuri în prim-plan, câteva dintre ele având ca fundal culorile drapelului american. Erau celofanate, ca să fie protejate de ploaie, şi toate purtau câte un nume şi mesaje scrise de mână, cel care se repeta mai des fiind: AŢI VĂZUT-O PE ACEASTĂ PERSOANĂ?

— Îmi pare rău, domnule, nu puteţi trece mai departe.

Vocea era politicoasă, dar fermă.

— Am venit să lucrez pe morman, spuse Ronnie cu un accent american prefăcut. Am auzit că au nevoie de voluntari.

Se uită la soldaţi întrebător, aruncând priviri prudente spre armele lor. Apoi, cu o voce gâtuită, spuse:

— Am familie – în Turnul Sudic, marţi.

— Tu şi foarte mulţi locuitori ai New Yorkului, prietene.

Îi zâmbi lui Ronnie, un zâmbet neajutorat, care voia să spună „suntem cu toţii împreună în rahatul ăsta“. Un excavator, urmat de un buldozer, trecu duduind pe sub bariera ridicată.

Celălalt soldat arătă cu degetul în josul străzii.

— Fă la stânga, pe prima la stânga, şi ai să vezi nişte corturi. Or să te echipeze ei, şi or să-ţi spună ce ai de făcut. Mult noroc.

— Da, spuse Ronnie. Mult noroc şi vouă.

Se aplecă, trecu pe sub barieră şi după numai câţiva paşi întreaga privelişte a zonei devastate începu să se deschidă înaintea lui. Îi aducea aminte de pozele pe care le văzuse cândva cu Hiroshima după lansarea bombei atomice.

Făcu la stânga, nesigur pe el, şi parcurse o mică distanţă în lungul străzii. Apoi, în faţă îi apăru deodată Hudsonul şi chiar pe malul râului văzu o tabără improvizată, de corturi şi copertine, la marginea unei zone imense pline de moloz şi dărâmături.

Trecu pe lângă un SUV răsturnat. O scurtă de pompier sfâşiată zăcea lângă el, benzi galbene pe o uniformă cenuşie, acoperită de praf. O mânecă fusese smulsă şi zăcea ceva mai încolo. Un pompier într-un tricou albastru, prăfuit, aşezat pe o grămăjoară de moloz, îşi sprijinea capul cu o mână, iar în cealaltă ţinea o sticlă cu apă, arătând ca şi cum nu mai putea îndura.

În scurtele momente în care zona nu era survolată de elicoptere, Ronnie auzea noi sunete: duduit de echipamente de ridicat, tânguirea aparatelor de tăiat metal, maşini de găurit, buldozere şi cacofonia intermitentă a diverselor sonerii şi semnale ale telefoanelor mobile. Văzu un şir de oameni, mulţi în uniforme, cu pălării rigide, pătrunzând în aglomerarea de corturi. Alţii stăteau la rând în faţa tonetelor improvizate pe capre de lemn sau metal. Şi aici erau mirosuri noi, de pui la rotisor şi burgeri.

Într-o clipă, se trezi la rând, trecând pe lângă o tonetă de la care cineva îi dădu o sticlă de apă. La următoarea, primi o mască de gaze. Apoi intră într-un cort, unde un tip zâmbitor, cu părul lung, care arăta ca un hipiot ieşit la pensie, îi întinse o pălărie albastră, rigidă, o lanternă şi un set de baterii de rezervă.

Băgându-şi şapca de baseball în buzunar, Ronnie îşi puse masca de gaze pe figură, apoi pălăria. Trecu la o altă tonetă, unde refuză o pereche de ciorapi, chiloţi şi bocanci de lucru şi merse mai departe, ajungând la intrarea din spate. Apoi urmă

şirul de furnici, pe lângă scheletul înnegrit al unei clădiri. Un poliţist de la poliţia metropolitană, cu pălărie şi vestă de protecţie albastră, murdară, trecu la volanul unui tractor care târa după el ceea ce păreau a fi nişte saci de plastic pentru cadavre.

Dincolo de un copac cu frunzele înnegrite, Ronnie văzu o pasăre care zbura deasupra unui schelet profilat pe cer. Peretele masiv al unei structuri din grinzi de oţel se înălţa într-un unghi nesigur, ca turnul din Pisa, cu toate geamurile sparte, dar cu cadrele ferestrelor încă intacte şi cu cele patruzeci sau cincizeci de etaje de birouri care trebuiau să se fi aflat în spatele lui duse, prăbuşite.

Merse împiedicându-se, peste capotele turtite ale unor maşini de poliţie, apoi peste partea de dedesubt a unei maşini de pompieri răsturnate, pe jumătate îngropată în dărâmături. Din când în când, de undeva de sub moloz, se auzea sunând câte un telefon mobil. Echipe mici, de câţiva oameni, săpau febril şi strigau. Poliţişti cu câini erau împrăştiaţi pretutindeni, cu ciobăneşti germani, labradori, rottweileri şi alte rase pe care nu le putea recunoaşte, care se smuceau în lese şi adulmecau prin moloz.

Merse mai departe, trecând pe lângă un scaun rotativ acoperit cu praf, cu o jachetă de damă, la fel de plină de praf şi ea, agăţată de spătar. Pe scaun era un telefon mobil, înfăşurat într-un fir care atârna, bălăbănindu-se peste marginea pernei.

Văzu ceva lucind. Uitându-se mai atent, realiză că era o verighetă. Lângă ea, văzu un ceas de mână sfărâmat. Şirurile de oameni scoteau bucăţi de moloz, trecându-le de la unul la altul. Se trase deoparte, uitându-se, cuprinzând cu privirea întregul tablou, încercând să priceapă schema după care se desfăşurau lucrurile. În cele din urmă, înţelese că nu era nici o schemă. Erau doar oameni în uniformă de jur împrejur, pe la margini, care ţineau saci negri de gunoi, uriaşi, în care îndesau lucrurile pe care le găseau.

Înaintea lui văzu ceea ce la început crezu că era un model din ceară. Apoi îşi dădu seama, cu repulsie, că era o mână de om retezată. Simţi cum îi vine pe gât masa de dimineaţă. Se întoarse într-o parte şi bău cu înghiţituri lungi o parte din apa primită, simţind cum i se dizolvă în gură praful uscat.

Observă un text scris cu roşu pe o porţiune de gard de protecţie maro, aflat la marginea zonei devastate: DUMNEZEU SĂ BINECUVÂNTEZE DEPARTAMENTELE DE POMPIERI ŞI DE

POLIŢIE DIN NEW YORK.

Erau tot felul de oameni care păreau terminaţi, ce umblau poticnindu-se prin perimetrul zonei devastate, cu fotografii în mână. Bărbaţi, femei, copii, unii dintre ei foarte mici, amestecându-se printre membrii diverselor servicii de salvare în uniformă, cu căşti, măşti de gaze, aparate de respirat.

Trecu pe lângă o cruce arsă, fiind nevoit să se concentreze pentru a-şi menţine echilibrul pe masa mişcătoare de sub tălpi. Văzu o macara îndoită, ca un dinozaur mort. Doi bărbaţi în halate verzi, de chirurg. Trecu pe lângă un poliţist de la NYPD cu cască albastră şi lămpaş şi cu ceea ce părea un echipament de alpinist atârnându-i de centură; omul tăia bucăţile de moloz cu un disc electric. Din grămada de dărâmături ieşea, înclinat ca un om beat, un drapel cu stele şi benzi alb-roşii, ca şi cum cineva tocmai cucerise acel loc.

Era acolo un haos total şi desăvârşit. Şi aparent necoordonat.

Era perfect, se gândi Ronnie.

Privi peste umăr. Şirul de furnici se întindea, la nesfârşit, în spatele lui. Se dădu la o parte, lăsându-l să treacă pe lângă el, şi se îndepărtă puţin. Apoi, pe furiş şi cu un oarecare regret, îşi lăsă telefonul mobil să cadă în moloz şi îl afundă mai bine cu piciorul. Tropăi de câteva ori deasupra şi făcu câţiva paşi mai încolo. Apoi îşi scoase portmoneul din haină, se uită atent prin el şi scoase bancnotele, pe care le strecură în buzunarul de la spate al blugilor.

Lăsă cele cinci carduri, legitimaţiile de membru al Automobil Clubului Regal şi al Clubului de Motociclism din Brighton şi Hove şi, după câteva momente de gândire, şi carnetul de conducere.

Deşi nu ştia dacă putea să fumeze acolo, îşi puse o ţigară între buze, îşi scoase bricheta şi-şi făcu palmele căuş deasupra flăcării. Dar în loc să-şi aprindă ţigara, arse marginile portmoneului, după care îi dădu şi lui drumul în moloz şi-l înfundă adânc, cu călcâiul.

După aceea îşi aprinse ţigara şi începu să fumeze plin de recunoştinţă. Când termină, se aplecă şi-şi recuperă portmoneul. Apoi refăcu drumul înapoi şi-şi culese telefonul mobil. Le duse la unul dintre locurile de depozitare improvizate pentru obiectele scoase din dărâmături.

— Am găsit astea, spuse el.

— Dă-le drumul în sac. Toate or să fie inventariate, îi spuse o femeie ofiţer de la NYPD.

— Poate ajută la identificarea cuiva, spuse el, doar pentru a se asigura că le observaseră.

— De asta suntem aici, îl asigură ea. Avem o grămadă de oameni dispăruţi marţi. O grămadă.

Ronnie dădu din cap.

— Da.

Apoi, ca să fie şi mai sigur, arătă spre sac.

— O să înregistreze cineva totul?

— Bineînţeles. Toate or să fie inventariate, dragule. Fiecare afurisit de lucruşor. Fiecare pantof, fiecare cataramă de curea. Orice reuşeşti să găseşti acolo, adu-le şi lasă-le aici. Toţi avem pe cineva din familie acolo, undeva, răspunse ofiţerul, făcând un semn larg cu mâna spre dezastrul din faţa lor. Fiecare afurisită de persoană din oraşul ăsta are pe cineva drag acolo.

Ronnie dădu din cap şi se îndepărtă. Fusese mult mai uşor decât îşi imaginase.

72

Octombrie 2007

— Aici, zise Abby. Chiar după stâlpul de iluminat de pe stânga.

Îşi aruncă iarăşi privirile peste umăr, prin luneta maşinii. Nici urmă de Ricky sau de maşina lui. Dar era posibil să fi venit pe o rută mai scurtă, se gândi ea.

— Ai putea, te rog, să treci mai departe, să faci la stânga şi să mergi în jurul blocului?

Şoferul taxiului se conformă. Era o zonă liniştită, rezidenţială, situată în apropierea Colegiului Eastbourne. Abby scană cu grijă străzile şi maşinile parcate. Spre uşurarea ei, nu văzu nici urmă de Ricky sau de maşina lui închiriată.

Şoferul o aduse înapoi pe strada largă, cu case lipite spate în spate, la capătul căreia, în totală nepotrivire cu atmosfera zonei, se înălţa blocul cu câteva etaje, construit în anii şaizeci, în care se afla apartamentul mamei ei. Fusese ieftin la acel moment şi patru decenii de vânturi sărate care-l bătuseră suflând dinspre Canal îl transformaseră într-o privelişte care agresa retina.

Şoferul opri în dreptul unui Volvo combi, vechi. Aparatul de taxat arăta treizeci şi patru de lire sterline. Ea îi dădu şoferului două hârtii de douăzeci.

— Am nevoie de ajutorul tău, spuse ea. Îţi dau ăştia acum

numai ca să ştii că nu am de gând să te las fără să plătesc. Numi da restul, vreau să laşi aparatul să meargă.

El înclină din cap, aruncându-i o privire îngrijorată. Ea se uită iarăşi rapid peste umăr, dar încă nu era sigură.

— O să intru în clădire. Dacă nu mă întorc în cinci minute, exact *cinci minute*, vreau să suni la urgenţe şi să chemi poliţia aici. Spune-le că sunt atacată înăuntru.

— Vreţi să intru şi eu?

— Nu, o să mă descurc, mulţumesc.

— Aveţi necazuri cu prietenul? Soţul?

— Da.

Abby deschise uşa şi coborî din maşină, uitându-se înapoi în lungul străzii.

— Am să-ţi dau numărul meu de telefon. Dacă vezi un Ford Focus gri cu patru uşi, curat, cu un tip cu o şapcă de baseball pe cap, sună-mă cât poţi de repede.

Trecură câteva momente chinuitoare până când şoferul îşi găsi pixul, apoi, cu cel mai încet scris pe care-l văzuse ea vreodată, începu să noteze cifrele.

Imediat ce omul termină de scris, Abby se grăbi spre uşa de intrare a clădirii, o descuie şi pătrunse în holul comun, modest şi învechit. Era straniu să se afle din nou în el – nimic nu părea să se fi schimbat. Linoleumul, care arăta de parcă era acolo de când fusese ridicată clădirea, era curat, ca întotdeauna, şi aceleaşi despărţituri din metal erau pe perete pentru corespondenţă, împreună cu ceea ce puteau să fi fost aceleaşi reclame pentru pizza, mâncare chinezească sau thailandeză sau indiană, iţindu-se din unele dintre ele. Se simţea un miros puternic de lac pentru podele şi de legume fierte.

Se uită în cutia poştală a mamei ei, să vadă dacă fusese golită, şi spre spaima ei, văzu mai multe plicuri înfipte în ea, de parcă nu ar mai fi fost loc înăuntru. Unul dintre ele, care stătea să cadă, era o notă de înştiinţare că abonamentul TV trebuia reînnoit.

Poşta era unul dintre cele mai importante momente ale zilei pentru mama ei. Era o fanatică a concursurilor, fiind abonată la revistele care le promovau, şi fusese întotdeauna bună la ele. Câteva dintre cadourile din copilărie ale lui Abby şi chiar unele vacanţe proveniseră din premiile la concursurile pe care le câştigase mama ei, la fel ca jumătate dintre lucrurile mamei ei.

Şi atunci, de ce nu îşi ridicase corespondenţa? Cu inima la gură, Abby se grăbi pe coridor până la uşa apartamentului

mamei ei, situat în partea din spate. De undeva, dintr-un apartament de deasupra, se auzea un televizor deschis. Ciocăni la uşă, apoi o deschise cu cheia ei, fără să mai aştepte vreun răspuns.

— Bună, mamă!

Auzi nişte voci. Starea vremii.

Ridică vocea.

— Mamă!

Dumnezeule, era ciudat. Trecuseră mai bine de doi ani de când nu mai fusese aici.

— Abby?

După cum îi suna vocea, mama ei era total uluită.

Abby se grăbi să intre în holul micuţ, apoi în camera de zi, abia băgând în seamă mirosul de igrasie şi de transpiraţie. Mama ei stătea pe canapea, slabă ca un spectru, cu părul rărit şi mai cărunt decât şi-l amintea, îmbrăcată într-un halat cu motive florale şi papuci cu ciucuri. Pe genunchi ţinea în echilibru o tavă cu un model cu trandafiri, pe care Abby şi-o amintea încă din copilărie. Pe ea se afla o cutie cu budincă de orez cu lapte.

Taloane de concurs rupte din ziare şi reviste erau împrăştiate peste tot pe duşumeaua carpetată, şi prognoza meteo de la prânz se derula pe ecranul televizorului Sony cu diagonală mare, despre care Abby îşi amintea că îl câştigase mama ei, şi care era cocoţat cam nesigur pe o măsuţă din metal, cu roţi, pentru servirea băuturilor – un alt premiu.

Tava se izbi de podea. Mama ei se comporta de parcă ar fi văzut o stafie.

Abby traversă camera în fugă şi o îmbrăţişă.

— Te iubesc, mami, spuse ea. Te iubesc foarte mult.

Mary Dawson fusese întotdeauna o femeie mică, dar acum părea şi mai mică decât şi-o amintea Abby, ca şi cum ar fi intrat la apă în aceşti doi ani. Deşi avea încă un chip plăcut, cu ochi frumoşi, albastru-deschis, pe faţă i se vedeau mult mai multe riduri. O îmbrăţişă cu putere, cu lacrimile şiroindu-i pe obraz, udându-i mamei ei părul care mirosea a nespălat, dar mirosea a mama ei.

După ce tatăl ei murise, oribil, dar din îndurarea cerului rapid, de cancer la prostată, cu zece ani în urmă, Abby sperase o vreme că mama ei ar putea să-şi găsească pe altcineva. Dar când boala fusese diagnosticată, toate aceste speranţe se spulberaseră.

— Ce se întâmplă, Abby? o întrebă mama ei. Clipind repede, adăugă: O să apari la *Asta-i viaţa ta?* De asta te afli aici?

Abby izbucni în râs. Apoi, strângându-şi în braţe mama, realiză că trecuse mult, mult timp de când râsese ultima oară.

— Nici nu cred că se mai difuzează.

— Nici un premiu la emisiunea aia, Abby, dragă.

Ea râse iarăşi.

— Mi-a fost dor de tine, mami!

— Şi mie mi-e dor de tine, draga mea, întruna. De ce nu mi-ai spus că te întorci din Australia? Când ai ajuns acasă? Dacă ştiam că vii, mă aranjam şi eu un pic.

Amintindu-şi brusc că era presată de timp, Abby îşi aruncă ochii la ceas. Trecuseră trei minute. Sări în sus.

— Mă întorc într-o secundă!

Ieşi în grabă din bloc, uitându-se prudent în toate direcţiile, în susul şi în josul străzii, apoi se duse la taxi şi deschise uşa din dreapta şoferului.

— Mai durează câteva minute, dar rămâne tot cum am stabilit. Sună-mă dacă îl vezi.

— Dacă se arată, domnişoară, îl bat de se scapă pe el!

— Doar sună-mă!

Se întoarse la mama ei.

— Mamă, nu pot să-ţi explic totul acum. Vreau să chem un lăcătuş, să-ţi pună o încuietoare nouă la uşă şi un lanţ de siguranţă şi un vizor. Trebuie să le montăm astăzi.

— Ce se întâmplă, Abby? Care este problema?

Abby se duse la telefon şi îl ridică, întorcându-l. Nu ştia cum arată un microfon, dar nu văzu nimic sub el. Apoi se uită la receptor, dar nu reuşi să descopere nimic în neregulă nici acolo. Dar ce ştia ea?

— Mai ai vreun alt telefon? întrebă ea.

— Ai necazuri, nu-i aşa? Care-i problema? Sunt mama ta, spune-mi!

Abby îngenunche şi luă tava de pe jos, apoi se duse la bucătărie să găsească o cârpă cu care să şteargă budinca vărsată pe podea.

— Am să-ţi cumpăr un alt telefon, unul mobil. Te rog, nu-l mai folosi pe ăsta.

Când începu să şteargă mizeria de pe carpetă, îşi dădu seama că era carpeta cea veche din camera de zi din casa lor din Hollingbury. Era de un roşu intens, cu o bordură lată de trandafiri împletiţi, în verde, ocru şi maro, subţiată până la

urzeală în unele locuri. Dar era reconfortant să o vadă, pentru că o ducea înapoi, în copilărie.

— Care este problema, Abby?

— Totul e OK.

Mama ei clătină din cap.

— S-ar putea să fiu eu bolnavă, dar proastă nu sunt. Eşti speriată. Dacă nu-i poţi spune bătrânei tale mame, atunci cui?

— Te rog, fă doar ce-ţi spun eu. Ai *Pagini Aurii?*

— În sertarul din mijloc din partea de jos, spuse mama ei, arătând spre o comodă cu sertare, din lemn de nuc, formată din două corpuri suprapuse, cel de deasupra fiind ceva mai mic.

— Am să-ţi explic totul mai târziu, dar acum nu am timp. Bine?

Se duse şi găsi catalogul. Era din urmă cu câţiva ani, dar asta probabil că nu avea importanţă, decise ea, deschizându-l şi dând paginile până când găsi secţiunea *Lăcătuşi*.

Dădu telefon, apoi îi spuse mamei ei că va veni cineva mai târziu, după-amiaza, de la Eastbourne Lockworks.

— Ai necazuri, Abby?

Ea dădu din cap, nevrând să o alarmeze prea mult pe mama ei.

— Cred că mă urmăreşte cineva – cineva care a vrut să mă întâlnesc cu el, iar acum încearcă să ajungă la mine prin tine. Asta-i tot.

Mama ei o privi lung, încercând parcă să-i arate că nu credea povestea în întregime.

— Eşti tot cu tipul ăla, Dave?

Abby puse cârpa de vase înapoi în chiuveta din bucătărie, apoi se întoarse în camera de zi şi o sărută pe mama ei.

— Da.

— Nu cred că e potrivit pentru tine.

— E drăguţ cu mine.

— Tatăl tău… a fost un om bun. Fără ambiţii, dar a fost o persoană cumsecade. Un om înţelept.

— Ştiu că a fost.

— Ţii minte ce obişnuia să spună? Râdea de mine în timpul concursurilor şi-mi spunea că viaţa nu înseamnă să obţii ceea ce vrei. Viaţa înseamnă să vrei ceea ce ai. Se uită la fiica ei. Tu vrei ceea ce ai?

Abby se înroşi. Apoi o sărută pe mama ei pe amândoi obrajii.

— Sunt pe aproape. Mă întorc cu un telefon nou într-o oră. Aştepţi pe cineva astăzi?

Mama ei se gândi câteva clipe.

— Nu.

— Prietena ta, vecina de deasupra, care mai vine uneori pe aici?

— Doris?

— Crezi că ar putea să vină să stea cu tine până când mă întorc?

— Oi fi eu bolnavă, dar nu sunt invalidă.

— În ideea că ar putea veni *el.*

Mama ei îi aruncă iarăşi o privire lungă.

— Nu crezi că ar trebui să-mi spui toată povestea?

— Mai târziu, promit. La ce apartament stă?

— La 4, la primul etaj.

Abby se grăbi să iasă şi o luă rapid pe scări în sus. Ieşind în holul de la primul etaj, găsi apartamentul şi sună la uşă.

După câteva momente auzi zornăitul ezitant al unui lanţ de siguranţă şi-şi dori ca mama ei să fi avut şi ea unul. Apoi uşa fu crăpată câţiva centimetri de o femeie masivă, cu părul alb, cu trăsături distinse, parţial ascunse de o pereche de ochelari fumurii, de mărimea şi forma unei măşti subacvatice. Era îmbrăcată într-un taior elegant, croşetat.

— Bună, spuse ea cu un accent aristocratic.

— Sunt Abby Dawson, fiica lui Mary Dawson.

— Fiica lui Mary! Vorbeşte foarte mult despre tine. Credeam că eşti încă în Australia.

Deschise mai mult uşa şi se uită mai atent, apropiindu-şi faţa la numai câţiva centimetri de a lui Abby.

— Scuză-mă, spuse ea. Am degenerescenţă maculară – nu pot vedea bine decât cu colţul ochiului.

— Îmi pare rău, spuse Abby. Biata de tine.

Îşi dădu seama că ar trebui să fie mai compătimitoare, dar era nerăbdătoare să continue.

— Uitaţi ce e. Mă întreb dacă m-aţi putea ajuta cu ceva. Eu trebuie să fug puţin în oraş, pentru o oră şi – e o poveste lungă – există un vechi prieten al meu care îmi face viaţa un iad şi mă tem să nu-şi facă apariţia pe aici şi să o abuzeze pe mama. Ar fi oare posibil să staţi cu ea până când mă întorc?

— Desigur. Ai prefera să urce ea la mine?

— Păi, da, desigur, dar aşteaptă să vină un lăcătuş.

— Bine, nu-ţi face griji. Cobor imediat, în două minute. Să-mi iau bastonul. Apoi, pe un ton aparent ameninţător, adăugă: Dacă se arată persoana în cauză, o să-i pară rău!

Abby coborî în grabă la parter şi se întoarse în apartamentul mamei ei. Îi spuse ce aranjamente făcuse, apoi adăugă:

— Nu răspunde nimănui la uşă până când mă întorc eu.

Apoi ieşi repede în stradă şi urcă în taxi, pe bancheta din spate.

— Trebuie să găsesc un magazin cu telefoane mobile, îi spuse ea şoferului.

Apoi îşi verifică buzunarul. Mai avea o sută cincizeci de lire sterline. Ar trebui să-i ajungă.

Parcat cu grijă în afara câmpului lor vizual, în spatele unei rulote, pe strada perpendiculară, Ricky îi aşteptă să plece, apoi porni motorul şi se luă după ei, rămânând mult în urma lor, curios să afle unde se ducea Abby.

În acelaşi timp, ţinând GSM-ul 3060 Intercept pe scaunul de lângă şofer, unde îl aşezase, ascultă încă o dată convorbirea ei cu Eastbourne Lockworks şi memoră numărul. Era bucuros că avea Intercept-ul cu el, că nu riscase să lase un asemenea aparat costisitor în microbuz.

Sună lăcătuşul şi anulă politicos programarea, explicând că doamna, mama lui, uitase că trebuia să meargă la spital în după-amiaza asta. Avea să sune el iarăşi, mai târziu, ca să aranjeze o nouă programare pentru mâine.

Apoi sună la mama lui Abby, se prezentă drept managerul de la Eastbourne Lockworks şi se scuză politicos pentru întârziere. Angajaţii lui fuseseră trimişi la o urgenţă. Cineva va veni la ea cât se va putea de repede, dar era posibil să ajungă abia spre seară, cel mai devreme. Altfel, avea să fie prima lucrare, mâine dimineaţă. Spera că asta nu-i va provoca neplăceri. Ea îi spuse că era în regulă.

Şoferul taxiului conducea atât de încet, cum numai un cretin o putea face, astfel încât urmărirea la o distanţă sigură era uşoară. Culoarea distinctivă, verde-turcoaz cu alb, a taxiului şi semnul de pe acoperiş, greu de scăpat din ochi, îi uşurau lui Ricky şi mai mult sarcina. După zece minute, taxiul începu să meargă încă şi mai încet în lungul unei străzi comerciale aglomerate, luminile de frânare aprinzându-se de mai multe ori înainte să tragă la bordură, în cele din urmă, în faţa unui magazin de telefoane. Ricky viră brusc într-un spaţiu de parcare şi o urmări pe Abby cum intră în magazin.

Apoi opri motorul, scoase din buzunar un baton de Mars, simţindu-se dintr-odată hămesit, şi se puse pe aşteptat.

73

Octombrie 2007

Ceva îl preocupa pe inspectorul Stephen Curry când reveni în biroul lui de la şedinţa de instructaj pentru poliţiştii de cartier, care durase mult mai mult decât fusese prevăzut.

Întâlnirea se transformase într-una de luat prânzul la grămadă, cu sandviciuri, acoperind o largă paletă de chestiuni, începând cu două tabere de turişti ilegale, care creau probleme la Hollingrury şi Woodingdean, până la întocmirea unui raport despre cele mai numeroase bande de adolescenţi şi despre incidentele, devenite o adevărată pacoste, de aşa-numită pălmuire-veselă asociate cu ele. Aceste incidente violente începeau să devină o problemă tot mai răspândită, tinerii filmând atacurile şi apoi postându-le ca trofee pe site-urile reţelelor sociale precum Bebo şi MySpace. Unele dintre cele mai cumplite atacuri avuseseră loc în şcoli, fuseseră mediatizate de *Argus* şi avuseseră un real impact asupra copiilor şi a părinţilor îngrijoraţi.

Se făcuse deja două şi jumătate după-amiaza, iar el avea o tonă de treburi de terminat astăzi. Trebuia să plece mai devreme decât de obicei – era aniversarea căsătoriei şi îi promisese solemn lui Tracy – sută la sută solemn – că nu va întârzia.

Stătea la biroul lui şi parcurgea lista tuturor incidentelor raportate în zona lui de competenţă pe parcursul ultimelor ore, dar nu era nimic urgent. Se răspunsese operativ la toate apelurile şi nu exista nici un incident critic semnificativ care să le consume resursele. Era doar paleta uzuală de infracţiuni minore.

Apoi, aducându-şi aminte de telefonul de mai devreme al lui Roy Grace, îşi deschise carnetul de însemnări şi citi numele *Katherine Jennings* şi adresa pe care o notase. Tocmai îl văzuse pe unul dintre agenţii-şefi ai Echipei de Politici pentru Cartiere, John Morley, sosind, aşa că puse mâna pe telefon şi-l rugă să trimită pe cineva acasă la femeie.

Morley îşi fixă telefonul în scobitura umărului şi luă un pix, ţinând deschis cu mâna stângă dosarul pentru predarea unui prizonier arestat de schimbul de noapte. Apoi întoarse o bucăţică de hârtie de pe birou, pe care scrisese mai devreme numărul unei maşini, şi-şi notă numele şi adresa.

Agentul-şef era tânăr şi isteţ, iar tunsoarea lui la modă şi vesta de protecţie îl făceau să pară mai dur decât era în realitate. Dar, ca toţi colegii lui, era stresat de volumul mult prea mare de muncă, rezultat al lipsei de personal.

— Ar putea exista o grămadă de motive pentru care să fie agitată în prezenţa jigodiei ăleia de Spinella. Şi pe mine mă agită.

— Mie-mi spui! se arătă Curry de acord.

Două minute mai târziu, Morley se pregătea să-şi treacă informaţiile primite în carnetul lui de notiţe, când telefonul sună iarăşi. Era un operator de la Southern Resourcing Center, care îi cerea agentului-şef să preia comanda unei urgenţe de gradul unu. O fetiţă de opt ani fusese dată dispărută. Dispăruse de la şcoală în această după-amiază, şi nu cu familia.

În câteva momente, rahatul începu să se împrăştie. Morley îl contactă prin radio mai întâi pe inspectorul lui de serviciu, apoi lătră instrucţiuni prin telefon echipei de ofiţeri şi de ofiţeri de sprijin de la poliţia comunitară, care erau pe teren, prin oraş. În timp ce făcea asta, alergă în fundul încăperii cu o jumătate de duzină de birouri din metal, folosite în comun, cutii cu rechizite şi un rând de agăţători şi cârlige pentru haine, pălării şi căşti, şi-şi luă în grabă şapca.

Apoi, însoţit de doi agenţi care sosiseră mai devreme pentru schimbul de după-amiază, se îndreptă spre uşă aproape în fugă, încă vorbind la telefon.

Când trecură toţi trei pe lângă biroul lui, curentul de aer ridică peticul de hârtie cu numele şi adresa lui Katherine Jennings, îl purtă tremurător prin aer şi-l depuse pe podea.

Zece minute mai târziu, o asistentă intră în încăpere şi puse pe biroul sergentului Morley câteva exemplare din cea mai recentă directivă privind instruirea forţelor de poliţie pe tema diversităţii, pentru ca acesta să le poată distribui. Când să iasă, observă peticul de hârtie care zăcea pe duşumea. Se aplecă, îl ridică şi îl aruncă, aşa cum se cuvenea, în coşul de gunoi.

74

Octombrie 2007

Aerul proaspăt şi mirosul de grăsime încinsă acţionaseră eficient asupra mahmurelii lui, decise Roy Grace, simţindu-se iarăşi aproape ca o fiinţă omenească, acum când se întorcea pe

Church Street şi intra în parcarea multietajată NEP.

Introduse fisa în automatul pentru taxare, tresărind, ca de fiecare dată când îşi parca maşina aici, la vederea sumei exorbitante care apăru pe ecran, apoi urcă scările spre nivelul unde îşi lăsase maşina, gândindu-se la Terry Biglow.

Poate se înmuiase, pentru că se trezise că îi părea rău de el, dar nu şi de însoţitorul lui respingător. Biglow avusese odată un dram de stil şi era unul dintre ultimii dintr-o generaţie de ticăloşi de şcoală veche, care respectau măcar poliţia, dacă nu şi altceva.

Bietul netrebnic nu părea să mai aibă mult de trăit. Oare ce gândea un om ca el, care se apropia de sfârşitul vieţii? Îi păsa oare că şi-o irosise, nefăcând nimic bun pe lumea asta? Că fusese implicat în distrugerea altor vieţi, fără să se aleagă cu nimic, cu absolut nimic? Nici măcar cu o stare de sănătate bună…

Îşi descuie maşina, se aşeză pe banchetă şi trecu în revistă notiţele pe care şi le făcuse pe parcursul întâlnirii. Nu terminase când îl sună pe Glenn Branson, informându-l că Ronnie avusese o a doua soţie, Lorraine. Apoi îi spuse să o ia cu el pe Bella Moy şi să îi intervieveze pe cei despre care Terry Biglow spusese că fuseseră cei mai buni prieteni ai lui Ronnie Wilson, familia Klinger. Stephen Klinger conducea acum un mare magazin de antichităţi în Brighton şi trebuia să fie relativ uşor de găsit.

Imediat ce închise, primi un apel. Era Cleo.

— Ce-ţi mai face mahmureala, comisar detectiv Grace? întrebă ea.

Era ciudat, se gândi el. Sandy îi spusese întotdeauna pur şi simplu *Grace*, iar acum, din când în când, Cleo îi zicea şi ea aşa. În acelaşi timp, găsea că asta i-o făcea şi mai dragă.

— Mahmureală? Cum ai aflat de asta?

— Pentru că m-ai sunat de la cârciumă, pe la unsprezece şi jumătate aseară, abia reuşind să îngaimi cuvintele, ca să-mi spui că mă iubeşti etern.

— Te-am sunat?

— Vai, vai, pierderea memoriei. Trebuie să fi fost o şedinţă extrem de grea.

— A fost. Cinci ore de plângeri maritale ale lui Glenn Branson. Destul ca să facă pe oricine să ducă paharul la gură.

— Începe să-mi sune ca şi cum căsnicia lui e pe ducă.

— Da, cam aşa ceva.

— Aş… ăă… vrea să-ţi cer să-mi faci un serviciu, spuse ea pe

un alt ton, dintr-odată numai lapte şi miere.

— Ce fel de serviciu?

— O oră din timpul tău, de la cinci la şase.

— Ce vrei să fac?

— Ei bine, tocmai a trebuit să merg să aduc aici corpul unui sinucigaş – un tip care şi-a băgat o puşcă de vânătoare cu alice în gură, în magazia din grădină – iar legistul nu e mulţumit de raport. Vrea un patolog de la Home Office, aşa că bunul nostru amic Theobald va veni să facă autopsia în după-amiaza asta. Ceea ce înseamnă că nu pot să-l duc pe Humphrey la dresaj.

— Dresaj?

— Da, şi m-am gândit că ar fi o bună ocazie ca tu şi Humphrey să vă împrieteniţi.

— Cleo, sunt chiar în mijlocul unei serioase…

Tăindu-i-o scurt, ea spuse:

— Investigaţia ta – e moartă de zece ani. O oră în plus sau în minus n-o să aibă nici o importanţă. Doar o oră, asta-i tot ce-ţi cer. Este prima zi dintr-un nou curs şi chiar mi-ar plăcea ca Humphrey să participe de la început. Şi pentru că ştiu că ai să o faci, pentru că eşti un bărbat încântător, o să-ţi ofer o recompensă deosebit de dulce!

— Recompensă?

— Bun. Dresajul este de la cinci la şase… Uite care-i târgul. Tu îl duci pe Humphrey, iar eu îţi gătesc creveţi-tigru şi scoici la tigaie, în stil thailandez.

Imediat, îl avu în cârlig. Creveţii uriaşi şi scoicile la tigaie în stil thailandez erau unul dintre cele mai bune feluri de mâncare din uimitorul repertoriu culinar al lui Cleo. Era aproape ceva pentru care merita să mori.

Înainte ca el să aibă timp să comenteze, ea adăugă:

— Am şi o sticlă specială, de Cloudy Bay Sauvignon Blanc, pe care am strecurat-o în frigider pentru tine, ca tratăţie. Făcu o mică pauză, apoi continuă cu o voce seducătoare. Şi…

— *Şi?*

Urmă o tăcere lungă. Doar hâşâitul paraziţilor de pe linia telefonică.

— Care-i *şi*-ul? întrebă el.

Încă şi mai seducător, ea zise:

— Asta-i pentru imaginaţia ta.

— Te gândeşti la ceva anume?

— Da, la multe… Avem de recuperat toată seara trecută, pe lângă cea de azi. Crezi că te poţi ridica la înălţimea ocaziei, cu

mahmureala ta şi restul?

— Cred că da.

— Bine. Deci tu îi oferi o trataţie lui Humphrey, iar eu îţi ofer una ţie, la schimb. Am bătut palma?

— Să aduc nişte biscuiţi?

— Pentru Humphrey?

— Nu, pentru tine.

— Hai sifon, Grace.

El zâmbi cu gura până la urechi.

— O, şi încă ceva… nu te încinge prea tare. Lui Humphrey îl place să roadă obiecte tari.

75

Octombrie 2007

Nu i-ar fi stricat încă un baton de Mars – murea de foame – dar Ricky nu voia să rişte să iasă din maşină ca să cumpere unul, temându-se să nu o piardă. Hristoase, trecuse mai bine de o jumătate de oră de când intrase în magazinul de telefoane mobile – ce făcea acolo, căţeaua? Desigur, nu se putea hotărî ce culoare să cumpere.

Taxiul avea să o coste o avere, la naiba! Şi cu banii cui avea ea să-l plătească? Ai lui, desigur.

O făcea oare special, ca să-l înfurie, ştiind că o urmărea de pe undeva? Avea să plătească pentru asta. În fel şi chip. Cu vârf şi-ndesat. Avea să-i ceară scuze plângând. Iar şi iar şi iar. Înainte să termine cu ea.

Pe fereastra dinspre el căzu o umbră. Apoi văzu faţa unui agent de circulaţie scrutând interiorul maşinii. Lăsă geamul în jos.

— O aştept pe mama, spuse Ricky. E invalidă, n-o să dureze decât câteva minute.

Agentul, un lungan tânăr, cu o mutră supărată şi cascheta aşezată sub un unghi îndrăzneţ, nu se lăsă impresionat.

— Staţi aici de o jumătate de oră.

— Mă scoate din minţi, spuse Ricky. Suferă de demenţă, stadiul incipient. Îi arătă ceasul. Trebuie să o duc la spital. Mai daţi-mi doar două minute.

— Cinci minute, spuse agentul şi se îndepărtă cu un aer plin de importanţă.

Apoi poliţistul se opri la maşina din faţă şi începu să

tipărească un tichet de amendă la dispozitivul lui mobil.

Ricky urmări altercaţia care izbucni după câteva momente între agent şi proprietarul automobilului, care tocmai se întorsese, o femeie ce părea enervată la culme, apoi continuă să urmărească deplasarea înceată a agentului în lungul străzii. Îşi dădu seama, şocat, că mai trecuseră douăzeci de minute.

Isuse, cât timp îţi trebuie ca să cumperi un afurisit de telefon?

Mai trecură cinci minute. Şi încă cinci. Brusc, taxiul porni şi fu înghiţit în trafic.

Lui Ricky îi trebui ceva timp ca să-şi revină din surpriză. N-o observase? Îi spusese agentul de circulaţie şoferului s-o ia din loc?

Porni maşina şi se luă după ei. La câteva maşini în faţa lui, taxiul se îndreptă către mare, apoi coti la dreapta. Păstrând distanţa, rămânând cu câteva maşini în urmă, Ricky se ţinu după idiotul, dobitocul, geriatricul, nehotărâtul, prostul de şofer de taxi cu o viteză la care era posibil să fie depăşit şi de o ţestoasă. Merseră în lungul falezei, apoi în sus, pe serpentine, prin imensul, lipsitul de copaci parc naţional şi printre câmpurile arate, apoi o luară către frumuseţea din vârful falezei şi locul preferat al sinucigaşilor, Beachy Head.

Un autobuz cu două niveluri era în urma lui, forţându-l să mărească viteza.

— Haide, cretinule! strigă el prin parbriz la taxi. Pune afurisitul ăla de picior pe pedală!

Mergând tot cu aceeaşi viteză, trecu de barul de la Beachy Head, urmând drumul şerpuitor către Birling Gap, apoi în sus, prin satul East Dean. Chinul continuă tot prin peisaj deschis, cotind pe lângă Seven Sisters şi intrând în Seaford. Apoi mai departe, pe lângă portul feribotului de la Newhaven şi iar la deal, în sus, prin Peacehaven. Un bărbat cu părul lung şi o fată stăteau într-un colţ de stradă, în depărtare, şi făceau semn cu mâna. Spre uluirea lui Ricky, lumina de LIBER a taxiului se aprinse brusc şi acesta opri lângă bordură.

Trase şi el la bordură şi cârdul de maşini care se adunaseră în spatele lui îl depăşi rapid.

Se uită cum cei doi se urcară în spate.

Taxiul fusese gol. Urmărise un taxi gol.

Rahat, rahat, rahat! Oh, javră mică, acum chiar că ai încurcat-o de-a binelea.

76

Octombrie 2007

O paraşută cu părul stacojiu, îmbrăcată sumar în mov, cu picioare până-n gât şi sâni masivi revărsaţi din sutien, îi făcu cu ochiul lui Roy Grace.

El luă felicitarea şi, când unghiul sub care privea se schimbă, celălalt ochi îi clipi şi el. Grace zâmbi larg şi o deschise. O voce ieftină, o imitaţie proastă a unei cântăreţe pe care nu reuşi să o recunoască din prima, începu să cânte „La mulţi ani!”

— Asta e grozavă! zise el. Pentru cine spuneai că e?

Înaltă, cu picioare lungi, arătoasă, comisarul detectiv Esther Mitchell era, fără nici o îndoială, cea mai atrăgătoare femeie detectiv din Sussex House. Era, de asemenea, una dintre cele mai vesele.

— E pentru inspectorul detectiv Willis, spuse ea dintr-o suflare. Împlineşte patruzeci de ani.

Grace zâmbi larg. Baz Willis, o moluscă obeză care n-ar fi trebuit niciodată, după părerea tuturor, să fie promovat la gradul de inspector detectiv, era notoriu pentru că ciupea femeile. Felicitarea era, prin urmare, foarte potrivită. Găsi un loc printre celelalte douăsprezece semnături, îşi mâzgăli numele şi îi dădu felicitarea înapoi lui Esther.

— Organizează o petrecere. Bar deschis la Black Lion, diseară.

Grace se strâmbă. Black Lion din Patchman, localul lui Sussex House, era unul dintre barurile care îi displăceau şi gândul la două seri consecutive petrecute acolo era mai mult decât putea suporta – şi, oricum, el avea o ofertă mult, mult mai bună.

— Mulţumesc, o să dau şi eu pe acolo, dacă pot.

— E cineva care pune la dispoziţie un microbuz – dacă vreţi să vă înscrieţi…

— Nu, mulţumesc, spuse el şi-şi privi ceasul.

Trebuia să plece în cinci minute, ca să-l ducă pe micul Humphrey, al naibii, la cursul lui de dresaj. Apoi îi zâmbi lui Esther. Fata radia o energie pozitivă şi reuşise să devină populară – şi nu numai pentru faptul că arăta bine – în scurtul răstimp de când era acolo.

— A, şi domnul comisar detectiv Pewe m-a rugat să verific cu dumneavoastră aranjamentele de călătorie în Australia.

— Ce?

— Îmi cer scuze – am fost desemnată să lucrez cu el, împreună cu agentul detectiv Robinson, la dosarele cu cazuri reci.

— *Australia* ai spus?

— Da, m-a pus să vă întreb cu ce linii aeriene are Poliţia Sussex aranjamente pentru clasa business.

— Aranjamente pentru clasa business? făcu el. Unde se crede? La vreo firmă de avocaţi?

Ea zâmbi larg, părând stânjenită.

— Am… ăă… am crezut că ştiţi despre asta.

— Tocmai mă pregăteam să fug, spuse Grace. O să trec prin biroul lui.

— Îi spun.

— Mulţumesc, Esther.

Când Grace ieşi din birou, ea îl privi. Era o privire de genul *nici eu nu-l plac.*

Cinci minute mai târziu, Grace intră în vechiul său birou, cu vederea lui spre blocul arestului. Cassian Pewe şedea acolo, în cămaşa cu mâneci lungi, adâncit într-o convorbire telefonică în mod clar cu caracter personal. Grace nu avea nici o intenţie să-i respecte intimitatea. Trase unul dintre cele patru scaune de la micuţa masă rotundă de conferinţe, îl plantă drept în faţa biroului lui Pewe, apoi se aşeză pe el.

— Te sun eu, îngerul meu, spuse Pewe, uitându-se îngrijorat la faţa în flăcări a lui Grace.

Puse receptorul în furcă şi radie:

— Roy! Mă bucur să te văd!

Grace trecu direct la subiect.

— Ce e chestia asta cu Australia?

— A, tocmai voiam să vin să-ţi spun. Verific ceva astăzi pentru poliţia din statul Victoria, mai exact din Melbourne – în fine, zona Melbourne – un lucru despre care tocmai am aflat că are legătură cu Operaţiunea Dingo. E o coincidenţă aici, numele, *Dingo* – ăsta e un câine sălbatic australian, nu?

— Ce legătură? Şi de ce pui tu un comisar detectiv să alerge pe aici şi să se ocupe de formalităţile de călătorie? De asta se ocupă un simplu agent.

— Cred că cineva trebuie să plece în Australia, Roy, şi m-am gândit că aş putea-o face eu însumi…

— Nu ştiu cum merge treaba în Met, dar ca să ştii pentru

viitor, Cassian, noi, aici în Sussex, cheltuim banii pe activităţile curente, nu transformând ofiţerii de poliţie în vaci grase pe banii contribuabililor… Noi zburăm la clasa economic, bine?

— Desigur, Roy, spuse Pewe aruncându-i un zâmbet lunecos. E pur şi simplu o călătorie lungă, dacă cineva trebuie să muncească la sfârşitul ei.

— Aşa este, da, e greu. Noi nu lucrăm la o firmă de duminică aici.

Şi singurul fel în care o să mergi tu în Australia, comisar detectiv Pewe, dacă e să am eu vreun cuvânt de spus în chestia asta, e să-ţi sapi singur drumul până acolo cu o cazma! se gândi Grace.

— Vrei să-mi spui care e legătura cu cazul meu?

Pewe spuse:

— Am primit informaţii despre Lorraine Wilson, a doua soţie a lui Ronnie Wilson, pe care cred că o să le găseşti interesante. Au legătură cu Ronnie Wilson. Te-ar putea duce la el.

— Da, ei bine, e clar că nu eşti la curent cu situaţia lui Ronnie Wilson. A murit la World Trade Center, pe 11 septembrie.

— De fapt, spuse Cassian Pewe, am probe care ar putea sugera altceva.

77

Octombrie 2007

Ricky urmări taxiul în lungul străzii principale din Peacehaven. Era tentat să-l prindă de gât pe şofer la următoarea oprire şi să-l ia la întrebări în legătură cu Abby.

Dar ce putea omul să ştie? Deşteapta de căţea îi dăduse probabil un bacşiş bun ca să stea acolo şi să o ia din loc peste o oră, asta era tot ce putea el să ştie, iar ultimul lucru de care avea Ricky nevoie în momentul acela era ca toţii poliţiştii din Brighton să înceapă să-l caute, ca să-l umfle pentru atac şi violenţă. Avea ceva mult mai important la care să se gândească acum. Mai multe lucruri, de fapt.

Primul era că Abby ştia că înregistrase convorbirea cu mama ei. Dar nu avea de unde să ştie cum anume o făcuse. Probabil că presupunea că reuşise cumva să-i instaleze un microfon în telefon.

Acum îi căzu fisa! De asta se dusese la un magazin de

telefoane, ca să-i cumpere mamei ei un nou telefon! Îşi dăduse seama de ceva timp cât de periculoasă era Abby. Dar propriul ei telefon? Îi formă numărul. După ce sună de două ori, cineva răspunse. O voce întrebătoare de bărbat tânăr.

— Da?

— Cine naiba este acolo? întrebă Ricky imperativ.

Legătura fu întreruptă. Formă din nou numărul. Legătura fu întreruptă chiar în momentul în care telefonul începu să sune. După cum bănuia, javra îşi aruncase telefonul. Ceea ce însemna că acum avea unul nou.

Chiar îmi pui răbdarea la încercare.

Şi unde eşti?

O cameră de luat vederi pentru supravegherea vitezei maşinilor în trafic îşi declanşă blitzul spre el, dar nu o băgă în seamă. Unde se dusese în ora asta? Cum îşi folosise timpul?

După câţiva kilometri, taxiul îşi stinse semnalul luminos, dar el abia dacă-l observă. Conducea acum pe Marine Parade, trecând prin faţa clădirilor elegante, în stil Regency, din Sussex Square. Într-un minut, avea să se apropie de strada lui Abby. Trase la marginea drumului, parcă şi opri motorul. Trebuia să analizeze situaţia cu grijă.

Unde îi ascunsese agoniseala? Nu avea nevoie de mult spaţiu. Doar cât era nevoie pentru un plic A4. Pachetul pe care încercase să-l trimită prin curier fusese doar o diversiune. De ce? Ca să-l determine să-l urmărească pe curier? Iar ea să aibă timp să-l recupereze şi să dispară? Realiză că făcuse o gravă greşeală când îi trimisese mesajul ăla. Intenţia lui fusese să o facă să fugă, dar nu luase în calcul cât era de vicleană.

Dar faptul că încercase să trimită pachetul diversionist îi spunea ceva, dacă punea la socoteală şi cutia de valori goală. Sperase ca el să urmărească momeala, dându-i ei mână liberă să fugă cu pachetul şi să-l pună în cutia de valori de la Southern Deposit Security? Altfel de ce ar fi fost goală? Singurul motiv posibil, desigur, era că nu apucase să ducă pachetul acolo. Sau că îl scosese deja.

Cu excepţia cazului în care avea încă o cutie de valori undeva, în altă parte, mai mult ca sigur că pachetul se afla undeva în apartamentul ei.

Îşi petrecuse noaptea căutându-i prin lucruri, inclusiv prin hainele pe care le scosese de pe ea. Îi luase şi paşaportul, ceea ce măcar avea să o împiedice pe javră să părăsească rapid ţara.

Cu siguranţă, dacă ar mai fi avut o altă cutie de valori pe

undeva, ar fi găsit el o cheie sau o chitanţă. Cercetase fiecare centimetru al afurisitului ăluia de apartament, mutase din loc toată mobila, ridicase orice scândură care se mişca din podea. Scosese până şi capacele din spate ale televizoarelor, sfâşiase tapiţeria. Deşurubase grătarele de la gurile de ventilaţie, demontase corpurile de iluminat. Din perioada în care vânduse droguri, ştia foarte bine cât de amănunţit cerceta poliţia, bucăţică cu bucăţică, un apartament şi toate ascunzătorile pe care le putea folosi un traficant deştept.

O altă posibilitate era să îi fi lăsat la o prietenă. Dar numele de pe pachetul pe care intenţiona să-l dea curierului era fictiv, verificase lucrul ăsta. Bănuia că evitase să ia contact cu cineva aici. Dacă nu-i spusese nici măcar mamei ei că se întorsese, se îndoia că ar fi vrut ca vestea să se răspândească printre prieteni.

Nu, era tot mai convins că ceea ce căuta se afla încă în apartament.

În ciuda tuturor schemelor deştepte – şi asta Ricky o ştia prea bine – fiecare om are un călcâi al lui Ahile. Orice lanţ nu este decât atât de puternic cât este cea mai slabă verigă a lui. O armată poate mărşălui doar atât de repede cât cel mai lent dintre soldaţii ei.

Mama lui Abby era atât veriga ei slabă, cât şi cel mai lent soldat al ei.

Acum ştia exact ce trebuia să facă.

Microbuzul Renault din faţa apartamentului lui Abby, care nu mai fusese condus de ceva vreme, nu voia să pornească. Apoi, chiar când bateria părea să îl lase, iar Ricky începuse să-şi facă probleme că asta nu avea să meargă, motorul făcu aprindere şi începu să bolborosească trezit la o viaţă înecată în ulei, fumegândă.

Îl scoase din locul de parcare şi-l înlocui cu Fordul pe care-l închiriase. Acum, când Abby avea să vină aici, avea să observe maşina şi să îşi imagineze că el era înăuntru. Zâmbi. Pentru viitorul imediat, ea nu avea să intre în apartament. Pe maşina de închiriat nu era nici un permis de parcare pentru rezidenţi, aşa că probabil că urma să i se dea amendă la un anumit moment şi, probabil, să fie blocat, dar asta nu mai avea nici o importanţă.

Scoase GSM-ul 3060 Intercept din Ford şi-l puse în microbuz. Apoi porni înapoi spre Eastbourne, oprind numai ca să ia un hamburger şi o cola la pachet. Se simţea mai fericit acum.

Încrezător că era aproape de a avea iarăşi situaţia sub control.

78

Octombrie 2007

La şase şi jumătate după-amiaza, debută cea de-a patra întâlnire de informare referitoare la Operaţiunea Dingo. Dar când începu să-şi informeze echipa întrunită, Roy Grace avu o ezitare, observând că Glenn Branson se uita ciudat la el şi-şi încreţea nările ca şi cum ar fi vrut să-i trimită un semnal.

— E vreo problemă? îl întrebă el.

Apoi observă că şi alţi câţiva dintre cei adunaţi în jurul mesei de lucru păreau a se uita la el în acelaşi fel.

— Miroşi interesant, şefu', spuse Glenn. Dacă nu-mi iei în nume de rău o opinie personală. Nu e marca ta obişnuită de colonie, dacă înţelegi ce vreau să spun. Ai călcat sau te-ai aşezat pe ceva?

Grace îşi dădu seama, spre oroarea lui, la ce făcea aluzie agentul-şef detectiv.

— A, da, îmi cer scuze. Am… tocmai m-am întors de la un curs de dresaj pentru câini. Netrebnicul ăla mic a vărsat pe mine în maşină. Am crezut că am reuşit să mă curăţ.

Bella Moy căută în poşetă şi-i înmână lui Grace un spray cu parfum.

— Asta o să-l facă să dispară, zise ea.

Grace îşi dădu cu oarecare reţinere cu parfum pe pantaloni, cămaşă şi haină.

— Acum miroşi ca un bordel, comentă Norman Potting.

— Ei bine, mulţumesc foarte mult, Bella, spuse Grace, aruncându-i lui Potting o privire indignată.

— Nu că aş avea de unde să ştiu, desigur, mormăi Potting într-o încercare palidă de a o drege. Apoi adăugă: Am citit recent că în Coreea câinii se mănâncă.

— Destul, Norman, spuse Roy Grace ferm, întorcându-se la agenda lui bătută la maşină. Bun. Bella, în primul rând, poţi tu să raportezi ce ai aflat în legătură cu Joanna Wilson, dacă a fost vreodată în America? Informatorul meu nu a ieşit cu nimic pe masă.

— L-am contactat pe ofiţerul de la biroul procurorului districtual din New York, pe care mi l-ai recomandat tu. Mi-a trimis un e-mail acum o oră, spunându-mi că înainte de 11

septembrie toată imigraţia era procesată de Agenţia de Imigrare şi Naturalizare. Lucrurile s-au schimbat după aceea. S-au unit cu Vama şi acum se numesc Forţele Vamale. El spune că, în afara cazului în care a intrat cu o viză pe termen lung, nu s-a păstrat nici o înregistrare. A verificat toate vizele pentru anii nouăzeci şi nu figurează că ar fi intrat, dar zice că nu există nici o modalitate de a afla dacă a fost vreodată acolo sau nu.

— OK, mulţumesc. E-J, cum merge treaba cu arborele genealogic? Ai găsit vreo rudă de-a Joannei Wilson?

— Ei bine, nu pare să fi avut prea multe. Am găsit un frate vitreg homosexual, care e un pui de lele. Se prezintă drept Mitzi Dufors, mai are puţin şi împlineşte şaizeci de ani, poartă pantaloni de piele cu ţinte şi e plin de piercinguri. Are un fel de reprezentaţie de travesti într-un club gay din Brighton. Nu a avut prea multe cuvinte frumoase la adresa surorii lui vitrege decedate.

— Nu poţi avea încredere în bărbaţii între două vârste care poartă pantaloni de piele, exclamă Norman Potting.

— Norman! făcu Grace, aruncându-i o privire de avertizare pe deasupra ochelarilor.

— Nici tu nu eşti chiar un guru al modei, Norman, i-o trânti Bella.

— OK, voi, amândoi, de ajuns! spuse Grace.

Potting ridică din umeri ca un copil obraznic.

— Ai mai aflat şi altceva de la fratele vitreg?

— A zis că Joanna a moştenit de la mama ei o căsuţă în Brentwood, cu vreun an înainte de a pleca în America. E convins că a folosit banii obţinuţi pe casă ca să-şi finanţeze cariera de actriţă acolo.

— Ar trebui să încercăm să aflăm despre câţi bani a fost vorba şi ce s-a întâmplat cu ei. Foarte bine, E-J.

Grace îşi notă ceva, apoi trecu la Branson.

— Glenn, Bella şi cu tine aţi reuşit să daţi de familia Klinger?

Ofiţerul zâmbi larg.

— Cred că l-am găsit pe Stephen Klinger într-un moment bun, după masa de prânz – supărat ca un vânt puturos şi vorbăreţ. Ne-a spus că nimeni nu o plăcea prea mult pe Joanna – se pare că era o curviştină. I-a cântat lui Ronnie în strună şi nimeni nu a fost prea afectat când l-a lăsat cu fundu-n baltă – sau cel puţin aşa a părut – şi a plecat în State. Mi-a confirmat că Ronnie s-a recăsătorit, după expirarea perioadei legale pentru declararea părăsirii domiciliului conjugal, cu Lorraine. Când

Ronnie a murit, ea s-a arătat neconsolată. Ceea ce a fost şi mai rău pentru ea, dacă e posibil aşa ceva, este că a lăsat-o în rahat până la gât, financiar vorbind.

Grace îşi făcu o însemnare.

— Maşina i-a fost confiscată, apoi şi casa. Se pare că Wilson era un om de paie. Nu avea nimic, nici o proprietate. Văduva lui a sfârşit prin a fi evacuată din eleganta lor casă din Hove şi s-a mutat într-un apartament cu chirie. La ceva mai mult de un an după aceea, în noiembrie 2002, a lăsat o scrisoare de adio şi s-a aruncat de pe feribotul Newhaven-Dieppe. Făcu o pauză. Am vorbit şi cu doamna Klinger, care ne-a confirmat, mai mult sau mai puţin, ce ne-a spus soţul ei.

— Există vreo rudă care poate să certifice starea ei mentală? întrebă Grace.

— Da, are o soră care lucrează ca stewardesă la British Airways. Tocmai am vorbit cu ea. Era la muncă şi nu prea putea să vorbească. Am programat o întâlnire pentru mâine. Dar şi ea a confirmat aproape în totalitate ce a spus Klinger. A, da, şi a spus că a dus-o pe Lorraine la New York imediat ce s-au reluat zborurile. Au petrecut acolo o săptămână rătăcind prin oraş, cu o fotografie mare a lui Ronnie. Ele şi alte un milion de persoane.

— Deci ea e ferm convinsă că Ronnie a murit la 11 septembrie?

— Da, spuse Glenn. Era la o întâlnire în Turnul de Sud, cu Donald Hatcook. Toţi cei aflaţi la etajul unde lucra Donald Hatcook au murit – mai mult ca sigur instantaneu. Apoi se uită prin notiţele lui. M-ai întrebat despre ciudatul ăsta de Chad Skeggs.

— Da, ce ai aflat?

— Este căutat pentru cercetări de DIC Brighton, în legătură cu o plângere de atac indecent asupra unei tinere, în 1990. Fata susţine că au plecat de la club şi s-au întors împreună, după care el a bătut-o rău. Ar putea fi ceva sado-maso. E posibil ca iniţial ea să fi fost de acord, după care el nu a mai vrut să se oprească. A fost un atac foarte urât, asociat cu o acuzaţie de viol. Dar la momentul acela s-a decis că nu era justificat să se meargă în Australia, ca să fie el adus înapoi. Nu cred să-l mai vedem vreodată în Anglia, decât dacă este prost.

Grace se întoarse spre agentul detectiv Nicholl.

— Nick, tu ce ai de raportat?

— Păi, făcu el, de fapt e foarte interesant. După ce am dat o căutare la scară naţională pentru Wilson, din care nu a rezultat

nici un element despre care noi să nu fi ştiut deja, mi-am spus că un om de afaceri ca el, cu o casă deşteaptă în Hove 4, avea mai mult ca sigur şi o asigurare de viaţă. Am făcut ceva săpături şi am descoperit că Ronnie Wilson încheiase o asigurare de viaţă de ceva mai mult de un milion şi jumătate de lire sterline la Norwich Union, în 1999.

— Văduva nu ştia despre asta?

— Cred că ştia. I-au plătit-o integral în martie 2002.

— Când ea se chinuia într-un apartament închiriat? întrebă Grace.

— E mai mult de atât, spuse Nicholl. În iulie 2002, la zece luni după moartea soţului ei, Lorraine Wilson a primit două milioane şi jumătate de dolari din fondul de compensaţii pentru 11 septembrie.

— Cu trei luni înainte să sară de pe feribot, spuse Lizzie Mantle.

— *Se presupune* că a sărit de pe feribotul Newhaven-Dieppe, preciză Nick Nicholl. Este încă oficial înregistrată ca persoană dispărută la Poliţia Sussex. Am verificat şi ofiţerii de caz nu au fost pe deplin convinşi că s-a sinucis. Dar urma s-a răcit. Investigatorul de la compania de asigurări, desemnat să se ocupe de achitarea poliţei lui Ronnie Wilson, nu a fost nici el mulţumit. Dar presiunea politică pentru a se plăti urmaşilor victimelor de la 11 septembrie era foarte mare.

— Două milioane şi jumătate de dolari – la rata de schimb de atunci, asta ar face aproape un milion şi trei sferturi de lire sterline, spuse Norman Potting.

— Aşadar ea a murit în sărăcie cu mai bine de trei milioane în bancă? întrebă Bella.

— Cu atâta bănet, tu ai putea să-ţi cumperi o mulţime de biscuiţi, îi spuse Norman Potting.

— Numai că banii nu erau în bancă, spuse Nick Nicholl. Le arătă două dosare. Am reuşit să obţin astea ceva mai repede decât în mod normal, datorită lui Steve.

Arătă, recunoscător, spre agentul detectiv Mackie, un tip de treizeci de ani, aşezat spre capătul mesei, îmbrăcat în blugi şi o cămaşă albă, descheiată la gât.

Mackie vorbi cu autoritate şi cu un aer îngrijit şi eficient, care lui Grace îi plăcu.

— Fratele meu lucrează la HSBC. Mi-a rezolvat cererea cu rapiditate.

Nick Nicholl scoase un teanc de documente dintr-unul dintre

dosare.

— Astea sunt toate extrasele de cont ale depozitului comun al lui Ronnie şi Lorraine Wilson, mergând înapoi până în 2000. Ele indică retrageri care le-au tot mărit datoria faţă de bancă şi doar câteva mici depuneri când şi când. Le puse înapoi şi le arătă cel de-al doilea dosar. Ăsta e mult mai interesant. Este un cont bancar deschis pe numele lui Lorraine Wilson, în decembrie 2001.

— Pentru asigurarea de viaţă, probabil, spuse Lizzie Mantle.

Nick Nicholl dădu din cap şi Grace fu impresionat. În mod normal, tânărului îi lipsea încrederea în sine, dar în acest moment părea într-adevăr stăpân pe situaţie.

— Da, asigurarea a intrat în martie 2002.

— Nu înţeleg cum de s-a plătit atât de rapid, întrebă Lizzie Mantle. Credeam că, dacă nu se găseşte cadavrul, trebuie să treacă şapte ani înainte ca o persoană dispărută să fie declarată moartă.

În timp ce vorbea, evită intenţionat privirile lui Roy Grace, ştiind cât de delicat era subiectul pentru el.

— A existat un acord internaţional, în urma unei iniţiative a primarului Giuliani, spuse Steve Mackie, de a se renunţa la perioada asta în cazul familiilor victimelor de la 11 septembrie şi de a se face plăţile imediat.

Nick Nicholl îşi aşează mai multe extrase de cont în faţă, ca şi cum ar fi împărţit nişte cărţi de joc.

— Din acest punct, chestia devine interesantă. Întreaga sumă de un milion şi jumătate de lire sterline a fost retrasă în tranşe de diverse mărimi, în bani gheaţă, pe parcursul următoarelor trei luni.

— Ce a făcut cu ei? întrebă Grace.

Nick Nichol îşi ridică mâinile.

— Sora ei a părut năucită de-a dreptul când i-am spus asta. Pur şi simplu nu a crezut. A zis că Lorraine trăia din ce primea de la ea şi de la prieteni.

— Şi cu plata compensaţiei de la 11 septembrie ce s-a întâmplat? întrebă Grace.

— Aia i-a intrat în cont în iulie 2002. Nicholl ridică documentul relevant. După care s-a întâmplat acelaşi lucru. Banii au fost retraşi în tranşe, în numerar, din acel moment până cu câteva săptămâni înainte ca ea să lase scrisoarea de adio.

Toţi cei din echipă erau încruntaţi. Glenn Branson se

ciocănea uşor peste dinţi cu pixul. După ce îşi notă ceva, Lizzie Mantle ridică privirea.

— Şi nu avem nici o idee despre felul în care au fost folosiţi banii ăştia? întrebă ea. Nu a spus nimănui de la bancă pentru ce avea nevoie de ei? Este de presupus că au fost puse nişte întrebări, cu atâta numerar retras.

— Banca are o politică de verificare a situaţiei clienţilor care retrag sume mari de bani gheaţă, încercând să afle dacă nu cumva se exercită vreo presiune asupra lor, spuse agentul detectiv Mackie. Când a fost întrebată despre asta, ea a declarat că banca nu o sprijinise când a murit soţul ei şi că blestemată să fie dacă lăsa vreun ban la ei.

— Aprigă doamnă, spuse Lizzie Mantle.

— Nu vi se pare că aici se conturează un tipar? întrebă Norman Potting. Prima nevastă a lui Wilson primeşte o moştenire, le spune prietenilor că pleacă în America şi sfârşeşte într-un canal de drenare. Apoi a doua nevastă primeşte o moştenire şi sfârşeşte în Canalul Mânecii.

Încuviinţând cu o înclinare din cap, Grace decise că era vremea să le împărtăşească ultimele informaţii aflate cu ajutorul lui Cassian Pewe.

— Asta ar putea lămuri într-o oarecare măsură lucrurile, spuse el. Luna trecută, poliţia din Geelong, de lângă Melbourne, Australia, a găsit cadavrul unei femei în portbagajul unei maşini, într-un râu. Rapoartele de expertiză legală spun că decesul a survenit în urmă cu maximum doi ani. Femeia avea implanturi mamare, despre care s-a stabilit că făceau parte dintr-o serie expediată la spitalul Nuffield de aici, din Woodingdean, în iunie 1997. Primitoarea celor cu respectivele numere de serie a fost Lorraine Wilson.

Făcu o pauză, pentru a-i lăsa să asimileze informaţia.

— Deci a înotat din Canalul Mânecii până în Australia şi de acolo în sus, pe un râu? întrebă Glenn Branson. Cu trei milioane de lire sterline vârâte în costumul de baie?

— Şi asta nu e tot, continuă Grace. Era gravidă în patru luni. Poliţia australiană nu a putut găsi în baza lor de date nici o potrivire pentru ADN-ul mamei sau al tatălui şi ne-a cerut să verificăm în înregistrările noastre. Aşteptăm să aflăm asta. Să sperăm că mâine vom şti dacă există vreo potrivire ADN pentru vreunul dintre ei.

— Se pare că avem o problemă, Houston, spuse Norman Potting.

— Sau poate un fir, îl corectă Grace. Autopsia din Melbourne a indicat drept cauză posibilă a morţii strangularea, continuă el. Au ajuns la concluzia asta fiindcă osul hioid al lui Lorraine Wilson – osul în formă de U de la baza gâtului – era fracturat.

— La fel ca în cazul Joannei Wilson, spuse Nick Nicholl.

— Ce memorie, spuse Grace. Eşti în formă maximă astăzi, Nick. Mă bucur că nopţile nedormite nu ţi-au afectat agerimea!

Nicholl se înroşi, părând mulţumit de el însuşi.

— Ronnie Wilson nu s-a descurcat prea rău pentru un om mort, spuse Norman Potting. A reuşit să-şi sugrume nevasta.

— Nu avem suficiente dovezi ca să presupunem asta, Norman, replică Grace, deşi şi el îşi pusese unele întrebări. Îşi aruncă ochii pe agendă. Bun, iată ce urmează să facem. Dacă ea a cheltuit mai bine de trei milioane de lire sterline, bani gheaţă, într-un interval de câteva luni, cineva ar trebui să ştie despre asta. Glenn şi Bella, vreau să faceţi din asta o prioritate. Începeţi tot cu familia Klinger. Aflaţi tot ce puteţi despre cercurile în care se învârtea familia Wilson. Pe ce-şi cheltuiau ei banii? Jucau jocuri de noroc? Au cumpărat vreo proprietate în afara ţării? Sau un iaht? Trei milioane şi un sfert de lire sterline înseamnă o grămadă de bani – şi valoarea lor era mai mare acum cinci ani.

Branson şi Bella dădură din cap.

— Steve, poţi să-ţi foloseşti relaţiile bancare ca să afli ce s-a întâmplat cu moştenirea Joannei Wilson? Îmi dau seama că vorbim despre lucruri vechi de zece ani şi s-ar putea să nu mai existe nici o înregistrare. Vezi ce mai poţi să obţii. Grace se opri pentru a-şi verifica însemnările, apoi continuă: O să mă duc la New York mâine, să văd ce pot să aflu. Intenţionez să mă întorc joi noapte, ca să fiu aici vineri dimineaţă. Vreau ca voi, Norman şi Nick, să vă duceţi în Australia.

Potting se arătă extrem de încântat, dar Nicholl păru îngrijorat.

— V-am făcut rezervările pentru zborul de mâine seară. Veţi ajunge acolo vineri dimineaţă, ora din Melbourne. Veţi avea o zi plină pentru investigaţii şi, cu diferenţa de fus orar, veţi putea prezenta un raport la întâlnirea noastră de informare de vineri dimineaţă. Arăţi de parcă te-ar îngrijora ceva, Nick. Poţi renunţa la obligaţiile paterne?

Agentul detectiv înclină din cap.

— Eşti de acord cu plecarea?

El înclină din cap, mai viguros de data asta.

— A mai fost vreunul dintre voi acolo?

— Nu, dar am un văr în Perth, spuse Nick.

— Aia-i aproape la fel de departe de Melbourne ca şi Brightonul, replică Bella.

— Deci nu voi avea timp să merg să-l văd?

— Nu pleci în vacanţă. Te duci să rezolvi o treabă, îl mustră Grace.

Nick Nicholl dădu din cap.

— Pornim pe urmele unei moarte, spuse Norman Potting.

Şi, bănuia Grace, poate şi pe urmele unui mort.

79

Octombrie 2007

De la şedinţa de informare, Roy Grace se duse direct în birou la el şi o sună pe Cleo, să-i spună că avea să întârzie mai mult decât planificase, pentru că trebuia să termine acolo, apoi să meargă acasă, să-şi facă bagajul.

Mai fusese la New York de câteva ori. În două dintre vizitele anterioare fusese însoţit de Sandy – o dată pentru cumpărături de Crăciun şi o dată pentru cea de-a cincea aniversare a căsătoriei lor – dar restul în interes de serviciu, şi de fiecare dată îi făcuse plăcere să viziteze oraşul. Abia aştepta să-şi vadă cei doi prieteni din poliţia de acolo, Dennis Baker şi Pat Lynch.

Îi cunoscuse cu câţiva ani în urmă, când, ca inspector detectiv, se dusese la New York pentru investigarea unei crime. Asta fusese cu un an înainte de 11 septembrie. Se îndoia că existau doi oameni mai bine calificaţi în întreaga poliţie din New York City să-l ajute să afle dacă, într-adevăr, Ronnie Wilson pierise în acea zi îngrozitoare.

Cleo fu înţelegătoare, numai lapte şi miere – *Vino atunci când poţi.* Şi, îl asigură, avea o trataţie foarte, foarte sexy pentru el. Ştiind, pe baza experienţelor anterioare, cât de dulci erau, într-adevăr, trataţiile ei sexy, decise că factura de la curăţătorie, rezultatul cursului de dresaj al micului Humphrey şi ceea ce urmase după aceea se justificau cu vârf şi-ndesat.

Se ocupă mai întâi de e-mailuri. Răspunse la două care păreau urgente şi decise să le lase pe celelalte pentru călătoria cu avionul, de dimineaţă.

Apoi, chiar când se pregătea să se apuce în hârţogăraie, se auzi un răpăit în uşă şi, fără să aştepte vreun răspuns, Cassian

Pewe intră în birou cu o expresie îndurerată. Se opri în faţa biroului lui Grace, cu haina de la costum aruncată pe umăr, cu cămaşa descheiată la gât şi cu cravata scumpă desfăcută.

— Roy, scuză-mă, îmi pare rău că dau aşa buzna, dar mă simt jignit.

Grace ridică un deget, terminând de citit o notă interioară, apoi îşi ridică privirile şi se uită la el.

— Jignit? Îmi pare rău. De ce?

— Tocmai am aflat că-i trimiţi pe Potting şi pe Nicholl la Melbourne mâine. Aşa este?

— Da, aşa este.

Pewe se bătu în piept.

— Dar eu? Eu am început asta. Nu ar trebui să fiu unul dintre cei care merg?

— Îmi pare rău, ce vrei să spui, cum ai *început* tu asta? Credeam că tot ce ai făcut a fost să răspunzi la un telefon de la Interpol.

— Roy, spuse el pe un ton care sugera că Grace era cel mai bun prieten al lui dintotdeauna, iniţiativa mea a făcut ca totul să se desfăşoare atât de rapid.

Roy dădu din cap, iritat de atitudinea omului şi de întrerupere.

— Da, şi apreciez asta. Dar trebuie să înţelegi că noi lucrăm în echipă aici, la Sussex, Cassian. Tu te ocupi de cazurile reci – eu conduc o investigaţie curentă. Informaţia pe care mi-ai dat-o poate fi foarte utilă, iar acţiunea ta rapidă s-a notat.

Ar fi vrut să-i spună *Acum şterge-o şi lasă-mă să-mi fac treaba*, dar se abţinu.

— Apreciez şi eu. Dar cred că ar trebui să fac parte din echipa care se va duce în Australia.

— Eşti mult mai de folos aici, spuse Grace. Asta eu hotărăsc.

Pewe îi aruncă o privire ucigătoare şi, într-un acces brusc de resentimente, aruncă:

— S-ar putea să regreţi asta, Roy.

Apoi ieşi valvârtej din biroul lui.

80

Octombrie 2007

Marţi seară, la ora opt, Ricky stătea în microbuzul lui, pe întuneric, în acelaşi punct strategic din intersecţie, vizavi de

apartamentul mamei lui Abby, unde aşteptase şi mai devreme. De aici, putea vedea şi uşa de la intrarea în clădire, şi strada pe care trebuia Abby să o ia dacă ar fi încercat să se furişeze pe scara de incendiu, din spate.

Frigul i se strecurase de-a binelea în oase. Nu voia decât să recupereze ceea ce-i aparţinea, să n-o mai vadă niciodată pe Abby şi să părăsească ţara asta umedă, îngheţată, mizerabilă, ca să se poată duce undeva, într-un loc însorit.

Nu văzuse ţipenie de om în ultimele trei ore. Parcă se spunea despre Eastbourne că era un orăşel de pensionari, unde vârsta medie era fie mort, fie aproape mort. În seara asta se părea că toată lumea era moartă.

Luminile stradale cădeau pe pavajul pustiu. *O afurisită de risipă*, se gândi el. *Cineva ar trebui să spună oraşului ăstuia despre poluarea lui inutilă*.

Abby era înăuntru, la căldură, cu mama ei. Presimţea că avea să rămână aici peste noapte, dar nu îndrăznea să-şi părăsească postul de observaţie şi să se ducă să caute o cârciumă, unde să bea un pahar sau trei, înainte de a fi sigur.

Cu vreo două ore în urmă interceptase semnalul noului ei telefon mobil, când o sunase pe mama ei pe noul telefon al acesteia, ca să probeze tonul soneriei şi volumul şi să-i dea numărul ei. Acum, datorită acelui apel, avea numerele amândurora înregistrate.

Când ele îşi testaseră telefoanele, Ricky auzise televizorul în fundal. Părea o telenovelă, cu un bărbat şi o femeie ciondănindu-se într-o maşină. Aşadar, căţeaua şi mama ei se instalaseră pentru o seară intimă în faţa televizorului, într-un apartament cald, încărcând două telefoane mobile noi, care fuseseră cumpărate din banii lui.

Intercept-ul bipăia, ocupat. Abby dădea telefoane la case de odihnă, căutând un loc unde mama ei să fie primită imediat, pentru patru săptămâni, până când se elibera camera din locul pe care îl alesese ea.

Punea întrebări despre îngrijirea medicală, doctori, orele de masă, ingredientele folosite pentru mâncare, exerciţiul fizic, dacă aveau piscină, saună, dacă erau în apropierea unui drum principal sau într-un loc mai retras, dacă grădina avea căi de acces pentru scaunele cu rotile, dacă existau băi individuale. Lista ei părea interminabilă. Desăvârşită. După cum învăţase el, cu un preţ amar. Era o javră desăvârşită.

Şi cu banii cui urma să plătească pentru toate alea?

Ascultă cum Abby făcu programări ca să se ducă să viziteze trei instituţii de dimineaţă. Presupunea că avea să o lase pe mama ei acasă. Că nu uitase că urma să vină lăcătuşul.

Atunci când el o să termine cu ea, nu-i va mai trebui o casă de odihnă. Ci o capelă de odihnă veşnică.

81

Octombrie 2007

La opt şi douăzeci, a doua zi dimineaţă, inspectorul Stephen Curry, însoţit de agentul-şef Ian Brown, intră în mica sală de conferinţe din blocul arestului, în spatele Sussex House. Strângea în mână notele de informare ale acelei dimineţi, care cuprindeau o trecere în revistă completă a tuturor crimelor cu regim de prioritate care se petrecuseră pe parcursul ultimelor douăzeci şi patru de ore.

Erau însoţiţi de agentul-şef Morley şi de cel de-al doilea agent-şef din schimbul de dimineaţă, un ofiţer scund şi îndesat, cu o tunsoare de băieţoi şi cu un aprig entuziasm pentru muncă, pe nume Mary Gregson.

Se apucară numaidecât de treabă. Curry începu să revadă toate incidentele critice raportate. Se înregistrase un incident rasist urât, cu un tânăr student musulman bătut rău noaptea trecută în faţa unui magazin cu preparate culinare pentru acasă, cu orar prelungit, din Park Road, Coldean, în timp ce se întorcea de la universitate; un accident de circulaţie în urma căruia decedaseră un motociclist şi un pieton, pe Lewes Road; un jaf violent pe Broadway, în Whitehawk; şi un tânăr bătut în Preston Park într-un incident homofobic.

Analiză toate incidentele în detaliu, definind zone de ameninţare, asigurându-se, în terminologia lui, să nu-i *scape vreun coi* pe care să-l poată şuta în teren comisarul detectiv la şedinţa de la nouă şi jumătate.

Apoi trecură la persoanele din district date dispărute la momentul de faţă şi se puseră de acord asupra direcţiilor de investigaţie. Mary prezentă detaliile unui caz de eliberare pe cauţiune, în care suspectul avea să fie pus sub acuzare mai târziu, în cursul zilei, şi-i reaminti lui Curry că avea o întâlnire la ora unsprezece cu avocatul Serviciului Regal de Procuratură despre un suspect pe care-l arestaseră în urma numeroaselor furturi de poşete.

Apoi inspectorul îşi aminti brusc de altceva.

— John… Am vorbit cu tine ieri după-amiază despre o vizită la o doamnă în Kemp Town. Nu am văzut asta pe listă… cum o chema… Katherine Jennings? Vreun rezultat?

Morley se înroşi.

— O, Dumnezeule, îmi pare rău, şefu'. Nu am făcut nimic în legătură cu asta. A intervenit incidentul ăla, cu Gemma Buxton şi – îmi pare rău – l-am tratat cu prioritate. Am să-l pun pe listă şi să trimit pe cineva acolo în dimineaţa asta.

— Bun băiat, spuse Curry şi se uită iarăşi la ceas.

Rahat. Aproape nouă şi cinci. Sări în picioare.

— Ne vedem mai târziu.

— Să aveţi o întrevedere plăcută cu domn' diriginte, îi ură Mary cu un zâmbet obraznic.

— Da, s-ar putea să fiţi preferatul profesorului astăzi! zise Morley.

— Cu unul care are o memorie de tot rahatul, ca a ta, în echipă? replică el. Nu prea cred.

82

Octombrie 2007

Ricky dormi cu intermitenţe, toropit de cele câteva halbe de bere cu care se tratase într-o cârciumă aglomerată de pe faleză, trezindu-se cu o tresărire de fiecare dată când vedea lumini de faruri sau auzea o maşină ori paşi sau o portieră trântindu-se. Stătea pe locul pasagerului, astfel încât să nu arate ca un şofer băut, în caz că venea vreun poliţist curios, şi nu părăsi microbuzul decât de câteva ori, ca să urineze pe o alee.

Porni iar motorul, pe întuneric, la şase dimineaţa, ca să găsească o cafenea muncitorească, unde-şi luă micul dejun, apoi se întoarse la postul lui de observaţie, după o oră.

Cum naiba de ajunsese el în situaţia asta? se întrebă pentru a mia oară. Cum de se lăsase fraierit de javra aia? O, se prefăcuse atât de bine venind peste el, făcând la perfecţie pe târfuliţa în călduri. Lăsându-l să facă cu ea tot ce voia şi pretinzând că îi place. Poate chiar îi plăcuse. Dar în tot timpul ăsta îl pompase atât de subtil pentru informaţii. Femeile erau deştepte. Ştiau cum să-i manipuleze pe bărbaţi.

Făcuse greşeala tâmpită să-i spună, pentru că voise să se dea mare. Se gândea că avea s-o impresioneze. În loc de asta, într-o

noapte, când el era pe cocaină de nu mai ştia de el şi beat-mort, ea l-a curăţat şi a şters-o. Avea o nevoie disperată de chestiile alea. Finanţele lui erau în bălării, era în datorii până-n gât, iar afacerea îi şchiopăta. Asta era şansa lui, o şansă unică. Îi căzuse din cer, apoi ea i-o înhăţase şi fugise.

Dar el era în avantaj: lumea prin care fugea Abby era mai mică decât îşi închipuia ea. La oricine s-ar fi dus, cu ce avea ea, respectivul avea să pună întrebări. O mulţime de întrebări. Bănuia că ea începuse deja să afle asta, ceea ce explica de ce se mai afla aici, iar acum problemele ei se complicaseră şi mai mult, cu venirea lui în Brighton.

La nouă şi jumătate, un taxi local, din Eastbourne, trase la bordură în faţa blocului de apartamente. Şoferul ieşi din maşină şi sună la sonerie. După două minute apăru Abby. Singură.

Bine. Perfect.

Se ducea la prima dintre cele trei vizite programate la casele de odihnă pe care le confirmase pentru dimineaţa asta. O lăsa pe mami singură, cu instrucţiuni stricte, fără îndoială, să nu deschidă uşa nimănui, cu excepţia lăcătuşului.

O urmări pe Abby urcând în maşină şi văzu taxiul plecând. Ştia cât de imprevizibile puteau fi femeile şi că putea foarte bine să se întoarcă în cinci minute, după vreun lucru pe care-l uitase. El avea timp din belşug. Avea să fie plecată o oră şi jumătate, cel puţin, dar mai probabil vreo trei sau poate chiar mai mult. Nu trebuia decât să aibă răbdare încă puţin, ca să se asigure că ţărmul era liber.

După care nu va avea nevoie deloc de mult timp.

83

Octombrie 2007

Glenn Branson apăsă pe butonul soneriei şi se retrase doi paşi, astfel încât camera de supraveghere să îl poată înregistra. Porţile din fier forjat zvâcniră de câteva ori, apoi începură să se deschidă fără zgomot. Agentul-şef detectiv urcă înapoi în maşina de serviciu, o puse în mişcare şi trecu printre doi stâlpi impresionanţi din cărămidă, îndreptându-se către aleea circulară din faţa intrării, făcând pietrişul să scrâşnească sub cauciucuri. Opri în spatele unui Mercedes sport, argintiu, şi al unuia de clasa S berlină, tot argintiu, parcate unul lângă

celălalt.

— E în regulă locul ăsta, nu crezi? spuse el. Merţane *al lui* şi *al ei* care se potrivesc unul cu celălalt şi cu restul.

Bella Moy dădu din cap. Culoarea începea să-i revină în obraji. Stilul de conducere al lui Glenn o îngrozise. Îl plăcea pe Glenn şi nu voia să-l ofenseze, dar dacă ar fi putut să ia un autobuz înapoi spre birou sau să umble în picioarele goale pe cărbuni încinşi până acolo, ar fi fost gata să o facă.

Casa, grandioasă ca un palat, era construită în stil eclectic, parţial georgian, parţial templu grecesc, cu un portic cu coloane care se întindea pe toată lungimea faţadei. Ari s-ar da în vânt după locul ăsta, îşi spuse Glenn. Era ciudat, pentru că la început, când se căsătoriseră, nu părea deloc interesată de bani. Asta se schimbase total cam în perioada în care Sammy, care acum avea opt ani, începuse să meargă la şcoală. Fără îndoială că îi veniseră noi idei stând de vorbă cu alte mame, văzând maşinile lor elegante, mergând în vizită în unele dintre casele lor arătoase.

Dar locuinţe ca aceasta îl fascinau şi pe el. Lui Glenn i se părea că şi casele aveau o aură. Erau multe altele în zonă, şi în alte părţi din oraş, la fel de mari şi de elegante, dar dădeau impresia că erau locuite de oameni obişnuiţi, cetăţeni decenţi. Numai când şi când vedeai un loc ca ăsta, care părea cumva *prea* ostentativ şi care trimitea semnale, cu sau fără intenţie, că nu fusese obţinut cu bani cinstiţi.

— Ţi-ar plăcea să locuieşti aici, Bella? întrebă el.

— M-aş putea obişnui, zâmbi ea, apoi căzu pe gânduri.

El îi aruncă o privire piezişă. Era o femeie care arăta bine, cu o faţă veselă sub o claie încâlcită de păr castaniu şi fără verighetă. Se îmbrăca întotdeauna în haine uşor demodate, ca şi cum nu ar fi interesat-o să arate bine, iar el tânjea să-i schimbe înfăţişarea. Astăzi Bella purta o bluză albă pe sub un pulover simplu, bleumarin, cu decolteu în V, pantaloni negri din lână, pantofi negri şi o scurtă verde din material gros, tot din lână, cu glugă.

Nu vorbea niciodată despre viaţa ei particulară şi el se întrebase deseori la ce anume se ducea ea acasă. La un tip, la o femeie, la un grup de colegi de apartament? Unul dintre colegii lui spusese cândva că Bella avea grijă de bătrâna ei mamă, dar ea nu vorbea niciodată despre asta.

— Nu-mi aduc aminte unde locuieşti, spuse el în timp ce coborau din maşină.

O pală de vânt îi ridică poala pardesiului din păr de cămilă.

— Hangleton, răspunse ea.

— Corect.

Asta se potrivea. Hangleton era o zonă plăcută şi liniştită, rezidenţială, la est de oraş, tăiată în două de o autostradă şi de un teren de golf. O mulţime de case mici, cu etaj, şi bungalow-uri cu mici terase în faţă şi cu grădiniţe atent îngrijite. Era exact genul de zonă liniştită, sigură, unde o femeie ar putea trăi cu mama ei. Brusc, în minte îi apăru imaginea unei Bella cu o înfăţişare tristă, acasă, îngrijind o bătrână bolnavă, neputincioasă, mestecând biscuiţi Malteser ca substitut al oricărui alt fel de viaţă. Ca un animal de companie singur şi trist, uitat în cuşcă.

Glenn sună la uşă şi le deschise o servitoare filipineză, care îi conduse într-o seră înaltă, cu vedere spre nişte pajişti terasate, unde se aflau o piscină imensă şi un teren de tenis.

Fură poftiţi să ia loc în două fotolii aranjate în jurul unei mese pentru cafea, din marmură, şi li se oferiră băuturi. Apoi sosiră Stephen şi Sue Klinger.

Stephen era un bărbat înalt şi subţire, părând mai degrabă rece, care se apropia de cincizeci de ani, cu păr ondulat ce începuse să încărunţească, pieptănat drept spre spate; obrajii îi erau un păienjeniş de vinişoare purpurii, de beţiv. Purta un costum cu dunguliţe şi mocasini scumpi şi îşi privi ceasul imediat după ce îi strânse mâna lui Branson.

— Mă tem că va trebui să plec în zece minute, spuse el cu o voce dură şi lipsită de culoare, foarte diferit de Stephen Klinger cel pe care-l intervievaseră ieri, în biroul lui, după ceea ce în mod clar fusese un prânz foarte greu.

— Nici o problemă, domnule, nu avem decât câteva întrebări rapide pentru dumneavoastră şi pentru doamna Klinger. Vă mulţumim că ne-aţi acordat iarăşi o parte din timpul dumneavoastră.

Îi aruncă lui Sue Klinger o a doua privire apreciativă, iar ea zâmbi afectat, jucăuş, ca şi cum ar fi observat. Arăta de-a dreptul fantastic, îşi spuse el. De vreo patruzeci de ani, în formă excepţională, îmbrăcată într-un costum de trening maro de firmă şi adidaşi care păreau că fuseseră scoşi, chiar atunci, din cutie.

Şi avea nişte priviri de genul *vino-n-pat.* Pe care el le prinse de două ori, într-o succesiune rapidă, după care se strădui să le ignore, deschizându-şi carnetul de însemnări, hotărând să se

concentreze asupra ochilor lui Stephen Klinger, care ar putea fi mai uşor de citit.

Menajera sosi cu cafele şi apă.

— Aş putea să recapitulez, domnule? Cât timp aţi fost prieteni, dumneavoastră şi Ronnie Wilson? întrebă Branson.

Ochii lui Klinger se mişcară o idee spre stânga.

— Suntem – am fost – prieteni din tinereţe, spuse el. Douăzeci şi şapte… nu… treizeci de ani. Cam aşa ceva.

Ca o verificare, Glenn replică:

— Şi ne-aţi spus ieri că relaţia lui cu prima soţie, Joanna, a fost dificilă, iar cea cu Lorraine, mai bună?

Iarăşi ochii se mişcară spre stânga, înainte ca el să vorbească.

Ăsta era un experiment neurolingvistic despre care Glenn aflase de la Roy Grace şi pe care uneori îl găsea foarte util ca să-şi dea seama dacă cineva spunea adevărul sau nu. Creierul uman este divizat în emisferele stângă şi dreaptă. Una e pentru păstrarea amintirilor de lungă durată, iar în cealaltă au loc procesele creative. Când li se punea o întrebare, de cele mai multe ori ochii oamenilor se deplasau spre emisfera pe care o foloseau. La unii, amintirile erau stocate în emisfera dreaptă, la alţii, în cea stângă, emisfera creativă fiind cealaltă.

Aşadar, acum ştia că, atunci când ochii lui Stephen Klinger se deplasau spre stânga înainte de a răspunde la o întrebare, el accesa partea cu memoria, ceea ce însemna că probabil spunea adevărul. Prin urmare, dacă ochii i se îndreptau spre dreapta, era posibil să mintă. Nu era o tehnică infailibilă, dar putea fi un indicator bun.

Aplecându-se în faţă când menajera puse pe masă ceaşca, farfurioara şi un vas cu lapte, Branson spuse:

— După părerea dumneavoastră, domnule, credeţi că Ronnie Wilson ar fi fost capabil să-şi omoare vreuna dintre soţii?

Expresia şocată de pe faţa lui Klinger păru a fi sinceră. Ca şi reacţia întârziată de pe figura soţiei lui. Ochii lui rămaseră fix pe centru când răspunse:

— Nu Ronnie, nu. Era el impulsiv, dar…

Ridică din umeri, clătinând din cap.

— Avea o inimă bună, adăugă Sue. Îi plăcea să aibă grijă de prietenii lui. Nu cred – nu, hotărât, nu cred.

— Avem nişte informaţii pe care am vrea să vi le împărtăşim cu toată încrederea în acest stadiu, cu toate că vom face o declaraţie de presă abia peste câteva zile.

Branson se uită la Bella, ca şi cum i-ar fi dat ei ocazia să vorbească, dar ea îi semnală că era mulţumită ca el să continue. El îşi turnă nişte lapte în cafea, apoi spuse:

— Se pare că Joanna Wilson nu a reuşit niciodată să ajungă în America. Cadavrul ei a fost găsit într-un canal de drenare pluvială din centrul Brightonului, vineri. Se afla acolo de multă vreme şi pare să fi fost strangulată.

Acum amândoi părură cu adevărat şocaţi.

— Rahat! exclamă Sue.

— Femeia despre care s-a scris în *Argus?* întrebă Stephen.

Bella dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Vreţi să spuneţi că… Ronnie a avut ceva de-a face cu asta? continuă el.

— Şi, domnule, forţă Branson, ieri am aflat că a fost găsit şi cadavrul lui Lorraine Wilson.

Sue Klinger se albi.

— În Canalul Mânecii?

— Nu, într-un râu de lângă Melbourne, Australia.

Cei doi Klinger stăteau şi îl priveau într-o tăcere uluită. Undeva în casă începu să sune un telefon. Nici unul dintre ei nu-şi manifestă intenţia de a răspunde. Glenn sorbi puţin din cafea.

— *Melbourne?* spuse în cele din urmă Sue. *Australia?*

— Cum a ajuns acolo din Canalul Mânecii? întrebă Stephen, părând cu adevărat surprins.

Telefonul încetă să mai sune.

— Autopsia a arătat că decesul a survenit în urmă cu doi ani, domnule, aşa că nu pare să se fi sinucis sărind în Canal în 2002.

— Deci a făcut-o sărind într-un râu din Australia? spuse Stephen.

— Nu cred, răspunse Glenn. Avea gâtul frânt şi se afla în portbagajul unei maşini.

Nu le mai dădu şi restul informaţiilor pe care le avea. Klingerii încremeniseră sub impactul celor pe care tocmai le auziseră. În cele din urmă, Stephen rupse tăcerea.

— Cine a ucis-o? De ce? Vreţi să spuneţi că aceeaşi persoană a ucis-o şi pe Joanna şi pe Lorraine?

— Nu ne putem pronunţa în acest stadiu. Dar există anumite similitudini în felul în care amândouă par a fi fost ucise.

— Cine… cine să o fi omorât pe Joanna… şi apoi pe Lorraine? întrebă Sue.

Începu să-şi răsucească brăţara din aur, iar şi iar, nervos.

— Ştia vreunul dintre dumneavoastră că Joanna a moştenit o

casă de la mama ei, pe care a vândut-o cu puţin timp înainte să moară? întrebă Glenn. Valoarea netă s-a ridicat la aproape o sută şi şaptezeci şi cinci de mii de lire sterline. Încercăm acum să vedem ce s-a întâmplat cu aceşti bani.

— Probabil că au folosit la plata datoriilor lui Ronnie chiar în secunda în care au intrat în contul ei, spuse Stephen. Îmi plăcea bătrânul ticălos, dar nu era prea deştept cu banii, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Făcea mereu târguri şi aranjamente, dar niciodată nu o nimerea cum trebuie. Voia să fie un jucător cu mult mai tare decât era în realitate.

— Eşti puţin cam aspru, Steve, comentă Sue, întorcându-se să-l privească în faţă pe soţul ei. Ronnie avea idei bune. Se uită la cei doi detectivi şi se bătu cu degetul în cap. Avea o minte inventivă. O dată a inventat un dispozitiv care să scoată aerul din sticlele de vin destupate. Era pe cale să îl patenteze, când dispozitivul ăla… cum îi zice?… Vacu Vin a apărut şi a ras toată piaţa.

— Da, dar Vacu Vin era din plastic, spuse Stephen. Ronnie l-a făcut pe al lui din alamă, prostovanul. Oricine ar fi putut să-i spună că metalele reacţionează cu vinul.

— Chiar şi tu ai zis atunci că ţi se părea că era deştept, n-ai zis aşa?

— Da, dar nu aş fi investit în nici o afacere a lui Ronnie. Am făcut-o de două ori până atunci şi amândouă s-au dus pe apa sâmbetei. Ridică din umeri. Îţi trebuie mai mult decât o idee ca să faci o afacere să meargă.

Îşi aruncă privirile la ceas şi începu să se agite.

— Domnule şi doamnă Klinger, spuse Bella, ştiţi că Lorraine intrase în posesia unei sume substanţiale de bani cu câteva luni înainte să îşi pună – *aparent* – capăt zilelor?

Sue scutură viguros din cap.

— Imposibil. Aş fi aflat prima. Ronnie a lăsat-o într-o încurcătură teribilă, biata de ea. A trebuit să se întoarcă să lucreze la Gatwick. Nu putea obţine nici un credit din cauza tuturor proceselor împotriva lui Ronnie. Nu a putut nici măcar să adune nişte bani gheaţă, ca să-şi cumpere o maşină. Chiar i-am împrumutat câteva sute de lire, ca să se mai descurce, la un moment dat.

— Ei bine, asta ar putea să fie o surpriză pentru dumneavoastră, spuse Glenn, dar Ronnie avea o poliţă de asigurare de viaţă la Norwick Union, care i-a plătit ceva mai mult de un milion şi jumătate de lire sterline lui Lorraine

Wilson, în martie 2002.

Şocul lor fu palpabil. Glenn continuă.

— Mai mult, în iulie 2002, doamna Wilson a primit aproape două milioane şi jumătate de dolari din fondul de compensaţii pentru 11 septembrie. Aproximativ un milion şi trei sferturi de lire sterline, la rata de schimb de atunci.

Urmă o lungă tăcere.

— Nu cred. Pur şi simplu nu cred… clătină Sue din cap. Ştiu că la momentul când a dispărut, ofiţerii de poliţie cu care am vorbit nu păreau pe de-a-ntregul convinşi că se sinucisese sărind de pe feribot. Nu mi-au spus de ce. Poate că ştiau ei ceva de care noi nu ştiam. Dar Stephen şi cu mine şi toţi prietenii ei am fost convinşi că era moartă şi nici unul dintre noi nu a auzit vreun singur cuvânt de la ea de atunci.

— Dacă ceea ce spuneţi este adevărat…

Stephen Klinger se opri la jumătatea frazei.

— I-a retras pe toţi în numerar, în mai multe tranşe, între momentul când a primit banii şi dispariţia ei, în noiembrie 2002, spuse Bella.

— În numerar? repetă Stephen Klinger ca un ecou.

— Aveţi cumva idee, vreunul dintre dumneavoastră, dacă familia Wilson – sau mai degrabă Ronnie – era şantajată de cineva? întrebă Glenn.

— Lorraine şi cu mine eram foarte apropiate, spuse Sue. Cred că mi-ar fi spus – ştiţi – mi s-ar fi confesat.

La fel cum ţi s-a confesat despre cele peste trei milioane de lire! îşi spuse Glenn.

Stephen Klinger împunse deodată aerul cu degetul.

— Este ceva… S-ar putea ca Ronnie să o fi învăţat şi pe ea. Lui îi plăcea să vândă şi să cumpere timbre.

— Timbre? întrebă Glenn. Timbre poştale, asta vreţi să spuneţi?

El încuviinţă.

— Din cele grase. Întotdeauna vindea din ele ca să facă rost de bani gheaţă. Spunea că aşa era mai greu pentru cei de la impozite să-i ia urma.

— Trei milioane şi ceva de lire ar însemna o grămadă de timbre, spuse Bella.

Stephen scutură din cap.

— Nu neapărat. Mi-l amintesc pe Ronnie deschizându-şi portmoneul într-o seară la un bar şi arătându-mi un timbru învelit în foiţă de hârtie, un *singur* timbru pe care dăduse

cincizeci de miare. Mi-a spus că ştia pe cineva căruia avea să i-l dea cu şaizeci. Dar cunoscându-i norocul, probabil că până la urmă a obţinut patruzeci.

— Aveţi cumva idee unde îşi făcea domnul Wilson afacerile cu timbre?

— Sunt câţiva comercianţi locali pe care mi-a spus că-i folosea, pentru chestii mai mărunte. Ştiu că lucra uneori cu o firmă numită Hawkes, de pe Queen's Road. Şi de asemenea cu unul sau două locuri din Londra şi din New York. A da, şi tot vorbea de un jucător mare, care lucra de acasă – nu-mi amintesc numele – locuieşte imediat după colţ, pe Dyke Road. Cineva de la Hawkes trebuie să poată să vă spună.

Glenn îşi notă numele.

— Spunea, într-adevăr, că la capătul de sus al pieţei e o lume foarte mică. Dacă un dealer făcea o tranzacţie mare, toţi cei din domeniu aflau despre ea. Aşa că, dacă a cheltuit o asemenea sumă pe timbre, cineva o să-şi amintească.

— Şi e de presupus, interveni Bella, că cineva o să-şi amintească şi dacă le-a vândut.

84

Octombrie 2007

Era prima zi de patrulă ca ofiţer de poliţie cu toate drepturile pentru Duncan Troutt. Se simţea destul de mândru, destul de conştient de valoarea lui şi, de fapt, un pic nervos să nu facă vreo tâmpenie.

La un metru şaptezeci şi cinci înălţime şi sub şaizeci şi trei de kilograme, nu era o matahală, dar ştia să-şi poarte singur de grijă. Un entuziast al artelor marţiale de multă vreme, obţinuse o întreagă colecţie de certificate în kickboxing, taekwondo şi kung fu.

Prietena lui, Sonia, îi dăduse un poster înrămat, pe care scria:

DA, CHIAR DE-AR FI SĂ UMBLU DE UNUL
SINGUR PRIN ÎNTUNECIMEA
DIN VALEA MORŢII, NU MĂ TEM DE NICI UN
RĂU, PENTRU CĂ SUNT
CEA MAI REA JAVRĂ DIN VALE.

Chiar acum, la zece dimineaţa, Cea mai Rea Javră din Vale se afla la intersecţia dintre Marine Parade cu Arundel Road, la extremitatea estică a conurbaţiei Brighton şi Hove. Nu tocmai o vale. Nici măcar o mică adâncitură, de fapt. Străzile erau liniştite. În vreo oră, aveau să înceapă să-şi facă apariţia drogaţii. O statistică pe care consiliul local al turismului nu se prea înghesuia să o dea publicităţii arăta că oraşul era pe locul doi la numărul de persoane dependente de droguri – şi de decese provocate de droguri – pe cap de locuitor, în Marea Britanie. Troutt fusese prevenit că o parte disproporţionat de mare a acestora locuiau în zona de care se ocupa el.

Radiotelefonul lui pârâi şi auzi semnalul de apel. Răspunse cu elan şi recunoscu vocea agentului-şef Morley.

— Totul OK, Duncan?

— Da, domn’ agent-şef. Deocamdată, domn’ agent-şef.

Zona lui Troutt se întindea de la plaja din Kemp Town până la proprietatea Whitehawk, care găzduise, istoric, unele dintre cele mai brutale şi mai violente familii ale oraşului – ca şi mulţi cetăţeni decenţi. Iar iniţiativele de politici comunitare recente avuseseră ca rezultat schimbări mari în bine. Păienjenişul de străzi terasate dintre aceste două puncte adăpostea lumea celor aflaţi în trecere, case cu camere de închiriat şi hoteluri ieftine, o comunitate urbană prosperă, care includea una dintre cele mai mari comunităţi de homosexuali din Marea Britanie, şi zeci de restaurante, baruri şi mici magazine independente. Găzduia, de asemenea, câteva şcoli, precum şi spitalul oraşului.

— Trebuie să verifici o persoană care a provocat îngrijorare. O femeie raportată în stare anxioasă.

Apoi trecu în revistă circumstanţele.

Troutt îşi scoase carnetul de însemnări nou-nouţ şi-şi notă numele, *Katherine Jennings*, şi adresa.

— Asta a venit de la inspector şi cred că provine de la cineva de sus, dintre alame, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Bineînţeles, domn’ agent-şef. Sunt foarte aproape, mă duc acum.

Cu reînnoită energie în pas, o luă plin de importanţă în lungul zgomotoasei Marine Parade şi făcu la stânga, îndepărtându-se de faleză.

Adresa era un bloc de apartamente elegant, cu opt etaje, şi în faţa lui, în stradă, erau parcate unul lângă altul un camion al unei firme de construcţii şi un microbuz al unei companii de lifturi. Trecu pe lângă un Ford Focus gri, care avea un tichet de

parcare lipit cu bandă adezivă de parbriz, traversă pe partea cealaltă a străzii şi se îndreptă spre intrarea în bloc, dându-se la o parte ca să lase să treacă doi oameni care duceau înăuntru o placă mare de ipsos. Apoi se uită la panoul cu sonerii de lângă uşă. La numărul 82 nu era nici un nume. Agentul de poliţie apăsă pe sonerie. Nu răspunse nimeni.

În partea de jos a panoului era un buton pentru administratorul blocului, dar de vreme ce uşa de la intrare era deschisă şi fixată cu o pană, decise să intre. De-a latul uşii liftului era lipită o bandă pe care scria DEFECT, aşa că o luă pe scări, călcând atent prin praf şi urmele de moloz, uşor iritat că pantofii lui, pe care şi-i lustruise cu grijă cu o seară în urmă, aveau să se murdărească. Auzi lovituri de ciocan şi bâzâit de maşină de găurit exact deasupra lui şi, la etajul cinci, fu nevoit să facă o cursă cu obstacole printre materialele de construcţie.

Urcă mai departe şi ajunse la etajul opt. Uşa apartamentului lui Katherine Jennings era drept în faţa lui. Vederea a trei încuietori şi a unui vizor îi stârni curiozitatea. Două nu era ceva neobişnuit, după cum ştia din experienţa vizitării unor locuinţe care fuseseră sparte în repetate rânduri în punctele fierbinţi ale criminalităţii din Brighton. Dar trei erau prea multe. Se uită mai îndeaproape la ele, remarcând că toate păreau a fi solide.

Te îngrijorează ceva, doamnă, îşi spuse, apăsând pe sonerie.

Nu primi nici un răspuns. Încercă încă de două ori, aşteptând cu răbdare, apoi decise să se ducă să stea puţin de vorbă cu administratorul.

Când ajunse în micul hol de la intrare, pe uşă intrară doi bărbaţi. Unul de vreo treizeci de ani, cu o înfăţişare plăcută, îmbrăcat într-un combinezon cu o emblemă *Stanwell Maintenance* brodată pe buzunarul de la piept şi o centură cu unelte. Celălalt era un bărbat cu mutră de bolşevic, de vreo şaizeci de ani, cu o jachetă de doc peste un pulover murdar, la baza gâtului. Ţinea în mână un telefon mobil demodat şi avea o unghie înnegrită.

Muncitorul îi zâmbi consternat lui Troutt.

— Doamne, dar repede ai mai venit!

Cel mai în vârstă ridică telefonul:

— Abia te-am sunat, acum – cât să fie? – mai puţin de un minut!

Accentul gutural făcea ca remarca să sune ca o nemulţumire.

— M-ai sunat pe mine?

— Despre lift!

— Îmi pare rău, spuse Troutt. Eşti…

— Administratorul.

— Mă tem că de fapt mă aflu aici pentru alte treburi. Dar sunt mai mult decât fericit să încerc să fiu de ajutor, dacă ai vrea să-mi spui care-i problema.

— E foarte simplu, răspunse bărbatul mai tânăr. S-a umblat la mecanismul liftului. Vandalizat. Sabotat. Şi alarma şi telefonul din lift… firele sunt tăiate.

Acum Troutt îi acorda toată atenţia. Agentul de poliţie îşi scoase carneţelul.

— Ai putea să-mi dai câteva detalii?

— Pot să-ţi arăt, la naiba. Cât de tehnic eşti?

Troutt ridică din umeri.

— Poţi să mă pui la încercare.

— Trebuie să te duc la camera motoarelor, să-ţi arăt. Sunt seringi pe jos. Şi mai important, cineva a umblat la mecanismul de frânare în timp ce liftul era în mişcare.

— În regulă. Mai întâi trebuie să vorbesc cu domnul acesta pentru un moment.

Muncitorul dădu din cap.

— Atunci eu îmi mut microbuzul. Afurisiţii ăştia de agenţi de circulaţie de aici sunt ca Gestapo-ul.

În timp ce el ieşea din bloc, Troutt se adresă administratorului.

— Aveţi o locatară la apartamentul 82… Katherine Jennings?

— E nouă. Stă aici de câteva săptămâni. Termen scurt.

— Ce poţi să-mi spui despre ea?

— Nu vorbit mult cu ea, numai duminică, după ce a fost blocată în lift. Are bani grămadă, pot să-ţi spun ce chirie plăteşte.

— Cine crezi că a vandalizat liftul? Derbedei de prin cartier? Sau e ceva în legătură cu ea?

Îngrijitorul ridică din umeri.

— Cred că poate nu vrea el să recunoaşte că-i o problemă mecanică. Poate ca să se protejeze pe el sau compania?

Troutt dădu din cap, dar nu se mulţumi cu asta. Avea să-şi formeze propria-i părere după ce va vizita camera motorului, cu mecanicul.

— Deci nu ştii din ce trăieşte?

Îngrijitorul clătină din cap.

— E măritată? Copii?

— E singură.

— Ai cumva idee despre mişcările ei?

— Eu stau în celălalt capăt al blocului, nu văd chiriaşii din aripa asta decât dacă au vreo problemă. Are necazuri cu poliţia?

— Nu, nimic de genul ăsta.

Îi zâmbi liniştitor omului.

— Ar trebui să mă prezint – agent Troutt. Sunt unul dintre noii voştri ofiţeri de cartier.

Scoase o carte de vizită.

Administratorul o luă şi se uită la ea cu suspiciune, ca şi cum ar fi primit-o de la un vânzător de termopane.

— Sper să dai pe aici vineri şi sâmbătă seara, târziu. Vinerea trecută aveam mici nemernici care dă foc la un tomberon de gunoi, mormăi el.

— Da, de fapt, ăsta e exact genul de lucruri de care se ocupă iniţiativa asta nouă, spuse cu însufleţire tânărul ofiţer.

— O să cred când o să văd.

85

Octombrie 2007

— Hei, bătrâne, ai decolat deja?

Grace, în ciorapi, la terminalul sudic al aeroportului Gatwick, privea cum îi apar pantofii pe banda rulantă, în cealaltă parte a scannerului de securitate. Ţinându-şi telefonul la ureche, răspunse:

— Numai afurisiţii de pantofi, deocamdată. Mă scoate din răbdări chestia asta. Trebuie să-ţi scoţi tot mai multe haine, de fiecare dată când zbori. Şi numai pentru că un nebun a încercat să-şi dea foc la şireturile de la pantofi, acum vreo cinci ani! Şi a trebuit să predau geanta de voiaj, ca să meargă în cala avionului, pentru că e prea mare pentru noile reglementări, ceea ce înseamnă că o să stau după ea în partea cealaltă. Pierdere de timp, la naiba!

— Deci ai avut o noapte proastă, nu-i aşa?

Grace zâmbi larg la amintirea nopţii foarte dulci cu Cleo.

— De fapt, nu. A fost cu mult mai bună decât cea dinainte. Nu m-am făcut pulbere cu vreun fraier nefericit, care să-şi verse amarul pe mine.

Ignorând aluzia, agentul-şef detectiv sări:

— Şi n-a mai vomat câinele pe tine?

Grace, care purta costum pentru că voia să arate profesional

când avea să ajungă la New York, se chinuia să-şi lege şiretul la pantoful drept ţinând telefonul la ureche cu umărul. Renunţă să mai încerce stând în picioare şi se lăsă pe vine.

— Nu, nu a făcut decât un cârnăcior pe jos.

— Eşti bine, omule? Vocea îţi sună înfundat.

— Sunt bine, încerc să mă încalţ. Tu suni pentru ceva important sau asta e doar pălăvrăgeală socială?

— Ce ştii despre timbre? întrebă Branson.

— Clasa întâi sau a doua?

— Foarte amuzant.

— Pot să-ţi spun câte ceva despre timbrele cu coloniile britanice, spuse Grace. Tata le colecţiona – plicuri cu timbre din prima zi de emitere. Mi le cumpăra când eram puşti. N-au nici o valoare. Mama mi-a spus să duc întreaga colecţie la un agent, după ce a murit el – nu mi-au oferit nici două boabe de fasole pe ele. Dacă te gândeşti la vreun hobby, ai putea încerca să colecţionezi fluturi… sau ce zici de plăcuţe de locomotivă?

— Daa, daa! Ai terminat?

Grace scoase un mormăit de nemulţumire.

— Ascultă aici, Bella şi cu mine tocmai am fost la familia Klinger. Toţi banii ăia gheaţă, toate tranzacţiile alea pe care le-a făcut Lorraine Wilson – cele trei milioane şi ceva de lire, da? Cred că a cumpărat timbre.

— Crezi?

Grace se opri brusc din încercarea de a-şi lega şireturile şi se concentră. Se gândea la conversaţia pe care o avusese marţi cu Terry Biglow.

*Era… într-o stare cumplită după ce a murit Ronnie… compania de credit a luat casa… cei de la fisc au luat practic tot restul, cu excepţi*a *câtorva timbre.*

— Da. Stephen Klinger mi-a spus că segmentul de la vârf al comerţului cu timbre e o lume mică. Ceva de genul fiecare cunoaşte pe fiecare.

— Ţi-a dat o listă a comercianţilor locali?

— Câteva nume, da.

— Ascultă, Glenn. Când ai de a face cu orice grup închis, ei tind să strângă rândurile, ca să se protejeze deopotrivă pe ei înşişi şi pe cei despre care dau informaţii. Aşa că du-te peste ei şi strânge-i de biluţe, pricepi?

— Ăhă.

— Spune-le că asta e o investigaţie de omucidere, aşa că dacă ascund vreo informaţie, ar putea sfârşi prin a fi acuzaţi de

complicitate. Bagă-le asta pe gât.

— Da, şefu'. Zbor bun. Transmite-i New Yorkului dragostea mea. Să te simţi bine!

— O să-ţi trimit o vedere.

— Să nu uiţi să pui un timbru pe ea.

86

Octombrie 2007

Bella luă legătura prin radio cu unul dintre cercetătorii din camera de incidente a Operaţiunii Dingo şi îi ceru să întocmească o listă completă cu toţi comercianţii de timbre din zona Brighton şi Hove. Apoi, cu Glenn iarăşi la volan, se îndreptară spre Queen's Road şi spre dealerul pe care-l menţionase Stephen Klinger.

Imediat după staţia de cale ferată, Hawkes arăta ca unul dintre acele locuri care se aflau acolo dintotdeauna. Vitrina avea genul de aranjament care nu se schimbă niciodată, la care se mai adaugă câte ceva din când în când. Era plină de seturi de monede puse în cutii, medalii, plicuri cu timbre plastifiate şi cărţi poştale vechi.

Se grăbiră să intre, să scape de ploaia măruntă care începea să se transforme în lapoviţă, şi văzură două femei de vreo treizeci de ani, care puteau fi surori, amândouă cu păr blond, arătând bine – în nici un caz imaginea pe care şi-o făcuse Branson despre comercianţii de timbre. Era convins că filatelia era un domeniu al bărbaţilor studioşi.

Femeile erau adâncite într-o conversaţie şi nu-i observară pe detectivi, de parcă ar fi fost obişnuite cu persoane venite doar să-şi piardă vremea uitându-se. Glenn şi Bella priviră în jurul lor, aşteptând politicos ca ele să termine. Magazinul era şi mai încărcat, cu mare parte a spaţiului ocupată de mese cu picioare metalice, pe care erau cutii din carton umplute cu cărţi poştale vechi şi imagini de mult dispărute din Brighton.

Femeile îşi încetară brusc discuţia şi se întoarseră să se uite la ei. Branson îşi scoase legitimaţia.

— Sunt agent-şef detectiv Branson, de la DIC Sussex, iar aceasta este colega mea, agent-şef detectiv Moy. Am vrea să stăm puţin de vorbă cu proprietarul. Este una dintre dumneavoastră?

— Da, spuse cea care părea mai în vârstă, plăcută, dar uşor

rezervată. Sunt Jacqueline Hawkes. Care este problema?

— Numele Ronnie şi Lorraine Wilson vă spun ceva?

Ea păru surprinsă şi aruncă o privire spre cealaltă femeie.

— Ronnie Wilson? Mama a făcut afaceri cu el acum câţiva ani. Mi-l amintesc bine. Venea şi pleca des, se târguia. A murit, nu? A murit la 11 septembrie, nu-i aşa?

— Da, spuse Bella, nevoind să le dea nici o informaţie.

— Era un comerciant de anvergură? La nivel înalt? întrebă Branson. Ştiţi, timbre foarte rare?

Ea clătină din cap.

— Nu aici. Noi nu comercializăm mult la nivel de top – nu avem genul ăsta de stoc. Noi nu suntem de fapt decât comercianţi cu amănuntul, de stradă, ca să zic aşa.

— Până la ce valori mergeţi dumneavoastră?

— Chestii mărunte, în cea mai mare parte. Timbrele de câteva sute de lire sunt cele mai ridicate valori cu care avem de-a face. Doar dacă cineva vine cu un chilipir evident, atunci mergem mai sus, puţin mai sus.

— Lorraine Wilson a venit vreodată aici? întrebă el.

Jacqueline se gândi un moment, apoi înclină din cap.

— Da, a venit. Nu-mi amintesc exact când. Cred că imediat după ce a murit el. Avea nişte timbre ale soţului ei, pe care voia să le vândă. Le-am cumpărat – nu erau foarte multe – câteva sute de lire, din câte-mi amintesc.

— V-a vorbit vreodată despre cumpărarea unui număr mult mai mare? Despre intenţia de a cheltui bani serioşi?

— Ce înseamnă bani *serioşi?*

— Sute de mii.

Ea clătină energic din cap.

— Niciodată.

— Dacă cineva ar veni la dumneavoastră cu intenţia să cumpere timbre, să zicem, de câteva sute de mii de lire sterline, ce aţi face?

— L-aş trimite la o casă de licitaţii din Londra sau la un dealer specializat şi aş spera ca din decenţă să-mi de şi mie comision, oricât de mic!

— La cine i-aţi trimite în zona asta?

Ea ridică din umeri.

— În realitate, există o singură persoană în Brighton care operează la nivelul despre care vorbiţi dumneavoastră. Hugo Hegarty. A îmbătrânit el, dar e încă în afacere.

— Aveţi adresa?

— Da. V-o aduc imediat.

Dyke Road, care dădea în Dyke Road Avenue, străbătea ca o coloană vertebrală zona cuprinsă între centrul oraşului şi partea de sus, aproape de Downs, şi forma o parte a limitei dintre Brighton şi Hove. În afară de vreo două porţiuni, care aveau pe stânga şi pe dreapta magazine, birouri şi restaurante, pe mare parte din lungimea lui era rezidenţial, cu case individuale, care deveneau tot mai arătoase pe măsură ce te depărtai de centru.

Spre uşurarea Bellei, traficul era aglomerat, obligându-l pe Branson să conducă liniştit, în pas de melc. Ea-i citea numerele. La un moment dat, spuse:

— Urmează, pe stânga.

Era o alee pentru intrarea şi una pentru ieşirea maşinilor, un standard aparent obligatoriu pentru acest cartier. Dar, spre deosebire de casa familiei Klinger, nu erau porţi acţionate electronic, ci unele din lemn, care nu păreau să mai fi fost închise de ani de zile. Aleea era complet blocată de maşini, aşa că Branson parcă afară, în stradă, urcându-se cu două roţi pe trotuar, conştient că închidea o alee circulară, dar fără să poată face mare lucru în legătură cu asta.

Intrară în curte, strecurându-se pe lângă un BMW decapotabil bătrâior, un Saab şi mai vechi, un Aston Martin DB 7 gri, murdar, şi două Volkswagen Golf. Glenn se întrebă dacă nu cumva Hegarty comercializa şi maşini, nu numai timbre.

Se aplecară ca să pătrundă la adăpostul unei terase acoperite şi apăsară pe butonul soneriei. Când uşa impozantă din stejar se deschise, Glenn Branson înlemni pentru o clipă. Omul care stătea în faţa uşii semăna leit cu unul dintre actorii lui preferaţi din toate timpurile, Richard Harris. Fu atât de surprins, încât pentru un moment nu mai putu să vorbească, în timp ce bâjbâia după legitimaţie.

Omul avea o faţă ridată, de tipul celor cărora Glenn le asocia cu greu o vârstă. Putea avea oricât, între şaizeci şi cinci şi optzeci de ani. Părul, mai mult alb decât cărunt, era lung şi neîngrijit. Bătrânul purta o vestă de crichet pe deasupra unui tricou şi pantaloni de trening.

— Agent-şef detectiv Branson şi agent-şef detectiv Moy, de la DIC Sussex, spuse Glenn. Am vrea să vorbim cu domnul Hegarty. Dumneavoastră sunteţi?

— Depinde pe care domn Hegarty îl căutaţi, spuse el cu un zâmbet evaziv. Pe unul dintre fiii mei sau pe mine?

— Domnul *Hugo* Hegarty, spuse Bella.

— Eu sunt. Se uită la ceas. Trebuie să plec în douăzeci de minute, să joc tenis.

— Nu avem nevoie decât de câteva minute, domnule. Vrem să vorbim cu dumneavoastră despre o persoană cu care credem că aţi făcut tranzacţii acum câţiva ani, Ronnie Wilson.

Ochii lui Hugo Hegarty se îngustară şi deodată păru foarte îngrijorat.

— Ronnie. Doamne, Dumnezeule! Ştiţi că a murit? Ezită înainte de a face un pas înapoi şi a spune, pe un ton ceva mai amabil: Vreţi să intraţi? E o zi urâtă.

Pătrunseră într-un hol lung, cu lambriuri din stejar, cu picturi frumoase în ulei atârnând pe pereţi, apoi îl urmară pe Hegarty într-un birou cu o canapea din piele roşie ornată cu ţinte şi un fotoliu cu suport pentru picioare, care se potrivea cu canapeaua. Prin fereastra cu vitralii se zăreau piscina, o pajişte largă, bordată cu arbuşti cu un aer autumnal şi straturi de flori, şi acoperişul casei vecine, dincolo de gardul din scânduri. Chiar deasupra lor se auzea un aspirator.

Era o cameră ordonată. Rafturile erau încărcate cu ceea ce păreau a fi trofee de golf şi numeroase fotografii tronau pe birou. Una era a unei femei frumoase, cu părul argintiu, probabil soţia lui Hegarty, iar altele înfăţişau instantanee cu doi adolescenţi, două adolescente şi un bebeluş. Alături de sugativa de pe birou era o lupă enormă.

Hegarty le indică să se aşeze pe canapea, el alegând braţul fotoliului.

— Bietul Ronnie. Cumplită afacere, toată chestia aia. Ghinionul lui să se afle acolo tocmai în ziua aia. Râse nervos. Aşadar, cu ce vă pot ajuta?

Branson observă un şir de clasoare Stanley Gibbons, groase, grele, judecând după aspect, şi alte vreo zece aliniate pe rafturile de cărţi.

— E vorba despre o investigaţie pe care o întreprindem şi care are unele legături cu domnul Wilson, răspunse el. Ni s-a spus că dumneavoastră comercializaţi timbre valoroase. Aşa este, domnule?

Hegarty încuviinţă, apoi îşi încreţi faţa într-un fel ce indica un uşor dezacord.

— Poate nu chiar atât de mult acum. Piaţa e foarte instabilă. Acum mă ocup mai mult de proprietăţi, bursă şi acţiuni, decât de timbre. Îmi place să iau bine pulsul.

Avea un fel de a clipi care lui Branson îi plăcea. Richard Harris clipea în acelaşi fel – o parte din magia marelui actor.

— Consideraţi că aţi avut numeroase relaţii de afaceri cu domnul Wilson?

Hegarty ridică din umeri.

— Destul de multe, când şi când, pe parcursul anilor. Ronnie nu era o persoană cu care se lucra uşor.

— De ce?

— Păi, ştiţi, ca să vorbesc fără menajamente, provenienţa unora dintre chestiile cu care venea el era incertă. Am avut întotdeauna grijă să-mi apăr reputaţia, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Branson îşi notă ceva.

— Adică aţi considerat că unele dintre tranzacţiile pe care vi le-a propus nu erau legale?

— Unele din lucrurile pe care le avea el nu le-aş fi cumpărat la nici un preţ. Mă întrebam uneori de unde făcea rost de timbrele pe care le aducea la mine şi dacă plătise cât pretindea că plătise pentru ele. Ridică din umeri. Dar avea o bună înţelegere a acestei afaceri şi i-am vândut unele lucruri bune. Întotdeauna plătea cu bani gheaţă, pe loc. Dar… Vocea i se pierdu şi el clătină din cap. Ca să fiu cinstit, trebuie să spun că nu a fost clientul meu preferat. Eu încerc să am grijă de cei cu care fac afaceri. Poţi să faci afaceri cu cineva de o mie de ori, dar nu îl poţi înşela decât o dată.

Glenn zâmbi, dar nu mai spuse nimic. Bella încercă să împingă lucrurile mai departe.

— Domnule Hegarty, v-a contactat doamna Wilson, doamna Lorraine Wilson, după moartea lui, vreodată?

Hegarty ezită o secundă, aruncând priviri îngrijorate când unuia, când celuilalt, ca şi când miza fusese brusc ridicată.

— Da, m-a contactat, spuse el cu hotărâre.

— Ne puteţi spune de ce?

— Ei bine, presupun că nu mai contează acum – e şi ea moartă de mult. Dar m-a pus să jur că voi păstra secretul, vedeţi dumneavoastră.

Aducându-şi aminte de instrucţiunile lui Grace, Branson prezentă lucrurile cu cât mai mult tact.

— Investigăm o crimă, domnule Hegarty. Vă rugăm să ne daţi toate informaţiile pe care le deţineţi.

Bătrânul păru şocat.

— Crimă? N-am ştiut. O, Doamne! Fir-ar să fie! Cine… cine

este victima?

— Mă tem că nu vă pot spune asta acum.

— Nu, aşa este, desigur, spuse Hegarty.

Pălise vizibil.

— Ei bine, daţi-mi voie să-mi ordonez ideile. Se gândi câteva clipe şi reluă: Chestia e că a venit să mă vadă… cred că era februarie sau martie, asta ar fi în 2002 – sau poate era aprilie – pot să verific în registrele mele. Mi-a spus că soţul ei o lăsase cu datorii uriaşe când a murit şi că până şi ultimul ban pe care-l aveau le fusese luat, iar casa le fusese confiscată. Mi s-a părut cam brutal, ca să fiu sincer, să vânezi în felul ăsta o văduvă.

Se uită la ei ca şi cum ar fi căutat sprijin, dar nu avu parte de nici o reacţie. Continuă.

— Mi-a spus că tocmai descoperise că urma să încaseze poliţa de asigurare de viaţă şi-i era frică să nu pună creditorii mâna şi pe acea sumă. Aparent, era cosemnatară pe câteva garanţii personale. Aşa că voia să convertească banii în timbre, care – se gândea ea foarte corect – aveau să fie mai uşor de ascuns. Cred că aflase asta de la soţul ei.

— Despre ce sumă a fost vorba? întrebă Bella.

— Păi, prima tranşă a fost de aproximativ un milion şi jumătate. Şi după aia a venit cu aceeaşi sumă, sau poate cu ceva mai mult, după câteva luni, din fondul de compensaţii de la 11 septembrie.

Branson fu mulţumit că sumele menţionate de Hegarty se potriveau cu ceea ce aflaseră ei. Asta arăta că spunea adevărul.

— Şi v-a cerut să-i convertiţi pe toţi în timbre? întrebă el.

— Sună mai simplu decât a fost, spuse Hegarty. Genul ăsta de tranzacţii atrage atenţia, vedeţi dumneavoastră. Aşa că i-am oferit un paravan. Am împrăştiat banii prin lumea timbrelor, spunând că fac achiziţii în numele unui colecţionar anonim. Asta nu este ceva neobişnuit. În ultimii ani, chinezii au luat-o razna cu timbrele de calitate – singura parte proastă e că unii dealeri le scuipă gunoaie. Ridică un deget în semn de avertizare. Chiar şi unii dintre cei mai respectaţi dealeri.

— Ne puteţi furniza o listă cu toate timbrele pe care i le-aţi vândut doamnei Wilson? întrebă Bella.

— Da, dar va trebui să-mi lăsaţi ceva timp. Aş putea să mă apuc de ea după meciul meu – aş putea să v-o pregătesc până în jur de ora ceaiului, astăzi după-amiază. E bine aşa?

— Perfect, spuse Branson.

— Şi ne-ar fi extrem de util, adăuga Bella, dacă ne puteţi da

şi o listă cu toţi oamenii la care s-ar fi putut duce şi care ar fi avut banii necesari să le cumpere ulterior, când ar fi avut nevoie de bani gheaţă.

— Vă pot da numele comercianţilor, spuse el. Şi câţiva colecţionari individuali, ca mine. Nu suntem la fel de mulţi cum eram cândva. Mă tem că unii dintre vechii mei prieteni din jocul ăsta sunt morţi acum.

— Cunoaşteţi vreun dealer sau colecţionar în Australia? întrebă ea.

— Australia? se încruntă el. Australia? Stai aşa. Sigur, era cineva pe care-l cunoştea Ronnie, din Brighton, care emigrase acolo cu câţiva ani înainte, pe la mijlocul anilor nouăzeci. Îl chema Skeggs. Chad Skeggs. Întotdeauna jongla cu sume mari. Avea o afacere cu comenzi prin poştă, în Melbourne. Îmi mai trimite câte un catalog, când şi când.

— Cumpăraţi vreodată de la el? întrebă Glenn.

Hegarty clătină din cap.

— Nu, e lunecos. M-a fentat o dată. Am cumpărat nişte timbre australiene de la el, dinainte de 1913, dacă-mi aduc bine aminte. Dar nu erau deloc în starea despre care-mi vorbise la telefon. Când am protestat, mi-a zis să-l dau în judecată. Hegarty îşi înălţă mâinile în aer, a disperare. Suma nu merita osteneala, iar el ştia asta. Vreo două miare – taxele judiciare m-ar fi costat mai mult. Sunt uimit că lepra asta mai poate încă să facă afaceri.

— Mai e altcineva din Australia la care vă puteţi gândi? întrebă Bella.

— Uite ce am să fac, vă dau o listă completă în după-amiaza asta. Vreţi să treceţi pe aici în jur de, să zicem, patru?

— E bine, mulţumim, domnule, spuse Branson.

Când se ridicară toţi în picioare, Hegarty se aplecă înainte, conspirativ, vorbind numai pentru urechile lor.

— Nu ştiu dacă mă puteţi ajuta. M-a înregistrat una dintre camerele dumneavoastră – pe Old Shoreham Road – acum două zile. Nu aţi putea pune o vorbă bună pentru mine?

Branson se uită la el, uimit.

— Mă tem că nu, domnule.

— A, bine, nici o problemă. M-am gândit numai să întreb.

Şi le aruncă un zâmbet plin de regret.

87

Octombrie 2007

Abby stătea pe bancheta din spate a taxiului, recitind un mesaj pe care tocmai îl primise. O înviora şi o făcea să zâmbească.

Ţine minte… Munceşte ca şi cum nu ai avea nevoie de bani.
Iubeşte ca şi cum nu ai fi fost niciodată rănit.
Dansează ca şi cum nu te-ar privi nimeni.

Şoferul o înveselea şi el. Fusese boxer, zicea el, nu avusese niciodată parte de glorie, dar acum făcea puţin antrenament şi-i încuraja pe puşti să facă sport. Avea o faţă aplatizată, se gândi ea, ca şi cum într-un anumit moment din viaţă se ciocnise de un perete de beton cu faţa, cu vreo sută de kilometri pe oră. Îi spuse în timpul drumului de întoarcere de la cea de-a treia casă de odihnă pe care o vizitase în dimineaţa asta că şi el avea o mamă bătrână, cu probleme de sănătate, dar nu-şi putea permite costurile acestor aziluri.

Abby nu se putu gândi la un citat ca să-l trimită drept răspuns, aşa că scrise doar:

Curând! Abia aştept. Îmi e foaaaaaarte dor.
Xxxxxx

Trecuse puţin de ora unu când ajunseră în faţa blocului mamei ei. Abby se uită în jur, să vadă dacă era vreo urmă de Ricky, dar drumul părea liber. Îi spuse şoferului să aştepte şi să lase aparatul de marcat deschis. Primele două locuri pe care le văzuse erau oribile, dar cel de-al treilea era bun şi, cel mai important, părea să fie sigur. Şi grozav era că aveau un loc liber. Abby hotărâse să o ducă pe mama ei acolo imediat.

Nu trebuia decât să arunce câteva lucruri într-o geantă. Ştia cât de înceată era mama ei, dar avea să facă ea totul în locul ei şi să o scoată repede din casă. Se putea ca mamei ei să nu-i placă, dar va fi nevoită să accepte situaţia pentru câteva săptămâni. Cel puţin acolo avea să fie în siguranţă. Abby nu se putea bizui la nesfârşit pe serviciile noului paznic al mamei ei, redutabila Doris – al cărei nume de familie nici măcar nu îl ştia.

Ştiind-o pe mama ei în siguranţă, putea pune în aplicare

planul pe care-l încropise în ultimele ore, a cărui primă parte era să plece cât mai departe de aici. Cea de-a doua era să găsească pe cineva în care se putea încrede. În care să se poată încrede total.

În câţi străini se putea încrede ca să-i păstreze tot ce avea pe lume şi să nu fugă cu avutul ei – aşa cum făcuse ea?

Şoferul ăsta de taxi părea a fi genul potrivit. Simţea că putea avea încredere în el, dacă trebuia. Dar ar putea el să-l ţină pe Ricky la respect de unul singur sau ar avea nevoie de încă vreo doi tipi? Ceea ce însemna că ar fi nevoită să se încreadă într-o persoană pe care o cunoştea de treizeci de minute şi în alţii pe care nu-i întâlnise niciodată. Ăsta era un risc prea mare, după toate greutăţile prin care trecuse ca să ajungă până aici.

În acest moment, totuşi, nu avea foarte multe opţiuni. Chiria pentru apartament fusese plătită în avans pe trei luni, din care trecuse doar una, iar asta îi mâncase cea mai mare parte din rezervele ei de bani gheaţă. Iar plata în avans pe o lună pentru mama ei la casa de odihnă Bexhill Lawns, din dimineaţa asta, nu îmbunătăţise situaţia. Avea suficient credit rămas pe card ca să o mai ducă încă două luni, dacă se dădea la fund într-un hotel ieftin, pe undeva. După aceea, va trebui să facă apel la resursele ei. Iar pentru asta, era nevoie să scape de Ricky.

Îi mulţumea lui Dumnezeu pentru norocul chior de a nu fi apucat să le transfere în nou-achiziţionata cutie de valori.

Ar fi trebuit să-şi dea seama, din tot ce ştia despre Ricky, că era un as al electronicii. I se lăudase într-o noapte că avea oameni la recepţiile a jumătate dintre hotelurile cele mai bune din Melbourne şi Sydney, oameni care lucrau pentru el, dându-i cheile din plastic returnate de clienţii care părăseau hotelul. Aceste chei conţineau datele cărţilor lor de credit şi adresele de acasă. Avea un cumpărător dispus să plătească pentru aceste informaţii, îi spusese, iar escrocheria, sau mai degrabă *serviciul de date,* cum îi plăcea lui să-i spună, îi aducea mai mulţi bani decât afacerile legale.

Pătrunse în holul de la intrare şi o luă pe coridor spre apartamentul mamei ei. O sunase de două ori, ca să verifice dacă totul era OK. Prima oară pe la zece şi jumătate, când mama ei îi spusese că lăcătuşul sunase să-i spună că avea să ajungă la ea până la unsprezece. Iar a doua oară fusese acum o oră, când îi spusese că omul era acolo.

Abby fu speriată să descopere că reuşi să descuie uşa cu cheia ei. Mai îngrijorător, nu văzu nici un semn că vreun

muncitor fusese pe acolo. Strigă cuprinsă de nelinişte, apoi traversă holul în grabă, spre camera de zi.

Spre uluirea ei, carpeta fusese scoasă. Carpeta roşie pe care şi-o amintea din copilărie, de pe care curăţase budinca de orez vărsată ieri, dispăruse. Nu mai erau decât câteva petice uzate din folia de dedesubt, rămase peste scândurile goale, nelustruite.

Pentru o clipă, întreaga ei lume se distorsionă, în timp ce încercă să facă o legătură între montarea unei noi încuietori şi necesitatea de a scoate carpeta. Ceva părea să nu se potrivească.

— Mamă! Mamă!!! strigă ea, sperând că mama ei era în bucătărie, la baie sau în dormitor.

Unde era Doris? Nu-i promisese ea să stea cu mamei ei, aici?

Intră în fugă, cuprinsă de panică, în fiecare cameră. Apoi ieşi alergând din apartament, luă scările pieptiş, câte două trepte o dată, şi apăsă pe butonul soneriei de la apartamentul lui Doris. După care bătu în uşă, cu pumnul.

După un timp ce i se păru a fi o eternitate, auzi zornăitul familiar al lanţului de siguranţă şi, la fel ca ieri, uşa se deschise câţiva centimetri. Doris, cu ochelarii ei groşi, fumurii, se uită prudent afară, apoi îi zâmbi în semn de bun venit şi deschise uşa mai larg.

— Bună, dragă!

Abby se simţi instantaneu uşurată de voioşia întâmpinării şi pentru un moment fu sigură că Doris avea să-i spună că mama ei e aici sus, în apartamentul ei.

— O, bună ziua, mă întrebam dacă nu ştiţi cumva ce s-a întâmplat jos.

— Cu lăcătuşul?

Aşadar, venise.

— Da.

— Păi, îşi vede de treabă, dragă. Pare un tânăr încântător. S-a întâmplat ceva?

Chiar atunci, telefonul lui Abby începu să sune. Ea se uită la ecran şi văzu că este numărul mamei ei. Se întoarse spre Doris.

— E OK, mulţumesc.

Doris ridică un deget.

— Am ceva care se arde pe aragaz, dragă. Mai vino pe aici, dacă ai nevoie de mine.

Abby acceptă apelul în timp ce Doris închidea uşa.

Era vocea mamei ei. Dar era toată un tremur şi vorbi pe

nerăsuflate, ca şi cum ar fi citit un text scris.

— Abby, spuse ea. Ricky vrea să vorbească cu tine. Am să ţi-l dau pe el. Te rog, fă exact ce îţi spune.

Apoi legătura se întrerupse.

Abby formă numărul cu febrilitate. Apelul intră direct în căsuţa pentru mesaje vocale. Apoi, aproape imediat, primi un alt apel. Pe ecran apăruse: *Număr privat.*

Era Ricky.

88

Octombrie 2007

— Unde este mama? ţipă Abby în telefon înainte ca Ricky să apuce să vorbească. Unde este, ticălosule? UNDE ESTE?

În spatele ei se deschise o uşă şi un bătrân se uită scrutător afară, după care o închise cu zgomot.

Înnebunită acum, gândindu-se că fusese atât de proastă încât să-şi lase mama cu bătrâna aia, Abby se grăbi spre relativa intimitate a casei scărilor.

— Vreau să vorbesc cu ea, acum. Unde este?

— Mama ta e bine, Abby, spuse el. E bine-mersi, la căldurică, exact ca un viermişor sub covor – în caz că te întrebai unde a dispărut.

Cu telefonul lipit de ureche, Abby se împletici înapoi pe scări în jos şi reveni în apartamentul mamei ei, închizând uşa după ea. Merse până în camera de zi, uitându-se iarăşi la scândurile goale, vizibile prin folia peste care fusese aşezată carpeta. Lacrimile îi şiroiau pe obraji. Tremura puternic, începând să se simtă desprinsă de propriul ei trup, primul semn al atacului de panică.

— Sun la poliţie, Ricky, spuse ea. Nu-mi mai pasă de nimic altceva acum. Bine? Sun la poliţie chiar acum.

— Nu cred că o s-o faci, Abby, spuse el calm. Cred că eşti prea deşteaptă pentru asta. Ce o să le spui? *Am furat tot ce avea omul ăsta şi acum m-a ajuns din urmă şi a luat-o ostatic pe mama.* Trebuie să fii în stare să dai socoteală pentru toate, Abby. În lumea occidentală de astăzi, cu toate reglementările pentru spălarea banilor, trebuie să fii în stare să dai socoteală pentru posesiuni şi sume de bani considerabile. Cum o să dai tu socoteală pentru ceea ce ai, pe baza câştigurilor tale de chelneriţă într-un bar din Melbourne?

Ea ţipă în telefon:

— Nu-mi mai pasă, Ricky. OK?

Urmă o scurtă tăcere. Apoi, el spuse:

— O, eu cred că-ţi pasă. Nu ai făcut ceea ce mi-ai făcut mie dintr-un impuls de moment. Ai plănuit asta îndelung şi cu grijă, tu şi cu Dave, nu-i aşa? E vreo poziţie în care nu ţi-a spus el să mă regulezi, sau numai eu am fost cel regulat?

— Asta nu are nimic de-a face cu mama mea. Adu-o înapoi. Adu-o aici şi discutăm.

— Nu, tu îmi aduci mie tot ce mi-ai luat şi după aia stăm de vorbă.

Atacul de panică se agrava. Începu să soarbă aerul ca un peşte. Capul îi ardea. Se simţea de parcă ar fi plutit pe jumătate în afara corpului, simţea că trupul începea să-i moară. Alunecă în lateral, se lovi de capătul canapelei, se agăţă disperată de unul dintre braţe, apoi îşi făcu vânt şi îşi dădu drumul în jos pe ea, rămânând acolo ameţită.

— Închid acum, gâfâi ea, şi sun la poliţie.

Dar chiar în timp ce rostea cuvintele, simţea că ceva din hotărâre i se dusese din voce şi că asta o putea simţi şi el.

— Da, şi după aia ce?

— Nu-mi pasă. Nu-mi mai pasă! Ca un copil care face o criză de nervi, repetă de câteva ori, de fiecare dată mai tare: Nu-mi pasă deloc!

— Ar trebui să-ţi pese. Pentru că ei vor găsi o bătrână bolnavă cronic, care s-a sinucis, şi pe fiica ei, o hoaţă cu o poveste de trei lulele despre omul de la care a furat, iar cel care a pus-o să facă asta nu este exact în situaţia de a intra în boxa martorilor pentru a o ajuta. Aşa că gândeşte-te cum o să ieşi basma curată din asta, javră isteaţă. O să te las să te calmezi acum, şi între timp o să-i pregătesc mamei tale o ceaşcă bună de ceai, după care te sun iar.

— Nu… stai aşa…! strigă ea.

Dar el închisese. Apoi, brusc, Abby îşi aminti de taxiul care aştepta afară, cu aparatul în funcţiune.

89

Octombrie 2007

În timp ce aştepta ca banda rulantă pentru bagaje să pornească, Roy Grace îi trimise lui Cleo un mesaj scurt, în care

îi spuse că ajunsese. După socotelile lui, trebuia să fie şase şi un sfert după-amiaza în Marea Britanie. Încă cincisprezece minute până la începerea întâlnirii de informare pentru Operaţiunea Dingo.

O sună pe Lizzie Mantle ca să afle ultimele informaţii, dar ambele numere, de la linia directă fixă şi de la mobilul ei, îl trimiseră la căsuţa de mesaje vocale. În continuare, încercă la Glenn Branson, care răspunse după al doilea apel.

— Ai reuşit să te încalţi?

— Da, de asta te-am sunat, să-ţi spun. M-am gândit că s-ar putea să fii încântat.

— Deci, unde eşti? Ai ajuns, nu-i aşa? Aeroportul JFK?

— Newark. Îmi aştept bagajul.

— Unii o duc bine, se plimbă pe la New York, iar noi, ăştilalţi, stăm aici, în tranşee.

— Te-aş fi trimis în Australia, dar m-am gândit că în situaţia ta actuală, nu ar fi fost un lucru prea deştept.

— În momentul ăsta, cu cât sunt mai departe de ea, cu atât este Ari mai fericită. În orice caz, o să vorbim mai mult despre asta când te întorci.

Ai milă de mine, îşi spuse Grace. Chiar dacă ar fi făcut orice pentru omul ăsta, la care ţinea atât de mult, nu se simţea în postura de a-i da sfaturi – lui sau oricui altcuiva – în probleme care i-ar fi putut afecta viaţa. Ce naiba ştia el? Şi ce fel de exemplu fusese căsnicia lui? Dar nu spuse nimic din toate astea.

— Deci, ia povesteşte-mi, ceva noutăţi? întrebă.

— Păi, de fapt noi am tras tare în timp ce tu te-ai relaxat sorbind şampanie şi uitându-te la filme în ultimele şapte ore.

— Am luat cursuri de creşterea animalelor, de tratarea crampelor, despre bacteria listeria şi despre tromboza profundă a venelor. Iar căştile mele nu au funcţionat. În afară de asta, ai ghicit destul de bine.

— E tare greu la vârf, Roy. Nu aşa se spune?

— Da, da. Hai, că mă costă o avere. Lasă gargara! Branson raportă despre vizita lor la comercianţii de timbre Hawkes şi Hugo Hegarty. Grace ascultă cu atenţie.

— Aşadar, sunt timbre, într-adevăr! A transformat totul în timbre!

— Aşa este. Portabilitate. Toate reglementările pentru spălarea banilor. Au câini dresaţi la aeroporturi, care sunt antrenaţi să adulmece bancnotele. Iar trei milioane şi un sfert bani gheaţă ocupă o grămadă de spaţiu. Dar aceeaşi valoare în

timbre nu necesită decât vreo două plicuri A4.

— Avem vreo idee ce a făcut cu ele?

— Nu. Nu deocamdată. Oricum, după aia am mers s-o vedem pe sora lui Lorraine Wilson.

— Ea ce v-a spus?

— Foarte multe.

Se auzi un bip şi banda rulantă începu să se mişte. Grace fu îmbrâncit de doi bărbaţi supraponderali, iar o femeie în vârstă îl lovi peste picioare cu un căruţ pentru bagaje. Se dădu înapoi, depărtându-se de mulţimea care viermuia în jurul benzii transportoare, plasându-se într-un loc unde avea ceva spaţiu şi de unde îşi putea vedea bagajele. Ştia de la un stagiu făcut la aeroportul Gatwick, cu câţiva ani în urmă, că furtul de bagaje de pe benzile rulante era o infracţiune comună.

— E foarte mult zgomot la tine, acolo, spuse Branson.

— Eu te aud bine. Spune-mi!

— Primul lucru e că sora s-a dus la New York cu Lorraine Wilson la o săptămână după 11 septembrie – imediat ce au reuşit să prindă un zbor. S-au dus la hotelul la care a stat Ronnie, la W.

— W? se miră Grace. W şi mai cum?

— Aşa se numeşte.

— Doar W?

— Bătrâne, trăieşti într-o grotă, sau ce? Trebuie să mă angajezi ca guru personal de stil de viaţă, program întreg. W este un lanţ de hoteluri. Sunt, cum ar veni, considerate hoteluri supertari.

— Da, mă rog, salariul meu nu se ridică la nivelul hotelurilor supertari.

— Nu pot să cred că nu ai auzit de ele.

— Ei bine, iată, încă un mister nerezolvat al vieţii mele. Mai ai ceva să-mi spui despre hotel, în afară de faptul că nu am auzit de el?

— Da, destule. Aşadar, unele dintre lucrurile lui erau încă în cameră, iar administraţia nu era foarte fericită, deoarece cartea de credit pe care le-o dăduse nu mai avea nimic pe ea.

— Nu au ţinut cont de faptul că era mort?

— Presupun că nu ştiau atunci. El făcuse rezervare pentru numai două nopţi şi le lăsase un card pe care nu mai avea credit. Oricum, treaba e că paşaportul şi biletul lui de avion pentru întoarcerea în Marea Britanie erau încă în seiful hotelului.

Spre uşurarea lui, Grace îşi zări deodată bagajul apărând.

— Stai o clipă. Se grăbi să-l înhaţe de pe bandă, apoi spuse: Bine, continuă.

— S-au dus apoi la Pier 92, unde departamentul de poliţie din New York organizase un fel de centru de ajutor pentru familiile victimelor. Oamenii duceau acolo tot felul de obiecte, pentru obţinerea ADN-ului potenţialelor victime, pentru a ajuta la identificarea cadavrelor sau a părţilor de corp. Aveau şi un fel de expoziţie cu obiectele care fuseseră recuperate. Lorraine s-a dus acolo cu sora ei, dar poliţia nu recuperase nimic din obiectele soţului ei, cu care să-l poată identifica, la momentul acela.

Grace îşi trase bagajul departe de mulţime, într-un loc mai liniştit, apoi trebui să aştepte să se termine un anunţ general transmis prin difuzoarele aeroportului înainte să poată întreba:

— Ce e cu banii pe care i-a primit Lorraine?

— Ajung şi la aia – şi trebuie să fug într-un minut la informare.

— Spune-i lui Mantle să mă sune după aceea.

— Am să-i zic. Dar mai întâi trebuie să auzi ceva. Am făcut un mare pas înainte! Deci, oricum, Lorraine pune mâna pe cinşpe sute de dolari de la ofiţerul de la Pier 92. Împărţeau mălai tuturor care pierduseră pe cineva şi aveau probleme financiare.

— Destul de corect, la momentul ăla. Fusese lăsată cu fundu-n baltă, financiar, nu-i aşa?

— Da. Apoi, la două săptămâni după ce s-au întors în Marea Britanie, sora ei spune că Lorraine a primit un telefon: un portmoneu conţinând permisul de conducere al lui Ronnie Wilson şi un telefon mobil care a fost identificat ca aparţinându-i lui fuseseră găsite de voluntarii care săpau în molozul de la Ground Zero. I-au fost trimise fotografii ale lor şi ale conţinutului portmoneului, ca să le poată identifica oficial.

— Ceea ce ea a putut face?

— Da. Acum, despre banii gheaţă pe care i-a primit, plăţile cele mari de la asigurarea de viaţă şi apoi compensaţia – fii atent care-i treaba. Sora ei a fost uluită când i-am spus. Adică mai mult decât uluită, de fapt, la naiba, pulverizată de uluită.

— Teatru?

— Nu, după mine şi nici după Bella. Pendula între uluire şi furie. Vreau să zic că şi-a ieşit din fire la un moment dat, spunând că-şi curăţase propriile economii ca s-o ajute pe Lorraine – şi asta a fost mult după ce, potrivit înregistrărilor

băncii, surorii ei îi intrase în cont prima grămadă de gologani.

— Deci, nici un fel de onoare între surori?

— Se pare că a fost într-o singură direcţie onoarea la ele. Dar am lăsat la urmă ce e mai bun. O să-ţi placă la nebunie.

Un alt anunţ general fu transmis prin difuzoarele aeroportului. Grace îi ţipă lui Branson să aştepte să se termine.

— Laboratorul a găsit în după-amiaza asta o potrivire ADN familială cu fătul pe care-l purta Lorraine. Cred că am găsit tatăl!

— Cine? întrebă Grace, incitat.

— Ei bine, dacă nu e vorba de o greşeală, e nimeni altul decât Ronnie Wilson.

Grace rămase tăcut un moment, simţind cum îi creşte adrenalina. Entuziasmat că intuiţia lui se dovedise a fi fost corectă.

— Cât e de bună potrivirea?

— Păi, tipul ăsta de potrivire *familială* înseamnă că avem jumătate din genele tatălui. Ar putea fi şi alte potriviri, dar având în vedere cine este mama, aş spune că şansele să fie oricine altcineva sunt prea mici ca să merite să fie luate în considerare.

— De unde au avut ADN-ul lui Ronnie?

— De la o perie de cap pe care văduva a dus-o la NYPD când a plecat la New York. Profilul ăla a fost trimis apoi poliţiei britanice, conform procedurii, şi a intrat în baza de date naţională.

— Ceea ce înseamnă, spuse Grace, fie că prietenul nostru, domnul Wilson, lăsase în urmă nişte spermă congelată pe care nevasta lui, care nu era chiar atât de moartă cum se părea, şi-a implantat-o, fie că…

— Eu, unul, sunt pentru cel de-al doilea *fie că*, spuse Branson.

— E clar că pare a fi favoritul şi din locul în care mă aflu eu, răspunse Grace.

— Iar tu te afli mult mai aproape decât mine, bătrâne. Cu sau fără pantofi în picioare.

90

Octombrie 2007

Abby auzi un telefon sunând pe undeva, aproape şi insistent.

Apoi realiză, cu o tresărire, că era al ei. Se ridică în picioare, ameţită, încercând să-şi dea seama unde se află. Telefonul continua să sune.

Pe faţă îi sufla aer rece, dar ea transpira abundent. Era în întuneric, numai umbre de jur împrejurul ei, într-un halou portocaliu, fantomatic. Când se mişcă, un arc scârţâi sub ea. Realiză că era aşezată pe o canapea, în apartamentul mamei ei. Hristoase, de cât timp dormea?

Se uită în jur, speriată că Ricky se întorsese şi acum era aici, înăuntru. Zări lucirea ecranului telefonului şi se întinse să-l ia. Junghiurile de frică pe care le simţea în stomac se accentuaseră când văzu cuvintele: *Număr privat.* Ora de pe ecran era şase şi jumătate.

Duse telefonul la ureche.

— Da?

— Te-ai gândit bine, nu-i aşa? spuse Ricky.

Creierul îi fu asaltat de panică. Unde naiba era el? Trebuia să plece rapid de aici. Era o pradă uşoară, în locul acela. Oare el ştia unde se afla ea acum? Era pe undeva, pe afară?

Aşteptă un moment înainte să răspundă, încercând să-şi adune gândurile. Decise să lase luminile stinse, nevrând să-i arate că se afla aici, în cazul că el era în stradă, urmărind-o. Prin perdele pătrundea destulă lumină din stradă ca să vadă tot ce avea nevoie, pentru moment.

— Cum se simte mama? ceru ea să afle şi-şi simţi tremurul din voce.

— E bine.

— Nu este deloc rezistentă. Dacă o laşi să răcească, poate să facă o pneumonie…

Întrerupând-o, Ricky răspunse:

— Cum ţi-am spus, e la căldură, ca un viermişor în covor.

Lui Abby nu-i plăcu felul în care rostise acele cuvinte.

— Vreau să vorbesc cu ea.

— Sigur că vrei. Iar eu vreau ce mi-ai furat. Aşa că e foarte simplu. Tu îmi aduci ce-mi aparţine sau îmi spui unde este, iar mama ta poate pleca acasă cu tine.

— De unde ştiu că pot să am încredere în tine?

— Asta e bună, venind din partea ta! pufni el dispreţuitor. Nu cred că ştii înţelesul acestui cuvânt.

— Ştii ceva, ce s-a întâmplat s-a întâmplat, spuse ea. Am să-ţi dau înapoi ce mi-a mai rămas.

Tonul vocii lui se schimbă, părând alarmat.

— Ce vrei să spui cu *ce ţi-a mai rămas?* Vreau totul. Absolut totul. Ăsta-i târgul.

— Nu se poate. Nu pot să-ţi dau decât ce mai am.

— De-asta nu mai era nimic în cutia de valori? Ai cheltuit totul?

— Nu totul, blufă ea.

— Javră nesimţitoare. M-ai lăsa s-o ucid pe maică-ta, nu-i aşa? M-ai lăsa s-o ucid pe ea decât să-mi dai înapoi ce-mi aparţine. Atât de mult înseamnă banii pentru tine.

— Da, spuse ea. Ai perfectă dreptate, Ricky. Te-aş lăsa.

Apoi îi închise telefonul.

91

Octombrie 2007

Abby o luă la fugă prin încăperea întunecată, împiedicându-se de un taburet tapiţat, căutând pe bâjbâite drumul spre baie. Găsi chiuveta şi începu să verse în ea, râgâind, cu nervii făcuţi ţăndări.

Spălă chiuveta, îşi clăti gura şi aprinse lumina, respirând adânc. *Te rog, nu mă lăsa să am încă un atac de panică.* Rămase cu mâinile încleştate pe marginea chiuvetei, cu ochii în lacrimi, îngrozită că Ricky putea în orice moment să intre peste ea, spărgând uşa.

Trebuia să fugă de aici şi trebuia să-şi aducă aminte pentru ce făcea asta. *Calitatea vieţii mamei ei.* Despre asta era vorba. Fără bani, mama ei urma să-şi trăiască ultimii ani într-o mizerie de neimaginat. Trebuia să ţină minte asta.

Şi să se gândească la soarta ei: Dave aşteptând mesajul care să spună că erau gata de plecare.

Era la numai o tranzacţie distanţă de a-i asigura mamei ei un viitor care merita să fie trăit. La o călătorie cu avionul distanţă de viaţa pe care şi-o promisese întotdeauna.

Ricky era rău. Un sadic. Un bătăuş. Dar şi un ucigaş? Nu credea asta.

Ştia că trebuia să i se împotrivească, să dovedească tărie. Ăsta era singurul limbaj pe care îl înţelegea un bătăuş. Şi nu era prost. El voia totul înapoi. A face rău unei bătrâne bolnave nu avea nici o importanţă pentru el.

Te implor, Doamne!

Abby se întoarse în camera de zi, aşteptându-l să sune. Gata

să respingă apelul când avea să o facă. Apoi, simţindu-şi inima în gât, îngrozită că făcea o mare greşeală, se strecură afară din apartament, pe coridorul încă şi mai întunecos, şi o luă în sus pe scara de incendiu, până la primul etaj.

După câteva minute, de la telefonul din apartamentul lui Doris, formă un alt număr. Îi răspunse o voce manierată, de bărbat.

— Pot să vorbesc cu Hugo Hegarty? întrebă ea.

— Vorbiţi chiar cu el.

— Îmi cer scuze că vă sun seara, domnule Hegarty, spuse Abby. Am o colecţie de timbre pe care aş vrea să o vând.

— Da?

Rosti cuvântul în aşa fel încât să sune meditativ.

— Ce îmi puteţi spune despre ele?

Ea luă fiecare timbru în parte, descriindu-l în detaliu. Era atât de familiarizată cu ele, încât i se întipăriseră în minte ca o fotografie. El o întrerupse de vreo două ori, cerând mai multe detalii.

Când ea termină, Hugo Hegarty căzu într-o tăcere stranie.

92

Octombrie 2007

Stând în microbuzul lui, în campingul retras pe care-l găsise pe internet, Ricky era adânc cufundat în gânduri. Ploaia care răpăia pe acoperiş era o acoperire bună. Nimeni nu avea să vină la plimbare pe aici, prin întunericul unui câmp noroios, ca să-şi vâre nasul în lucruri care nu-l priveau.

Locul ăsta era perfect. La numai câţiva kilometri în sus pe Downs, dincolo de Eastbourne, la marginea unui sătuc ce semăna cu o imagine de pe o carte poştală, numit Alfriston. Un camping într-un câmp larg, împădurit, la un kilometru distanţă pe un drum de ţară pustiu, în spatele unui club de tenis biciuit de ploaie.

Asta nu era nici perioada din an, nici vremea potrivită pentru tenis sau camping, ceea ce echivala cu nici un ochi iscoditor. Nici proprietarul nu părea genul curios. Venise cu doi băieţei care se certau pe bancheta din spate a maşinii, îşi primise cele cincisprezece lire pentru trei nopţi şi îi arătase lui Ricky unde erau toaletele şi duşurile. Îi dăduse un număr de telefon mobil

şi-i spusese că s-ar putea să revină mâine, dacă mai apărea cineva.

Nu mai era decât un singur vehicul în camping, o autorulotă mare, cu numere olandeze, dar Ricky parcase la mare distanţă de el.

Avea mâncare, apă, lapte – chestii pe care le cumpărase în drum, de la o staţie de benzină – destul ca să-i ajungă pentru un timp. Deschise capacul unei cutii de bere şi dădu peste cap jumătate din conţinut dintr-o singură sorbitură, simţind nevoia de ceva alcool ca să-şi calmeze nervii. Apoi aprinse o ţigară şi trase trei fumuri lungi într-o succesiune rapidă. Coborî puţin fereastra şi încercă să scuture scrumul afară, dar vântul i-l suflă drept în faţă. Închise fereastra şi, când făcu asta, îşi încreţi nasul. Un miros neplăcut venise de afară.

Trase încă un fum din ţigară şi un gât de bere. Era profund tulburat de convorbirea telefonică pe care tocmai o avusese cu Abby. De felul în care îi închisese. De felul în care continua să o citească greşit pe căţea.

Se temea că vorbise serios când spusese ceea ce spusese. Cuvintele îi sunau în minte, iar şi iar.

Am să-ţi dau înapoi ce mi-a mai rămas.

Cât cheltuise? Minţise? Trebuie să fi fost o cacealma. Era imposibil să fi dat gata mai mult de câteva mii în timpul în care stătuse ascunsă. Abby blufa. Se vedea nevoit să ridice miza. Să o oblige să-şi recunoască jocul. Putea ea să se creadă dură, dar el avea îndoielile lui.

Termină ţigara şi aruncă afară chiştocul. Apoi, când închise fereastra, nările i se încreţiră iarăşi. Mirosul devenea tot mai puternic, mai insistent. Venea din interiorul microbuzului. Putoarea distinctivă, acră, de urină.

O, la naiba, nu!

Bătrâna făcuse pe ea.

Aprinse lumina de interior, se chinui să se ridice din scaunul lui şi se duse în partea din spate a microbuzului. Femeia arăta caraghios, cu capul iţindu-i-se din carpeta făcută sul, ca o crisalidă urâtă pe cale să-şi elibereze omida.

Îi îndepărtă banda izolatoare de pe gură, cât putu de uşor, nevrând să o facă să sufere mai mult decât era necesar; era deja într-o stare foarte proastă şi Ricky se temea să nu moară.

— Ai făcut pe tine?

Doi ochi mici, speriaţi, îl priveau atent.

— Sunt bolnavă, spuse ea cu o voce slabă. Am incontinenţă.

Îmi pare rău.

Panica puse brusc stăpânire pe Ricky.

— Asta înseamnă că ai să faci şi celălalt lucru?

Ea ezită, apoi dădu din cap, încercând parcă să se scuze.

— O, asta-i grozav, spuse el. E chiar grozav.

93

Octombrie 2007

Glenn Branson se întorcea spre biroul lui, după întâlnirea de informare de la şase şi jumătate, pentru Operaţiunea Dingo, când mobilul începu să-i sune în buzunar. Pe ecran era afişat un număr de Brighton, pe care nu reuşi să-l recunoască.

— Agent-şef detectiv Branson, răspunse el.

Apoi recunoscu imediat vocea viguroasă de la celălalt capăt.

— O, domnule agent-şef detectiv, scuze pentru că vă sun atât de târziu.

— Nu e nici o problemă, domnule Hegarty. Cu ce vă pot fi de folos?

Glenn îşi continuă drumul.

— Este un moment potrivit?

— Absolut.

— Ei bine, tocmai s-a întâmplat cel mai afurisit lucru, spuse Hugo Hegarty. Ţineţi minte, când dumneavoastră şi încântătoarea dumneavoastră colegă aţi revenit în după-amiaza asta, şi eu v-am dat o listă? O listă şi descrierea tuturor timbrelor pe care le-am cumpărat pentru Lorraine Wilson în 2002?

— Da.

— Ei bine… uitaţi… asta ar putea fi doar una dintre acele coincidenţe stranii, dar am fost implicat în jocul ăsta de prea mult timp şi chiar cred că nu este.

Glenn ajunse în dreptul uşii Camerei 1 Incidente Majore şi păşi înăuntru.

— Aha.

— Tocmai m-a sunat o femeie – părea a fi o femeie tânără, şi era destul de agitată. M-a întrebat dacă aş putea să vând o colecţie de timbre foarte valoroase aflată în posesia ei. I-am cerut să-mi dea detalii şi ceea ce mi-a descris ea este exact – *exact* – ceea ce am cumpărat eu pentru Lorraine Wilson. Mai puţin câteva, care e posibil să fi fost vândute pe parcurs.

Fără să ia telefonul de la ureche, Branson se duse la masa lui de lucru şi se aşeză, analizând semnificaţia celor auzite.

— Sunteţi sigur că nu e doar o coincidenţă, domnule? întrebă el.

— Păi, sunt în mare parte coliţe rare cu timbre neştampilate, care sunt căutate pentru toate colecţiile, plus unele timbre individuale. Nu pot să-mi amintesc dacă ştampilele poştale sunt aceleaşi. Au trecut cinci ani de atunci. Ca să vă faceţi o idee despre ce este vorba, sunt două coliţe 77 Penny Red – cred că ultimul preţ a ajuns la o sută şaizeci de mii de lire. Erau mai multe coliţe 10 şi 11 Penny Black – astea valorează între douăsprezece şi treisprezece mii de lire fiecare – foarte uşor de vândut. Apoi un număr foarte mare de Tuppenny Blue, plus o grămadă de alte timbre rare. Ar fi putut fi o coincidenţă dacă avea doar una sau două dintre astea, dar aceleaşi piese, acelaşi număr?

— Pare puţin straniu, domnule, într-adevăr.

— Ca să fiu cinstit, spuse Hegarty, dacă nu mi-aş fi revăzut registrele astăzi, pentru a întocmi lista aceea pentru dumneavoastră, mă îndoiesc că mi-aş fi amintit că potrivirea este perfectă.

— Se pare că avem noroc. Apreciez faptul că ne-aţi spus. Aţi întrebat-o de unde le are?

Hegarty coborî vocea, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie auzit.

— A spus că le-a moştenit de la o mătuşă din Australia şi că o persoană pe care a întâlnit-o la o petrecere în Melbourne i-a spus că eu aş fi unul dintre dealerii la care ar trebui să apeleze.

— Dumneavoastră mai degrabă decât cineva din Australia, domnule?

— A zis că i s-a spus că ar putea obţine un preţ mai bun în Marea Britanie sau în State. Cum ea urmează să revină aici, să aibă grijă de mama ei în vârstă, s-a gândit să încerce la mine mai întâi. O să vină mâine dimineaţă, la ora zece, să mi le arate. M-am gândit să-i pun câteva întrebări discrete atunci.

Branson se uită prin notele lui.

— Intenţionaţi să le cumpăraţi?

Aproape că putu să simtă clipirea din ochii lui Hegarty când omul răspunse.

— Păi, zicea că se grăbeşte să le vândă – iar ăsta este de obicei cel mai bun moment ca să cumperi. Nu mulţi dealeri au la dispoziţie suma de care este nevoie ca să cumperi întreg acest lot – de obicei, când sunt multe piese, acestea sunt împărţite în

loturi de licitaţie. Dar aş vrea să mă asigur că toate sunt certificate. Mi-ar părea rău să mă despart de toţi banii ăştia şi să mă trezesc cu un ciocănit în uşă de la voi, băieţi, după câteva ore. De asta v-am sunat.

Desigur. *Aici nu se pune problema ca Hugo Hegarty să fie un cetăţean care-şi respectă îndatoririle. Este vorba despre el, să-şi apere el spatele*, se gândi Glenn Branson. Şi totuşi, asta era natura umană şi abia dacă îl putea învinovăţi pe om.

— În mare, cam la cât aţi evalua colecţia, domnule?

— Ca vânzător sau cumpărător?

Acum părea şi mai viclean.

— În ambele ipostaze.

— Ei bine, valoarea totală de catalog, la preţurile actuale, e în jur de patru milioane, patru milioane şi jumătate. Deci, ca vânzător, atât aş încerca să obţin.

— Lire sterline?

— O, da, lire sterline.

Branson fu uimit. Cele trei milioane şi un sfert iniţiale, pe care le obţinuse Lorraine Wilson, crescuseră cam cu treizeci la sută – iar asta era după ce multe dintre ele, probabil, fuseseră vândute.

— Şi în calitate de cumpărător, domnule?

Dintr-odată, Hegarty păru reticent.

— Preţul pe care aş fi dispus să-l plătesc depinde de provenienţa lor. Aş avea nevoie de mai multe informaţii.

Creierul lui Branson funcţiona cu febrilitate.

— Vine la dumneavoastră la zece, mâine dimineaţă? Aşa a rămas stabilit?

— Da.

— Cum o cheamă?

— Katherine Jennings.

— V-a dat o adresă sau un număr de telefon?

— Nu, nu mi-a dat.

Branson notă numele, îi mulţumi şi închise. Apoi trase tastatura mai aproape, tastă codul pentru a accesa înregistrările seriale şi introduse numele *Katherine Jennings.*

În câteva secunde, baza de date îi furniză o intrare.

94

Octombrie 2007

Roy Grace se aşează pe bancheta din spate a Fordului Crown Victoria gri, fără însemne. Intrând în tunelul Lincoln, se întrebă dacă un călător îndeajuns de umblat putea identifica orice oraş din lume doar după sunetul traficului.

În Londra, dominau mugetul constant al motoarelor pe benzină şi duduitul motoarelor diesel, precum şi vaiet-vâjâitul noii generaţii de autobuze Volvo. New Yorkul era total diferit, se distingeau aici în principal rap-rap-rap-ul neîntrerupt al cauciucurilor pe suprafeţele cu creste, crăpături şi denivelări ale drumurilor şi sunetele claxoanelor.

Chiar acum, din spatele lor claxona un camion masiv.

Detectivul investigator Dennis Baker, care era la volan, ridică mâna până în dreptul oglinzii retrovizoare şi-i făcu un gest obscen.

— Du-te şi regulează-te, dobitocule!

Grace zâmbi larg. Dennis nu se schimbase.

— Vreau să zic, pentru numele lui Hristos, dobitocule, ce vrei să fac? Să trec peste labagiul din faţă sau ce? Isuse!

De mult obişnuit cu stilul în care şofa colegul lui, detectivul investigator Pat Lynch, aşezat lângă el pe locul din faţă, se întoarse fără să comenteze, privindu-l pe Roy.

— E bine să te vedem iarăşi, omule. Mult timp. Muuult prea mult!

Roy simţea şi el acelaşi lucru. Îi plăcuseră tipii ăştia din primul moment în care îi întâlnise. În noiembrie 2000 fusese trimis la New York să interogheze un bancher american gay, al cărui partener fusese găsit strangulat într-un apartament din Kemp Town. Bancherul nu fusese niciodată pus sub acuzare, dar murise din cauza unei supradoze la vreo doi ani după aceea. Roy lucrase cu Dennis şi Pat la acel caz şi păstraseră legătura.

Pat purta blugi şi o jachetă de doc peste o cămaşă bej, pe sub care avea un tricou alb. Înalt şi deşirat, cu faţa plină de urme de vărsat şi o tunsoare de băieţel, avea înfăţişarea fermă a unui tip dur din filme, dar avea o fire surprinzător de blândă şi prietenoasă. Îşi începuse viaţa ca hamal în port şi fizicul lui înalt şi puternic îi permisese să reziste.

Dennis purta un hanorac gros, negru, pe care scria *Brigada de Cazuri Reci Crime* şi era imprimată emblema NYPD, tras

peste o cămaşă albastră şi blugi. Mai scund decât Pat, mai vânos şi cu ochi ageri, era un pasionat al artelor marţiale. Obţinuse de mult zece dani în karate, stilul shotokan, cel mai înalt nivel, şi devenise un fel de legendă în NYPD pentru îndemânarea lui la luptele de stradă.

Cei doi bărbaţi fuseseră la Staţia de Poliţie Brooklyn, de pe Williamsburg East, la opt patruzeci şi şase în dimineaţa de 11 septembrie, când lovise primul avion. Fiind la numai un kilometru depărtare, imediat peste podul Brooklyn, s-au îndreptat într-acolo imediat, cu şeful lor, şi au ajuns exact când a lovit cel de-al doilea avion, care s-a ciocnit de Turnul Sudic. Îşi petrecuseră săptămânile următoare ca parte a echipei care căutase prin dărâmăturile de la Ground Zero, în ceea ce ei descriau drept „Burta fiarei”. Dennis se transferase apoi la cortul de la locul crimei, iar Pat la centrul de ajutor pentru familiile victimelor de la Pier 92.

În anii care urmaseră, cei doi, sănătoşi înainte de evenimente, se îmbolnăviseră de astm şi aveau probleme de sănătate mentală în urma traumei suferite, aşa că fuseseră transferaţi din lumea luptelor fără reguli ale NYPD în apele ceva mai calme ale Unităţii de Investigaţii Speciale, care ţinea de Biroul Procurorului Districtual.

Pat îl puse pe Grace la curent cu ceea ce făceau acum, în principal transportarea şi interogarea membrilor clanurilor criminale. Cunoşteau lumea interlopă a Statelor Unite mai bine decât oricine altcineva. Pat vorbea despre faptul că Mafia nu mai avea vigoarea de odinioară. Ticăloşii erau astăzi doborâţi mai uşor. Cine n-ar încerca să ajungă la o înţelegere dacă se gândea că sentinţa pornea de la douăzeci de ani şi mergea până la închisoare pe viaţă?

Spera că vor găsi în următoarele douăzeci şi patru de ore pe cineva care-l cunoscuse pe Ronnie Wilson, cineva care-l ajutase. Dacă existau oameni capabili să-l găsească pe unul care, Grace era tot mai convins, dispăruse în mod deliberat în timpul evenimentelor din 11 septembrie, bărbaţii de lângă el erau aceia.

— Arăţi mai tânăr decât oricând, spuse Pat, schimbând brusc subiectul. Trebuie să fii îndrăgostit.

— Nevasta aia a ta nu s-a mai arătat, nu-i aşa? întrebă Dennis.

— Nu, fu răspunsul lui scurt.

Prefera să nu vorbească despre Sandy.

— E şi el invidios, spuse Pat. Pe el l-a costat o avere ca să scape de a lui!

Grace râse şi, în acel moment, telefonul îi dădu un bip, anunţând primirea unui mesaj nou. Îşi coborî privirile.

Bucuroasă că eşti în siguranţă. Dor. Humphrey dor şi el. Nimeni altul pt. vomat. XXX

Zâmbi larg, simţind deodată un fior de dor pentru Cleo. Apoi îşi aminti ceva.

— Dacă avem cinci minute, putem intra într-un magazin Toys R Us? Trebuie să-i cumpăr un cadou de Crăciun finei mele. Îi place o chestie numită Bratz.

— Cel mai mare e-n Times Square, putem trece pe acolo acum, apoi mergem mai departe spre W, de unde ne-am gândit să începem, spuse Pat.

— Mulţumesc.

Grace se uită pe fereastră. Înaintau în pantă, pe lângă nişte schele care păreau cam şubrede. Din gurile de aerisire ale metroului ieşeau aburi.

Era o după-amiază de toamnă, cu un cer albastru, senin. Unii dintre trecători purtau haine, paltoane sau jachete groase şi, pe măsură ce se apropiau de inima Manhattanului, lumea părea tot mai grăbită. Jumătate dintre bărbaţii care se strecurau pe lângă ei erau îmbrăcaţi la costum, cu cămăşi fără cravată, şi aveau chipurile marcate de griji. Cei mai mulţi vorbeau la mobil şi aveau o cafea Starbucks cu un manşon maro în jurul paharului, un ritual devenit, se pare, obligatoriu.

— Pat şi cu mine ţi-am făcut un program pe care-l considerăm destul de bun, spuse Dennis.

— Da, confirmă Pat. Deşi acum lucrăm pentru Biroul Procurorului Districtual, ne face plăcere să dăm o tură cu tine, ca o favoare pentru un prieten şi un coleg poliţist.

— Apreciez foarte mult gestul. Am vorbit cu tipul meu de la FBI din Londra, răspunse Grace. Ştie că sunt aici şi ce fac. Dacă intuiţiile mele se vor dovedi corecte, s-ar putea să ne întoarcem oficial la NYPD.

Dennis claxonă Fordul Explorer negru din faţa lor, care aprinsese luminile de avarie şi trăsese pe jumătate pe dreapta, uitându-se după ceva.

— La dracu'! Ce faci, dobitocule?

— Ţi-am făcut rezervare la Marriott Financial Center – e

chiar acolo, lângă Ground Zero, în Battery Park City. Ne-am gândit că este o bază de plecare bună, pentru că de acolo putem ajunge uşor în locurile pe care credem că vrei să le vezi.

— Şi te va ajuta să intri puţin în atmosferă, spuse Dennis. A fost foarte rău avariat. Totul e nou-nouţ acum. Ai să poţi vedea cum avansează lucrările la Ground Zero.

— Încă mai găsesc bucăţi de cadavre, spuse Pat. Deşi au trecut şase ani de atunci. Au găsit câteva luna trecută, pe acoperişul sediului Deutsche Bank. Oamenii nu-şi dau seama. Nu realizează ce forţă au avut cele întâmplate când au lovit avioanele alea.

— Chiar peste drum de morgă au o zonă acoperită cu un cort, unde sunt opt camioane cu containere frigorifice, spuse Dennis. Sunt acolo de acum şase ani. În ele se află douăzeci de mii de fragmente de corpuri umane neidentificate. Poţi să crezi una ca asta? Douăzeci de mii?

Clătină din cap.

— Vărul meu a murit, continuă Pat. Ştiai asta, nu? Lucra pentru Cantor Fitzgerald. Îşi ridică mâneca, lăsând să se vadă o brăţară din argint. Asta are iniţialele lui, TJH. Toţi avem câte una, o purtăm în amintirea lui.

— Aproape fiecare locuitor al New Yorkului a pierdut pe cineva în ziua aia, spuse Dennis, evitând o femeie care umbla ca drogată. Rahat, doamnă, vrei să afli cum se simte bara de protecţie a unui Crown Victoria? Îţi pot spune eu, nu prea bine.

— Oricum, spuse Pat, am făcut ce am putut, înainte să ajungi tu aici. Am verificat hotelul la care a stat Ronnie Wilson al tău. E încă acelaşi manager acolo, deci asta-i bine. Ţi-am aranjat o întâlnire cu el. E dispus să vorbească, dar nu cred că vei afla noutăţi. Unele dintre lucrurile lui Wilson erau încă acolo, în cameră – paşaportul, biletele, lenjerie. Toate se află acum într-unul dintre depozitele în care se păstrează posesiunile victimelor de la 11 septembrie.

Telefonul lui Grace începu să sune. Se scuză şi răspunse.

— Roy Grace.

— Hei, bătrâne, unde eşti acum? Mănânci o îngheţată în vârful Empire State Building?

— Foarte nostim. De fapt, sunt într-un ambuteiaj.

— OK. Ei bine, am încă o noutate pentru tine. Noi ne rupem şalele de muncă aici, iar tu te distrezi. Îţi spune ceva numele Katherine Jennings?

Grace se gândi un moment, simţindu-se sfârşit, cu creierul

mai puţin alert decât de obicei, din cauza zborului. Apoi îşi aminti. Era numele femeii din Kemp Town, pe care i-l dăduse reporterul de la *Argus,* Kevin Spinella. Numele pe care i-l transmisese lui Steve Curry.

— Ce-i cu ea?

— Încearcă să vândă o colecţie de timbre care valorează vreo patru milioane de lire sterline. Dealerul la care s-a dus e Hugo Hegarty, iar el le-a recunoscut. Nu le-a văzut încă, doar a vorbit cu ea la telefon, dar e convins că toate, cu excepţia câtorva, sunt timbrele pe care le-a cumpărat el pentru Lorraine Wilson în 2002.

— A întrebat-o de unde le are?

Branson repetă ce-i spusese Hegarty, apoi adăugă.

— E un incident înregistrat pe numele Katherine Jennings.

— De mine, spuse Grace.

Rămase tăcut pentru câteva momente, gândindu-se la conversaţia pe care o avusese luni cu Spinella. Reporterul spusese că femeia părea agitată. Faptul că ai în posesie timbre în valoare de patru milioane de lire sterline te-ar putea face să te simţi agitat? Grace îşi spuse că el s-ar simţi destul de relaxat să aibă aşa ceva, câtă vreme timbrele s-ar afla într-un loc sigur.

Aşadar, de ce era agitată Katherine Jennings? În mod hotărât, ceva nu mirosea bine.

— Cred că ar trebui să o punem sub supraveghere, Glenn. Avem avantajul că ştim unde locuieşte.

— E posibil să o fi şters de acolo, răspunse Branson. Dar a stabilit o programare, să meargă acasă la Hegarty mâine dimineaţă. Şi îi va aduce timbrele.

— Perfect, spuse Grace. Du-te la Lizzie, spune-i că ai vorbit cu mine şi că eu am spus să trimitem o echipă de supraveghere care să o salte de la casa lui Hegarty. Se uită la ceas. Ai suficient timp să aranjezi asta.

Glenn Branson se uită şi el la ceas. Nu avea să fie vorba doar de o discuţie telefonică de două minute cu Lizzie Mantle. Va fi nevoit să scrie un raport în care să detalieze motivele pentru care era necesară o unitate de supraveghere şi importanţa ei potenţială pentru Operaţiunea Dingo. Şi trebuia să pregătească şi şedinţa de informare. Nu putea să ajungă acasă înainte de câteva ore. Încă o ceartă cu Ari. Nimic nou în privinţa asta.

Când termină conversaţia telefonică, Grace se aplecă în faţă.

— Tipilor, spuse el, aveţi pe cineva care poate întocmi lista dealerilor de timbre de aici?

— Ai un nou hobby? îl ironiză Dennis.

— Nu fac decât să timbrez crima, replică Grace.

— Rahat, omule! spuse Pat întorcându-se spre el. Aceleaşi glume nesărate?

Grace zâmbi maliţios.

— Trist, nu?

95

Octombrie 2007

Stewardesa prezenta măsurile de siguranţă. Norman Potting se aplecă spre Nick Nicholl, care stătea lângă el, în partea din spate a Boeingului 747, şi spuse:

— Nu-s decât nişte tâmpenii chestiile astea, măsurile de siguranţă.

Tânărul agent detectiv, care era îngrozit că trebuia să zboare, dar nu voise să recunoască asta în faţa şefului, sorbea fiecare cuvânt care ieşea din difuzoare. Întorcându-şi faţa pentru a evita respiraţia urât mirositoare a lui Potting, se uită în sus, vizualizând de unde ar trebui să cadă masca lui de oxigen.

— Poziţia ghemuită – ştii ce nu-ţi spun ei? continuă Potting, fără să se lase descurajat de lipsa de reacţie a lui Nicholl.

Acesta scuturã din cap, urmărind şi memorând modul corect de prindere a vestei de salvare.

— S-ar putea să te salveze în unele situaţii, să zicem. Dar lucrul pe care nu ţi-l spun, continuă Potting, este că poziţia ghemuită protejează osul maxilarului, uşurând identificarea ulterioară a victimelor după amprentele dentare.

— Mulţumesc, bombăni Nicholl, observând că acum stewardesa indica unde putea găsi fluierul ataşat la vesta de salvare.

— Cât despre vesta de salvare, aia e de tot râsul. Ştii câte avioane de pasageri din întreaga istorie a aviaţiei au reuşit să realizeze o aterizare forţată încununată de succes pe apă?

Nick Nicholl se gândea la soţia lui, Julie, şi la micul lui fiu, Liam. Era posibil să nu-i mai vadă niciodată.

— Câte? îngăimă el.

Potting îşi atinse vârful degetului mare cu indexul, formând un cerc.

— Zero. *Zilch. Nada.* Nici unul.

Există întotdeauna şi o prima oară, îşi spuse Nicholl,

agăţându-se de acel gând de parcă ar fi fost o barcă de salvare.

Potting începu să citească o revistă pentru bărbaţi pe care o cumpărase de pe aeroport. Nicholl studie cardul laminat cu instrucţiunile de salvare pentru situaţii de urgenţă, verificând poziţiile celor mai apropiate ieşiri, mulţumit să vadă că erau la două rânduri în spatele lui. Era de asemenea bucuros că aveau locuri către coada avionului; ţinea minte relatarea dintr-un ziar a unui dezastru aviatic, în care se spunea că secţiunea dinspre coadă se desprinsese de corpul avionului şi toţi pasagerii din ea supravieţuiseră.

— Mamă! făcu Potting.

Nicholl îşi coborî privirile. Colegul lui privea un poster cu un nud. O blondă cu sâni pneumatici zăcea răstignită pe un pat, cu mâinile şi gleznele legate cu fâşii de catifea neagră de stâlpii de la colţurile acestuia. Părul pubian îi era ras cu mare atenţie şi buzele roz ale vulvei îi erau proeminent expuse, ca şi cum ar fi fost bobocii unei flori, plasaţi între picioarele ei.

O stewardesă trecu pe lângă ei, verificând dacă pasagerii îşi fixaseră centurile de siguranţă. Se opri să se uite la Nicholl şi la Norman Potting, apoi trecu rapid mai departe.

Nick simţi cum îi ia faţa foc de jenă.

— Norman, şopti el, cred că ar trebui să pui aia deoparte.

— Sper că o să găsim câteva ca ea în Melbourne! replică Potting. Am putea face puţin sport, noi doi. Mie îmi place plaja aia, Bondi.

— Bondi Beach este în Sydney, nu în Melbourne. Şi cred că ai făcut-o pe stewardesă să se simtă prost.

Netulburat, Potting desenă curbele femeii din poză cu degetul.

— E ca lumea, chiar este!

Stewardesa se întorcea. Le aruncă amândurora o privire rapidă, mai degrabă îngheţată, şi se grăbi să treacă pe lângă ei.

— Credeam că ai o căsnicie fericită, Norman, spuse Nicholl.

— În ziua în care o să mă opresc din uitat, băiatu', spuse el, în ziua aia o să vreau să mă ducă cineva pe câmp şi să mă împuşte.

Rânji şi, spre uşurarea lui Nicholl, întoarse pagina. Dar uşurarea lui fu de scurtă durată. Pagina următoare era mult mai rea.

96

Octombrie 2007

Abby era în tren, îndreptându-se spre Brighton, cu un nod mare în gât. Stomacul îi era încordat. Tremura încercând să se oprească din plâns, străduindu-se să se adune.

Unde era mama ei? Unde o dusese ticălosul?

Ceasul ei arăta opt şi jumătate. Aproape două ore de când îi închisese telefonul lui Ricky. Formă iarăşi numărul mamei ei. Încă o dată, apelul fu trimis la căsuţa de mesagerie vocală.

Nu ştia exact ce medicamente lua mama ei – antidepresive, plus pastile pentru spasme musculare, constipaţie, împotriva refluxului gastric – dar se îndoia că lui Ricky îi păsa de asta. Fără ele, boala mamei ei avea să se agraveze rapid, cu schimbări bruşte de dispoziţie, de la euforie într-o secundă, la o depresie adâncă în următoarea.

Abby îşi blestema prostia de a fi expus-o pe mama ei în acest fel. Ar fi trebuit să o fi luat cu ea, la naiba.

Sună-mă, Ricky. Te rog, sună-mă!

Regreta amarnic gestul de a-i închide telefonul, realizând că nu îl gândise cum ar fi trebuit. Ricky a ştiut că ea avea să fie cea care va intra prima în panică. Dar ar trebui să o sune, ar trebui să o contacteze. O femeie slabă, bătrână, nu era premiul pe care şi-l dorea el.

Luă un taxi de la gară şi coborî la un magazin universal din apropierea apartamentului ei, de unde cumpără o lanternă mică. Mergând pe partea întunecoasă, intră pe strada ei şi văzu, la lumina becurilor stradale, Fordul Focus al lui Ricky. Avea roţile blocate. Pe parbriz şi pe geamul şoferului erau lipite etichete autoadezive mari, ale poliţiei, avertizând că proprietarul nu trebuia să încerce să deplaseze vehiculul.

Merse cu teamă până la maşină. Aruncându-şi privirile în jur pentru a se asigura că nu o urmărea nimeni, scoase de sub ştergătorul de parbriz tichetul de parcare şi, cu ajutorul lanternei, citi ora la care fusese emis: zece treizeci dimineaţa. Aşadar, maşina stătuse acolo toată ziua. Ceea ce însemna că nu o folosise ca să o transporte pe mama ei. Sigur că nu, avea microbuzul.

Dar era de presupus că intenţiona să se întoarcă. Poate că ajunsese deja acolo. Cumva, se îndoia de asta. Era sigură că el avea un loc în oraş, fie şi numai o cutie poştală. Ferestrele

apartamentului ei erau întunecate. Traversă strada spre intrare şi apăsă pe soneria lui Hassan, sperând că era acasă. Avu noroc. Se auzi un pârâit urmat de vocea lui.

— Bună, sunt Katherine Jennings, de la apartamentul 82. Îmi pare rău că te deranjez, dar mi-am uitat cheia de la intrarea de jos. Ai putea să-mi dai drumul înăuntru?

— Nici o problemă!

După câteva momente, se auzi un bâzâit ascuţit şi ea împinse uşa, deschizând-o. Intrând, văzu că un teanc de reclame îi umplea cutia poştală. Mai bine să nu se atingă de ele, decise ea, nevoind să lase nici o urmă a faptului că trecuse pe acolo.

Liftul nu fusese reparat încă. Începu să urce scările slab luminate, oprindu-se la fiecare etaj ca să asculte orice mişcare, dorindu-şi să fi avut la ea spray-ul paralizant. La etajul trei începu să simtă miros de lemn proaspăt tăiat cu fierăstrăul, de la muncitorii care lucrau în apartamentul de deasupra. Urcă încă un etaj, apoi începură să o lase nervii, aşa că fu tentată pentru un moment să bată la uşa lui Hassan şi să-l roage să vină până sus cu ea.

În cele din urmă, ajunse. Se opri să asculte dacă nu se auzea vreun zgomot. Mai erau încă două apartamente pe etaj, dar nu văzuse niciodată pe nimeni venind sau plecând în scurtul răstimp cât locuise acolo. Nu se auzea nimic. Linişte totală. Se duse la furtunul pentru incendiu care era fixat pe perete şi începu să-l desfacă. După cinci spire, găsi setul de chei de rezervă pe care le ascunsese acolo. Încolăci furtunul la loc, deschise uşa de incendiu şi păşi pe palierul ei.

Apoi rămase nemişcată, îngrozită. Dacă era înăuntru?

Sigur că nu era. Şedea cu mama ei în bârlogul lui, în care o ţinea prizonieră. Aşa că strecură în broasca ei fiecare cheie, încercând să facă cât mai puţin zgomot, şi deschise uşa în linişte, nevrând să-şi semnaleze prezenţa.

Când păşi înăuntru, fu împresurată de umbre. Lăsă uşa întredeschisă în urma ei şi nu aprinse lumina. Apoi trânti uşa cu putere, să-l trezească dacă dormea înăuntru, şi o deschise iarăşi imediat. O trânti şi o deschise încă o dată. Linişte totală.

Lumină coridorul cu lanterna. Punga de plastic cu scule, pe care o adusese Ricky ca să o ameninţe – şterpelite probabil de la constructorii de dedesubt – zăcea încă pe duşumea, în faţa uşii de la baia de serviciu.

Fără să aprindă luminile, pentru cazul în care Ricky era afară pe undeva, pândind, merse prin tot apartamentul, cameră după

cameră. Dădu peste tubul cu spray paralizant pe măsuţa din camera de zi şi şi-l îndesă în buzunar. Apoi se întoarse repede la uşa de la intrare şi trase lanţul de siguranţă.

Însetată şi flămândă, bău repede o cola şi un iaurt cu piersici din frigider, apoi intră în baia de serviciu, închise uşa şi aprinse lumina. Nu exista nici o fereastră exterioară în această încăpere, aşa că nu era pericol.

Trecând pe lângă chiuvetă şi peretele uriaş din sticlă al cabinei duşului, deschise uşa cămăruţei de serviciu, unde se aflau maşina de spălat şi uscătorul. Sus, pe raftul din stânga, erau propriile ei unelte. Luă un ciocan şi o daltă şi le duse în camera de duş.

Apoi aruncă o scurtă, ultimă privire plină de mândrie, la rezultatul muncii ei, fixă dalta în liantul dintre două plăci de faianţă, la jumătatea înălţimii peretelui şi lovi cu putere o dată şi încă o dată.

În câteva minute, îndepărtase suficiente plăci de faianţă ca să bage mâna în peretele fals din spatele lor. Simţi o puternică uşurare când degetele atinseră învelitoarea etanşă de protecţie, din plastic cu bule de aer, pe care o înfăşurase cu grijă în jurul plicului A4 înainte de a-l ascunde acolo în ziua în care se mutase în apartament.

Proprietarul nu avea să fie prea afectat de stricăciunile produse. Dacă ar fi avut timp, datorită cunoştinţelor practice deprinse de la tatăl ei, ar fi putut să-l aranjeze atât de bine, încât el nu ar fi remarcat spaţiile dintre plăci. Dar acum, câteva plăci de faianţă sparte erau ultima dintre problemele ei.

Îşi schimbă lenjeria, îşi făcu valiza pentru a doua oară săptămâna aceasta, luând toate lucrurile de care credea că va avea nevoie, apoi intră pe internet şi căută un hotel ieftin în Brighton şi Hove.

După ce se opri asupra unuia, dădu telefon şi chemă un taxi.

97

Octombrie 2007

Bătrâna se vădea a fi o problemă mai mare decât îşi imaginase Ricky. Stătea în picioare în spaţiul minuscul al bucătărioarei din construcţia de lemn care servise drept pavilion al clubului de tenis, unde se aflau toaleta şi duşul campingului. Femeia era în afurisita de toaletă de mai bine de cincisprezece

minute.

Ieşi în ploaia care cădea cu găleata, spunându-şi că cea mai bună soluţie ar fi să o omoare, şi se uită îngrijorat spre cealaltă parte a campingului, la rulota olandezilor. Luminile erau aprinse în spatele draperiilor trase. Nu spera decât că nu aveau să vină la baie sau la bucătărie cât timp bătrâna era înăuntru. Deşi era convins că era destul de speriată de ameninţările lui ca să nu scoată nici un cuvânt sau să facă vreo prostie.

Trecură alte cinci minute. Îşi aruncă iarăşi privirile la ceas. Era nouă treizeci. Trei ore de când Abby îi închisese telefonul. Trei ore în care ea trebuia să se fi gândit la ce se întâmplase. Să-şi fi venit în fire?

Acum ar fi un moment bun, hotărî el.

Ridică clapeta telefonului şi-i trimise lui Abby fotografia pe care o făcuse ceva mai devreme, cu capul mamei ei ieşindu-se din covorul rulat.

O însoţi cu cuvintele:

Ca un viermişor în covor.

98

Octombrie 2007

Roy stătea cu Pat şi Dennis la o masă din lemn în zona rezervată restaurantului în uriaşul spaţiu deschis al Companiei de Bere Chelsea, proprietatea vărului lui Pat. În dreapta lui era un bar lung din lemn, iar în spate, şiruri de cazane din cupru lucitor înalte cât casa şi kilometri de ţevăraie şi tubăraie din inox şi aluminiu. Cu hectarele ei de podea de lemn şi curăţenie desăvârşită, avea mai degrabă aerul unui muzeu decât al unei fabrici în care se muncea continuu.

Vizitarea ei devenise un ritual, o oprire obligatorie pentru adăpare la fiecare călătorie pe care Roy o făcea la New York. Pat era în mod clar mândru de succesul vărului lui şi îi făcea plăcere să ofere unui englez un tur pentru banii daţi pe berea americană.

În faţa fiecăruia dintre cei trei ofiţeri de poliţie se aflau câte şase varietăţi de bere în pahare de degustare. Paharele erau poziţionate pe câte un punct albastru rotund de pe covoraşul proiectat anume, care dădea şi numele fiecărei varietăţi. Vărul lui Pat, pe care-l chema tot Patrick, un bărbat vânjos, cu

ochelari, şi inimos, de vreo patruzeci şi ceva de ani, îi descria lui Roy procesul de fabricaţie a fiecăreia.

Roy asculta cu gândurile în altă parte. Era obosit; era târziu, după ora din Marea Britanie. Ziua de astăzi nu se concretizase cu nici un rezultat pozitiv – numai rateuri, unul după altul. În afară de cumpărarea cu succes a unui Bratz cu aer precoce pentru fina lui. După părerea lui, păpuşa arăta ca o Barbie care lucra în comerţul cu sex. Dar gândindu-se mai bine, ce ştia el despre gusturile copiilor de nouă ani?

Managerul hotelului W avu puţine de adăugat faţă de ceea ce Grace deja ştia, doar că, important sau nu, Ronnie se uitase la un film porno taxat separat, la ora unsprezece din acea ultimă noapte.

Şi nici unul dintre cei şapte dealeri de timbre pe care îi vizitaseră în după-amiaza aceea nu recunoscuse nici numele, nici fotografia lui Ronnie Wilson.

În timp ce vărul lui Pat îi vorbea monoton despre ştiinţa aflată la baza berii care îi plăcea cel mai mult lui Roy, berea blondă Checker Cab, el se uita pe fereastră afară, în noapte. Se vedeau catargele iahturilor din port, iar mai departe, dincolo de întunecimile Hudsonului, luminile din New Jersey. Era uriaş oraşul ăsta. Atât de mulţi oameni care veneau şi plecau! Dacă trăiai aici, ca în orice metropolă, vedeai mii de chipuri în fiecare zi. Cât era de probabil să poată găsi el pe cineva care să-şi amintească un chip din urmă cu şase ani?

Dar trebuia să încerce. Să bată la uşi. Vechea şi demodata practică poliţienească. Şansele ca Ronnie să se afle acolo erau mici. Mai degrabă era în Australia – în mod cert ultimele dovezi indicau această direcţie. Încercă să facă o socoteală mentală rapidă a fusurilor orare, în timp ce Patrick începuse să-i explice felul în care erau obţinute aromele subtile de caramel ale berii Sunset Red.

Era ora şapte seara. Melbourne era cu zece ore înainte faţă de Marea Britanie; aşadar, cu câte ore era înaintea New Yorkului, care era cu cinci ore înainte… ba nu, după Anglia? Hristoase, calculul îi înnoda mintea.

Şi tot timpul dădu din cap, aprobator, către Patrick.

Era cu cincisprezece ore înainte, concluzionă el. Deci, dimineaţa. Spera că, înainte de vizita lui Nick şi a lui Norman, poliţia din Melbourne va verifica dacă Ronnie Wilson intrase în Australia după septembrie 2001.

Mai era ceva, îşi aminti el brusc, scoţându-şi pe furiş carnetul

de însemnări şi dând înapoi vreo două pagini, la notele pe care le făcuse la întâlnirea cu Terry Biglow, lista cu prietenii şi cunoştinţele lui Ronnie Wilson. *Chad Skeggs*, scrisese. *Emigrat în Oz.* Ca rezultat al celor pe care i le spusese Branson şi al probabilităţii ca Ronnie Wilson să se afle în Australia, avea să facă din găsirea lui Chad Skeggs o prioritate pentru Potting şi Nicholl.

Patrick termină în cele din urmă şi se duse să-i aducă lui Roy o halbă de Checker Cab. Cei trei detectivi ridicară paharele.

— Mulţumesc pentru timpul acordat, băieţi, vă sunt recunoscător, spuse Grace. Şi să ştiţi că eu fac cinste.

— Eşti în restaurantul vărului meu, replică Pat. Nu plăteşti un sfanţ.

— Când eşti cu noi în New York, eşti invitatul nostru, spuse şi Dennis. Dar, la dracu', amice, când o să venim noi la Londra, ai face bine să te împrumuţi de la bancă!

Râseră cu toţii. Apoi Pat păru deodată copleşit de tristeţe.

— Ştiţi, v-am spus vreodată chestia aia despre 11 septembrie, despre câinii *de simţit bine?*

Grace scutură din cap.

— Le-au cerut oamenilor să aducă câini cu ei – la morman, ştii, Burta fiarei. Numai ca să-i mângâie muncitorii de acolo.

Dennis aprobă.

— Aşa le-au spus, câini *de simţit bine.*

— Ca un fel de terapie, explică Pat. Găseam cu toţii lucruri atât de oribile. Şi s-au gândit ei să mângâiem câinii, e un sentiment bun să ai contact cu ceva viu, cu ceva care să te bucure.

— Ştii ce, eu cred că a mers, spuse Dennis. Toată chestia aia, 11 septembrie, ştii, a scos la suprafaţă mult din ce e bun în oamenii din oraşul ăsta.

— Dar a scos la suprafaţă şi gunoaiele, îi reaminti Pat. La Pier 92 dădeam între o mie cinci sute şi două mii cinci sute de dolari, în funcţie de nevoile fiecăruia, ca să ajutăm oamenii aflaţi în dificultate imediată. Ridică din umeri. Nu le-a luat mult gunoaielor să afle despre asta. Au fost mulţi care au venit şi ne-au păcălit spunându-ne că pierduseră pe cineva din familie, deşi nu era adevărat.

— Dar i-am prins, spuse Dennis cu o satisfacţie întunecată. Am pus mâna pe ei după aia. A durat ceva, dar i-am găbjit naibii pe toţi.

— Au fost şi lucruri bune care au ieşit din asta, continuă Pat.

A adus ceva inimă şi suflet înapoi în oraşul ăsta. Cred că oamenii sunt ceva mai buni acum.

— Iar unii sunt mult mai bogaţi, adăugă Dennis.

Pat încuviinţă.

— Asta-i sigur.

Dennis chicoti pe neaşteptate.

— Rachel, nevastă-mea, are un unchi aici, în districtul Garment. Are o afacere cu broderii, face chestii pentru magazinele de suvenire. Am dat pe la el să-l văd, la vreo două săptămâni după 11 septembrie. E un evreu din ăsta mărunţel, da, Hymie. Are optzeci şi doi de ani, încă mai lucrează paişpe ore pe zi. Cel mai dulce tip pe care-ai vrea să-l întâlneşti vreodată. Familia lui a scăpat din Holocaust şi a venit încoace. Ajută pe toată lumea. În fine, intru acolo şi locul ăla era mai aglomerat ca niciodată. Muncitori pretutindeni. Tricouri, bluze de trening, şepci de baseball, toate puse în teancuri, lume brodând, călcând, trăgând la maşină, punând în pungi.

Mai luă o înghiţitură de bere şi clătină din cap.

— Unchiul fusese nevoit să mai angajeze personal. Nu făcea faţă comenzilor. Erau numai chestii comemorative cu Turnurile Gemene, ce făcea el. L-am întrebat cum mergea treaba. Stătea acolo, în mijlocul haosului ăluia, şi s-a uitat la mine cu un zâmbet mic pe faţă şi mi-a spus că afacerea mergea bine, nu mersese niciodată atât de bine. Dădu din cap, întărindu-şi povestirea, apoi ridică din umeri: Ştii ce? întotdeauna se fac bani din tragedii.

99

2 noiembrie 2001

Lorraine stătea în pat, perfect trează. Pastilele de dormit pe care i le prescrisese doctorul erau la fel de eficiente ca un espresso dublu.

Televizorul mergea, căcăciosul ăla mic, portabil, care fusese în camera de oaspeţi, singurul care nu fusese confiscat de executorii judecătoreşti şi pentru care nu datora nici un ban. Rula un film vechi. Nu prinsese titlul, dar ţinea televizorul deschis tot timpul, ca şi cum ecranul ar fi fost un simplu decor. Îi plăceau lumina lui, zgomotele, compania.

Steve McQueen şi Faye Dunaway jucau şah pe o tablă elegantă, în semiîntuneric. O atmosferă erotică, încărcată, cu tot

felul de nuanţe.

Ea şi Ronnie obişnuiau să joace tot felul de jocuri împreună. Îşi amintea de anii lor de început, când erau nebuni unul după celălalt şi uneori făceau lucruri trăsnite. Jucau şah pe dezbrăcatelea şi Ronnie o bătea de fiecare dată, lăsând-o pe ea goală, el rămânând complet îmbrăcat. Şi scrabble pe dezbrăcate.

N-or s-o mai facă niciodată. Îşi suflă nasul.

Îi era greu să se concentreze, indiferent despre ce era vorba. Greu să se apuce de orice. Nu făcea decât să se gândească la Ronnie. Îi era dor de el. Îl visa în rarele ocazii când dormea suficient de mult ca să apuce să viseze. Iar în vise el era viu, zâmbitor, îi spunea că este o văcuţă bleagă dacă îl credea mort.

Încă se cutremura gândindu-se la conţinutul plicului FedEx pe care îl primise la sfârşitul lui septembrie, cu fotografii ale portmoneului lui Ronnie şi ale telefonului lui mobil. Cea mai cumplită era fotografia portmoneului pârlit pe la margini. Arsese oare de viu?

Un val puternic de durere o inundă brusc. Începu să plângă. Strângând perna în braţe, îşi vărsă inima în suspine.

— Ronnie, murmură ea. Ronnie, iubitul meu Ronnie. Te-am iubit atât de mult. Atât de mult.

După câteva minute se linişti şi se lăsă pe spate, uitându-se la filmul ce licărea pe ecran. Apoi, spre groaza ei totală şi desăvârşită, văzu cum uşa de la dormitor se deschide brusc. O siluetă pătrunse înăuntru. O umbră înaltă, întunecată. Un bărbat, cu faţa în întuneric aproape complet, acoperită de o glugă. Se apropie de ea.

Se trase înapoi în pat îngrozită, întinzând mâna spre noptieră după ceva care putea fi folosit drept armă. Paharul ei cu apă se sparse pe podea. Încercă să ţipe, dar numai un sunet abia auzit apucă să-i iasă de pe buze înainte ca o mână să-i astupe gura.

Şi auzi vocea lui Ronnie. Clară şi liniştitoare.

— Eu sunt! spuse el. Eu sunt! Lorraine, iubito, eu sunt. Sunt bine!

Îşi luă mâna şi-şi trase gluga de pe cap.

Ea aprinse cu o lovitură rapidă lumina de la capul patului. Se uita ţintă la el nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Se uita la o fantomă care-şi lăsase barbă şi se răsese în cap. O fantomă care mirosea a pielea lui Ronnie, părul lui Ronnie, colonia lui Ronnie. Care-i cuprindea faţa în mâini care se simţeau ca mâinile lui Ronnie.

Se uita la el cu o uluire completă şi deplină, iar în adâncul ei bucuria se aprindea tot mai tare.

— Ronnie, tu eşti, nu-i aşa?

— Sigur că-s eu!

Ea îl privea în continuare. Cu gura căscată. Îl privi. Şi îl privi. Apoi clătină din cap, incapabilă, pentru câteva secunde, să spună ceva.

— Au zis cu toţii… au zis că ai murit.

— Asta-i bine, spuse el. Am murit.

O sărută. Respiraţia lui mirosea a ţigări, alcool şi ceva uşor usturoiat. În acest moment, era cel mai frumos miros din lume.

— Mi-au trimis poze cu portmoneul tău şi cu telefonul.

Ochii i se luminară ca ai unui copil.

— La dracu'! Minunat! Le-au găsit! Asta e al naibii de grozav!

Reacţia lui o nedumeri. Glumea? Totul în acest moment o nedumerea. Îi atinse faţa şi lacrimi începură să i se rostogolească pe obraji.

— Nu pot să cred, spuse ea dezmierdându-i faţa, atingându-i nasul, urechile, mângâindu-l pe frunte. Eşti tu. Eşti tu, într-adevăr.

— Da, vacă prostuţă!

— Cum… cum ai… cum ai supravieţuit?

— Pentru că m-am gândit la tine şi nu eram pregătit să te părăsesc.

— De ce… de ce nu ai sunat? Ai fost rănit?

— E o poveste lungă.

Îl trase spre ea şi îl sărută. Îl sărută de parcă îi descoperea gura pentru prima oară, explorându-i fiecare colţişor. Apoi îşi îndepărtă faţa pentru un moment, zâmbind cu toţi dinţii, aproape fără să mai respire.

— Eşti tu, într-adevăr!

Mâinile lui îşi găsiseră drumul pe sub cămaşa ei de noapte, şi acum îi explorau sânii. Când îşi pusese implanturile mamare, fusese iniţial nebun după ei pentru o vreme, apoi păruse să-şi piardă interesul, la fel cum îşi pierduse interesul pentru aproape orice. Dar acum, arătarea asta, Ronnie ăsta din dormitorul ei, era un bărbat cu totul diferit. Vechiul Ronnie pe care şi-l amintea din timpuri mai fericite. Ronnie care murise şi se întorsese?

El se dezbrăca. Îşi dezlegă şireturile la adidaşi. Îşi lăsă pantalonii să-i cadă la pământ. Avea o erecţie puternică. Îşi trase hanoracul de pe el, puloverul negru cu guler, îşi scoase

ciorapii. Dădu la o parte pătura de pe ea şi îi trase violent cămaşa de noapte, dezvelindu-i coapsele.

Apoi îngenunche deasupra ei şi începu să o excite cu degetele, găsindu-i punctul cel dulce aşa cum o făcea el atât de strălucit, găsindu-i-l, lucrându-i-l, umezindu-şi degetele de la propriile lui buze şi de la ea, aprinzând focul care acum izbucnise în ea în vâlvătăi. Se aplecă şi-i desfăcu nasturii de la piept, de la cămaşa de noapte, eliberându-i sânii, apoi îl sărută pe fiecare îndelung, încă lucrând-o cu degetele.

Apoi sula lui, mai mare, mai tare, cum nu o mai simţise de ani de zile, tare ca piatra, se înfipse adânc înăuntrul ei.

Ea ţipă de bucurie.

— RONNIE!

Imediat, el îi apăsă un deget pe buze.

— Şşşşşş! făcu el. Eu nu sunt aici. Nu sunt decât o fantomă.

Ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui, îi trase faţa cât putu mai aproape de a ei, simţindu-i firele de barbă pe piele şi plăcându-i asta, şi se împinse în el, se împinse şi se împinse şi se împinse, simţindu-l mai adânc, tot mai adânc, apoi şi mai adânc înăuntrul ei.

— Ronnie! îi gâfâi ea în ureche, respirând mai repede şi mai repede, ajungând la orgasm şi simţindu-l şi pe el explodând în adâncul ei.

Rămaseră amândoi nemişcaţi, trăgând aer în plămâni. Filmul încă nu se terminase la televizor. Aeroterma sufla în continuare aer cald, cu un zgomot intermitent.

— N-am ştiut că fantomelor li se scoală, şopti ea. Pot să te invoc în fiecare noapte?

— Trebuie să stăm de vorbă, spuse el.

100

Octombrie 2007

Duncan Troutt se simţea ceva mai puţin plin de el în dimineaţa asta, a celei de-a doua zi din cariera lui de ofiţer de poliţie cu drepturi depline. Spera să aibă parte de ceva mai multă acţiune decât ieri, când îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei ajutându-i pe studenţii străini să se orienteze şi prezentându-se câtorva întreprinzători din zona de patrulare, în special managerului unui mic restaurant indian, care fusese recent bătut în timpul unui atac filmat cu un telefon mobil şi

ajunsese pe YouTube.

Coti pe Lower Arundel Terrace puţin după ora nouă şi hotărî să îi facă încă o vizită lui Katherine Jennings, sperând ca de data asta să o găsească acasă. Citise în raport, înainte să plece pe teren, că un coleg din schimbul de noapte încercase să dea de ea de două ori, o dată la şapte şi încă o dată la zece seara, fără să aibă noroc însă. Un telefon la Informaţii Abonaţi Telefonici nu-i furnizase nici un număr de telefon pentru o persoană cu acel nume, la acea adresă, fie el în cartea de telefon sau la secret.

Cum mergea pe trotuar, observând fiecare casă în parte şi verificând toate maşinile parcate pentru semne de spargere sau vandalism, doi pescăruşi ţipară deasupra lui. Îşi ridică privirea spre ei, apoi se uită o secundă la cerul întunecat, ameninţător. Străzile erau încă lucioase după ploaia din noaptea trecută şi se părea că putea să înceapă iarăşi să toarne, în orice clipă.

Puţin înainte de a ajunge la intrarea principală de la numărul 29, observă, pe partea opusă a străzii, un Ford Focus gri, care fusese blocat. Maşina făcu să i se aprindă un beculeţ, pentru ziua de ieri. Îşi aminti că îl văzuse stând acolo cu un tichet de parcare în parbriz. Traversă strada, luă biletul de sub ştergătorul de parbriz, scuturâ picăturile de ploaie de pe plicul din celofan în care era băgat şi citi data şi ora trecute pe el. Fusese emis cu o zi în urmă, la ora zece şi trei minute. Ceea ce însemna că stătea acolo de mai bine de douăzeci şi patru de ore.

Puteau fi tot felul de explicaţii banale. Cineva nu-şi dăduse seama că pe străzile astea era nevoie de permis de parcare pentru rezidenţi – asta era cea mai probabilă. Era posibil de asemenea să fie o maşină furată şi abandonată. Dar cea mai mare importanţă pentru el o avea locul în care se afla, în apropiere de apartamentul femeii pe care fusese trimis să o verifice, şi care se părea că dispăruse, chiar şi numai temporar.

Contactă sediul prin radio pentru o verificare a maşinii în baza de date, apoi traversă din nou strada şi sună la soneria apartamentului lui Katherine Jennings. Ca şi mai înainte, nu obţinu nici un răspuns.

Apoi, hotărând să mai verifice o dată mai târziu, îşi continuă patrularea pe Marine Parade, unde făcu la stânga. După câteva minute, radioul lui prinse viaţă, începând să cârâie. Fordul Focus era înregistrat la Avis, o companie de închirieri de maşini. Îi mulţumi operatoarei şi începu să analizeze informaţia primită. Cei care închiriau maşini nesocoteau adeseori regulile de

circulaţie. Poate că cel care o închiriase pe asta nu-şi putea permite să-şi piardă vremea cu formalităţile presupuse de deblocarea ei. Sau nu avusese timpul necesar să se ocupe de asta.

Dar *putea* avea o legătură cu Katherine Jennings, chiar dacă şansele erau mici. Când începură să cadă primii stropi de ploaie, îl contactă prin radio pe superiorul lui direct, agentul-şef Ian Brown, de la biroul crime al Districtului East Brighton. Şi-i raportă îngrijorările lui privitoare la vehicul, întrebând dacă putea cineva să contacteze Avis şi să afle cine îl închiriase.

— Probabil că nu este nimic, domnule, adăugă el, gândindu-se să nu se facă de râs.

— Faci foarte bine să verifici în felul ăsta, îl linişti Brown. Detaliile asigură succesul muncii de poliţie. Nimeni nu o să te ia la forfecat pentru că eşti atât de atent. Omite ceva important şi atunci treaba se schimbă complet.

Troutt îi mulţumi şi-şi continuă drumul. Peste treizeci de minute, agentul-şef îl contactă prin radio.

— Maşina a fost închiriată de un australian pe nume Chad Skeggs. Locuieşte în Melbourne şi are permis australian.

Troutt se strecură sub un acoperiş din faţa unei case, ca să-şi protejeze de ploaie carnetul, şi-şi notă atent numele, asigurându-se că îl scrie corect.

— Îţi spune ceva numele? îl întrebă superiorul lui.

— Nu, domnule.

— Nici mie.

Cu toate astea, sergentul Brown decise să îl treacă în raportul de patrulare. Pentru orice eventualitate.

101

Octombrie 2007

Abby stătea tăcută pe bancheta din spate a taxiului în ploaia torenţială, uitându-se la ecranul telefonului mobil.

Plicul înfăşurat în folie protectoare era băgat între pulover şi tricou. Avea o curea strânsă peste coaste, ca să-l împiedice să cadă sau să fie zărit de vreun ochi curios. Şi simţea umflătura liniştitoare a tubului de spray paralizant în buzunarul din faţă al blugilor.

Şoferul făcu la dreapta, ieşind de pe faleză pe lângă statuia reginei Victoria, şi o luă în sus pe Drive, o stradă largă,

mărginită pe ambele laturi de blocuri de apartamente scumpe. Dar ea nu vedea nimic pe fereastra vehiculului. De fapt, abia dacă vedea ceva în jurul ei. Înaintea ochilor ei înroşiţi nu era decât o imagine, o imagine care îi ardea mintea.

Fotografia de pe mobil, a capului mamei ei ieşind din capătul carpetei făcute sul. Şi cuvintele de dedesubt:

Ca un viermişor în covor.

Emoţiile i se amestecau. Oscila între furia oarbă la adresa lui Ricky şi cea mai cumplită spaimă pentru viaţa mamei ei. Şi vina că ea provocase asta.

Era atât de obosită, încât abia mai reuşea să raţioneze. Stătuse trează toată noaptea. Încordată. Ascultând traficul neîntrerupt de pe faleză, la o aruncătură de băţ de ferestrele hotelului ei. Sirene. Camioane. Autobuze. Alarma unei maşini, care tot începea să urle. Ţipetele din zori ale pescăruşilor. Marcase trecerea grea a fiecărei ore. A fiecărei jumătăţi de oră. A fiecărui sfert de oră.

Aşteptându-l pe Ricky să sune. Sau măcar să-i trimită un mesaj în care să spună altceva. Dar nu primise nimic. Îl ştia. Ştia că genul ăsta de joc psihologic îl caracteriza. Îi plăcea să joace jocuri. Îşi aminti când fusese în apartamentul lui a doua oară. Cea de-a doua lor întâlnire *secretă*, aşa cum îşi închipuise el, când ea fusese destul de proastă – sau de naivă – să-l lase să o lege. Ticălosul o legase goală într-o cameră rece, o adusese aproape de orgasm, cu un vibrator, apoi o pălmuise şi o lăsase în cameră şase ore, cu un căluş în gură. Apoi se întorsese şi o violase.

După care îi spusese că obţinuse ceea ce voise. Iar ea eşuase total, atunci, să obţină ceea ce *ea* – sau mai precis *Dave* – voise. Avusese nevoie de mult mai mult timp.

Îngrijorarea ei în acel moment era că nu îi cunoştea limitele, deşi bănuia că nu avea nici una. Credea că Ricky era în stare să o ucidă pe mama ei ca să primească ceea ce îi aparţinea. Şi că o putea ucide şi pe ea. Şi probabil că i-ar face plăcere.

Încerca să-şi imagineze suferinţa prin care trecea mama ei în acel moment, când îşi dădu seama, cu o tresărire, că ajunsese la locuinţa impunătoare a lui Hegarty.

Plăti şoferului, iscodind cu privirile prin lunetă, apoi prin parbriz. Văzu un camion de la British Telecom ceva mai încolo, care arăta de parcă făcea o reparaţie oarecare, şi o maşină

albastră, mică, parcată cu două roţi pe bordură. Dar nici urmă de Fordul Focus al lui Ricky sau de el.

Verifică încă o dată numărul casei, dorindu-şi să-şi fi amintit să pună în bagaj şi umbrela mică. Apoi, cu capul în piept din cauza ploii, intră rapid prin porţile deschise, trecu de un grup de maşini şi ajunse pe terasa acoperită, întunecoasă, de la intrare. Se opri acolo un moment, ca să-şi scoată pachetul de la brâu şi să-şi aranjeze hainele, apoi sună la sonerie.

Două minute mai târziu era aşezată pe o sofa mare, din piele roşie, în camera de lucru a lui Hegarty. Dealerul, îmbrăcat într-o cămaşă amplă, în carouri, cu pantaloni din catifea reiată cu dungile foarte late şi papuci din piele, stătea la biroul lui, examinând fiecare timbru cu o lupă imensă, prinsă într-o ramă din baga.

O incitase întotdeauna să vadă timbrele, pentru că era atâta mister în jurul lor. Erau aşa de mici, de vechi, de delicate, şi totuşi atât de valoroase. Cele mai multe dintre ele erau negre sau albastre sau de un roşu-ruginiu, având capul reginei Victoria. Dar mai erau şi alte culori şi capetele altor suverani.

Soţia lui Hegarty, o femeie frumoasă, modern îmbrăcată, de vreo şaizeci de ani, cu părul elegant coafat, îi aduse lui Abby o ceaşcă de ceai şi o tavă cu biscuiţi dulci, apoi ieşi.

Era ceva în comportamentul omului care o făcea să se simtă inconfortabil. Dave îi spusese să le ducă acolo, deoarece Hegarty era dealerul care avea să îi dea cel mai bun preţ şi să pună cele mai puţine întrebări, aşa că trebuia să aibă încredere că aşa stăteau lucrurile. Dar nutrea un sentiment neplăcut în privinţa lui, pe care nu reuşea să-l definească.

Trebuia să le vândă urgent. Cu cât depunea mai repede banii în bancă, cu atât avea să fie mai bună poziţia ei în negocierile cu Ricky. Atât timp cât le avea asupra ei, o avea şi el la mână. Dacă voia să termine foarte dur, el se putea duce la poliţie. Atunci ar fi pierdut cu toţii, dar îl credea suficient de încrâncenat ca să facă asta, decât să fie tras pe sfoară.

Fără timbre, totuşi, nu dispunea de nimic cu care să-şi susţină povestea. Iar între timp, ea va avea banii puşi deoparte, ascunşi după un zid protector de administratori legali, într-o bancă în Panama, un paradis al impozitelor, care nu coopera cu autorităţile din alte state ale lumii.

În orice caz, până una-alta, ea le avea şi nu va fi deloc uşor să-i mai fie smulse din mână.

Faptul că aşteptase atât de mult fusese o greşeală. Ar fi

trebuit să le vândă de cum sosise în Anglia, sau în New York. Dar Dave îi ceruse să aştepte până când se asigurau că Ricky nu ştia unde se afla ea. Acum, strategia se întorsese împotriva ei.

Telefonul lui Hegarty începu să sune.

— Alo? răspunse el.

Glasul părea încordat şi puţin stânjenit. Aruncă o privire spre Abby, apoi spuse.

— Staţi puţin, vă rog. Voi merge în altă încăpere.

Glenn Branson stătea la biroul lui, cu telefonul la ureche, aşteptându-l pe Hugo Hegarty să revină pe fir.

— Îmi cer scuze, domnule agent-şef, spuse Hegarty după vreo două minute. Tânăra doamnă este la mine în birou. Presupun că despre ea este vorba.

— Ar putea fi, da. Analizând incidentele raportate în dimineaţa asta, am dat peste ceva care ar putea fi important. Sigur, ar putea să nu fie absolut nimic. Ne-aţi dat un nume ieri – Chad Skeggs.

Întrebându-se ce va urma, Hegarty răspunse cu un „Da" ezitant.

— Ei bine, tocmai am primit un raport că un vehicul închiriat de cineva cu acest nume, un australian din Melbourne, a fost văzut staţionând în faţa apartamentului în care locuieşte Katherine Jennings.

— Adevărat? Interesant. Foarte interesant, într-adevăr!

— Credeţi că e posibil să existe vreo legătură?

— Aş spune că da, cu siguranţă, domnule agent-şef, aşa cum există o legătură între un peşte împuţit şi un miros urât.

102

2 noiembrie 2001

Cândva, în cursul primelor ore ale dimineţii, când Lorraine era trează, ascultând cum sforăie Ronnie, bucuria şi uşurarea că era în viaţă începură să se transforme în mânie.

Mai târziu, după ce se trezise şi el şi insistase să stea cu draperiile trase la dormitor şi cu jaluzelele coborâte la bucătărie, Lorraine îl încolţi la masa de dimineaţă. De ce o pusese să treacă prin toată suferinţa asta? Cu siguranţă că ar fi putut să dea un singur telefon scurt, să-i explice totul, iar ea n-ar mai fi trecut prin chinurile iadului vreme de aproape două

luni. Apoi începu să plângă.

— Nu puteam să risc, spuse el, cuprinzându-i faţa în mâini. Trebuie să înţelegi asta, iubito. Un singur telefon din New York pe factura ta ar fi putut crea probleme. Investigatorii de la asigurări sunt toţi foşti poliţişti şi nu-s proşti. Şi trebuia să mă asigur că joci rolul văduvei îndoliate.

— Da, l-am jucat de minune, spuse ea ştergându-şi lacrimile. Îşi luă o ţigară. Ar trebui să mi se dea un afurisit de Oscar.

— O să meriţi unul când o să terminăm cu asta.

Ea îl apucă strâns de încheietura puternică, păroasă, şi şi-o apăsă pe faţă.

— Mă simt atât de în siguranţă cu tine, Ronnie. Te rog, nu pleca. Ai putea să te ascunzi aici.

— Da, sigur.

— Ai *putea.*

El scutură din cap.

— Nu putem face ceva ca să nu pierdem locul ăsta? Spune-mi încă o dată, ce bani urmează să primesc?

Îşi aprinse ţigara şi trase adânc în piept.

— Am o poliţă de asigurare de viaţă la Norwich Union, pentru un milion şi jumătate de lire sterline. Ai să găseşti poliţa într-o cutie de valori, la bancă. Cheia este în biroul meu. Se pare că va fi o dispensă specială pentru victimele de la 11 septembrie. Companiile de asigurări au să plătească poliţele imediat, chiar dacă nu s-au găsit cadavrele, şi nu după perioada legală de şapte ani.

— Un milion şi jumătate! Aş putea duce poliţa la managerul băncii. M-ar lăsa să rămân în casă.

— Poţi să încerci, dar ştiu ce-o să spună ticălosul ăla. Că nu există nici o certitudine că vor plăti, sau când, şi că firmele de asigurări se eschivează întotdeauna.

— Deci ăştia ar putea să se eschiveze?

— Nu, o să fie OK, eu aşa cred. Prea emoţională, situaţia asta. Dar or să te perpelească bine, asta-i sigur. Aşa că nu trebuie să-ţi schimbi povestea. Arată-te gata să cooperezi, dar nu spune mai mult decât e nevoie. Apoi o să fie fondul de compensaţie pentru 11 septembrie. Mi s-a spus că s-ar putea să fie vorba de două milioane şi jumătate de dolari.

— *Două milioane şi jumătate?*

El dădu din cap entuziasmat. Lorraine îl privi, făcând un calcul rapid în minte.

— Asta ar fi cam un milion şi trei sferturi de lire sterline?

Deci vorbim de vreo trei milioane şi un sfert de lire sterline?

— Ceva în plus sau în minus, da. Neimpozabili. Pentru un an de chin.

Ea rămase nemişcată pentru câteva momente. Când vorbi iar, în glasul ei era o nuanţă de veneraţie.

— Eşti incredibil!

— Sunt un supravieţuitor.

— De asta te iubesc. De asta am crezut întotdeauna în tine. Am crezut, ştii, nu-i aşa, c-am crezut?

El o sărută.

— Ai crezut.

— Suntem bogaţi!

— Aproape. O să fim. Uşor, uşor să nu tulburăm apele…

— Arăţi ciudat cu barbă.

— Da?

— Mai tânăr.

— Şi mai puţin mort decât bătrânul Ronnie?

Ea zâmbi larg.

— Ai fost mult mai puţin mort azi-noapte.

— Am aşteptat pentru asta.

— Şi acum vorbeşti despre o aşteptare de un an? Poate mai mult?

— Fondul de compensare trebuie să plătească rapid pentru cazurile cu dificultăţi financiare. Tu eşti un caz de dificultăţi financiare.

— Îi vor pune pe listă mai întâi pe americani, înaintea străinilor.

El clătină din cap.

— Nu asta am auzit eu.

— Trei milioane şi un sfert de lire sterline! spuse ea iarăşi, visătoare, şi-şi scutură ţigara în farfurie.

— Cu ăştia poţi să-ţi cumperi o mulţime de rochii.

— Trebuie să-i investim.

— Am făcut planuri. Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să-i scoatem din ţară – şi pe tine, împreună cu ei.

Ronnie sări în picioare, se duse în hol şi se întoarse cu un mic rucsac. Scoase din el un plic maro, pe care-l puse pe masă şi-l împinse spre ea.

— Nu mai sunt Ronnie Wilson. Va trebui să te obişnuieşti cu asta. Acum sunt David Nelson. Şi într-un an de zile nici tu n-o să mai fi Lorraine Wilson.

În plic erau două paşapoarte. Unul era australian. Fotografia

era una în care abia dacă se mai putea recunoaşte. Părul îi fusese schimbat în castaniu-închis, tuns scurt, şi i se pusese o pereche de ochelari. Numele înscris în el era *Margaret Nelson.*

— E o ştampilă de viză acolo, pentru şedere permanentă în Australia. Valabilă cinci ani.

— *Margaret?* spuse ea. De ce Margaret?

— Sau Maggie!

Ea clătină din cap.

— Trebuie să fiu *Margaret... Maggie?*

— Da.

— Pentru cât timp?

— Pentru totdeauna.

— Grozav, spuse ea. Nu pot să-mi aleg nici măcar propriul nume?

— N-ai făcut-o nici când te-ai născut, vacă prostuţă! Ea spuse numele cu voce tare, neîncrezătoare.

— *Margaret Nelson.*

— Nelson e un nume bun, are clasă!

Lorraine scoase din plic un al doilea paşaport.

— Ăsta ce-i?

— Îţi va folosi ca să părăseşti Anglia.

Înăuntru era tot o fotografie a ei, dar în asta avea părul cărunt şi arăta cu douăzeci de ani mai bătrână. Numele era *Anita Marsh.*

Ea îl privi uluită.

— Am gândit totul. Cel mai bun mod de a dispărea. Oamenii îşi amintesc femeile care arată bine, bărbaţii în special. Nu ţin minte nişte bătrânici, astea rămân aproape invizibile. La momentul potrivit, o să cumperi două bilete în avans pentru feribotul Newhaven-Dieppe, pentru o traversare de noapte. O să rezervi o cabină pe numele Anita Marsh. OK?

— Vrei să-mi notez toate astea?

— Nu. Va trebui să le memorezi. O să iau legătura cu tine. O să recapitulăm totul împreună de suficiente ori înainte de momentul respectiv. Va trebui să laşi o scrisoare de adio – o să scrii că nu mai suporţi viaţa fără mine, eşti nefericită pentru că te-ai întors la Gatwick, viaţa ţi se pare oribilă – iar doctorul o să susţină totul, că luai antidepresive, tot tacâmul.

— Da, mă rog, n-o să mintă în legătură cu asta.

— Aşa că te urci pe feribot ca Lorraine Wilson, arătând cât mai bine, asigurându-te că te vede cât mai multă lume. Îţi laşi bagajul, cu un schimb de haine, în cabina rezervată pe numele

Anita Marsh. Apoi te duci la bar şi dai impresia că eşti tristă şi că bei mult şi nu ai chef să vorbeşti cu nimeni. Traversarea durează patru ore şi jumătate, aşa că o să ai timp. Când feribotul va ajunge în larg, în mijlocul Canalului, pleci de la bar şi-i spui barmanului că ieşi pe punte. În loc de asta, te duci jos în cabină şi te transformi în Anita Marsh, cu perucă şi haine de femeie bătrână. Apoi îţi iei hainele, paşaportul şi telefonul mobil şi le arunci în apă.

Lorraine se uita la el uluită.

— Din Dieppe iei un tren spre Paris. Acolo distrugi paşaportul pe numele Anita Marsh şi cumperi un bilet pentru Melbourne ca Margaret Nelson. Eu o să te aştept la destinaţie.

— La toate te-ai gândit, la naiba, nu?

El nu îşi putu da seama imediat dacă era încântată sau furioasă.

— Da, mă rog, nu prea am avut altceva de făcut.

— Promite-mi un lucru… toţi banii ăştia… nu ai de gând să-i bagi în nu ştiu ce schemă, da?

— Nici vorbă. Mi-am învăţat lecţia, iubito. M-am gândit o grămadă la asta. Problema este că, odată ce ai intrat în datorii, eşti pe o spirală. Noi acum suntem liberi, putem să o luăm din nou de la capăt. Începem în Australia, iar după aia poate plecăm undeva, în altă parte, să ne trăim viaţa la soare. Mie-mi sună bine! Putem, la urma urmei, să punem banii la bancă, să trăim din dobândă.

Ea se uită la el neîncrezătoare. El arătă spre plic.

— Mai e ceva acolo pentru tine.

Ea scoase o punguţă subţire, din celofan. Înăuntru erau tot felul de timbre.

— Să te ajute să te mai descurci, spuse el. Cheltuieli. Şi să-ţi oferi vreo două trataţii, să te mai înveseleşti. E un Somerset House de o liră, din 1911 – ăla face cam o mie cinci sute de lire. Mai e şi un penny din 1881 pe care ar trebui să iei vreo cinci sute de lire. În total, ai aici în jur de cinci mii de lire. Te duci cu ele la un tip pe care-l ştiu eu – el o să-ţi dea cel mai bun preţ. Iar când apar banii cei mulţi, el e tipul care o să ţi-i transforme în timbre. E corect. De la el o să obţinem cea mai bună valoare.

— Şi el nu ştie nimic?

— Dumnezeule, nu!

Rupse o fâşie albă de pe ultima pagină a revistei *Hello!,* o puse pe masa din bucătărie şi scrise pe ea numele *Hugo Hegarty*, numărul de telefon al omului şi adresa.

— Ar trebui să-i pară rău când îi vei spune despre mine. I-am fost client bun.

— Am primit câteva scrisori şi carduri de simpatie în ultimele săptămâni.

— Aş vrea să le citesc, să văd ce spune fiecare despre mine.

— Lucruri frumoase. Ea râse trist. Sue spunea că ar trebui să încep să mă gândesc la o ceremonie de înmormântare. N-am fi avut nevoie de un coşciug prea mare, nu-i aşa? Pentru un portmoneu şi un telefon mobil.

Amândoi chicotiră. Apoi ea îşi şterse lacrimile care începuseră să i se rostogolească pe obraji.

— Măcar putem râde despre asta, spuse ea. Asta-i bine, nu?

El înconjură masa, veni lângă ea şi o strânse tare în braţe.

— Da. Asta-i bine.

— De ce Australia?

— E suficient de departe. Acolo putem trăi fără să ne ştie nimeni. Şi în afară de asta, am un vechi amic care a plecat acolo cu ani în urmă. Am încredere în el. El o să transforme timbrele din nou în bani gheaţă, fără întrebări.

— Cine-i ăla?

— Chad Skeggs.

Ea îl privi cu un aer surprins, ca şi cum tocmai primise un glonţ în piept.

— *Ricky* Skeggs?

— Da. Ai fost prietenă cu el înainte de mine, nu-i aşa? Îşi punea toate gagicile să-i zică *Ricky*. Ca şi cum ar fi fost un privilegiu. *Chad* în afaceri, *Chad* pentru amici, dar *Ricky* pentru gagici. Era întotdeauna foarte atent la detalii.

— E acelaşi nume, spuse ea. Prescurtări pentru Richard.

— Da, mă rog.

— Nu, de fapt nu e nici un *mă rog*, Ronnie. Şi nu am fost *prietenă* cu el. N-am ieşit împreună decât o singură dată. A încercat să mă violeze, ţii minte? Ţi-am spus totul despre asta.

— Da… violul era ideea lui de preludiu amoros.

— Vorbesc serios. Sigur ţi-am spus despre povestea asta. Pe la începutul anilor nouăzeci, avea un Porsche. M-a scos într-o seară…

— Îmi amintesc maşina aia. Un 911 Targa. Negru. Am lucrat pentru Brighton Connoisseur Cars – l-am reparat după ce fusese scos din circulaţie, făcut sul în jurul unui copac. Am lipit partea din spate de partea din faţă a altuia. I l-am plasat lui, ieftin. Era, la naiba, un coşciug pe roţi!

— Şi ai vândut aşa ceva prietenului tău?

— Ştia că era nesigur şi că nu trebuia să meargă prea tare cu el. Îl folosea numai ca să se dea mare – şi să agaţe femei frumoase, ca tine.

— Da, mă rog, după câteva pahare la bar m-am gândit că mergem să mâncăm ceva. Dar în loc de asta, m-a dus în sus pe Downs, mi-a spus că le îngăduia fetelor pe care le regula să-i spună Ricky, apoi şi-a tras fermoarul la pantaloni şi mi-a spus să i-o sug. Nu mi-a venit să cred.

— Ticălos necioplit.

— Atunci când i-am cerut să mă ducă acasă, a încercat să mă tragă afară din maşină, zicea că sunt o javră nerecunoscătoare şi că avea să-mi arate el ce înseamnă un futai ca la carte. L-am zgâriat pe obraz, apoi am apăsat pe claxon şi imediat au început să se apropie de noi faruri de maşini. S-a speriat şi m-a dus acasă.

— Şi?

— N-a mai spus un cuvânt. Am coborât din maşină şi asta a fost tot. Îl mai vedeam prin oraş din când în când, de fiecare dată cu altă femeie. După aia mi-a spus cineva că emigrase în Australia. Nu destul de departe, după părerea mea.

Ronnie rămase într-o tăcere stânjenită. Lorraine îşi strivi ţigara, care arsese până la filtru, şi îşi aprinse alta. În cele din urmă, Ronnie spuse:

— Nu e băiat rău, Chad. Probabil că era şi el supărat în seara aia. E foarte plin de el, întotdeauna a fost. Ai să vezi că s-a domolit acum, cu vârsta.

Lorraine nu spuse nimic o vreme.

— O să fie foarte bine, iubito, o asigură Ronnie. O să se aranjeze. Câţi oameni au şansa unui început nou în viaţă?

— Şi încă ce început, spuse ea cu amărăciune. În care tipul de care o să fim total dependenţi a încercat cândva să mă violeze.

— Ai tu un plan mai bun? izbucni Ronnie deodată. Ai un plan mai bun, spune?

Lorraine se uită la el. Părea diferit acum faţă de cum era înainte de a pleca la New York. Şi nu numai fizic. Nu erau doar barba şi capul ras, părea că se mai schimbase şi altceva. Părea mai agresiv, mai dur. Sau poate, din cauza lungii absenţe, îl vedea aşa cum era de fapt, pentru întâia oară.

Nu, îi spuse fără tragere de inimă, nu avea un plan mai bun.

103

Octombrie 2007

Abby, aşteptând pe sofaua de piele din biroul lui Hugo Hegarty, suflă în ceai şi sorbi din el. Apoi luă un biscuit. Nu mâncase nimic de dimineaţă şi simţea nevoia de ceva dulce. Hegarty lipsi mult înainte de a se întoarce, în cele din urmă.

— Îmi cer scuze, spuse el politicos şi se aşeză din nou la biroul lui, pentru a se mai uita la timbre câteva momente. Sunt toate de o calitate excelentă, adăugă. Condiţie perfectă. Este o colecţie foarte valoroasă.

Abby zâmbi.

— Mulţumesc.

— Şi vreţi să o vindeţi pe toată?

— Da.

— La ce preţ v-aţi gândit?

— Valoarea de catalog este puţin peste patru milioane de lire sterline, răspunse ea.

— Da, aşa este. Dar mă tem că nimeni nu o să vă ofere preţul de catalog. Oricine le-ar cumpăra ar vrea să obţină un profit. Şi cu cât mai bună provenienţa, cu atât mai mic profitul, desigur.

— Sunteţi dispus să le cumpăraţi? întrebă ea. La un preţ mai mic?

— Îmi puteţi explica, în detaliu, cum au ajuns în posesia dumneavoastră? Mi-aţi spus aseară că le-aţi găsit când aţi vândut casa mătuşii dumneavoastră.

— Da.

— În Sydney, Australia?

Ea încuviinţă printr-o aplecare de cap.

— Cum o chema pe mătuşa dumneavoastră?

— Anne Jennings.

— Şi aveţi vreun act care să dovedească transmiterea posesiunii?

— Ce vă trebuie?

— O copie a testamentului. Îl puteţi ruga pe avocatul ei să mi-o trimită prin fax? Nu ştiu cât este ora acolo acum. Îşi aruncă privirile la ceas. Miezul nopţii, cred. Ar putea s-o facă mâine.

— Şi cât mi-aţi da pe colecţie?

— Cu transmitere de posesiune *cuşer?* În jur de două şi jumătate. Milioane.

— Şi fără? Plata imediat, acum?

El clătină din cap, cu un zâmbet strâmb.

— Nu aşa fac eu afaceri. Mi-e frică.

— Mi s-a spus că sunteţi omul la care pot să apelez.

— Nu, eu nu, nu mă mai ocup de lucruri din astea. Uitaţi, tânără doamnă. Vă dau un sfat. Împărţiţi colecţia în mai multe părţi. Aşa e prea mare. Oamenii vă vor pune întrebări. Împărţiţi-o neapărat. Sunt câţiva dealeri aici, în Anglia. Mergeţi cu o coliţă la unul, cu o coliţă la altul. Puteţi apela şi la câţiva dealeri din afara ţării. Târguiţi-vă cu ei. Nu trebuie să le acceptaţi preţurile dacă nu vă convin. Vindeţi-le discret, în vreo doi ani, şi în felul ăsta nu o să apăreţi pe nici un radar.

Hegarty strânse timbrele cu grijă, aproape cu veneraţie, şi le strecură pe toate înapoi în pungile lor protectoare.

Sleită de puteri, Abby spuse slab:

— Îmi puteţi recomanda vreun dealer aici, în Anglia?

— Da, păi… staţi să mă gândesc.

Înşiră câteva nume în timp ce punea timbrele înapoi în plicul maro. Abby le notă. Apoi, Hegarty adăugă, ca şi cum s-ar fi gândit mai bine:

— Desigur, mai este cineva care îmi vine în minte.

— Cine?

— Am auzit că Chad Skeggs este în oraş, spuse el, privind-o fix, cu atenţie.

Iar ea nu reuşi să se prefacă. Faţa i se făcu de culoarea sfeclei. Apoi îl întrebă dacă îi putea chema un taxi.

Hugo Hegarty o conduse pe Abby până la uşă. Intre ei era o tăcere îngheţată şi Abby nu se putu gândi la nimic altceva pentru a o întrerupe decât la un stângaci „Nu este ceea ce credeţi dumneavoastră.”

— Asta-i problema cu Chad Skeggs, răspunse el numaidecât. Niciodată nu e.

După plecarea ei, Hugo Hegarty se duse direct în biroul lui şi-l sună pe agentul-şef detectiv Branson. Nu avu prea multe de adăugat faţă de conversaţia anterioară, în afară de a-i da numele mătuşii tinerei femei, Anne Jennings.

Nimic, absolut nimic din ce putea face ca să i-o plătească lui Chad Skeggs nu putea fi, după părerea lui, prea mult.

104

Octombrie 2007

Abby deschise portiera din spate a taxiului, profund tulburată de întâlnirea cu Hugo Hegarty, şi aruncă o privire deznădăjduită prin ploaia torenţială, pe Dyke Road Avenue.

Microbuzul de la British Telecom era tot acolo, iar maşina cea mică, albastru-închis, era şi ea parcată la o oarecare distanţă. Se urcă în taxi şi trânti portiera.

— Grand Hotel? întrebă şoferiţa, ca să se asigure.

Abby înclină din cap în semn că da. Nu era adresa corectă, dar o dăduse intenţionat, când telefonase din biroul lui Hegarty, pentru ca el să nu afle unde stătea. Avea să coboare undeva, înainte să ajungă acolo.

Se lăsă pe spate, gândindu-se. Nici un semn din partea lui Ricky. Dave se înşelase. Avea să fie mult mai greu să vândă timbrele decât îi spusese el. Şi avea să dureze mult mai mult.

Telefonul începu să sune. Pe ecran apăru numărul mamei ei. Simţi că i se face rău când răspunse, apăsându-şi telefonul puternic de ureche, conştientă că şoferiţa avea să asculte.

— Mamă! spuse ea.

Mama ei părea dezorientată şi într-o suferinţă profundă. Respira sacadat.

— Te rog, Abby, te rog. Trebuie să-mi iau medicamentele, îmi vin… Se opri, gâfâind, apoi icni. Spasmele. Am… Te rog, nu ar fi trebuit să le iei. Este rău…

Icni încă o dată. Apoi legătura se întrerupse.

Abby îi formă înnebunită numărul, dar apelul fu direcţionat către căsuţa de mesagerie vocală, ca şi mai înainte. Tremurând, se uită fix la ecranul telefonului, aşteptând să prindă iarăşi viaţă în orice clipă cu un apel din partea lui Ricky. Dar telefonul rămase mut.

Abby închise ochii. Cât putea suporta mama ei? La cât de multe o mai putea ea supune?

Ticălosule. Ticălosule, *ticălosule*, *ticălosule*, *ticălosule.*

Ricky era deştept. Prea deştept, jigodia. Câştiga. Ştia că nu putea vinde timbrele cu uşurinţă şi că, prin urmare, aproape sigur încă le avea pe toate. Planul ei de a-i arunca praf în ochi cu o mică plată cash, spunându-i că îi transferase cea mai mare parte lui Dave, era acum la lada de gunoi.

Nu ştia ce să mai facă. Se uită iarăşi la telefon, dorindu-şi ca

acesta să sune.

De fapt, mai era un lucru pe care îl putea face şi trebuia să-l facă numaidecât. Trebuia să curme suferinţa mamei ei, chiar dacă asta însemna să cadă la înţelegere cu Ricky. Ceea ce însemna să-i dea tot ce voia el. Sau cel puţin aproape tot.

Apoi îi veni o idee. Aplecându-se ca să vorbească cu şoferiţa, spuse:

— Ştii vreun dealer de timbre în zonă?

Numele de pe ecusonul femeii era Sally Bidwell.

— Este unul pe Queen's Road, mai jos de poştă, Hawkes. Un altul în Shoreham. Şi sunt sigură că e unul în Lanes, pe Prince Albert Street, spuse Sally Bidwell.

— Du-mă pe Queen's Road. E cel mai aproape de aici.

— Sunteţi colecţionar?

— Nu sunt decât amatoare, spuse Abby, băgându-şi mâna sub haină şi desfăcând cureaua.

— E mai degrabă un hobby de bărbat, eu aşa am crezut întotdeauna.

— Da, răspunse ea politicos.

Scoase plicul maro, îl ţinu astfel încât să nu-l poată vedea şoferiţa şi scotoci prin el, căutând câteva timbre de valoare mai mică. Scoase un grup de patru timbre cu cruci de Malta care valora în jur de o mie de lire sterline. De asemenea, mai erau câteva cu podul din portul Sydney, care făceau în jur de patru sute de lire sterline coala. Le păstră pe acestea, apoi le băgă pe celelalte înapoi în plicul maro, pe care-l fixă iarăşi cu cureaua pe sub pulover.

După câteva minute, taxiul opri în faţă la Hawkes. Abby plăti şi coborî, ferind timbrele de umezeală, la siguranţă sub haină, în pliculeţul lor din celofan. Pe lângă ea trecu duduind un autobuz, apoi Abby remarcă o maşină mică, albastră, cu doi bărbaţi în faţă, un Peugeot sau un Renault, îşi spuse ea. Pasagerul vorbea la telefonul mobil. Maşina semăna cu cea care fusese parcată în apropierea casei lui Hegarty. Sau devenise ea paranoică?

În magazin nu era nici un client. O femeie cu păr lung şi blond stătea aşezată la o masă, citind un ziar local. Lui Abby îi plăcu aspectul uşor dărăpănat al locului. Nu era pretenţios, nu părea genul de loc unde era probabil să ţi se pună tot felul de întrebări dificile despre provenienţă şi transmiterea proprietăţii.

— Am câteva timbre pe care aş vrea să le vând, spuse ea.

— Le aveţi la dumneavoastră?

Abby i le dădu. Femeia puse ziarul deoparte şi aruncă o

privire superficială peste timbre.

— Frumos, spuse ea pe un ton prietenos. N-am mai văzut de ceva timp nici unul cu portul Syndey. Mă duc să fac unele verificări. Pot să le iau cu mine în spate?

— Da.

Femeia trecu printr-o uşă deschisă şi se aşează la un birou deasupra căruia era o lupă de mari dimensiuni. Abby o urmări cum pune timbrele pe birou şi începe să le examineze cu atenţie.

Îşi aruncă privirile peste prima pagina a ziarului *Argus*, lăsat pe masă. Îi atrase atenţia un titlu cu litere de-o şchioapă:

O A DOUA FEMEIE UCISĂ, ÎN LEGĂTURĂ CU O VICTIMĂ A ATACURILOR DE LA 11 SEPTEMBRIE

Apoi văzu fotografiile de dedesubt. Şi îngheţă. Cea mai mică arăta o blondă frumoasă, cu înfăţişare hotărâtă, de aproape treizeci de ani, uitându-se seducător la obiectiv, ca şi cum ar fi vrut să facă sex cu persoana din spatele lui. Sub poză era un nume: *Joanna Wilson.* Fotografia cea mai mare arăta o altă femeie, de aproape patruzeci de ani. Avea părul blond ondulat şi era atrăgătoare, cu un zâmbet plăcut, deschis, deşi era ceva uşor ostentativ la ea, ca şi cum ar fi avut bani, dar nu prea mult stil. Numele de sub fotografie era *Lorraine Wilson.*

Dar la fotografia din centru, a bărbatului, se uită Abby intens. Total acaparată. Se uită la chipul lui, apoi la nume, *Ronald Wilson*, şi iar la chip. Şi încă o dată la nume.

Citi primul paragraf al articolului:

Cadavrul femeii de patruzeci şi doi de ani, găsit în portbagajul unei maşini într-un râu din apropiere de Geelong, nu departe de Melbourne, Australia, în urmă cu cinci săptămâni, a fost identificat ca aparţinând lui Lorraine Wilson, văduva omului de afaceri din Brighton Ronald Wilson, unul dintre cei şaizeci şi şapte de cetăţeni britanici despre care se ştia că au murit la World Trade Center pe 11 septembrie.

Reciti paragraful. Era ca şi cum cineva micşorase luminile dinăuntrul ei. Apoi citi mai departe:

Scheletul Joannei Wilson, de douăzeci şi nouă de ani, a fost descoperit într-un canal de drenare pluvială de muncitorii care săpau

fundaţia pentru complexul New England Quarter, din centrul Brightonului, vinerea trecută. Ea a fost prima soţie a lui Wilson, a confirmat pentru *Argus* în dimineaţa aceasta inspectorul Elizabeth Mantle de la Departamentul de Investigaţii Criminale Sussex, ofiţer principal de investigaţii.

Poliţia din Sussex este nedumerită de probele criminalistice care indică faptul că trupul neînsufleţit al lui Lorraine Wilson a stat în râul Barwon aproximativ doi ani. După cum ziarul nostru şi-a informat cititorii la momentul respectiv, se credea că doamna Wilson s-a sinucis în noiembrie 2002, când a dispărut de pe feribotul Newhaven-Dieppe în timpul unei traversări de noapte, cu toate că serviciul de criminalistică nu a închis cazul.

Mantle a spus că investigaţiile asupra „sinuciderii" ei au fost imediat reluate.

Abby se uită iarăşi, pe rând, la fiecare dintre fotografii. Dar ochii ei reveneau mereu la bărbatul din centru. Deodată, podeaua pe care stătea păru că se înclină, aşa că făcu doi paşi spre stânga, pentru a evita să se prăbuşească, şi se prinse de marginea mesei. Peretele dădu să se mişte şi el, trecând învârtindu-se pe lângă ea.

O voce fără trup întrebă:

— Vă simţiţi bine? Alo?

O văzu pe femeie, dealerul de timbre cu păr blond, stând în cadrul unei uşi. O văzu trecând prin faţa ochilor ei ca şi cum ar fi fost asistenta de la un carusel de bâlci.

— Aţi vrea să vă aşezaţi? spuse vocea.

Caruselul încetinea acum. Abby tremura şi transpira în acelaşi timp.

— Sunt bine, reuşi ea să îngaime, uitându-se iarăşi la ziar.

— Interesant articol, spuse femeia arătând cu bărbia spre ziar, apoi o privi din nou pe Abby, îngrijorată. El se ocupa de comerţul cu timbre. L-am cunoscut.

— Ah.

Abby se uită încă o dată, atent, la fotografie. Abia dacă auzi vorbele femeii când aceasta îi oferi două mii trei sute cincizeci de lire sterline pentru timbre. Luă banii şi şi-i înghesui în buzunare.

105

Octombrie 2007

Abby ieşi în stradă ameţită. Telefonul începu să sune, dar trecură câteva secunde înainte ca ea să bage de seamă.

— Da, alo?

Era Ricky. Câteva maşini trecură cu zgomot pe lângă ea şi nu reuşi să-l audă.

— Aşteaptă, spuse ea grăbindu-se în josul străzii prin ploaie, până când zări o uşă cu copertină. Se adăposti sub ea şi spuse: Îmi pare rău, ce-ai zis?

— Sunt îngrijorat în legătură cu mama ta.

Îi trebuiră câteva momente ca să fie în stare să răspundă. Ca să-şi înghită nodul pe care-l simţea în gât. Ca să-şi domolească respiraţia.

— Te rog, gâfâi ea. Spune-mi unde este, Ricky, sau adu-o înapoi la mine.

— Îi trebuie medicamentul, Abby.

— Fac eu rost de el. Numai spune-mi unde să îl aduc.

— Nu-i chiar atât de simplu.

Un autobuz se opri, la rând într-un şir de maşini blocate în trafic, chiar în faţa ei. Motorul lui făcea prea mult zgomot ca să mai poată auzi sau vorbi. Ieşi iarăşi în ploaie, o luă repede în susul străzii şi se adăposti sub copertina de la intrarea într-un magazin. Nu-i plăcea felul în care spusese *nu-i chiar atât de simplu.*

Fu cuprinsă brusc de o panică îngrozitoare la gândul că mama ei era moartă. O omorâse spasmul, după ce vorbise cu ea? începu să plângă, nu se putu abţine. Şocul celor citite, iar acum, asta. Era total depăşită de situaţie.

— Este bine? Te rog, spune-mi numai dacă se simte bine.

— Nu, nu se simte bine.

— Dar e în viaţă.

— Deocamdată.

Apoi el închise.

— Nu! strigă ea. Nu! Te rog!

Se sprijini de uşa magazinului, fără să-i pese dacă cineva dinăuntru se uita la ea, stând acolo cu ochii înţepaţi de lacrimi şi ploaie, aproape orbită. Dar nu destul ca să nu vadă cum o maşină mică, maro, trecu încet prin faţa ei.

Înăuntru erau doi bărbaţi şi cel de pe locul pasagerului

vorbea la telefon. Unul era ras complet, celălalt era tuns scurt. Genul militar. Sau genul *poliţist.*

Se uitară amândoi la ea în acelaşi fel în care se uitaseră şi ceilalţi doi bărbaţi care trecuseră pe lângă ea în maşina albastră, înainte să intre la Hawkes. Timpul petrecut ca fugară îi ascuţise spiritul de observaţie şi capacitatea de a conştientiza tot ce se petrecea în jurul ei. Simţea că ceva nu era în regulă cu maşinile alea două.

Fiecare cu pasagerul vorbind la telefon. Ocupanţii lor privind spre ea în momentul când o depăşiseră.

Sunase Hugo Hegarty la poliţie? Era urmărită?

Ambele maşini erau în traficul aglomerat, mergând spre sud. Mai erau şi alţi poliţişti? Spre nord? Pe jos?

Se uită disperată în toate direcţiile, apoi o rupse la fugă spre nord, furişându-se la stânga pe o alee şi ieşind pe lângă nişte lăzi de gunoi urât mirositoare. Pe partea cealaltă a străzii următoare zări o alee care trecea printre două case. Aruncă o privire peste umăr, dar nu văzu să o urmărească cineva, aşa că se repezi în spaţiul acela îngust. Ploaia se mai potolise puţin. Creierul îi funcţiona la mare viteză. Cunoştea zona asta ca pe buzunarul ei, fiindcă pentru o vreme, într-o viaţă anterioară, locuise într-un apartament în apropiere de Seven Dials.

Continuă să alerge rapid, privind înapoi peste umăr şi verificând la fiecare câţiva paşi dacă pachetul era încă fixat la piept şi dacă banii erau în buzunare. Parcurse în viteză o stradă mărginită de copaci, cu case ridicate pe un teren terasat, cu puţini oameni umblând pe afară, care să o poată observa. Efortul şi ploaia bătându-i în faţă o ajutară să-şi mai limpezească puţin mintea.

O ajutară să gândească.

Abby o luă în sus, spre Dials, apoi făcu la dreapta, în lungul unei alte străzi rezidenţiale, şi ieşi deasupra staţiei de cale ferată. Rămânând mai în spate, unde nu putea fi văzută din stradă, urmări cum trec mai multe automobile şi câteva vehicule de transport, apoi traversă în fugă Buckingham Road, intrând pe o altă stradă care ajungea chiar deasupra gării. Alergă în jos pe ea şi, iarăşi, având grijă să aştepte, traversă încă o stradă principală, New England, şi o luă din nou la fugă în sus, printr-un păienjeniş de străzi rezidenţiale şi o pădure de anunţuri de vânzare ale agenţilor imobiliari.

Simţi un junghi în coaste şi se opri pentru câteva momente, apoi continuă mergând la pas, trăgând adânc aer în piept,

transpirând puternic. Ploaia se oprise aproape de tot şi sufla o briză aspră, care îi făcea bine şi îi răcorea faţa.

Gândea limpede acum, mai limpede decât în ultimele ore, ca şi cum şocul celor văzute în *Argus* îi repornise computerul blocat. Mergând cu paşi mari, decisă, se ţinu pe străzi lăturalnice, uitându-se tot timpul în urmă, să nu apară vreo maşină albastră sau maro sau orice alte automobile cu două persoane înăuntru, dar nu văzu nimic care să o îngrijoreze.

Văzuse Ricky *Argus-ul?* Era oare povestea şi în alte ziare? O aflase, desigur. Oriunde ar fi fost, avea la îndemână ziare, radio, televiziune.

Intră într-un magazin de ziare şi răsfoi rapid câteva dintre cotidienele naţionale. Nici unul dintre ele nu indusese încă povestea. Cumpără un exemplar din *Argus* şi se opri în faţa magazinului, privind cu atenţie vreme îndelungată chipul omului de pe prima pagină. Emoţiile o copleşeau.

Apoi, tot fără să se clintească din locul în care se afla, reciti întregul articol. Completa unele lacune din trecutul lui Dave. Tăcerile, răspunsurile evazive, schimbarea rapidă a subiectului de fiecare dată când ea aducea vorba. Şi remarcile pe care le făcea Ricky, testând-o ca să vadă cât de multe ştia despre Dave.

Ce ştia Ricky despre el?

Făcu câţiva paşi, apoi se aşeză pe treptele ude de la intrarea unei case, cu capul în mâini. Se simţea mai speriată decât fusese vreodată în viaţa ei. Speriată nu numai pentru mama ei, ci şi pentru propriul ei viitor.

Viaţa-i un joc, îi plăcea lui Dave să-i spună. Îi plăcea să-i aducă aminte. *Un joc*. Totul începuse ca un joc.

Ce mai joc!

Viaţa nu înseamnă victime, Abby. Înseamnă învingători şi învinşi.

Ochii i se îi înceţoşară iarăşi de lacrimi. În urechi, în inimă, îi răsuna vocea mamei ei, care o făcea să se frângă de milă. Îi formă numărul, apoi şi pe al lui Ricky, dar fără nici un rezultat.

Sună! Te rog, sună! Am să accept o înţelegere.

După câteva minute, se ridică în picioare şi o luă în jos, la vale, apoi în lungul unei străzi dincolo de care, printr-un gard de protecţie, se vedea linia de tren Londra-Brighton. Coborî nişte trepte de piatră, trecu printr-un scurt tunel şi apoi urcă iarăşi, spre casa de bilete a staţiei Preston Park.

Era o staţie mică, pentru navetişti, aglomerată în orele de vârf, pustie în restul zilei. Dacă poliţia era pe urmele ei, dacă o

văzuse în centru, în apropiere de gara Brighton, acela era locul unde ar putea să o caute. Era mai puţin probabil să fie aici, decise ea.

Viaţa e un joc.

Studie orarul trenurilor, stabilind o rută care avea să o ducă la Eastbourne evitând gara Brighton, iar de acolo la aeroportul Gatwick, care făcea acum parte din noul plan ce începea să i se contureze în minte.

Telefonul începu să bipăie. Îl scoase, sperând cu disperare să fie un mesaj de la Ricky, dar nu era. Scria:

Liniştea e de aur? X

Îşi dădu seama deodată cu un îi răspunsese la ultimul mesaj. Se gândi câteva momente, apoi răspunse:

Problemo. X

După câteva minute, când tocmai se urca în tren, telefonul bipăi iarăşi, cu un răspuns.

Dragostea, ca un râu, va tăia o nouă cale
Oriunde întâlneşte un obstacol.

Se aşeză pe locul ei, prea zdruncinată ca să se gândească la un citat cu care să răspundă. Aşa că trimise un simplu x.

Apoi se uită descurajată pe fereastră la taluzul de calcar alb ce se înălţa de o parte şi de alta a trenului care se pusese în mişcare şi deja ieşise din gară. Era cuprinsă din toate părţile de o frică îngheţată, neagră.

106

Octombrie 2007

Interiorul hotelului Marriott Financial Center avea un aer relaxat, o aură zen, îşi spuse Roy Grace plecând de la recepţie şi traversând holul cu bagajul după el. Şi totul părea foarte proaspăt. Lămpile de masă care arătau ca nişte pahare de Martini opace, întoarse invers. Vaze albe, zvelte, pe mese negre, din care se iţeau tije lungi, atât de elegante, încât păreau opera unui designer, nu a naturii.

Îi venea greu să creadă că locul acesta, situat imediat lângă Ground Zero, fusese sever afectat la 11 septembrie. Genera un sentiment de importanţă, de soliditate, de indestructibilitate, ca şi cum s-ar fi aflat dintotdeauna şi avea să fie pentru totdeauna acolo.

Trecu pe lângă un grup de oameni de afaceri în costume închise la culoare, care discutau însufleţiţi. Pat Lynch îl aştepta, stând pe un covor roşu, în mijlocul pardoselii din marmură crem. Era îmbrăcat lejer, cu o vestă verde pe deasupra unui tricou negru, cu blugi şi pantofi negri, solizi. Roy remarcă umflătura din locul unde îşi ţinea arma. Pat ridică mâinile.

— Ai terminat? Dennis a parcat în faţă. Noi suntem gata.

Grace îl urmă prin uşa rotativă. Lumea se schimbă brusc în clipa în care păşi afară, în partea cealaltă, în dimineaţa umedă de octombrie. Pe carosabil se circula bară la bară, pe mai multe benzi. În faţa lui, o benă de amestecat ciment huruia. Un portar, a cărui eleganţă era ştirbită de o cască de plastic pentru duş trasă peste cascheta ţuguiată a uniformei, ţinea uşa unui taxi galben pentru trei oameni de afaceri japonezi.

În timp ce parcurgeau scurta distanţă pe trotuar până la Crown Victoria, Dennis arătă în sus, spre o întindere mare de cer. Era închisă de câţiva zgârie-nori răzleţi de o parte şi de masa mult mai densă a centrului New Yorkului, de cealaltă. Dintr-o clădire verde, cu câteva etaje, care avea forma unui coş de aerisire, ieşea abur sau fum. Aproape drept în faţa lor era ceea ce semăna cu un pod încropit peste stradă.

— Vezi spaţiul ăla, prietene?

Grace dădu din cap.

— Acolo au fost Turnurile noastre. Aruncă o privire la ceas. Cu jumătate de oră mai devreme decât acum, în dimineaţa de 11 septembrie, ne-am fi uitat la World Trade Center. N-ai fi văzut cerul, ai fi văzut clădirile acelea frumoase.

Apoi îl conduse dincolo de maşină, în colţul unei străzi, şi arătă către ruina înnegrită a unui zgârie-nori în dreapta lui, pe care atârnau fâşii imense dintr-un material închis la culoare, ce-l acopereau ca nişte jaluzele veneţiene gigantice, negre.

— Ţi-am spus de sediul Deutsche Bank, nu-i aşa? Unde au mai găsit recent nişte fragmente de corpuri umane? Ăla e. Am pierdut doi pompieri acolo, astă-vară – în august. Şi ştii ce a fost cu oamenii ăştia doi? Se aflau la Ground Zero în 11 septembrie. Au intrat în World Trade Center. Au supravieţuit atunci. Şi au murit aici, după şase ani.

— Foarte trist, spuse Roy. Şi ironic.

— Da, ironic. Te face uneori să te întrebi dacă nu cumva locul ăsta nu e sortit eşecului – ştii, blestemat.

Urcară în Crown Victoria. Un camion maro cu însemnele UPS încerca să intre cu spatele într-un spaţiu strâmt, în faţa lor. Dennis, aflat la volan, ridică vesel o mână spre Roy.

— Hei! Care-i treaba?

Apoi se uită iarăşi la camionul UPS care tocmai urcase pe bordură a doua oară, periculos de aproape de o cutie poştală, şi acum rula încet înainte, centimetru cu centimetru.

— Hei, haide, haide, doamnă, conduci doar un camion, nu un afurisit de elefant!

Camionul începu să dea iarăşi înapoi. Şi mai aproape de cutia de scrisori.

— La dracu', doamnă! exclamă Dennis. Ai grijă la cutia aia poştală! Deterioreaz-o şi e o afurisită de infracţiune federală!

— Deci, alţi dealeri de timbre? spuse Pat, încercând să se concentreze asupra problemei pe care o aveau de rezolvat.

— Mai am încă şase pe listă.

— Ştii, dacă nu avem noroc astăzi, putem extinde cercetarea, spuse Pat. Dennis şi cu mine, putem noi să ne ocupăm de asta.

— Vă mulţumesc.

— Nu-i cine ştie ce.

Dennis îi duse pe lângă Ground Zero. Grace se uită la gardurile din oţel, la barierele din beton, la magaziile şi la birourile mobile, la macaralele care se înălţau ca nişte gâturi de girafă, la bateriile de proiectoare fixate pe stâlpi înalţi. Zona era uriaşă. Uriaşă aproape dincolo de înţelegere. Se tot gândea la felul în care o descriseseră cei doi, ca Burtă a fiarei. Dar era o fiară ciudat de liniştită acum. Nu era vacarmul obişnuit al majorităţii şantierelor. În ciuda întregii activităţi care se desfăşura aici, părea aproape pios de liniştită.

— Ştii ce, m-am tot gândit la femeia asta, din Australia. Din râu, spuse Pat, întorcându-se iarăşi să se uite la Roy.

— Ai o teorie?

— Bineînţeles. Îi era cald, aşa că s-a aruncat în râu, dar nu şi-a dat seama că sub oglinda apei era o maşină cu portbagajul deschis. A nimerit drept acolo şi şi-a frânt gâtul. Impactul a făcut maşina să se ridice, iar apoi să se afunde. Presiunea apei şi curentul au trântit capacul, care s-a închis. Bum!

— Simplu ca bună ziua! zâmbi Dennis cu toţi dinţii.

— Da, exact asta e, replică Pat. Simplu ca bună ziua.

— Dacă vrei să-ţi rezolvăm noi cazurile-problemă, trimite-ne dosarele, spuse Dennis.

Grace încercă să le ignore glumele şi să se concentreze pe analizarea ultimelor informaţii primite de la Glenn Branson. Vorbiseră cu câteva minute înainte ca el să părăsească hotelul. Glenn îi spusese că Hawkes îi dăduse lui Katherine Jennings două mii trei sute cincizeci de lire sterline pentru câteva timbre, după ce Hegarty refuzase să intre în joc. Apoi, când plecase de la dealer, echipa de urmărire o pierduse.

Îşi dăduse oare seama că era supravegheată? se întrebă Grace. Improbabil, pentru că cei din echipele de urmărire erau destul de buni. Cu toate că era întotdeauna posibil. Apoi îi trecu prin minte alt gând. Maşina lui Chad Skeggs, parcată în faţa apartamentului ei. Nu se întorsese la apartament cât timp maşina fusese acolo. Oare Chad Skeggs era cel de care fugea?

Dealerul de timbre îi spusese lui Glenn că atunci când fusese la ea, Katherine Jennings părea speriată şi agitată. Mâine dimineaţă, când avea să fie iar zi la Melbourne, vor afla dacă acolo murise recent o persoană numită Anne Jennings şi, în caz că da, dacă fusese destul de bogată ca să aibă timbre în valoare de peste trei milioane de lire sterline, de care să fi uitat.

Se părea că intuiţia lui Kevin Spinella în privinţa acelei femei fusese corectă.

Pe neaşteptate, Dennis frână brusc. Roy se uită pe fereastră, întrebându-se unde erau. Pe lângă ei trecu un bărbat cu înfăţişare de oriental, îmbrăcat în halat alb de bucătar, cu o şapcă de baseball întoarsă cu cozorocul la spate. Era o străduţă strâmtă, cu blocuri maronii de câteva etaje pe ambele laturi şi un rând de copertine viu colorate deasupra vitrinelor magazinelor. Ceva mai în faţă era o copertină diferită, elegantă, neagră, cu scrisul alb:

ABE MILLER ŞI ASOCIAŢII.
TIMBRE ŞI MONEDE

Dennis opri maşina în faţa unui semn de parcare interzisă, chiar în faţa magazinului, şi aruncă pe parbriz o bucată mare de carton pe care era scris neglijent cuvântul POLIŢIA. Apoi intrară toţi trei în magazin.

Interiorul avea un aer de opulenţă, amintindu-i lui Grace de vechile cluburi britanice rezervate bărbaţilor. Pereţii erau acoperiţi cu lambriuri lucioase din lemn de culoare închisă, erau

două fotolii şi o carpetă groasă şi un miros puternic de lac de mobilă. Doar dulapurile cu uşile din sticlă, în care se afla o colecţie de timbre ce păreau a fi foarte vechi, şi vitrina cu partea de sus din sticlă, în care câteva monede erau aşezate pe catifea purpurie, indicau că te aflai într-un magazin.

Când uşa de la intrare se închise în urma lor, un bărbat înalt, foarte gras, de vreo cincizeci de ani, cu un zâmbet larg de bun venit pe faţă, se materializă printr-o uşă ascunsă în lambriuri. Îmbrăcat în ton cu locul, era împachetat într-un costum bine croit, cu vestă în dunguliţe albe şi o cravată cu benzi diagonale. Avea capul aproape complet chel, cu excepţia unei fâşii înguste de păr, ca o cornişă, la jumătatea frunţii, care arăta uşor comic, şi era imposibil de stabilit unde i se termina bărbia triplă şi unde îi începea gâtul.

— Bună dimineaţa, domnilor, spuse el afabil, cu o voce mai subţire decât se aşteptase Grace. Sunt Abe Miller. Cu ce vă pot ajuta astăzi?

Dennis şi Pat îşi arătară insignele şi îl prezentară pe Roy Grace. Abe Miller rămase la fel de afabil, fără să-şi arate dezamăgirea că nu erau clienţi.

Grace, gândindu-se că omul părea prea mare şi prea neîndemânatic pentru a mânui lucruri atât de delicate precum timbrele rare şi monedele, îi arătă cele trei fotografii ale lui Ronnie Wilson pe care le avea la el. Spre încântarea lui, văzu un licăr de recunoaştere în ochii lui Abe Miller. Dealerul se uită la ele a doua şi a treia oară.

— Se crede că a fost în New York în jurul datei de 11 septembrie, îl ajută Grace.

— L-am văzut. Dădu din cap, preocupat. Să mă gândesc. Apoi ridică un deget în aer. Ştiţi, sunt destul de sigur că mi-l amintesc pe tipul ăsta. Ştiţi de ce?

Se uită la fiecare dintre cei trei poliţişti. Grace clătină din cap.

— Nu.

— Deoarece cred că el a fost prima persoană care a intrat aici după 11 septembrie.

— Îl cheamă Ronald Wilson, spuse Grace. Ronald sau *Ronnie.*

— Numele nu-mi aprinde nici un beculeţ. Dar daţi-mi voie să verific ceva în spate. Daţi-mi numai două minute.

Dispăru prin uşa mascată şi reveni un minut mai târziu cu un registru de modă veche, cu fişe de carton şi însemnări scrise cu cerneală.

— Uite aici, spuse el. Puse fişa jos şi citi din ea. Miercuri, 12 septembrie 2001. Apoi îşi ridică privirea şi se uită iarăşi la cei trei. Am cumpărat patru timbre de la el. Continuă să citească. Fiecare dintre ele un Eduard, o liră, impecabil. Lipici perfect, nici o îndoitură. Apoi zâmbi larg, răutăcios. I-am plătit două mii de dolari pe fiecare. Un adevărat chilipir! Se uită iarăşi în fişa lui. Le-am vândut după numai două săptămâni. Am obţinut un profit frumuşel. Chestia e că n-ar fi trebuit să le vândă, nu în ziua aia. La naiba, am crezut cu toţii că poate avea să se sfârşească lumea. Apoi Abe Miller se uită iarăşi la fişă şi se încruntă. Ronald Wilson aţi spus?

— Da, răspunse Grace.

— Nu, nu, domnule. Nu aşa îl chema. Nu e numele pe care mi l-a dat mie. Am scris aici *David Nelson*. Da, ăsta era numele lui. Domnul *David Nelson*.

— V-a dat vreo adresă sau un număr de telefon?

— Nu, domnule, nu mi-a dat.

Imediat ce ieşiră iarăşi în stradă, Grace îl sună pe Glenn Branson. Îi spuse să ia legătura cu Norman Potting şi cu Nick Nicholl, ca ei să afle dacă serviciul de imigrări păstrase înregistrările din 2001, iar dacă da, să verifice dacă figura în datele lor vreun *David Nelson*.

Se simţea bine în legătură cu întâlnirea pe care tocmai o avusese, dar singura umbră pe care o remarcă Glenn, şi la care se gândise deja şi el, era întrebarea dacă Ronnie Wilson încă mai folosise numele ăsta când – şi dacă – plecase în Australia. Poate că până atunci devenise iarăşi o altă persoană.

Dar după o oră, când ei erau pe punctul de a intra în clădirea gri-albăstrie a morgii, Glenn Branson telefonă, părând surescitat.

— Avem o noutate.

— Care?

— Ţi-am zis mai devreme că am pierdut-o pe Katherine Jennings. Că a şters-o de sub nasul echipei de urmărire. Ei bine, fii atent. S-a prezentat acum o oră la secţia de poliţie din John Street.

Cuvintele îl izbiră ca un şoc electric.

— Cum? De ce?

— Spune că mama ei a fost răpită. O bătrânică bolnavă. Un tip ameninţă să o omoare.

— Ai vorbit cu ea?

— Un ofiţer de la DIC a vorbit cu ea şi a descoperit că omul pe care îl acuză femeia de răpire nu e altul decât Chad Skeggs.

— Rahat!

— M-am gândit eu că o să-ţi placă.

— Şi acum ce se întâmplă?

— Am trimis-o pe Bella, împreună cu un ofiţer de legătură pentru familii, Linda Buckley, să o aducă încoace. O să discut cu ea împreună cu Bella când va ajunge aici.

— Sună-mă imediat după ce vorbeşti cu ea.

— La ce oră ai avionul înapoi?

— Plec la ora şase – asta înseamnă ora unsprezece la tine.

Vocea lui Branson se schimbă brusc.

— Bătrâne, s-ar putea să am nevoie să dorm la tine la noapte. Ari m-a pedepsit. N-am ajuns acasă decât la miezul nopţii, ieri.

— Spune-i că eşti ofiţer de poliţie, nu o afurisită de bonă la copii!

— Spune-i tu. Vrei să o sun, să vorbeşti tu cu ea?

— Cheia e la locul obişnuit, spuse Grace repede.

107

Octombrie 2007

Telefonul lui Abby rămase tăcut. Se părea că tubul ei de oxigen către lume nu mai funcţiona. Trecuseră aproape trei ore de când Ricky nu mai dăduse nici un semn.

Se uita posomorâtă pe fereastra vagonului gol de tren, strângând în mână punga de plastic în care pusese toate medicamentele pe care le găsise în baia şi în dormitorul mamei ei. Îi spusese lui Doris că o ducea pe mama ei la un azil, pentru că o îngrijora capacitatea ei de a avea singură grijă de ea şi că avea să o sune ca să-i spună noua adresă şi noul număr de telefon al mamei ei. Doris spusese că îi părea rău să-şi piardă vecina, dar că mama ei era norocoasă să aibă o fiică atât de drăguţă şi iubitoare care avea grijă de ea.

Ce ironie, se gândi Abby.

Cerul se însenina. Nori mari îl traversau în grabă, de parcă ar fi fost angrenaţi în vreo misiune urgentă. Se făcea o după-amiază frumoasă, dar tumultuoasă, de toamnă. Genul de vreme pe care îi plăcea să se plimbe pe ţărm, mai ales pe drumul de sub malul înalt de la Black Rock, de dincolo de Marina, către Rottingdean.

Şi mamei ei îi plăcea să se plimbe pe acolo. Uneori o făceau cu toţii, în familie, în câte o duminică după-amiaza, mama ei, tatăl ei şi ea. Îi plăcea cel mai mult când mareea era sus şi valurile explodau de dig şi uneori se izbeau de zidul de protecţie, împroşcându-i cu putere.

Şi era un timp, pierdut prin ceţurile copilăriei ei, când îşi amintea că se simţise mulţumită. Fusese oare înainte să înceapă să meargă cu tatăl ei pe la casele mari în care lucra el? Înainte să vadă că existau oameni diferiţi, care duceau vieţi total diferite?

Atunci a fost? Momentul ei de răscruce?

În depărtare se vedeau dealurile domoale pe care se întindea Downs, spre stânga ei cum mergea trenul, înapoi spre Brighton. Spre locul de care erau legate atâtea amintiri ale vieţii ei. Unde prietenii ei încă trăiau. Prieteni care nu ştiau că ea este aici. Pe care i-ar fi făcut mare plăcere să-i vadă. Mai mult decât orice, tânjea după compania prietenilor ei, acum. Să-şi descarce inima în faţa cuiva care nu era implicat în toate astea. Cineva care să gândească limpede şi să-i spună dacă ea era nebună sau nu. Dar se temea că era prea târziu pentru asta.

Prietenii erau acea parte din viaţă care nu era un joc. Dar uneori era nevoie să renunţi la prieteni, oricât de greu ţi-ar fi venit.

Începu să plângă. I se făcu rău de la stomac. Nu mâncase nimic toată ziua, în afară de acel biscuit acasă la Hugo Hegarty, şi băuse o cola pe peronul gării Gatwick. Era prea încordată pentru orice altceva.

Te rog, sună!

Treceau prin Hassocks. Puţin după aceea, intrară în tunelul Clayton. Ascultă mugetul trenului explodând din pereţi. Îşi văzu propria reflexie, palidă, speriată, privind-o prin geam.

Când ieşiră din nou la lumină – cu verdeaţa coborând în pantă de pe Mill Hill pe dreapta şi cu London Road pe stânga – văzu cu disperare că ratase un apel.

Rahat!

Fără număr. Apoi telefonul sună din nou. Era Ricky.

— Sunt tot mai îngrijorat pentru mama ta, Abby. Cred că nu mai are mult de trăit.

— Te rog, lasă-mă să vorbesc cu ea, Ricky!

Se aşternu o scurtă tăcere. După care el spuse:

— Nu cred că poate să vorbească.

Un nou fior de teamă i se împrăştie prin tot trupul.

— Unde eşti? Vin la tine. Mă întâlnesc cu tine oriunde, îţi dau tot ce vrei.

— Da, Abby, ştiu asta. Ne vom întâlni mâine.

— Mâine? ţipă ea. Nici să nu te gândeşti! O facem acum, te rog! Trebuie să o duc la un spital.

— O s-o facem când mă aranjează pe mine. M-ai deranjat prea mult. Acum poţi să vezi şi tu cum e.

— Ăsta nu-i deranj, Ricky. Te rog, pentru Dumnezeu! Este o bătrână bolnavă. Ea nu a greşit cu nimic. Nu ţi-a făcut nici un rău. Răzbună-te pe mine, nu pe ea.

Trenul încetinea, apropiindu-se de Preston Park, unde voia ea să coboare.

— Din nefericire, Abby, pe ea o am, nu pe tine.

— Vin eu în locul ei.

— Foarte nostim.

— Te rog, Ricky, haide să ne întâlnim.

— Ne întâlnim mâine.

— Nu! Acum! Te rog, astăzi! Mama s-ar putea să nu supravieţuiască până mâine.

Devenea isterică.

— Asta ar fi păcat, nu-i aşa? Să moară ştiind că fata ei e o hoaţă.

— Dumnezeule atotputernic, eşti un ticălos fără inimă.

Ignorând remarca, Ricky spuse:

— O să ai nevoie de o maşină. Am expediat la apartamentul tău, prin poştă, cheia de la Fordul pe care l-am închiriat. Va ajunge acolo mâine dimineaţă.

— A fost blocat de poliţie.

— Atunci va trebui să închiriezi o maşină.

— Unde ne întâlnim?

— O să te sun mâine dimineaţă. Du-te şi închiriază o maşină din seara asta. Şi să ai timbrele la tine, da?

— Te rog, ne putem întâlni azi, după-amiază?

El închise telefonul. Trenul se poticni, oprindu-se.

Abby se ridică de pe locul pe care stătuse, se îndreptă şovăitor spre uşă şi coborî pe peron, ţinând strâns poşeta şi punga de plastic cu o mână, cu cealaltă sprijinindu-se de balustradă. Era patru şi un sfert.

Trebuie să controlez lucrurile, se gândi ea. *Trebuie. Cumva. Cumva. O, Isuse, dar cum?*

Simţi din nou senzaţia de vomă, când ieşi din gară şi se îndreptă spre staţia de taxiuri. Spre disperarea ei, nu era nici o

maşină. Se uită la ceas neliniştită şi sună la numărul unei companii locale de taxiuri. Apoi apelă un alt număr, la care sunase mai devreme. Aceeaşi voce de bărbat răspunse: „South-East Philatelic.”

Era singurul dealer de timbre din oraş al cărui nume Hugo Hegarty omisese să i-l dea.

— Sunt Sarah Smith, spuse ea. Sunt în drum spre dumneavoastră, aştept să vină taxiul. La ce oră închideţi?

— Nu înainte de cinci şi jumătate, răspunse bărbatul.

După cincisprezece minute de aşteptare neliniştită, apăru şi taxiul.

108

Octombrie 2007

Biroul pentru intervievarea martorilor de la Sussex House avea două încăperi. Una era de mărimea camerei de zi a unei case foarte mici. Cealaltă, în care nu puteau intra decât două persoane una lângă alta, era numai pentru observare.

În camera cea mare, în care Glenn Branson stătea cu Bella Moy şi o „Katherine Jennings” care părea foarte tulburată, se aflau trei fotolii joase, tapiţate în roşu, şi o banală măsuţă de cafea. Branson şi Abby aveau fiecare câte o cană de cafea în faţă, iar Bella, un pahar de apă.

Spre deosebire de cele mai multe camere de interviu de la învechita secţie de poliţie din John Street, aceasta părea luminoasă şi chiar avea vedere afară.

— Sunteţi de acord ca discuţia noastră să fie înregistrată? întrebă Branson arătând cu capul către cele două camere de luat vederi montate în perete şi îndreptate în jos, spre ei. E procedura standard.

Ce nu mai spuse era că uneori o copie a benzii era dată unui psiholog, pentru creionarea profilului celui intervievat. Puteai afla foarte multe chiar şi numai din limbajul corporal al unor martori.

— Da, spuse ea cu voce şoptită.

El o studie cu atenţie câteva momente. În ciuda feţei supte şi marcate de suferinţă, era o tânără extrem de plăcută la înfăţişare. Către treizeci de ani, presupuse el. Păr negru, tăiat puţin cam sever şi aproape sigur vopsit, pentru că sprâncenele erau mult mai deschise la culoare. Faţa îi era de o frumuseţe

clasică, cu pomeţi înalţi, frunte largă şi un nas perfect, mic, fin cizelat şi cârn. Era genul de nas pentru care femeile mai puţin norocoase dădeau mii de lire sterline chirurgilor plasticieni. Ştia asta, pentru că Ari îi arătase odată un articol despre asemenea operaţii estetice, iar de atunci se uitase întotdeauna după semne de intervenţii chirurgicale la nasurile femeilor.

Dar cea mai izbitoare trăsătură a tinerei femei erau ochii. Erau de un verde-smarald, fascinanţi, de felină. Chiar şi cu expresia de slăbiciune extremă, ei tot scânteiau.

Şi ştia cum să se îmbrace. În blugi de firmă, cizme scurte – era adevărat că ponosite şi murdare – tricou negru şi curea pe sub o jachetă lungă, aparent scumpă, căptuşită cu material moale, radia clasă. Dacă ar fi fost puţin mai înaltă, ar fi putut urca pe podiumurile de prezentare.

Branson se pregătea să înceapă interviul când tânăra ridică o mână.

— De fapt, nu acesta este numele meu, cel pe care vi l-am dat. Cred că ar trebui să clarific. Eu sunt Abby Dawson.

— De ce aţi folosit un alt nume? întrebă Bella cu blândeţe.

— Uitaţi, mama mea e pe moarte. Este într-un pericol îngrozitor. Am putea doar… doar… Îşi acoperi faţa cu mâinile. Adică, trebuie să trecem prin toate astea? Nu putem doar… să facem asta mai târziu?

— Mă tem că trebuie să avem toate datele, Abby, spuse Bella. De ce alt nume?

— Pentru că… Ridică din umeri. M-am întors aici, în Anglia, ca să încerc să scap de prietenul meu. M-am gândit că i-ar fi mai greu să mă găsească sub un alt nume. Ridică din nou din umeri şi zâmbi trist. M-am înşelat.

— OK, *Abby*, spuse Glenn, nu ai vrea să ne spui exact ce anume s-a întâmplat? Tot ce trebuie să ştim despre tine, despre mama ta şi despre bărbatul despre care spui că a răpit-o.

Abby scoase un şerveţel de hârtie din geanta ei din piele întoarsă şi îşi şterse ochii. Glenn se întrebă ce era în punga de plastic care stătea pe podea, alături.

— Mi-a fost lăsată o colecţie de timbre. Nu ştiam nimic despre ele… dar coincidenţa a făcut să îl cunosc – să fiu prietenă – cu un tip, Ricky Skeggs din Melbourne, care făcea afaceri cu timbre rare şi monede pe scară largă.

— Este vreo legătură între el şi *Chad* Skeggs? întrebă Branson.

— Este aceeaşi persoană.

— *Chad* şi *Ricky* sunt prescurtări de la Richard, îi spuse Bella lui Glenn.

— N-am ştiut asta.

— L-am rugat pe Ricky să se uite puţin la ele şi să-mi spună dacă au vreo valoare, continuă Abby. El le-a luat şi mi le-a dat înapoi după vreo două zile. Mi-a spus că erau câteva timbre individuale care aveau oarecare valoare, dar că majoritatea erau copii după timbre rare, de colecţie, dar nu valoroase. A spus că putea să obţină vreo două mii de dolari australieni pe toate.

— Bun, interveni Glenn. Ochii ei îl deranjau, alergau în toate părţile. Simţea că tot ce îi povestea era o interpretare pentru care făcuse repetiţii, nu ceva sincer. L-ai crezut?

— Nu aveam nici un motiv să nu o fac, răspunse Abby. Numai că nu am fost niciodată o persoană foarte încrezătoare. Ridică iarăşi din umeri. Nu e felul meu. Aşa că am făcut fotocopii după toate timbrele, înainte să i le dau. Când le-am comparat cu cele pe care mi le-a dat înapoi, arătau toate la fel, dar erau unele diferenţe subtile. I-am spus asta şi el mi-a zis că am luat-o razna.

— A fost deştept din partea ta că ai făcut copiile, spuse Bella.

Abby se uită neliniştită la ceas, apoi sorbi puţină cafea.

— Oricum, la vreo zi-două după aceea, mă uitam printr-o revistă de specialitate în apartamentul lui Ricky şi am citit un articol despre o licitaţie de timbre rare din Londra. Era despre un Penny Red, coliţa 77, care se vânduse la preţul-record de o sută şaizeci de mii de lire sterline. Am recunoscut-o pentru că semăna cu coliţa de Penny Reds pe care o aveam şi eu. Am comparat poza din ziar cu timbrele mele şi spre uşurarea mea am văzut că erau foarte asemănătoare, dar nu identice, aşa că nu era al meu cel pe care-l vânduse. Dar am intrat în panică gândindu-mă că Ricky avea să încerce să le vândă.

— De ce te-ai gândit la asta? o sondă Bella.

— A fost ceva în felul în care s-a comportat în legătură cu timbrele, ceva care pe mine m-a făcut să mă simt inconfortabil. Pur şi simplu am *ştiut* că m-a minţit. Ridică din umeri. Oricum, la vreo două zile după aceea era cu capul ţăndări de la cocaină – priza tot timpul – şi după aceea, dimineaţa devreme, a căzut într-un somn adânc. M-am dus la computerul lui – îl lăsase deschis – şi am găsit câteva e-mailuri către dealeri din toată lumea, prin care le oferea spre vânzare timbre care în mod clar erau ale mele. A fost foarte deştept. Le împărţise, în timbre şi coliţe individuale, astfel încât să nu poată fi identificate ca o singură colecţie.

— I-ai vorbit despre cele aflate? întrebă Glenn.

Ea clătină din cap.

— Nu, îmi spusese din prima zi în care ne-am cunoscut cât de uşor de ascuns erau timbrele, că erau un mod extraordinar de a spăla bani şi de a-i transporta oriunde în lume. Că şi dacă erai oprit, cei mai mulţi ofiţeri de la vamă nu-şi pot da seama dacă au vreo valoare. Spunea că cel mai bun loc unde să le ascunzi este într-o carte – un roman broşat, ceva de genul ăsta, care le şi protejează. Aşa că nu am făcut decât să-i caut în bibliotecă. Şi le-am găsit.

Bella zâmbi.

Branson se uită la faţa lui Abby, la ochii ei, ca să o citească, dar nu se simţea confortabil. Asta nu era întreaga poveste. Omitea ceva, dar el nu avea nici cea mai vagă idee ce anume. În mod clar, era deşteaptă.

— Ce s-a întâmplat după aceea? întrebă el.

— Am fugit. Am luat timbrele, m-am dus pe furiş acasă la mine, mi-am făcut valiza şi am plecat la Sydney cu primul avion. Eram speriată, pentru că m-am gândit că avea să vină după mine – este de-a dreptul sadic. Am ajuns în Anglia prin Los Angeles şi New York.

— De ce nu te-ai dus la poliţie în Melbourne, să declari ce făcuse? întrebă Glenn.

— Pentru că mi-era frică de el. Şi e foarte deştept. Se pricepe foarte bine să mintă. M-am temut să nu toarne la poliţie cine ştie ce poveste şi să le obţină el. Sau să vină după mine şi să-mi facă vreun rău. Îmi făcuse deja ceva rău o dată.

Glenn şi Bella schimbară priviri între ei, amintindu-şi de istoricul lui Chad Skeggs de la poliţia din Brighton.

— Şi aveam mare nevoie de bani, spuse Abby. Mama mea este foarte bolnavă, are scleroză multiplă. Am nevoie de bani ca să-i plătesc azilul.

Glen remarcă felul în care spusese această ultimă frază. Nu putu să-şi dea seama ce anume era, dar o spusese într-un fel straniu, ca şi cum asta ar fi fost justificarea pentru orice faptă. Şi i se păru ciudat că folosise cuvântul *nevoie.* Dacă cineva îţi lua ceva care-ţi aparţinea, nu se punea problema dacă aveai *nevoie* de acel lucru. Aveai *dreptul* la el.

— Vrei să spui că te va costa milioane să o ţii pe mama ta într-un azil? spuse Bella.

— Nu are decât şaizeci şi opt de ani, deşi pare mult mai în vârstă, răspunse Abby. Ar putea fi pentru douăzeci de ani, poate

mai mult. Nu ştiu cât o să coste. Luă o înghiţitură de cafea. De ce, ce importanţă are asta? Vreau să spun… dacă nu facem ceva foarte rapid, n-o să supravieţuiască. N-o să reziste.

Îşi îngropă iarăşi faţa în mâini şi suspină.

Cei doi detectivi îşi aruncară o privire rapidă. Apoi Glenn Branson întrebă:

— Ai întâlnit vreodată pe cineva cu numele David Nelson?

— David Nelson?

Se încruntă, ştergându-se iarăşi la ochi, apoi scuturâ din cap.

— Numele îmi spune ceva, cred. Ezită, apoi continuă. David Nelson? Cred că se poate ca Ricky să fi menţionat acest nume.

Branson dădu din cap. Abby minţea.

— Şi timbrele… Sunt aici, în Anglia, acum? întrebă el.

— Da.

— Unde?

— În siguranţă, sub cheie.

El dădu iarăşi din cap. Acum Abby spusese adevărul.

109

Octombrie 2007

Tot ce voia Nick Nicholl acum era o noapte de somn bun. Problema era că ceasul arăta opt şi jumătate dimineaţa, iar el era pe bancheta din spate a unui Holden albastru de poliţie, fără însemne, în lumina strălucitoare a soarelui, îndepărtându-se de clădirea aeroportului şi mergând spre centrul oraşului Melbourne. Se aflau pe o autostradă lată, cu mai multe benzi pe sens, care, în ochii lui, putea la fel de bine să fi fost în State, nu în Australia, numai că şoferul, detectivul sergent Troy Burg, stătea în dreapta.

Unele dintre semnele de circulaţie semănau cu cele din Marea Britanie, dar altele aveau o culoare diferită, multe fiind albastre şi portocalii, iar limitele de viteză erau în kilometri. Se uită atent la cutia subţire, neagră, aşezată pe bord, la computerul cu ecran sensibil la atingere montat pe suportul dintre scaunele din faţă şi la butoanele mari şi lucitoare care erau de jur împrejurul lui. Era ca versiunea pentru adulţi a unui computer pentru copii. Deşi Liam nu era destul de mare, Nick se uita deja după jucării educative pentru el.

Îi era dor de Liam. Dor de Julie. Perspectiva petrecerii weekendului în Australia fără ei, doar în compania afurisitului

de Norman Potting, îl îngrozea.

Detectivul principal sergent George Fletcher, cu aerul lui de unchiaş, aşezat în faţă, pe locul pasagerului, părea bine informat şi, după câteva amabilităţi, trecu imediat la treburile serioase. Colegul lui taciturn, cu un deceniu mai tânăr, conducea în linişte. Cei doi detectivi australieni purtau cămăşi albe proaspăt călcate, cravate albastre cu model şi pantaloni închişi la culoare.

Potting, îmbrăcat în ceea ce părea a fi un fost costum militar, îşi aprinsese pentru scurt timp pipa când ieşiseră din terminalul aeroportului, iar acum emitea în maşină un miros acru de stofă neaerisită, tutun şi alcool. Dar părea remarcabil de vioi după lunga călătorie, şi tânărul agent detectiv, în costum şi cravată şi el, îl invidie pe bărbatul mai în vârstă pentru constituţia lui.

— Bun, spuse Fletcher, nu am avut prea mult timp de pregătiri, dar am demarat toate direcţiile de cercetare. Primul lucru despre care putem raporta este verificarea înregistrărilor de imigrare pentru persoanele cu numele de David Nelson care au intrat în Australia începând cu 11 septembrie 2001 şi până în prezent. Avem unul care este deosebit de interesant sub aspectul profilului vostru temporal. Pe 6 noiembrie 2001, un David Nelson a ajuns la Sydney venind cu un avion dinspre Cape Town, Africa. Data lui de naştere corespunde cu vârsta suspectului vostru.

— A dat vreo adresă? întrebă Norman Potting.

— A intrat cu un paşaport australian cu viză de rezidenţă pentru cinci ani, aşa că nu i s-au solicitat asemenea informaţii. Acum verificăm în baza noastră de date dacă are permis de conducere şi dacă există vreun vehicul înregistrat pe numele ăsta. O să mai aflăm toate numele pe care le-a folosit şi ultima adresă cunoscută.

— Ar putea fi oriunde, nu?

— Da, Norman, îi reaminti Nick Nicholl, dar ştim că avea un vechi prieten, Chad Skeggs, din Melbourne, aşa că probabilitatea să fi venit aici – şi încă să mai fie aici – este foarte mare. Dacă vrei să înscenezi o dispariţie şi să apari într-o altă ţară, ai nevoie de cineva care să te ajute, cineva în care să ai încredere.

Potting analiză cele spuse de Nick.

— E o observaţie valabilă, consimţi el puţin înciudat, ca şi cum nu ar fi vrut să fie pus la punct de colegul lui mai tânăr în faţa detectivilor australieni.

Troy Burg spuse:

— Verificăm şi la fisc, să vedem dacă David Nelson are un NFI.

— NFI? întrebă Potting.

— Număr de fişă pentru impozite. Îţi trebuie pentru angajare.

— Angajare legală, vrei să spui?

Burg zâmbi strâmb.

— Mai avem ceva care ar putea fi o legătură, interveni George Fletcher. Doamna Lorraine Wilson s-a sinucis în noaptea de marţi, 19 noiembrie 2002, corect?

— Aşa se spune, zise Potting.

— La patru zile după asta, pe 23 noiembrie, o doamnă Margaret Nelson a sosit în Sydney. Ar putea să nu fie nimic. Dar vârsta din paşaport se potriveşte.

— Nu e un nume chiar atât de banal, spuse Nicholl.

— Nu e, spuse Fletcher. Nu e rar, dar nu e nici comun.

— Cred că ar trebui să trecem în revistă programul pe care l-am alcătuit noi, să vedem dacă vă convine, domnilor, spuse Troy Burg.

— Dacă include bere şi domnişoare, mie îmi convine, spuse Potting şi chicoti. Conserve, parcă aşa le ziceţi voi?

— Te referi la bere sau la fete? îi zâmbi larg Fletcher, făcând cu ochiul, amuzat.

În depărtare, Nicholl văzu conturul neregulat al unei aglomerări de clădiri înalte.

— Băieţi, mâine sunteţi invitaţi la o trataţie. George o să gătească pentru voi. E un geniu. Ar fi trebuit să se facă bucătar, nu poliţist, zise Burg, înviorându-se pentru prima oară.

— Eu nu sunt în stare nici să fierb un ou, spuse Potting. N-am reuşit niciodată.

— Cred că o să vreţi să vă petreceţi cea mai mare parte a săptămânii aici, să aveţi vreme să treceţi prin totul, spuse George Fletcher.

Nick Nicholl gemu în sinea lui la gândul ăsta.

— Ni s-a dat o listă cu ce aveţi de văzut, adăugă Fletcher. Ne spuneţi numai dacă vreţi să săriţi peste ceva anume. O să vă ducem la râu, la Barwon, unde a fost găsit cadavrul doamnei Wilson. Apoi poate vreţi să vedeţi maşina – o avem în depozit.

— Ce spun actele vehiculului în care a fost găsită? întrebă Nick Nicholl.

— Maşina avea numere de înmatriculare false, iar numerele de serie fuseseră şterse cu freza. Nu cred că o să aflăm mare

lucru de la ea. Continuând cu lista, spuse: Îmi imaginez că vreţi să vedeţi rămăşiţele doamnei Wilson, aşa că am stabilit o întâlnire cu patologul.

— Sună bine, replică Potting. Dar aş vrea să începem cu Chad Skeggs.

— Acolo mergem acum, zise Burg.

— Băieţi, vouă vă place vinul roşu? întrebă George Fletcher. Shiraz australian? E vineri, aşa că Troy şi cu mine ne-am gândit să vă ducem la masă într-un loc care ne place nouă.

În acel moment, Nick Nicholl simţea o nevoie disperată de o cafea neagră, nu de alcool.

— Bineînţeles! răspunse Potting.

— George se pricepe la Shiraz-ul australian, zise Troy Burg.

— O să vă vedem şi peste weekend, Troy? întrebă Potting.

— Duminică, spuse George. Troy e ocupat mâine.

— Vă duc eu la râu duminică, băieţi, interveni Troy. O să vă arăt unde a fost găsită maşina.

— Nu am putea face asta mâine? întrebă Nicholl, încercând să nu piardă timpul.

— E ocupat aproape toate sâmbetele, spuse George Fletcher. Spune-le ce faci tu sâmbetele, Troy.

După câteva momente, înroşindu-se puţin, australianul mărturisi:

— Cânt la banjo, la nunţi.

— Glumeşti, nu-i aşa? întrebă Potting.

— Are mare căutare, preciză George Fletcher.

— Aşa mă deconectez eu.

— Ce cânţi? „Duelul banjo-urilor”? Ai văzut filmul ăla, *Eliberarea?*

— Ăhă, l-am văzut.

— Când înapoiaţii ăia îl leagă pe tip de copac şi îl regulează în dos? Pe muzică de banjo?

Burg dădu din cap.

— Asta e ce ar trebui să se cânte la nuntă, nu „Marşul nupţial”, spuse Potting. Când un bărbat se însoară, asta păţeşte bietul ticălos. Nevastă-sa îl leagă de copac şi-l regulează-n dos.

George Fletcher râse din toată inima.

— Ştii prin ce se aseamănă un uragan cu o femeie? întrebă Potting, acum pe val.

Fletcher clătină din cap.

— Cred că am auzit-o pe asta, murmură Burg.

— Când vin, sunt umede şi sălbatice. Când pleacă, îţi iau casa

şi maşina.

Nick Nicholl se uită pe fereastră, nefericit. El auzise deja gluma în avion. De două ori. Văzu un şir de blocuri de apartamente, cu câteva etaje. Mergeau pe o stradă cu magazine cu un singur nivel. Un tramvai alb străbătu intersecţia din faţa lor. Peste puţin, traversară râul Yarra şi trecură pe lângă o clădire cu forme geometrice, amplasată într-o piaţă largă, care părea a fi un centru pentru arte. Acum intrau într-o zonă aglomerată.

Troy Burg făcu la stânga pe o străduţă strâmtă, umbroasă, şi parcă în faţa unui magazin de băuturi. Când coborî din maşină, Nick Nicholl văzu că magazinul avea o faţadă stil Regency, cu vitrină în bovindou, care arăta de parcă ar fi fost copiată după unul dintre magazinele de antichităţi de pe Brighton's Lanes. Vitrina era plină cu casete de prezentare pentru timbre şi monede. Deasupra era scris cu caractere gotice: CHAD SKEGGS, TIMBRE ŞI MONEDE. DEALER ŞI AGENT DE LICITAŢII INTERNAŢIONALE.

Păşiră înăuntru şi un clopoţel clincăni. În spatele vitrinei joase, cu sticlă deasupra, în care erau prezentate mai multe timbre şi monede, stătea un tinerel slăbuţ, bronzat, de vreo douăzeci de ani, cu părul oxigenat coafat în ţepi şi cu un cercel mare din aur în ureche. Era îmbrăcat cu un tricou care avea brodată pe el o placă de surfing şi cu blugi decoloraţi, şi îi salută de parcă ar fi fost nişte prieteni de mult pierduţi.

George Fletcher îi arătă insigna.

— Domnul Skeggs este?

— Nu, amice, e plecat cu afaceri.

Norman Potting îi întinse o fotografie cu Ronnie Wilson şi îi urmări ochii. Nu prinsese niciodată tehnica lui Roy Grace de a-i ghici pe mincinoşi, dar socotea că, oricum, era destul de bun la asta.

— L-ai văzut vreodată pe omul ăsta? întrebă el.

— Nu, amice.

Apoi australianul îşi frecă nasul, dându-se de gol în mod clasic.

— Mai uită-te.

Potting îi mai arătă încă două fotografii. El păru şi mai încurcat.

— Nu.

Îşi frecă iarăşi nasul.

— Ba eu cred că l-ai văzut, insistă Potting.

Intervenind, George Fletcher îl întrebă pe vânzător:

— Cum te numeşti?

— Skelter, răspunse el. Barry Skelter.

Răspunsul lui suna ca o întrebare.

— OK, Barry, spuse George Fletcher, arătând spre Potting şi Nicholl. Aceşti doi domni sunt detectivi din Anglia, care ajută poliţia din Victoria la investigarea unei crime. Înţelegi asta?

— Investigarea unei crime? Corect, OK.

— Ascunderea de informaţii în asemenea cazuri constituie o infracţiune, Barry. Dacă vrei termenul tehnic legal, este *obstrucţionarea justiţiei*. Când avem de-a face cu o crimă, asta înseamnă probabil minimum cinci ani de închisoare. Dar dacă judecătorul vrea mai mult, te poţi aştepta la zece, chiar paisprezece ani. Nu vreau decât să mă asigur că eşti perfect lămurit în legătură cu asta. Ce zici?

Lui Skelter i se schimbă brusc culoarea feţei.

— Pot să mă mai uit o dată la pozele alea? întrebă el.

Potting i le întinse.

— De fapt, ştiţi, nu pot să jur, dar există o asemănare cu unul dintre clienţii domnului Skeggs, dacă stau să mă gândesc mai bine.

— Numele *David Nelson* te-ar ajuta să te gândeşti la asta ceva mai limpede? întrebă Potting.

— David Nelson? A, daa. David Nelson! Desigur. Vreau să zic, s-a schimbat puţin de când au fost făcute pozele astea. Vedeţi, de asta nu l-am recunoscut imediat. Înţelegeţi ce vreau să spun?

— Desigur, replică Potting. Şi acum, arată-ne registrul cu adresele clienţilor.

Afară, după aceea, Norman Potting se întoarse spre George Fletcher:

— Aia a fost strălucită, George! spuse el. Între zece şi paisprezece ani. Aşa e?

— La dracu', exclamă el, nu ştiu. Am improvizat. Dar a ţinut, nu-i aşa?

Pentru prima oară de când se afla în Australia, Nick Nicholl zâmbi.

110

Octombrie 2007

Peisajul se schimba rapid. În faţa lor, Nicholl văzu licărind oceanul. Strada largă pe care rulau avea un aer de staţiune, cu clădiri albe, de câteva etaje, de o parte şi de alta. Îi amintea de nişte străzi din Costa del Sol, Spania, care era practic limita orizonturilor lui de călătorie până în acel moment.

— Portul Melbourne, spuse George Fletcher. Aici se varsă râul Yarra în golful Hobson. Proprietăţi scumpe aici. Comunitate tânără, bogată. Bancheri, avocaţi, tipi din presă, genul ăsta de oameni. Cumpără apartamente frumoase cu vedere spre golf înainte să se căsătorească, după care promovează la ceva mai mare, mai departe.

— Cum ai făcut şi tu, se amuză Troy pe seama colegului său.

— Cum am făcut şi eu. Numai că eu nu mi-am permis să stau mai întâi aici.

Parcară în faţa unui alt magazin de băuturi, apoi urcară spre intrarea elegantă a unui mic bloc de apartamente şi George sună la uşa administratorului.

Uşa se deschise cu un clic şi intrară într-un coridor lung, elegant carpetat, unde era extrem de frig de la aerul condiţionat. După câteva momente, un bărbat de vreo treizeci şi cinci de ani, ras în cap, care purta un tricou vineţiu, pantaloni scurţi lălâi şi şlapi, se apropie de ei plin de importanţă.

— Cu ce vă pot ajuta?

George scoase insigna şi i-o arătă.

— Am vrea să discutăm cu unul dintre locatari, domnul Nelson, de la apartamentul 59.

— Apartamentul 59? spuse el vesel. Mi-aţi luat-o înainte. Le arătă un mănunchi de chei. Tocmai mă pregăteam să urc acolo. Vecinii s-au plâns că se simte un miros ciudat. Ei cred că s-ar putea să vină de acolo. Nu l-am văzut pe domnul Nelson de ceva timp şi nu şi-a ridicat corespondenţa de câteva zile.

Potting se încruntă. Asemenea lucruri erau rareori o veste bună.

Intrară în lift şi urcase până la etajul cinci, apoi ieşiră pe coridor, care mirosea puternic a carpetă nouă şi a nimic altceva. Dar în vreme ce înaintau apropiindu-se de apartamentul din capăt, nările lor începură să simtă ceva foarte diferit.

Era un miros cu care Norman Potting se familiarizase de

multă vreme, deşi foarte greu. Nick Nicholl, mai puţin. Duhoarea grea, dezgustătoare, a cărnii în putrefacţie.

Administratorul îndreptă spre cei patru o privire care voia să spună *să sperăm că totul este în regulă*, apoi deschise uşa. Duhoarea deveni brusc mai puternică. Nick Nicholl, acoperindu-şi nasul cu batista, rămase la urmă.

Înăuntru era o căldură înăbuşitoare, în condiţiile în care, evident, aerul condiţionat nu funcţiona. Nicholl se uită atent în jur, anticipând neliniştit. Oricine ar fi fost de acord că era o locuinţă frumoasă. Covoare albe peste duşumeaua din lemn lustruit, şi mobilă elegantă. Picturi erotice pe pânză, neînrămate, erau atârnate pe pereţi, unele având ca temă pubisuri, altele fiind abstracte.

Mirosul de carne stricată umplea coridorul, devenind tot mai puternic cu fiecare pas pe care-l făceau cei cinci bărbaţi. Nick, din ce în ce mai neliniştit de ce aveau să găsească, îşi urmă colegii într-un dormitor mare, gol. Patul uriaş era nefăcut. Un pahar cu fundul gros, gol, stătea pe masă, împreună cu un ceas digital cu radio, care părea să fie închis. Trecură în ceea ce părea o cameră de oaspeţi transformată într-una de lucru. Pe un birou erau un hard-drive exterior pentru salvarea datelor, o tastatură şi un mouse, dar nici un computer. Mai multe mucuri de ţigară zăceau într-o scrumieră şi era evident că se aflau acolo de multă vreme. Prin ferestre se vedea peretele cenuşiu al clădirii de vizavi. Pe marginea biroului era un teanc de facturi.

George Fletcher ridică una dintre ele. Avea imprimată pe ea un text cu litere mari, roşii.

— Electricitatea, spuse el. Ultima somaţie. De acum câteva săptămâni. De asta e atât de cald. Probabil că l-au deconectat.

— Proprietarii mi s-au plâns în legătură cu domnul Nelson, interveni administratorul. E în urmă cu chiria.

— De mult? îl întrebă Burg.

— Câteva luni.

Nick Nicholl se uită în jur după fotografii de familie, dar nu văzu nici una. Studie atent un corp de bibliotecă, observând că, pe lângă cataloagele cu timbre, mai erau şi câteva cărţi de poezii de dragoste şi un dicţionar de citate.

Intrară într-o încăpere mare, amenajată ca sufragerie, ce dădea într-un balcon vast, în care erau un grătar şi nişte şezlonguri, cu vedere spre terenul de tenis de pe acoperişul vecinului şi spre golf. Nick zări siluetele ceţoase ale unor clădiri industriale pe malul celălalt.

Îi urmă pe ceilalţi detectivi într-o bucătărie elegantă, dar mică, ţinându-se cu mâna de nas din cauza duhorii. Auzi bâzâit de muşte. Pe marginea chiuvetei era o cană de cafea sau de ceai cu mucegai deasupra, iar într-un coş din sârmă erau fructe stricate, acoperite de mucegai cenuşiu şi verde. Pe podea, la baza frigiderului ultraelegant, cu congelator, era o pată închisă la culoare.

George Fletcher deschise uşa de jos a frigiderului şi mirosul deveni brusc mai puternic. Uitându-se la feliile de carne verzi, în putrefacţie, care umpleau rafturile, spuse:

— Masa de prânz se anulează, băieţi.

— Cred că cineva trebuie să-i fi spus domnului Nelson că eram în drum spre el, spuse Troy Burg.

Fletcher închise uşa.

— A plecat de-a binelea.

— Vrei să spui că a şters-o? întrebă Norman Potting.

— Vreau să spun că nu are de gând să se întoarcă prea curând, după părerea mea, răspunse australianul.

111

Octombrie 2007

Avionul aterizează la Gatwick la şase fără un sfert, cu douăzeci şi cinci de minute mai devreme, datorită vântului din spate, după cum raportă plin de mândrie căpitanul. Roy Grace se simţea îngrozitor. Întotdeauna bea prea mult în timpul zborurilor de noapte, în speranţa că alcoolul avea să-l doboare. Îl punea jos, dar numai pentru scurt timp, după care, ca în dimineaţa aceea, îl lăsa cu o durere de cap şi o sete cumplită. În plus, se simţea prea plin de la un mic dejun care începuse să se răzvrătească.

Dacă îi venea repede bagajul, îşi spuse el, avea timp să treacă pe acasă, să facă repede un duş şi să se schimbe înainte de a ajunge la informarea de dimineaţă. Nu avu noroc. Avionul venise el mai devreme, dar întârzierea de la banda de bagaje anulă acest avantaj şi se făcuse deja şapte fără douăzeci când, trăgându-şi valiza după el prin sectorul verde al vămii, se îndreptă spre staţia autobuzului care avea să-l ducă la parcarea pe termen lung a aeroportului. Aşteptând la stop, în aerul uscat, dar rece, al dimineţii, îl sună pe Glenn Branson ca să afle ultimele noutăţi.

Vocea prietenul lui părea ciudată.

— Roy, spuse el, vrei să te duci acasă?

— Nu, vin direct. Ce-i nou?

Agentul-şef detectiv îl puse la curent mai întâi cu cele aflate de Norman Potting în Sydney. În cursul zilei ieşiseră la lumină informaţii despre paşapoartele deţinute de David Nelson şi Margaret Nelson, dovedindu-se a fi contrafăcute. Iar Nelson îşi părăsise apartamentul. Potting şi Nicholl băteau acum la uşile tuturor vecinilor acestuia, în speranţa că aveau să afle mai multe despre stilul lui de viaţă şi despre cercul de prieteni.

Apoi Branson trecu la Katherine Jennings. Aştepta un apel de la Skeggs, ca să stabilească ora şi locul întâlnirii lor pentru predarea timbrelor în schimbul libertăţii mamei ei. Branson îi spuse că aveau două echipe de urmărire pregătite, până la douăzeci de oameni, dacă se vor hotărî să le folosească.

— Dar unitatea de arme de foc? întrebă Grace.

— Nu avem nici o informaţie că Skeggs ar fi înarmat, răspunse el. Dacă asta se schimbă, îi implicăm.

— Eşti bine, amice? întrebă Grace după ce Branson termină. Pari puţin încordat. Ari?

Branson ezită.

— De fapt, pentru tine sunt îngrijorat.

— Pentru mine?

— În fine, de fapt, pentru casa ta.

Grace simţi un semnal de alarmă.

— Ce vrei să spui? Ai stat acolo noaptea trecută?

— Da, am stat. Mulţumesc.

Grace se întrebă dacă nu cumva prietenul lui stricase ceva. Preţiosul lui tonomat, foarte vechi, la care Glenn se juca întotdeauna, de pildă.

— Ar putea să nu fie nimic, Roy, dar când plecam, dimineaţă, am văzut-o – cel puţin pot să jur că am văzut-o – pe Joan Major trecând cu maşina pe strada ta. Nu se luminase încă, aşa că s-ar putea să mă fi înşelat.

— Joan Major?

— Da, are o chestie din aia, deosebită, un Fiat MPV mic – nu vezi multe în zonă.

Glenn Branson avea un simţ al observaţiei impresionant. Dacă asta spusese el că văzuse, atunci aproape cu certitudine aşa era. Grace urcă în autobuz, ţinând telefonul la ureche. Era curios ca Glenn să-l vadă pe arheologul legist trecând cu maşina pe strada lui, dar nu tocmai ieşit din comun.

— Poate că predă la o şcoală din zonă.

— Mă îndoiesc. Ea locuieşte în Burgess Hill. Poate că ţi-a lăsat ceva.

— Asta nu are nici o noimă.

— Poate că s-a gândit la ceva şi voia să te vadă.

— La ce oră ai plecat tu?

— Pe la şapte fără un sfert.

— Nu te duci acasă la cineva pentru o şuetă la ora aia, dimineaţa. Dai un telefon, dacă e urgent.

— Da. Da, cred că da.

Grace îi spuse că spera să ajungă la timp la birou pentru informarea de dimineaţă, dar când se urcă în maşină, decise ca, dacă traficul nu era prea aglomerat, să dea o fugă acasă mai întâi. Ceva ce nu reuşea să identifice exact nu îi dădea pace.

112

Octombrie 2007

La ora opt dimineaţa, când telefonul sună în sfârşit, Abby era deja trezită, îmbrăcată şi gata de plecare de mai bine de două ore. Nu reuşise să doarmă bine toată noaptea, dar stătuse întinsă pe patul tare, pe perna ei mică, ascultând traficul de pe faleză, vaietul ocazional al sirenelor, strigătele vagabonzilor beţi şi zgomotul uşilor de maşină trântite.

Era scoasă din minţi de îngrijorare pentru mama ei. Putea oare să mai supravieţuiască încă o noapte fără medicamente? Aveau să provoace tulburarea şi spasmele un infarct sau un atac cerebral? Se simţea atât de cumplit de neputincioasă şi ştia că Ricky avea să profite de asta. Era sigură.

Dar era la fel de conştientă şi că el văzuse cam cât de lunecoasă putea fi ea, din timpul petrecut împreună la Melbourne şi, acum, din evenimentele ultimelor zile. Nu avea să fie uşor. Nu va avea încredere în ea nici cât negru sub unghie.

Oare unde avea să decidă să se întâlnească? Într-o parcare multietajată? Un parc din oraş? Portul Shoreham? Încercă să se gândească unde se întâlneau oamenii în filme ca să predea victimele răpirilor. Uneori le aruncau din maşini în mers; sau le lăsau într-un vehicul abandonat pe undeva.

Toate speculaţiile ei erau fără valoare. Nu ştia, nu putea prezice. Dar un lucru pe care-l decisese, total şi complet nenegociabil, era că voia o dovadă absolută, să vadă cu ochii ei,

că mama ei era în viaţă, înainte să facă orice.

Oare putea avea încredere în poliţie? Ce se va întâmpla dacă Ricky îi vedea şi intra în panică?

Şi mai era un aspect al problemei: câtă încredere putea avea că o va elibera pe mama ei în cele din urmă? Dacă într-adevăr mai era în viaţă. Dovedise ce rahat desăvârşit, lipsit de orice simţire, era, ca să răpească o bătrână şi să o supună la asemenea chinuri.

Ecranul arăta obişnuitul *Număr privat.*

Abby apăsă pe tastă ca să răspundă.

113

Octombrie 2007

Lui Grace nu-i veni să-şi creadă ochilor când ajunse pe strada lui, puţin după ora opt. Recunoscu şi el Fiatul inconfundabil, pătrăţos, al lui Joan Major, parcat în faţa casei lui. Dar vehiculul de pe alee era cel care îl uimi cel mai mult. Era unul dintre microbuzele albe ale Unităţii de Sprijin Ştiinţific a Poliţiei Sussex.

Tot în stradă, parcat în spatele maşinii lui Joan Major, era un Ford Mondeo maro, fără însemne. Îşi dădu seama, după numărul de înmatriculare, că era una dintre maşinile de serviciu ale DIC. Ce naiba se petrecea?

Parcă, sări din maşină şi alergă în casă. Era linişte. Strigă:

— Alo? E cineva aici?

Nici un răspuns. Trecu în bucătărie să vadă dacă dispenserul fixat în acvariul lui Marlon, peştişorul lui auriu, funcţiona. Apoi se uită pe fereastra care dădea spre grădina din spatele casei.

Priveliştea care se înfăţişă ochilor lui i se păru stupefiantă.

Joan Major, împreună cu doi ofiţeri criminalişti pe care îi cunoştea, umbla pe gazonul lui. Arheologul legist, în centru, purta un dispozitiv electric de forma unei padele de canoe, susţinut de o curea trecută peste umeri, care avea la mijloc un ecran de afişaj. Ofiţerul criminalist din dreapta ei se uita intens la ecran, iar cel din stânga nota ceva într-un tabel mare.

Uluit, Grace descuie uşa din spate şi ţâşni afară.

— Hei! Scuzaţi-mă! Joan, ce naiba faci?

Joan Major se înroşi, evident stânjenită.

— A, bună dimineaţa, Roy. Hmm! Credeam că ştii că suntem aici.

— Habar n-am avut. Nu vrei să mă pui la curent? Ce-i aia? Arătă cu bărbia la echipamentul ei. Ce naiba se întâmplă?

— E un RPS.

— RPS?

— Radar cu Penetrare Subterană.

— Şi ce faci cu el?

Faţa ei se făcu şi mai roşie. Apoi, ca într-un coşmar, îl zări cu coada ochiului pe unul dintre puţinii ofiţeri din DIC pe care nu-l plăcea deloc. În general, pe baza experienţei lui Grace, cei mai mulţi ofiţeri de poliţie se înţelegeau unii cu alţii rezonabil de bine. Doar când şi când dăduse peste câte unul a cărui atitudine îl scotea cu adevărat din sărite, iar în acest moment îşi făcea apariţia pe poarta grădinii lui un tânăr agent detectiv pe care pur şi simplu nu-l putea înghiţi. Numele lui era Alfonso Zafferone.

Un bărbat întunecat, arogant, de aproape treizeci de ani, cu aspect de sud-american chipeş şi cu părul vâlvoi, Zafferone era atent îmbrăcat, cu un pardesiu elegant pe deasupra unui costum maro-deschis. Deşi era un detectiv ager, omul avea serioase probleme de atitudine şi Grace făcuse un raport extrem de sever în urma ultimei colaborări cu el.

Acum Zafferone păşea tacticos pe gazonul lui, mestecând gumă şi ţinând în mână o foaie de hârtie de genul celor cu care Grace era extrem de bine familiarizat.

— Bună dimineaţa, domnule comisar detectiv. Mă bucur să vă revăd, spuse el afişând un zâmbet plin de satisfacţie.

— Vrei să-mi spui ce se întâmplă aici?

Tânărul agent detectiv îi arătă un document semnat.

— Un ordin de percheziţie.

— Pentru grădina mea?

— Şi pentru casă.

Ezită, apoi adăugă cu greu: „Domnule.”

Grace era aproape scos din minţi de furie. Chestia asta nu era adevărată. Nici gând. Imposibil.

— Asta e vreo glumă proastă? Cine naiba este responsabil?

Zafferone zâmbi de parcă şi el ar fi fost parte în toată tărăşenia şi se bucura cu adevărat de această clipă de putere. Răspunse:

— Comisarul detectiv Pewe.

114

Octombrie 2007

Cassian Pewe stătea în biroul lui, în cămaşă, citind o reglementare internă, când uşa se deschise brusc şi Roy Grace intră cu faţa schimonosită de furie. Roy trânti uşa în urma lui, se sprijini cu amândouă mâinile pe biroul lui Pewe şi îl fulgeră din ochi. Pewe se lipi de spătarul scaunului şi-şi ridică mâinile, ca să se apere.

— Roy, spuse el. Bună dimineaţa!

— Cum îţi permiţi? urlă Grace la el. Cum îndrăzneşti? Mă aştepţi să plec şi faci *asta?* Mă umileşti în faţa vecinilor şi a colegilor?

— Roy, linişteşte-te, te rog. Să-ţi explic…

— Să mă liniştesc? Nu mă liniştesc deloc. Am să-ţi tai capul şi am să te pun pe post de cuier de pălării.

— Asta e o ameninţare?

— Da, e o ameninţare, vierme ce eşti! Dă fuga la Alison Vosper, urcă-i-te-n poală, smiorcăie-te şi roag-o să-ţi şteargă nasul sau ce naiba vă faceţi voi unul altuia.

— Am crezut că, dacă nu eşti acasă… va fi mai puţin stânjenitor pentru tine.

— Am să te aranjez, Pewe. Ai să regreţi asta cu adevărat.

— Nu-mi place tonul tău, Roy.

— Iar mie nu-mi place ca ofiţerii criminalişti să-mi mişune prin toată casa cu un ordin de percheziţie. Îi opreşti în momentul ăsta!

— Îmi pare rău, spuse Pewe prinzând mai mult curaj după ce-şi dădu seama că Grace nu avea să-l lovească. Dar în urma interviului pe care l-am avut cu părinţii soţiei tale decedate, nu sunt convins că toate aspectele dispariţiei sale au fost cercetate în măsura în care s-ar fi cuvenit la momentul respectiv.

Zâmbi la sfârşit, iar Grace realiză că nu urâse niciodată în viaţa lui pe cineva la fel de mult cât îl ura pe Cassian Pewe acum.

— A, da? Şi ce anume ţi-au zis părinţii ei, ce mare noutate?

— Tatăl ei a avut foarte multe de zis.

— Ţi-a spus că tatăl lui a fost în RAF în timpul războiului?

— Da, află că mi-a spus, zise Pewe.

— Ţi-a spus despre vreo misiune de bombardament pe care a îndeplinit-o tatăl lui?

— Cu oarecare detalii. Fascinant. Pare a fi fost cineva. A zburat în câteva dintre misiunile Dambuster. Un om extraordinar.

— Tatăl lui Sandy este un om extraordinar, confirmă Grace. E un fantezist desăvârşit. Tatăl lui nu a fost niciodată în Escadronul 617 – Escadronul Dambuster. Şi a fost îngrijitor de avioane, nu mitralior. Nu a zburat în viaţa lui în vreo misiune.

Pewe rămase tăcut timp de o secundă, părând uşor stânjenit. Grace ieşi furtunos din biroul lui, traversă coridorul şi intră pe uşa comisarului-şef. Rămase în picioare în faţa biroului lui Skerritt până când acesta termină de vorbit la telefon, apoi spuse:

— Jack, trebuie să discut cu tine.

Skerritt îi arătă un scaun.

— Cum a fost la New York?

— Bine, spuse Grace. Am obţinut câteva informaţii folositoare – o să trimit raportul tuturor celor interesaţi. Exact acum m-am întors.

— Se pare că echipa ta pentru Operaţiunea Dingo a făcut unele progrese. Am fost informat că astăzi se desfăşoară o operaţiune importantă.

— Da, aşa e.

— O laşi pe Mantle să o conducă, sau preiei tu comanda?

— Cred că astăzi o să avem nevoie de toată lumea, spuse Grace. În funcţie de circumstanţe, vom vedea pe cine anume mai implicăm.

Skerritt încuviinţă cu o înclinare de cap.

— Deci despre ce voiai să vorbeşti cu mine?

— Comisarul detectiv Pewe.

— N-a fost alegerea mea să-l aduc aici, spuse Skerritt uitându-se cu subînţeles la Grace.

— Îmi dau seama.

Era conştient că Skerritt îl displăcea pe individ aproape la fel de mult ca el.

— Aşadar, care-i problema?

Grace îi spuse. Când termină, Skerritt clătină din cap, surprins.

— Nu pot să cred că a făcut asta pe la spatele tău. Una e să faci o investigaţie deschisă, pentru că poate fi un lucru sănătos, uneori. Dar nu-mi place deloc felul în care este făcută treaba asta. Nici un pic. Cât timp a trecut de când a dispărut Sandy?

— Se fac nouă ani şi jumătate.

Skerritt se gândi un moment, apoi se uită la ceas.

— Te duci la întâlnirea de informare?

— Da.

— Uite ce am să fac, am să vorbesc cu el chiar acum. Vino aici imediat după informare.

Grace îi mulţumi, iar Skerritt pune mâna pe telefon în timp ce el ieşea din birou.

115

Octombrie 2007

La nouă şi un sfert, Abby era la volanul unei Honda diesel de teren, de culoare neagră, pe care o închinase cu o seară în urmă, după indicaţiile precise ale lui Ricky, îndreptându-se spre Sussex House. Simţea ace fierbinţi în stomac şi tremura toată.

Respirând adânc, regulat, încerca din răsputeri să-şi păstreze calmul şi să nu lase să se instaleze un alt atac de panică. Era pe punctul de a avea unul, ştia. Avea sentimentul acela vag, de decorporalitate, întotdeauna premergător atacului.

Era ironic, se gândi ea, ca Southern Security Deposit să se afle la doar ceva mai mult de jumătate de kilometru de clădirea spre care se îndrepta ea acum.

Opri maşina, conform instrucţiunilor, în faţa porţilor verzi, masive, din oţel. Şi trase frâna de mână. Pe locul pasagerului era punga din plastic în care pusese ieri medicamentele mamei ei. Înăuntru mai era şi un plic dublu. Valiza era în camera ei de la hotel.

Glenn Branson apăru şi-i făcu vesel cu mâna. Poarta începu să culiseze lateral şi când deschiderea fu suficient de mare, Abby pătrunse cu maşina înăuntru. Agentul-şef detectiv îi făcu semn să parcheze în faţa unui şir de tomberoane cu două roţi, apoi îi ţinu uşa deschisă, ca să coboare.

— Eşti bine? întrebă el.

Ea dădu din cap posomorâtă. El o cuprinse protector pe după umeri.

— O să fii bine, îi spuse el. Cred că eşti o femeie puternică. O s-o recuperăm pe mama ta în siguranţă. Şi o să-ţi recuperăm şi timbrele. El crede că a ales un loc deştept, dar nu-i aşa. E tâmpit.

— De ce spui asta?

Indicându-i să intre pe o uşă care dădea într-o casă a scărilor

goală, el spuse:

— A ales locul ca să te sperie. Asta e prioritatea lui, deşi nu ar trebui. Eşti destul de speriată, aşa că nu avea nevoie să escaladeze situaţia. N-a analizat corect lucrurile. Eu nu aş fi făcut aşa.

— Dacă vă vede pe vreunul dintre voi? întrebă ea mergând pe coridor, străduindu-se să se ţină după el.

— N-o să ne vadă. Decât dacă va fi nevoie să ne arătăm. Şi o să facem asta doar dacă ajungem la concluzia că eşti în pericol.

— O va omorî, spuse ea. Atât este de rău. Dacă ceva nu merge cum trebuie, o s-o facă numai de-al naibii.

— Înţelegem asta. Ai timbrele?

Ea ridică punga, să-i arate.

— N-ai vrut să le laşi în maşină într-o secţie de poliţie? zâmbi el. Înţeleaptă decizie.

116

Octombrie 2007

Cassian Pewe era deja aşezat la masa de şedinţe din biroul lui Jack Skerritt când Grace reveni, după întâlnirea de informare. Cei doi bărbaţi evitară să se privească. Comisarul-şef îi făcu lui Grace semn să se aşeze, apoi spuse:

— Roy, Cassian îmi spune că îşi dă seama că a făcut o eroare de analiză ordonând percheziţia la tine acasă. Echipa de acolo a fost retrasă.

Grace aruncă o privire spre Pewe. Omul stătea cu ochii ţintă la tăblia mesei, ca un copil care este certat. Nu arăta ca şi cum ar fi regretat ceva.

— A zis că a făcut-o ca să te ajute, continuă Skerritt.

— Să mă ajute?

— A spus că simte că există o doză nesănătoasă de aluzii şi remarci piezişe pe la spatele tău în privinţa dispariţiei lui Sandy. Aşa este, Cassian?

Pewe încuviinţă fără prea multă tragere de inimă.

— Da… ăă… domnule.

— Spune că a simţit că dacă poate dovedi, sută la sută, că nu ai avut nimic de a face cu dispariţia ei, situaţia asta o să înceteze o dată pentru totdeauna.

— Eu nu am auzit niciodată vreo aluzie, spuse Grace.

— Cu respect, Roy, spuse Pewe, foarte multă lume crede că

investigaţia iniţială a fost o treabă de mântuială şi că tu ai forţat lucrurile pentru încheierea ei prematură. Oamenii ăştia se întreabă de ce.

— Numeşte un singur asemenea om.

— N-ar fi corect faţă de ei. Tot ce încerc să fac este să trec iarăşi în revistă probele, folosind cele mai noi şi mai bune tehnici şi tehnologii de care dispunem, astfel încât să te scot complet din cauză.

Grace trebui să-şi muşte limba: aroganţa omului i se părea incredibilă. Dar nu era un moment potrivit ca să înceapă un scandal. Trebuia să plece de aici în câteva minute şi să se plaseze pe poziţie pentru întâlnirea lui Abby Dawson, care fusese stabilită pentru zece şi jumătate.

— Jack, putem reveni la chestia asta mai târziu? Nu sunt deloc mulţumit, dar trebuie să plec.

— De fapt, mă gândeam că ar fi o idee bună să vină şi Cassian cu tine, în maşina ta. Ar putea fi de nepreţuit pentru echipă în situaţia de faţă. Se întoarse spre Pewe. Am dreptate, nu, Cassian? Eşti un negociator experimentat în cazurile de eliberare de ostatici?

— Sunt, da.

Grace nu putu să-şi creadă urechilor. *Dumnezeu să-l ajute pe orice prăpădit de ostatic pentru care ajunge să negocieze Pewe*, îşi spuse el.

— De asemenea, cred că ar fi bine pentru el să vadă cum lucrăm noi aici, în Sussex. E clar că noi facem unele lucruri diferit de felul în care se fac la Met. Ar putea fi o bună ocazie să înveţi, Cassian, să observi cum abordează o operaţiune majoră unul dintre cei mai experimentaţi ofiţeri ai noştri.

Îl privi pe Grace şi mesajul nici că putea fi mai clar. Dar Roy nu era în dispoziţia necesară pentru a zâmbi.

117

Octombrie 2007

Trecuse mult timp de când fusese ultima oară aici, se gândi Abby, conducând maşina pe drumul care şerpuia printre păşuni acoperite cu iarbă şi mirişti întinse. Poate era din cauza nervilor ei încordaţi la maximum, dar culorile peisajului păreau aproape supranatural de vii. Cerul era o cupolă de un albastru intens, cu numai câţiva nori ici şi colo, ce goneau, ca urmăriţi, de-a latul

lui. Era aproape ca şi cum ar fi purtat ochelari coloraţi.

Strângea puternic în mâini volanul, simţind cum rafalele de vânt izbeau maşina, încercând să o abată din drum. Avea un nod în gât, iar acele din stomac o ardeau şi mai violent.

Avea un nod şi pe piept. Un mic microfon, lipit cu bandă izolatoare, care o trăgea supărător la fiecare mişcare. Se întreba dacă agentul-şef detectiv Branson – sau cine va fi fost colegul lui care asculta la celălalt capăt – îi putea auzi respiraţiile adânci.

Agentul-şef detectiv voise iniţial ca ea să poarte o cască în ureche, astfel încât să poată auzi orice instrucţiune aveau ei să-i dea. Însă când îi spuse că Ricky îi înregistrase convorbirile telefonice, hotărâse că era prea riscant. Dar o vor auzi pe ea, fiecare cuvânt. Nu trebuia decât să ceară ajutor şi aveau să intervină, o asigură el.

Nu-şi mai amintea când se rugase ultima oară, dar se trezi făcând-o acum, dintr-odată, în tăcere. *Doamne*, *Dumnezeule*, *te rog, fă ca mama să fie bine*. *Te rog, ajută-mă să termin asta cu bine*. *Te rog, Doamne!*

În faţa ei era o maşină care mergea încet, o Alfa Romeo maronie, cam bătrână, cu doi bărbaţi înăuntru. Pasagerul vorbea la ceea ce ea presupuse că era telefonul lui mobil. Se ţinu după ea în jurul unei curbe la stânga foarte strânse, trecând pe lângă un hotel pe dreapta şi estuarul râului Seven Sisters dedesubt. Luminile de frână ale bătrânei Alfa Romeo se aprinseră când aceasta încetini ca să lase să treacă un microbuz peste un pod îngust, pentru ca apoi să accelereze din nou. Acum drumul urca.

După câteva minute, Abby văzu un indicator rutier la oarecare distanţă în faţă. Luminile de frânare se aprinseră iarăşi, când Alfa încetini, apoi lumina de schimbare a direcţiei de mers spre dreapta începu să pâlpâie.

Pe indicatorul rutier scria CENTRUL ORAŞULUI A259, cu o săgeată arătând drept înainte, şi ŢĂRMUL BEACHY HEAD, spre dreapta.

Se ţinu după Alfa Romeo, spre dreapta. Aceasta continuă să ruleze cu o încetineală înnebunitoare şi Abby îşi aruncă privirile la ceasul maşinii şi la al ei. Ceasul de la bord arăta cu un minut mai puţin, dar ea ştia că ceasul ei era exact, îl potrivise mai devreme: zece şi douăzeci şi cinci. Doar cinci minute. Era tentată să depăşească, temându-se că avea să întârzie.

Atunci sună telefonul. *Număr privat.*

Răspunse pe speaker-ul maşinii introdus în bricheta pe care

i-o dăduse poliţia, pentru ca ei să poată auzi orice conversaţie.

— Da?

— Unde naiba eşti? Ai întârziat.

— Sunt la numai câteva minute depărtare, Ricky. Încă nu e zece şi jumătate. Apoi adăugă, neliniştită: Nu-i aşa?

— Ţi-am spus, se va duce peste afurisita de margine la zece şi jumătate.

— Ricky, te rog, sunt pe drum. Am să fiu acolo.

— Ai face bine să fii, la naiba.

Deodată, spre uşurarea ei, Alfa Romeo începu să semnalizeze că opreşte şi intră într-o alveolă de parcare. Abby mări viteza peste limita la care se simţea în siguranţă.

În Alfa Romeo, Roy Grace se uită cum Honda neagră accelerează pe drumul şerpuitor. Cassian Pewe, aşezat în faţă, pe locul pasagerului, spuse în telefonul lui: „Ţinta 1 tocmai ne-a depăşit. Trei kilometri de zonă."

Vocea comandantului tactic local – ofiţerul principal aflat la conducerea operaţiunii – răspunse: „Ţinta 2 tocmai a făcut contact cu ea. Treci la poziţia 4."

— Trecem la poziţia 4, confirmă Pewe.

Se uită în jos la harta pe care o ţinea pe genunchi.

— OK, îi spuse el lui Grace. Porneşte imediat ce ea nu se mai vede.

Grace băgă în viteză. Când Honda ajunse pe creastă şi dispăru, acceleră. Pewe se asigură că butonul de transmisie era închis, apoi se întoarse spre colegul lui.

— Roy, ştii, este adevărat ce a spus comisarul-şef. Nu am făcut-o decât ca să te protejez.

— De ce anume?

— Aluziile sunt corozive. Nimic nu este mai rău decât suspiciunea în forţele de poliţie.

— Frecţii.

— Dacă asta e ce crezi tu, îmi pare rău. Nu vreau să exagerez.

— A, da? Nu ştiu ce urmăreşti, ca să fiu sincer. Dintr-un motiv sau altul, crezi că mi-am omorât soţia, nu-i aşa? Chiar crezi că aş fi îngropat-o în grădina din spatele casei? De asta i-ai pus să cerceteze acolo, nu? Să-i caute rămăşiţele?

— I-am pus să cerceteze ca să dovedesc că nu este acolo. Să pun capăt speculaţiilor.

— Nu cred asta, Cassian.

118

Octombrie 2007

Abby urcă pe promontoriu. Spre dreapta ei erau păşuni, cu câteva pâlcuri de arbuşti şi un desiş de copăcei scunzi care lăsa apoi loc stâncilor de calcar şi peretelui abrupt al ţărmului dinspre Canalul Mânecii. Una dintre cele mai abrupte şi mai înalte faleze din insulele britanice. Spre stânga ei, era o panoramă aproape neîntreruptă – kilometri întregi de terenuri agricole. Vedea cum se pierde drumul printre ele, în depărtare. Asfaltul era de un negru intens, cu o linie întreruptă strălucitor de albă pe mijloc. Arăta de parcă totul ar fi fost proaspăt vopsit pentru ea, astăzi.

Agentul-şef detectiv Branson îi spusese mai devreme că Ricky făcuse o greşeală alegând locul acela, dar ea nu înţelegea de ce. I se părea că fusese o alegere deşteaptă. Oriunde ar fi fost, Ricky putea să vadă orice mişcare, din orice direcţie. Poate că detectivul îi spusese aşa doar ca să o liniştească. Iar ea avea nevoie ca naiba de asta acum.

Văzu o clădire la ceva mai puţin de un kilometru spre stânga ei, aproape în punctul cel mai înalt al promontoriului, cu ceva ce semăna cu o firmă de cârciumă sau de hotel prinsă de un stâlp. Când se apropie, văzu acoperişul din ţiglă roşie şi zidurile din piatră plată. Apoi putu să citească inscripţia.

HOTELUL BEACHY HEAD

Intră cu maşina în parcarea hotelului Beachy Head şi aşteaptă să te contactez eu, fuseseră instrucţiunile lui. *Exact la zece şi jumătate*.

Locul părea pustiu. În staţia de autobuz era un adăpost cu un semn alb-albastru în faţă, pe care scria cu litere mari: SAMARITENII. ÎNTOTDEAUNA LA DATORIE, ZI ŞI NOAPTE, cu două numere de telefon dedesubt. Imediat dincolo de staţie era un microbuz de îngheţată, portocaliu cu galben, cu ghişeul de vânzare deschis, iar la mică distanţă mai încolo era un camion de la British Telecom, cu doi bărbaţi cu căşti şi jachete reflectorizante, care lucrau la un stâlp. Două maşini mici erau parcate lângă intrarea din spate a hotelului; presupuse că acestea aparţineau personalului.

Abby coti la stânga şi trase maşina la capătul îndepărtat al parcării, după care opri motorul. După câteva clipe, sună telefonul.

— Bun, spuse Ricky. Bine executat! Frumos drum, nu?

Maşina se clătina sub bătaia vântului.

— Unde eşti? spuse ea, uitându-se în toate direcţiile. Unde este mama?

— Unde sunt timbrele mele?

— Le am.

— Eu o am pe mama ta. Îi place peisajul.

— Vreau să o văd.

— Vreau să văd timbrele.

— Nu înainte să mă conving că mama este bine.

— Ţi-o dau la telefon.

Urmă o tăcere. Abby auzi vântul suflând. Apoi voce mamei ei, slabă şi tremurătoare ca a unei fantome.

— Abby?

— Mamă!

— Tu eşti, Abby?

Mama ei începu să plângă.

— Te rog, te rog, Abby! Te rog!

— Vin să te iau, mamă. Te iubesc.

— Te rog, lasă-mă să-mi iau pastilele. Trebuie să-mi iau pastilele. Te rog, Abby, de ce nu mă laşi să mi le iau?

Pe Abby o duru cumplit auzind-o. Apoi vorbi din nou Ricky.

— Porneşte motorul. Rămân pe fir.

Ea porni maşina.

— Accelerează, vreau să aud motorul.

Ea făcu ce îi spuse. Dieselul dudui zgomotos.

— Acum ieşi din parcare şi fă la dreapta. La cincizeci de metri o să vezi un drumeag la stânga, drept spre promontoriu. Intră pe el.

Abby făcu la stânga. Maşina hurducăia pe drumul plin de denivelări. Roţile se învârtiră pentru o clipă în gol, când îşi pierdură aderenţa pe pietrişul înfundat în noroi, apoi ajunseră pe iarbă. Acum înţelese de ce Ricky fusese atât de detaliat în instrucţiunile pe care i le dăduse ca să închirieze o maşină de teren. Deşi nu înţelegea de ce fusese atât de preocupat să se asigure că era un motor diesel. Economia de combustibil ar fi fost cu greu ceva de care să-i pese lui în acest moment. Spre dreapta văzu un semn de avertizare: MARGINEA FALEZEI.

— Vezi un pâlc de copaci şi tufişuri în faţa ta?

Era un desiş de copaci la vreo sută de metri în faţa ei, chiar pe o pantă înclinată de la marginea stâncii. Copacii şi arbuştii fuseseră aplecaţi de vânt.

— Da.

— Opreşte maşina.

Ea opri.

— Trage frâna de mână. Lasă motorul mergând. Continuă să te uiţi. Suntem aici. Am roţile din spate exact pe marginea stâncii. Dacă faci ceva care nu-mi place, o arunc imediat înapoi în microbuz şi dau drumul la frâna de mână. Înţelegi asta?

Gâtlejul lui Abby se strânsese într-atât, încât cu greu izbuti să vorbească.

— Da.

— Nu te-am auzit.

— Am spus *da*.

Auzi un muget, ca vântul suflând în telefon. O bufnitură înfundată. Apoi se produse ceva mişcare în desiş. Primul apăru Ricky, cu şapcă de baseball şi barbă, îmbrăcat cu o jachetă groasă din material moale. Apoi lui Abby îi ajunse inima în gât când zări silueta micuţă, fragilă, a mamei ei, care părea ameţită, îmbrăcată tot în halatul roz pe care îl purta când o văzuse ultima oară.

Vântul îi flutura halatul, îi ridica părul cenuşiu înspicat cu alb, făcându-l să-i joace în jurul capului ca nişte şuviţe de fum de ţigară. Se clătina pe picioare. Ricky o ţinea strâns de braţ, ajutând-o să stea drept.

Abby se uită prin parbriz, printr-o ceaţă de lacrimi. Ar fi făcut orice, orice, *absolut orice*, ca s-o strângă pe mama ei din nou în braţe.

Şi să-l ucidă pe Ricky.

Ar fi vrut să apese pe acceleraţie până în podea şi să ţâşnească spre el, să-l facă praf.

Dispăreau acum în desişuri. El o smucea pe mama ei trăgând-o fără menajamente după el, iar ea mergea împiedicat, în timp ce se pierdea în vegetaţie. Tufişurile se închiseră în urma lor aidoma ceţii.

Abby îşi încleştă mâna pe mânerul uşii, aproape incapabilă să se abţină să coboare din maşină şi să fugă spre ei. Dar rămase pe loc, speriată de ameninţarea lui, convinsă că el i-ar ucide mama şi că s-ar şi bucura să o facă.

Poate, cu mintea lui bolnavă, ţinea la asta chiar mai mult decât la recuperarea timbrelor.

Unde erau agentul-şef detectiv Branson şi echipa lui? Trebuia să fie pe aproape. O asigurase că aveau să fie. Erau bine ascunşi, în regulă, se gândi ea. Nu se vedea nici ţipenie de om.

Ceea ce, spera ea, însemna că nici Ricky nu-i vedea.

Dar ei ascultau. Îl vor fi auzit. I-au auzit amenințarea. N-or să alerge spre desiș ca să încerce să-l prindă, nu? Nu puteau risca să-l lase să dea drumul microbuzului peste marginea stâncii. Nu pentru câteva afurisite de timbre.

Vocea lui reveni pe linie.

— Satisfăcută?

— Pot să o iau acum, te rog, Ricky? Am timbrele.

— Uite ce ai să faci, Abby. Ascultă atent, pentru că nu repet. OK?

— Da.

— Lași motorul mergând și telefonul în mașină așa, deschis, ca să pot auzi motorul. Cobori și lași ușa deschisă larg. Aduci timbrele și faci douăzeci de pași spre mine, după care te oprești. Eu am să vin spre tine. Am să iau timbrele și am să urc în mașina ta. Tu ai să urci în microbuz. Mama ta e în microbuz și e bine. Acum, asta e ceva ce trebuie să asculți foarte atent. Pricepi?

— Da.

— Până când tu ai să ajungi la microbuz, eu mă voi fi uitat la timbre. Dacă nu-mi place ce văd, vin cu mașina drept spre microbuz și îi dau un brânci zdravăn peste marginea falezei. Suntem înțeleși?

— Da. O să-ți placă ce-o să vezi.

— Bun, spuse el. Atunci n-o să avem probleme.

Nevrând să-și miște capul prea mult, în caz că Ricky o urmărea prin binoclu, Abby se uită în jur cât putu. Dar tot ce văzu era pășune goală, bătută de vânt, o structură mică din cărămidă, arcuită, vreun punct de observație cuprinzând câteva bănci goale, și câteva tufișuri singuratice, nici unul dintre acestea destul de mari pentru a ascunde pe cineva. Unde erau oamenii agentului-șef detectiv Branson?

După două minute, îl auzi iarăși pe Ricky.

— Coboară din mașină și fă ce ți-am spus.

Ea împinse ușa, dar trebui să se lupte cu vântul.

— Ușa n-o să stea deschisă! strigă ea către speaker, intrând în panică.

— Fixeaz-o cu ceva.

— Cu ce?

— Isuse, femeie proastă, trebuie să fie ceva în mașină. Un manual. Contractul de închiriere a mașinii. Vreau să văd că lași ușa aia deschisă. Te urmăresc.

Ea scoase din buzunarul uşii plicul în care se aflau documentele de închiriere a Hondei, deschise uşa şi flutură plicul prin aer, ca el să-l poată vedea. Apoi coborî din maşină. Vântul era atât de puternic, încât o rafală aproape că o doborî la pământ. Îi smulse uşa din mână şi o trânti, închizând-o. Ea o deschise iarăşi cu o smucitură, îndoi plicul în două, făcând o pană mai groasă, puse mâna pe plicul dublu cu timbrele, apoi închise uşa până unde îi dădea voie piedica.

Cu vântul suflându-i în faţă, trăgând-o dureros de rădăcinile părului, vâjâindu-i pe la urechi, aproape smulgându-i hainele de pe ea, făcu douăzeci de paşi nesiguri spre desiş, privind în toate direcţiile, cu gura uscată, înspăimântată, dar arzând de furie. Tot nu reuşi să vadă pe nimeni. În afara lui Ricky, care grăbea spre ea.

El întinse mâna să ia plicul, cu un zâmbet sinistru de satisfacţie.

— Era şi timpul, spuse el, smulgându-i-l lacom.

În momentul în care făcu asta, cu toată puterea ei şi cu tot veninul acumulat împotriva lui, Abby îşi repezi piciorul drept cât putu de tare între picioarele lui. Atât de tare, încât o duru ca naiba.

119

Octombrie 2007

Ricky expulză tot aerul pe care-l avea în plămâni. Ochii îi ieşiră din orbite de durere şi şoc, şi se încovoie. Abby îl plesni peste faţă cu atâta forţă, încât îl doborî la pământ. Vru să-l lovească încă o dată, dar el îi prinse piciorul şi i-l răsuci brusc, provocându-i o durere cumplită, făcând-o să se prăvălească în iarba udă.

— Afurisită de…

Apoi se opri, auzind duduitul unui motor. Amândoi îl auziră.

Aproape necrezându-şi ochilor, Ricky văzu cum microbuzul de îngheţată se hurduca în sus pe drumeag, spre ei. Iar la mică distanţă în urma lui, şase ofiţeri de poliţie cu veste de protecţie alergau spre ei, de după clădirea hotelului.

Ricky se strădui să se ridice în picioare.

— Javră! Aveam o înţelegere! scrâşni el.

— Cum ai avut şi tu cu Dave! ţipă ea.

Înhăţând timbrele, Ricky se împletici spre Honda.

Abby alergă cât putu de repede, ignorând durerea din picior, spre desiş. În spatele ei, auzi mugetul unui motor. Îşi aruncă privirile peste umăr. Era microbuzul de îngheţată şi văzu că în el erau doi bărbaţi. Apoi, în faţa ei, printre trunchiuri şi ramuri şi frunze, zări parţial un microbuz alb.

Orbit de durere şi de furie, Ricky se aruncă în Honda, o bägă violent în viteză şi dädu drumul la frâna de mână chiar înainte să închidă uşa. *Să-i dau o lecţie javrei afurisite*.

Acceleră puternic, prinzând viteză, conducând drept spre desiş. Nu-i păsa în acest moment dacă se ducea şi el peste marginea falezei. Câtă vreme se ducea şi mama javrei. Câtă vreme Abby avea să-şi petreacă restul vieţii ei afurisite regretând asta.

Apoi o amestecătură de culori îi apăru înainte.

Ricky apăsă piciorul pe frână, blocând roţile, înjurând. Smuci volanul spre dreapta, încercând cu disperare să evite microbuzul de îngheţată, care trăsese de-a latul în faţa desişului, împiedicându-l să izbească microbuzul.

Apoi, spre stupoarea lui, văzu două maşini mici, despre care şi el crezuse că aparţin personalului hotelului, venind în viteză prin iarbă, spre el, cu lumini albastre pulsând şi cu sirenele vuind. Apăsă iarăşi acceleraţia până la podea, dezorientat pentru un moment, cotind, cotind. Una dintre maşini îi tăie calea. Ocoli prin spatele ei, căzu de pe un rambleu abrupt, se opinti printr-un şanţ şi ieşi de cealaltă parte, pe asfaltul ferm al drumului.

Apoi, spre disperarea lui, văzu lumini albastre coborând în viteză spre el, din dreapta.

— Futu-i. Rahat. Futu-i. Rahat.

Cuprins de panică, trase de volan la stânga şi călcă tare pedala de acceleraţie.

Singura uşă a microbuzului vechi şi ruginit care nu era blocată de crengi şi tufişuri era cea dinspre şofer. Abby o deschise plină de teamă şi nerăbdare, cu grijă, gândindu-se la avertismentul privitor la cât de aproape de marginea falezei se afla vehiculul.

Cu nasul încreţit din cauza mirosului dezgustător dinăuntru, de fecale şi tutun şi trupuri nespălate, strigă:

— Mamă? Mamă?

Nici un răspuns. Cu un fior de spaimă, puse piciorul pe

treaptă şi se trase sus, pe scaunul şoferului. Pentru un moment îngrozitor, uitându-se spre partea din spate, întunecată, a microbuzului, crezu că mama ei nu era acolo. Nu văzu decât nişte echipamente electronice, nişte aşternuturi şi o roată de rezervă. Era frig ca într-un frigider. Microbuzul se clătina din cauza vântului şi înăuntru se crea o rezonanţă de la zgomotul tablei bătute de rafale.

Apoi, peste zgomotele astea, auzi un slab, timid: „Abby? Tu eşti?" Erau, fără îndoială, cele mai dulci cuvinte pe care le auzise vreodată în viaţa ei.

— Mamă! ţipă ea. Unde eşti?

Se auzi un slab: „Aici." Mama ei părea surprinsă, ca şi cum ar fi spus: *Unde să fiu?*

Abby îşi suci gâtul peste speteaza scaunului şi o văzu pe mama ei, înfăşurată în carpetă, numai cu capul lăsat afară, întinsă pe podea. Trecu în spate şi microbuzul tremură când atinse cu picioarele pardoseala goală, din metal. Îngenunche şi sărută obrazul umed al mamei ei.

— Eşti bine? Eşti bine, mamă? Ţi-am adus medicamentele. Te duc la spital.

O pipăi pe frunte. Era umedă şi rece.

— Eşti în siguranţă acum. A plecat. Eşti bine. Sunt poliţişti peste tot în jur. Te duc la spital.

Mama ei şopti:

— Cred că taică-tău a fost aici acum un minut. Tocmai a plecat.

Abby îşi dădu seama că delira. Febra sau lipsa medicamentelor sau amândouă. Şi zâmbi printre lacrimi.

— Te iubesc atât de mult, mamă! Atât de mult.

— Sunt bine, spuse mama ei. Mă simt bine, ca un viermişor într-un covor.

Cassian Pewe lăsă pentru un moment receptorul jos şi se întoarse spre Grace.

— Ţinta 2 este în maşina Ţintei 1, singur. Vine în direcţia asta. Interceptăm, dacă nu e periculos, dar sunt întăriri, vin în urma noastră.

Grace porni motorul. Cei doi bărbaţi aveau centurile de siguranţă desfăcute, ceea ce era o practică obişnuită în supravegheri, ca să le îngăduie să coboare repede din maşină, la nevoie. Auzind ce se întâmpla, Grace se gândi că ar trebui să-şi pună centurile. Dar tocmai când întinse mâna după a lui, Pewe

spuse:

— Îl văd.

Grace zări şi el Honda neagră, la câteva sute de metri depărtare, venind în mare viteză la vale pe drumul şerpuitor. Auzi cauciucurile scrâşnind.

— Avem Ţinta 2 în raza vizuală, transmise Pewe prin radio.

Comandantul tactic spuse:

— Prioritară este siguranţa tuturor. Dacă trebuie, Roy, poţi să-ţi foloseşti vehiculul în operaţiune.

Spre consternarea lui Pewe, Grace roti brusc Alfa Romeo de-a latul şoselei, blocând ambele benzi ale drumului îngust. Iar el, îşi dădu seama, se afla pe partea dinspre care venea maşina neagră de teren. Partea care urma să preia impactul dacă maşina nu oprea.

Ricky strângea puternic volanul. Cauciucurile scrâşneau iarăşi într-o curbă lungă la stânga, în pantă, în care nu avea pe unde să o ia nici într-o parte, nici în cealaltă, dacă pierdea controlul; nu erau decât taluzuri abrupte. Apoi intră brusc într-o curbă spre dreapta.

Când ieşi din ea, văzu un Alfa Romeo maroniu pus de-a latul drumului în faţa lui. Un bărbat cu părul blond se uita cu ochii cât cepele la el, prin geam.

Călcă frâna şi opri maşina, patinând, la numai câţiva metri de portieră. Băgă imediat în marşarier. În timp ce dădea înapoi, auzi vaietul sirenelor. În depărtare, văzu două Range Rover ale poliţiei coborând în viteză o pantă, cu farurile aprinse.

Făcu o întoarcere din trei mişcări şi acceleră puternic, înapoi pe drumul pe care venise. În oglinda retrovizoare văzu cum Alfa Romeo se luă după el, cu cele două Range Rover apropiindu-se din urmă. Dar el era mai interesat de ceea ce era în faţa lui. Sau, mai precis, de ce era în faţa desişului. Pentru că, deşi microbuzul de îngheţată stătea încă în faţa lui, un brânci puternic din lateral avea să facă treaba.

Apoi avea să o ia pe drumul de ţară abandonat – acum doar o potecă acoperită de iarbă, deşi încă drum public cu două sensuri – pe care îl găsise şi îl încercase. Era sigur că poliţia nu se gândise la asta.

Avea să termine totul cu bine. Javra nu ar fi trebuit niciodată, niciodată, să se pună cu el.

Roy Grace ajunse rapid din urmă Honda, după care se ţinu la

câţiva metri în spatele ei. Pewe transmise prin radio că se apropiau de hotelul Beachy Head.

Deodată, Honda coti scurt la dreapta, ieşind de pe asfalt, şi o luă în sus prin iarba care separa drumul de marginea falezei. Grace făcu la fel, strângându-şi capul între umeri când suspensiile iubitei lui Alfa Romeo se presară până la refuz. Auzi şi simţi scrâşnetul de piatră frecată când toba de eşapament se izbi de pământ şi ceva căzu, dar era atât de concentrat pe Honda, încât abia dacă înregistră faptul.

Un întreg grup de maşini şi oameni erau în faţa lor acum. Văzu un camion British Telecom ce bloca drumul, cu nenumăraţi ofiţeri de poliţie roind în jurul lui. Două motociclete. Pewe dădu mai tare volumul transmiţătorului radio. O voce spuse:

— S-ar putea ca Ţinta 2 să se întoarcă să atace microbuzul. E în desişul din spatele microbuzului de îngheţată. Tăiaţi-i calea. Ţinta 1 e în microbuzul alb, cu mama ei.

Pewe arătă prin parbriz.

— Roy, acolo e. Într-acolo se îndreaptă.

Grace văzu desişul mare, de formă ovală, cu microbuzul de îngheţată parcat la mică distanţă în faţa lui.

Ţinta 2 accelera.

Grace băgă într-o viteză inferioară şi apăsă pedala de acceleraţie până la podea. Alfa Romeo ţâşni înainte, suspensiile înfundându-se iarăşi într-o denivelare de teren, aruncându-i în sus pe cei doi poliţişti lipsiţi de protecţia centurilor, izbindu-i cu capetele de acoperiş.

— Scuze, spuse Grace întunecat, ajungând Honda din urmă.

Pe partea opusă lui acum, la numai câţiva centimetri de uşă, era un parapet cu aspect fragil, fixat pe buza falezei. Apucă să zărească pentru o clipă Ţinta 2, un bărbos cu o şapcă de baseball pe cap. În dreapta lor, parapetul se termină brusc, lăsând tufişurile să marcheze o porţiune complet neasigurată a marginii falezei.

Grace îşi tăie drum prin vegetaţia joasă, sperând din tot sufletul ca tufişurile să nu mascheze vreun intrând în conturul falezei, în care ei să se prăbuşească. Slăbi puţin acceleraţia, ca să nu o ia înainte, încercând să ţină botul maşinii lui doar cu vreo jumătate de metru în faţă, pentru a forţa Honda să se depărteze de margine. Desişul şi microbuzul de îngheţată se apropiau rapid.

Ca şi cum i-ar fi anticipat intenţia, Ţinta 2 trase de volan spre dreapta, izbind puternic Alfa Romeo pe partea dinspre pasager.

Pewe lăsă să-i scape un ţipăt, iar maşina se repezi periculos de aproape de buza falezei.

Desişul se apropia tot mai mult.

Honda îi îmbrânci iarăşi. Mai grea, cu botul mult mai în faţă, îi împinse mai departe. Săltară nebuneşte peste nişte bolovani şi peste terenul denivelat. Apoi Honda îi lovi încă o dată, aducându-i şi mai aproape de marginea falezei.

— Roy! schelălăi Pewe, ţinându-se cu ambele mâini de centura de siguranţă nefixată şi părând împietrit de spaimă.

Erau prinşi în capcană. Grace apăsă acceleraţia până la refuz şi Alfa Romeo ţâşni înainte. Desişul era acum la mai puţin de două sute de metri depărtare. Se interpuse brusc în faţa Hondei, apoi, cu intenţia de a ascunde faptul că frâna, Grace trase puternic frâna de mână, în loc să apese pe pedală.

Efectul fu instantaneu şi dramatic, dar nu cel la care se aşteptase el. Partea din spate a maşinii sale se desprinse de sol şi automobilul începu să alunece lateral. Aproape imediat, Honda îi izbi în aripa din spate, răsturnându-i.

Forţa impactului făcu Honda să piardă direcţia şi să o ia necontrolat spre stânga, înfigându-se în partea din spate a microbuzului de îngheţată.

Grace simţi cum zboară, lipsit de greutate, prin aer. Aer care era o cacofonie de bubuituri şi zgomote metalice reverberate.

Ateriză cu o bufnitură care îi tăie respiraţia, zdruncinându-i toate oasele, şi cu o forţă care îl făcu să se rostogolească de mai multe ori, fără să se poată opri, ca şi cum ar fi fost aruncat dintr-un dispozitiv dubios de bâlci. Apoi, în sfârşit, se opri cu faţa în jos în iarba umedă, cu gura plină de noroi.

Pentru o clipă, nu ştiu dacă era viu sau mort. Urechile îi pocniră. Se lăsă un moment de linişte. Vântul urla. Apoi auzi un ţipăt îngrozitor, dar nu-şi putu da seama de unde venea.

Se ridică cu greu în picioare şi imediat căzu din nou. Era ca şi cum cineva săltase în sus întregul promontoriu şi-l înclinase într-o parte. Se ridică iarăşi, balansându-se ameţit, cercetând împrejurimile. Capota Hondei, care era dată peste cap sub un unghi ciudat, era încastrată în partea din spate, distrusă, a microbuzului de îngheţată. Şoferul ei părea să fie în transă; împingea în uşă, în timp ce doi ofiţeri de poliţie cu veste de protecţie trăgeau de ea. De sub microbuz ieşea fum. Alţi câţiva poliţişti alergau spre el.

Apoi auzi iarăşi strigătul. Unde naiba era maşina lui? Şi dintr-odată îl cuprinse groaza.

Nu! O, Isuse, nu!

Auzi din nou strigătul. Apoi iarăşi. Venind de dincolo de marginea falezei.

Se apropie nesigur de margine, apoi făcu un pas repede înapoi. Toată viaţa lui suferise de rău de înălţime, iar peretele abrupt, până la marea de dedesubt, era mai mult decât putea suporta.

— Ajutooooooooor!

Se lăsă în patru labe şi începu să se târască, simţind dureri în tot trupul. Le ignoră şi reuşi să ajungă până la margine, unde se trezi privind la partea de dedesubt a maşinii lui, care era prinsă în câţiva copăcei, cu botul spre faleză şi cu spatele în afară, balansându-se ca o trambulină pentru sărituri în apă. Două roţi încă se mai învârteau.

Prima parte a acestei porţiuni a falezei era o pantă abruptă, împădurită. Panta se termina într-o platformă îngustă acoperită cu iarbă, la vreo cinci-şase metri mai jos, după care faleza se transforma într-un perete vertical de peste o sută de metri, ce cobora până jos, la stânci şi apă. Pe Grace îl cuprinse frica şi se trase mai în spate, unde se simţea mai în siguranţă. Atunci auzi iarăşi strigătul.

— Ajută-mă! O, Doamne, ajută-mă! Te rog, ajută-mă!

Era Cassian Pewe, îşi dădu el seama. Dar nu-l putea vedea. Luptându-se cu frica, se târî iarăşi până la margine, se uită în jos şi strigă:

— Cassian? Unde eşti?

— O, ajută-mă! Te rog, ajută-mă! Roy, te rog, ajută-mă!

Grace aruncă o privire disperată peste umăr. Dar toată lumea din spatele lui era ocupată cu Honda, care părea că avea să sară în aer. Se uită iarăşi în jos.

— Mă duc! O, pentru Dumnezeu, mă duc!

Frica nebună din vocea omului îl făcu să treacă la acţiune. Trăgând adânc aer în piept, se întinse în jos, prinse o creangă şi o încercă, sperând că avea să ţină. Apoi îşi făcu vânt peste margine. Imediat, pantofii lui din piele alunecară pe iarba umedă şi braţul cu care se ţinea de creangă i se smuci dureros din încheietură. Şi în acea clipă îşi dădu seama că singurul lucru care îl ţinea să nu alunece în jos pe panta abruptă până la mica platformă şi apoi direct în uitare era acea singură creangă, de care se ţinea cu mâna dreaptă.

Ramura începea să slăbească acum. O simţea cum se desprinde şi începe să se lase în jos, cu el cu tot. Era de-a

dreptul terifiat.

— Te rog, ajută-mă! Mă duc! ţipă iarăşi Pewe.

Intrând el însuşi în panică, Roy găsi rapid o altă creangă, apoi, ţinându-se de ea în timp ce vântul îl bătea cu putere, ca şi cum ar fi încercat să-l desprindă de faleză, alunecă mai departe.

Nu te uita în jos, îşi spuse.

Izbi cu vârful piciorului în pământul de pe pantă şi obţinu o mică priză, alunecoasă. Apoi găsi o altă creangă. Acum se afla la acelaşi nivel cu şasiul plin de noroi, parţial îndoit, al maşinii lui. Roţile nu se mai învârteau, iar maşina se legăna ca un balansoar.

— Cassian, unde naiba eşti? strigă el, încercând să nu se uite dedesubt, sub maşină.

Vântul îi smulse vorbele instantaneu. Glasul lui Pewe era înăbuşit de groază.

— Dedesubt. Eu te văd. Te rog, grăbeşte-te!

Dintr-odată, spre stupoarea lui Roy, creanga de care se ţinea cedă. Pentru o clipă îngrozitoare, crezu că avea să se rostogolească. Întinse mâna la întâmplare după altă creangă, înnebunit, şi prinse una, dar şi aceasta se rupse. Cădea pe lângă maşină. Aluneca spre mica platformă acoperită cu iarbă şi spre peretele vertical. Prinse o altă creangă, care era acoperită cu frunze ascuţite ce îi alunecară prin palmă, arzându-i-o, dar care era tânără, elastică şi rezistentă. Creanga ţinu, aproape smulgându-i mâna din umăr. Găsi încă una cu mâna stângă şi se agăţă de ea pe viaţă şi pe moarte. Spre uşurarea lui, era mai solidă.

Îl auzi pe Pewe ţipând iarăşi.

Văzu o umbră masivă deasupra. Era maşina lui. Cocoţată la şase-şapte metri mai sus de el, ca o platformă. Legănându-se periculos. Iar Pewe era suspendat cu capul în jos pe uşa pasagerului, cu picioarele încurcate în centura de siguranţă, care era tot ce-l ţinea să nu cadă.

Grace aruncă o privire în jos şi imediat îşi dori să nu o fi făcut. Se afla chiar pe marginea peretelui vertical. Se uită o clipă la apa care se izbea de stânci. Simţi gravitaţia trăgându-l în jos de braţe şi vântul sălbatic, neodihnit, suflând asupra lui, de parcă ar fi vrut să-l sfâşie. O alunecare. O singură alunecare.

Gâfâind, îngrozit, începu să sape o treaptă pentru vârful piciorului drept. Creanga din mâna dreaptă se mişcă brusc, dar foarte puţin. Izbi şi mai tare în pământul umed, calcaros, şi după câteva momente îşi făcuse deja un spaţiu destul de mare în care

să-şi înghesuie piciorul şi care să-i preia greutatea.

Pewe ţipă iarăşi. Avea să vină să-l ajute într-o clipă. Dar mai întâi trebuia să încerce să-şi salveze propria viaţă. Mort, nu avea să fie de nici un ajutor, pentru nici unul dintre ei.

— Royyyyyyyyy!

Lovi cu piciorul stâng, înfigându-l şi pe acesta în pământ. În scurt timp, cu ambele picioare fixate, se simţi puţin mai bine, deşi nu tocmai în siguranţă.

— Cad! Royyyyyy! O, Doamne, scoate-mă de aici! Te rog, nu mă lăsa să cad. Nu mă lăsa să mor.

Roy îşi suci gâtul în sus, făcând fiecare mişcare încet, până când reuşi să vadă faţa lui Pewe, la vreo trei metri deasupra lui.

— Stai liniştit! strigă el. Încearcă să nu te mişti.

Auzi o trosnitură puternică, de creangă care cedase. Îşi aruncă ochii în sus şi văzu cum maşina se lăsă în jos, cu o smucitură. Căzu câţiva centimetri, legănându-se şi mai periculos acum. Afurisita avea să se prăbuşească peste el.

Cu mare atenţie, centimetru cu centimetru, îşi scoase radioul, îngrozit să nu-l scape, şi ceru ajutor. I se dădură asigurări că ajutorul era deja pe drum, că echipajul unui elicopter de salvare tocmai se îmbarca.

Isuse! Asta o să dureze o veşnicie.

— Te rog, nu mă lăsa să mor! suspină Pewe.

Privi iarăşi în sus, studiind cât putu de atent centura de siguranţă. Părea bine înfăşurată în jurul picioarelor lui. Vântul ţinea deschisă uşa, deformată, a pasagerului. Apoi se uită la felul în care se clătina maşina. Era prea mult. Crengile se îndoiau, pârâiau, se rupeau. Era un zgomot îngrozitor. Cât aveau să mai reziste? Când vor ceda, maşina va aluneca pe acoperiş în jos, pe panta la fel de abruptă ca rampele pentru sărituri cu schiurile, şi apoi drept peste buza peretelui vertical.

Pewe făcea lucrurile şi mai rele, îndoindu-şi corpul la fiecare câteva secunde, încercând să ajungă sus, deşi nu avea nici o şansă.

— Cassian, nu te mai zbate, strigă el aproape răguşit. Încearcă să stai nemişcat. Am nevoie de ajutor ca să te ridic. Nu îndrăznesc să încerc de unul singur. Nu vreau să risc să disloc maşina din poziţia în care stă.

— Te rog, nu mă lăsa să mor, Roy! începu să plângă Pewe, zbătându-se ca un peşte prins în cârlig.

O altă rafală violentă de vânt. Grace se ţinu bine de crengi; vântul îi umflă jacheta, suflând în ea ca într-o velă, şubrezindu-i

poziţia. Pentru câteva momente, până când se opri rafala, nu îndrăzni să-şi mişte nici un muşchi.

— N-o să mă laşi să mor, nu-i aşa, Roy? îl imploră Pewe.

— Ştii ceva, Cassian? strigă Grace. De fapt mă îngrijorează mai mult afurisita mea de maşină.

120

Octombrie 2007

Grace luă o înghiţitură de cafea. Era opt şi jumătate, luni dimineaţă, şi tocmai începuseră cea de-a cincisprezecea şedinţă de informare a Operaţiunii Dingo. Avea pe frunte un plasture care acoperea o tăietură ce necesitase cinci copci, pansamente pentru băşici în palme şi nu era os care să nu-l doară.

— Cineva spunea că în continuare o să ataci Everestul, Roy, glumi unul dintre agenţii detectivi.

— Da, iar comisarul detectiv Pewe aplică pentru o slujbă la circ, cu un număr de mers pe sârmă, răspunse Roy, incapabil să nu afişeze un zâmbet satisfăcut.

Dar în sufletul lui era încă puternic zdruncinat. Şi, într-adevăr, nu avea prea multe motive să zâmbească. Bun, îl aveau pe Chad Skeggs pus la păstrare, în blocul arestului. Abby Dawson şi mama ei erau în siguranţă şi, printr-un miracol, nici una dintre ele nu păţise nimic serios vineri. Dar ăsta nu era decât spectacolul de deschidere. Ei investigau moartea a două femei, iar principalul lor suspect putea fi oriunde. Chiar dacă mai era încă în Australia, era posibil ca până acum să-şi fi luat o complet altă identitate şi, după cum demonstrase deja, noile identităţi nu păreau să fie o problemă pentru Ronnie Wilson.

Nu exista decât o singură rază de soare.

— Se pare că am obţinut ceva în Melbourne, continuă el. Am vorbit cu Norman Potting mai devreme. Astăzi au discutat cu o femeie care pretinde că a fost prietenă cu Maggie Nelson, despre care noi credem că era de fapt Lorraine Wilson.

— Cât de siguri suntem că Ronnie şi Lorraine Wilson au devenit David şi Margaret Nelson? întrebă Bella.

— Poliţia din Melbourne a obţinut numeroase informaţii de la birourile de eliberare a permiselor de conducere, de la serviciul taxe şi impozite şi de la imigrări. Totul pare să se potrivească. Se pare că voi primi un raport prin fax, în seara asta.

Bella îşi notă ceva, apoi scoase un biscuit din cutia din faţa

ei. Uitându-se la însemnările lui, Grace continuă.

— Numele acestei femei este Maxine Porter. Fostul ei soţ e un mafiot, judecat actualmente pentru numeroase acuzaţii de evaziune fiscală şi spălare de bani, pe care-l aşteaptă mulţi ani de închisoare. A părăsit-o pentru o femeie mai tânără, cu ceva mai mult de un an în urmă, cu vreo trei luni înainte să fie arestat, aşa că a fost fericită să facă pe umilita şi să vorbească. Potrivit celor spuse de ea, David Nelson a apărut pe scenă în jurul Crăciunului lui 2001. Chad Skeggs a fost cel care l-a prezentat plăcutului cerc de prieteni care pare să includă întreaga frăţie criminală din Melbourne. Iar Nelson se pare că şi-a creat o nişă proprie, vânzând şi cumpărând timbre pentru ei.

— Ce drăguţ! exclamă Glenn Branson. În Anglia gangsterii se taie şi se împuşcă, în timp ce în Australia fac schimb de timbre.

Toată lumea zâmbi.

— Nu cred, spuse Grace. Au fost treizeci şi şapte de răfuieli armate între gangsterii din Melbourne în ultimul deceniu. Şi acolo există o lume subterană destul de întunecoasă, ca într-o grămadă de alte locuri. *Ca Brighton şi Hove*, *de fapt*, îşi spuse în sinea lui, după care continuă: Oricum, Lorraine – scuze, vreau să spun *Maggie Nelson* – i s-a confesat noii ei prietene că soţul ei avea pe altcineva şi nu ştia ce să facă. Nu era fericită în Australia, dar zicea că ea şi soţul ei rupseseră toate punţile spre Marea Britanie şi nu se putea întoarce. Cred că e semnificativ că a precizat *amândoi*, *ea şi soţul ei*, nu doar unul sau celălalt.

— Când a fost asta, Roy? întrebă Emma-Jane Boutwood.

— Cândva între iunie 2004 şi aprilie 2005. Cele două femei vorbeau mult, se pare. Amândouă cu soţi care aveau pe altcineva, vor fi avut destule în comun. Mai bău nişte cafea şi se uită iarăşi peste notiţele din faţa lui. Apoi, în iunie 2005, Maggie Nelson a dispărut. N-a venit la un prânz cu Maxine Porter, iar când aceasta a dat telefon, David Nelson i-a spus că nevastă-sa îl părăsise. Îşi făcuse valiza şi se întorsese în Anglia.

— Se conturează un tipar aici, nu? zise Lizzie Mantle. Le spune prietenilor din Anglia că prima lui soţie, Joanna, a plecat în America. Apoi le spune prietenilor din Australia că cea de-a doua soţie s-a întors în Anglia. Şi toţi amicii lor l-au crezut!

— Prietena asta se pare că nu, preciză Grace.

— Şi de ce nu s-a dus la poliţie? întrebă Bella. Trebuie să fi avut ceva bănuieli, mai mult ca sigur.

— Pentru că în lumea ei oamenii nu se duc la poliţie, spuse

Lizzie Mantle.

— Exact, confirmă Grace cu un zâmbet strâmb. Iar frăţia criminală de acolo este în totalitate dominată de bărbaţi. Vor vorbească din nou cu ea mâine, când vor obţine de la ea o listă cu toţi prietenii şi cunoştinţele familiei Nelson.

— Asta-i grozav, spuse Bella luând încă un biscuit. Dar dacă a şters-o peste graniţă…

— Ştiu, o întrerupse Grace. Dar poate aflăm pe unde îi place lui mai mult să umble în străinătate sau dacă râvnea la vreun loc însorit anume.

— Am eu nişte idei în privinţa asta, spuse Glenn Branson. Mă rog, Bella şi cu mine avem.

— OK. Spune-ne!

— L-am interogat îndelung pe Skeggs vineri şi i-am luat o declaraţie lui Abby Dawson în apartamentul mamei ei din Eastbourne, ieri-dimineaţă. De asemenea, i-am dat înapoi timbrele pe care le-am recuperat din maşina lui Skeggs, după ce le-am fotocopiat mai întâi, ca să avem o înregistrare. A semnat şi actele prin care este de acord să prezinte timbrele ca probe, dacă va fi nevoie, şi să nu le înstrăineze.

— Bine gândit, spuse Mantle.

— Mulţumesc. Acum, uite care-i treaba. Bella şi cu mine nu credem că Abby ne spune tot adevărul, ci doar ce-i convine. Nu mă mulţumeşte povestea ei despre felul în care a intrat în posesia timbrelor. Susţine că le-a moştenit de la o mătuşă din Sydney, pe nume – căută în carneţelul lui – *Anne Jennings*. Verificăm asta. Dar nu se potriveşte cu ce a spus Skeggs.

— Iar noi ştim că el este un om cu principii, care spune întotdeauna adevărul, zise Grace.

— I-aş da pe mână şi ultima hârtie de cinci lire, ricană Glenn întorcându-i sarcasmul. Probabil suma cu care ar mai rămâne cineva după ce a făcut afaceri cu el. Este o lepră fără pereche. Dar e ceva în legătură cu Ronnie, despre asta este vorba aici, sunt sigur.

Se uită în jur. Grace îi făcu semn din cap să continue.

— Hugo Hegarty este sigur că astea sunt timbrele pe care le-a cumpărat pentru Lorraine Wilson.

— Dar nu atât de sigur încât să depună mărturie la tribunal, nu-i aşa? exclamă Lizzie Mantle.

— Nu, iar asta ar putea fi o problemă mai încolo, răspunse Branson. Unele dintre cele individuale au ştampila poştei – nu poate să jure că sunt exact timbrele pe care le-a cumpărat

pentru Lorraine Wilson în 2002, pentru că nu şi-a notat ştampilele poştei. Sau poate spune aşa pentru că nu vrea să fie implicat.

— De ce nu? întrebă Grace.

— Toate tranzacţiile au fost făcute cu bani gheaţă. Bănuiesc că nu vrea să ridice capul deasupra parapetului şi să atragă interesul fiscului, pe lângă cel al poliţiei.

Grace dădu din cap; asta putea fi o explicaţie.

— Şi cât de fondate sunt pretenţiile lui Skeggs asupra lor?

— Skeggs a tot tras-o cu abureala că Abby Dawson le-a furat de la el şi că ăsta a fost motivul pentru care a luat-o pe maică-sa. A fost singurul lucru care i-a venit în cap ca să o trezească la realitate, răspunse Glenn Branson.

— Nu a încercat să le ceară frumos înapoi?

Branson zâmbi.

— L-am întrebat de ce, dacă aşa stă situaţia, de ce nu o acuză de furt. Atunci a tăcut mâlc. Surprize, surprize. A început să bombăne ceva *despre probleme,* dar a răspuns evaziv când am încercat să insistăm în direcţia asta. A spus că ar putea avea probleme să-şi demonstreze dreptul asupra lor. Apoi, la un moment dat, a zis că David Nelson a pus-o să facă asta. Dar n-am mai reuşit să scoatem nimic de la el. De asta, deocamdată, în ciuda rezervelor noastre, a trebuit să o lăsăm pe Abby să-şi ia timbrele înapoi. Până când vom avea dovezi că s-a produs un furt, aici sau în Australia.

— Foarte interesant că a spus aşa ceva, comentă Grace.

— Ştii ce cred eu? zise Branson. Că este un fel de triunghi amoros aici. Despre asta este vorba.

— Vrei să fii mai precis? întrebă Grace.

— Nu pot, nu acum. Dar aşa consider eu.

Gândind cu voce tare, Grace spuse:

— Dacă David Nelson – Ronnie Wilson – chiar a pus-o să facă chestia asta, atunci e foarte semnificativ.

— O să continuăm să-l presăm pe Skeggs, dar povestea pe care ne-a livrat-o îl ţine destul de bine legat de mâini şi de picioare, spuse Glenn.

— Dar dacă punem mai mulţi oameni s-o supravegheze pe ea? sugeră Boutwood.

Grace scuturăă din cap.

— Prea costisitor. Mă gândesc că David Nelson se prea poate să fi părăsit Australia, dacă are vreun pic de creier. Nu o să rişte să-şi arate faţa în Anglia. Aşa că pun pariu că Abby Dawson o să

se ducă să se întâlnească cu el undeva. O să lansăm pentru ea o alertă generală, în toate porturile şi aeroporturile. Dacă cumpără un bilet de avion sau se prezintă la vamă cu paşaportul, atunci o urmărim.

— Bine gândit, spuse Glenn Branson.

Inspectorul detectiv Mantle dădu din cap.

— De acord.

121

Noiembrie 2007

Era una dintre acele zile rare de toamnă când Anglia arăta cel mai bine. Abby se uita pe fereastră la cerul albastru, senin, şi la soarele de dimineaţă care nu se ridicase încă de la orizont, dar îi încălzea faţa.

Două etaje mai jos, în grădina îngrijită cu pedanterie, un grădinar lucra cu un fel de aspirator de exterior, adunând frunzele. Un bărbat în vârstă, într-o haină de ploaie rigidă, umbla în jurul bazinului ornamental în care înotau crapi koi uriaşi, împungând pământul din faţa lui cu un cadru pentru susţinere, ca şi cum ar fi fost atent să nu dea peste vreo mină. O bătrânică puţină la trup, cu părul alb, stătea pe o bancă, pe cea mai de sus dintre platformele pajiştii terasate, înfofolită într-o haină matlasată, studiind intens o pagină din *Daily Telegraph.*

Azilul Bexhill Lawns era mai scump decât cel pentru care calculase ea bugetul iniţial, dar acceptase să o primească pe mama ei imediat şi, hei, cine mai stătea să numere banii acum?

Pe lângă asta, era o bucurie să o vadă pe mama ei arătând atât de fericită şi atât de bine. Era greu de crezut că în urmă cu exact două săptămâni, Abby urcase în microbuzul acela şi se uitase în jos la chipul ei nedumerit, care se iţea din carpeta făcută sul. Părea o altă persoană acum, cu un nou contract de viaţă. Ca şi cum, cumva, evenimentele prin care trecuse o întăriseră.

Abby se întoarse să se uite la ea. Avea acelaşi nod în gât pe care-l simţea întotdeauna când îşi lua rămas-bun de la mama ei. Temându-se întotdeauna că era ultima oară când o mai vedea în viaţă.

Mary Dawson şedea pe canapeaua de două persoane în camera mare, bine mobilată, completând un talon într-una dintre revistele ei cu concursuri. Abby traversă încăperea, îi

puse o mână tandră pe umăr şi se uită ea.

— Ce încerci să câştigi? întrebă ea cu vocea sugrumată acum, când se scurgeau ultimele minute preţioase pe care le petreceau împreună. Taxiul ei avea să fie aici în curând.

— Două săptămâni pentru două persoane, într-un hotel de lux în insulele Mauritius.

— Dar, mamă, tu nici măcar nu ai paşaport.

— Ştiu, dragă, dar pentru tine e uşor să-mi faci rost de unul dacă o să am nevoie, nu?

Îi aruncă fiicei ei o privire ciudată.

— Ce vrei să spui cu asta?

Zâmbind ca un copil obraznic, ea răspunse:

— Ştii exact de vreau să spun, dragă.

Abby se înroşi. Mama ei avusese întotdeauna mintea ascuţită ca briciul. Niciodată nu fusese în stare să ţină ceva ascuns de ea pentru mult timp, nici în copilărie.

— Nu-ţi face griji, adăugă mama ei. Nu mă duc nicăieri. Este un premiu în bani, ca alternativă.

— Mi-ar plăcea tare mult să-ţi faci paşaport, spuse Abby aşezându-se pe canapea, punându-şi o mână pe după umerii ei fragili şi sărutând-o pe obraz. Mi-ar plăcea tare mult să vii cu mine.

— Unde?

Abby ridică din umeri.

— Când o să mă stabilesc undeva.

— Şi să-mi fac eu apariţia ca să-ţi încurc viaţa?

Abby izbucni într-un râs melancolic.

— Tu nu mi-ai încurca niciodată viaţa.

— Tatăl tău şi cu mine, noi nu am fost niciodată adepţii călătoriilor. Când mătuşa ta, Anne, s-a mutat la Sydney cu atâţia ani în urmă, ne tot spunea cât de minunat era şi că ar trebui să ne stabilim şi noi acolo. Dar tatăl tău a simţit întotdeauna că rădăcinile lui erau aici. Şi ale mele sunt. Dar sunt mândră de tine, Abby. Mama mea obişnuia să spună că o mamă poate avea grijă de şapte copii, dar şapte copii nu ar putea avea grijă de o mamă. Tu ai dovedit că nu a avut dreptate.

Abby se abţinea să nu plângă.

— Sunt într-adevăr mândră de tine. O mamă nu ar putea cere nimic altceva de la o fiică. Poate cu excepţia unui singur lucru.

— Ce? îi zâmbi Abby, ştiind ce va urma.

— Copii.

— Poate cândva. Cine ştie? Atunci va *trebui* să-ţi faci un

paşaport şi să vii să stai cu mine.

Mama ei îşi coborî iarăşi privirile pe talonul ei de participare, pentru câteva momente.

— Nu, spuse ea şi scutură cu hotărâre din cap.

Apoi puse pixul jos, luă mâna fetei cu degetele ei osoase, pline de pete maronii, şi i-o strânse puternic. Abby fu surprinsă de forţa ei.

— Să ţii minte întotdeauna un lucru, Abby dragă, dacă te hotărăşti vreodată de devii părinte. Mai întâi le dai copiilor tăi rădăcini. După aia le dai aripi.

122

Noiembrie 2007

La o oră şi jumătate după ce o părăsise pe mama ei, Abby trăgea valiza – în care înghesuise aproape tot ce lua cu ea din Brighton – pe peronul gării Gatwick şi în sus pe scara rulantă, în zona sosirilor. Apoi o lăsă la magazia de bagaje.

Păstrând la ea numai poşeta şi plicul dublu pe care agentul-şef detectiv Branson i-l înapoiase sâmbătă şi care acum era într-o sacoşă, se duse la ghişeul de bilete al companiei easyJet şi se aşeză la coadă. Era amiază.

În biroul lui, Roy Grace răsfoia teancul de rapoarte pe care Norman Potting şi Nick Nicholl i le trimiseseră prin fax din Australia în ultimele douăzeci şi patru de ore. Se simţea puţin vinovat pentru că îl ţinea pe Nicholl acolo atât de mult, dar lista de contacte pe care prietena lui Lorraine Wilson le-o dăduse era prea promiţătoare ca să o ignore.

Oricum, în ciuda tuturor celor petrecute, nu aveau încă nici o informaţie referitor la locul unde se afla Ronnie Wilson.

Se uită la ceas: unu şi douăzeci. Prânzul pe care i-l cumpărase Eleanor de la ASDA stătea pe birou, în punga în care fusese adus. Un sandvici cu homar şi salată de păpădie, Opţiune Sănătoasă, şi un măr. Ceda treptat, pe zi ce trecea, la presiunea pe care o exercita Cleo asupra lui ca să îşi îmbunătăţească regimul alimentar. Nu că îl făcea să se simtă cumva altfel. Chiar când duse mâna la pungă, sună telefonul.

Era Bill Warner, actualul şef DIC de la aeroportul Gatwick. Erau prieteni destul de vechi ca să treacă peste amabilităţi şi ofiţerul intră direct în problemă.

— Roy, există o femeie pe care ai dat-o în urmărire, Abby Dowson, cunoscută şi drept Katherine Jennings?

— Da.

— Suntem destul de siguri că tocmai s-a îmbarcat pentru un zbor cu easyJet spre Nisa, care pleacă la trei patruzeci şi cinci. I-am verificat imaginea pe ecranele camerelor noastre de supraveghere şi corespunde cu fotografiile pe care ni le-ai trimis.

Erau fotografii care fuseseră scoase de pe camerele de televiziune cu circuit închis din camera de interviuri. Strict vorbind, conform prevederilor Legii pentru Protecţia Informaţiilor, Grace nu ar fi trebuit să le folosească fără consimţământul ei. Dar trecuse peste asta.

— Strălucit! spuse el. Absolut strălucit!

— Ce vrei să facem?

— Doar ţine-te după ea, Bill. E vital să nu-şi dea seama că este urmărită. Vreau să se urce în avion, dar o să am nevoie de nişte ofiţeri acolo, cu ea – şi de ceva sprijin la Nisa. Poţi să afli dacă avionul este plin şi dacă putem îmbarca şi noi doi ofiţeri? Dacă e plin, poate îi convingi să amâne doi pasageri pentru alt zbor.

— Las-o în seama mea. Deja ştiu că avionul nu este decât pe jumătate plin. Am să contactez poliţia franceză. Înţeleg că vrem să ştim cu cine se va întâlni?

— Exact! Mulţumesc, Bill. Ţine-mă la curent.

Grace îşi încleştă pumnul de bucurie, apoi îl sună pe Glenn Branson.

123

Noiembrie 2007

— Când o să te văd din nou? Spune-mi. Când?

— Curând!

— Cât de curând înseamnă curând?

Ea stătea întinsă peste el; pielea le şiroia de transpiraţie, de la efortul făcut în căldura dimineţii. Penisul lui, acum relaxat, se odihnea în părul ei pubian. Sânii ei mici şi rotunzi se presau pe pieptul lui, iar ochii ei erau pironiţi în ai lui, ochi căprui ca aluna, plini de voioşie şi obrăznicie. Şi de duritate. Cu siguranţă.

Era deşteaptă şi şireată. Era grozavă.

O grozavă foarte bogată.

Şi îi plăcea umiditatea asta păcătoasă. Căldura asta excesivă, care pe el îl făcea să transpire întruna. Insistase să facă dragoste cu uşile de la terasa casei ei larg deschise şi erau vreo patruzeci de afurisite de grade în încăpere. Iar acum îl lovea în piept cu pumnii ei micuţi.

— Cât de curând? Cât de curând?

El îşi dădu deoparte de pe faţă părul ei negru ca tăciunele şi o sărută pe bobocul de trandafir al buzelor. Era atât de drăguţă şi avea un trup extraordinar. Ajunsese să le aprecieze pe thailandezele astea subţiri în luna în care se retrăsese, la adăpost, în Pattaya Beach, aşteptând ca Abby să-l anunţe că se îndreaptă spre el.

Şi, oho! Cu asta avusese un noroc de zile mari. De-a dreptul neaşteptat! Pentru că era tot ce-şi imaginase în fanteziile lui cele mai nebune, şi încă mult pe deasupra. În jur de vreo douăzeci şi cinci de milioane de dolari americani pe deasupra! Cu câteva procente în plus sau în minus la rata de schimb a bahtului thailandez.

O întâlnise în magazinul unui dealer de timbre din Bangkok şi începuse o conversaţie lejeră. Aflase că soţul ei avusese un lanţ de cluburi de noapte, pe care le moştenise ea după ce el murise în timpul unei scufundări, un turist cu un jet-schi retezându-i capul. Ea încercase să plaseze pe piaţă extrem de serioasa lui colecţie de timbre, iar Ronnie îi dăduse sfaturi, o ajutase să nu mai fie jefuită şi obţinuse de trei ori mai mult decât i se spusese iniţial că valorau.

Şi i-o trăsese o dată, iar uneori de două ori, pe zi de atunci încoace.

Dar din cauza asta apăruse o problemă. Deşi nu era una prea importantă. El se plictisise deja de Abby. Nu putea spune exact când anume începuse să se întâmple asta. Poate că era felul în care se comportase – sau *arătase* – după misiunile pe care i le trasase în legătură cu Ricky. Ca şi cum, în mod cert după primele două ocazii, chiar îi plăcuseră.

Ceea ce îl făcuse să-şi dea seama de ce era ea în stare. O femeie care nu avea limite. Dispusă la orice ca să se îmbogăţească şi, cu siguranţă, nu făcea decât să se folosească de el ca de o trambulină.

Din fericire, el era cu un pas înaintea ei. O dăduse în bară de două ori până acum. Apa nu îl slujise bine. Ceva se întâmplase cu afurisitul de canal de drenare din Brighton. Şi cine naiba ar fi putut prevedea că seceta avea să se prelungească în

Melbourne?

Din fericire, bărci de închiriat erau din belşug în Koh Samui. Şi erau ieftine. Iar Marea de Sud a Chinei era adâncă.

Zece mile în larg şi riscul ca un cadavru să fie adus înapoi la ţărm era nul. Avea deja barca amarată şi aşteptându-i. Lui Abby o să-i placă la nebunie. Era năucitoare, ce naiba! Şi costase o nimica toată. Relativ. Şi, hei, trebuia să speculezi ca să acumulezi.

O sărută pe Phara.

— Deloc mult, spuse el. Promit.

124

Noiembrie 2007

În loc să urmeze indicatoarele pentru terminalul de plecări după ce se depărtă de ghişeul easyJet, Abby o luă înapoi spre sala principală şi se îndreptă spre toalete.

Se încuie într-o cabină, extrase plicul dublu din punga de plastic, îl rupse şi scoase conţinutul – o pungă de celofan cu mai multe timbre, unele individuale, altele în coliţe.

Majoritatea coliţelor nu erau decât copii ale celor pe care Ricky şi le dorise atât de mult, dar celelalte coliţe şi timbre erau veritabile şi arătau destul de vechi ca să entuziasmeze pe cineva care nu ştia nimic despre filatelie.

Scoase şi bonul de la dealerul de timbre South-East Philatelic, căruia îi făcuse o vizită cu două săptămâni în urmă. Era pentru o sută patruzeci şi două de lire sterline. Probabil că mai mult decât ar fi trebuit să cheltuiască, strict vorbind, dar grămada de timbre chiar arăta impresionant pentru o persoană care nu se pricepea, iar ea îl plasase corect în această categorie pe agentul-şef detectiv Branson.

Rupse timbrele şi bonul în bucăţele mici, le aruncă în closet şi trase apa după ele. Apoi îşi scoase blugii, cizmele şi jacheta călduroasă. Nu avea nevoie de ele acolo unde se ducea. Scoase din punga de plastic o perucă blondă cu păr lung, tunsă şi coafată foarte asemănător cu felul în care arătase părul ei înainte, şi şi-o puse, potrivindu-şi-o destul de greu în oglinda de machiaj. Apoi îmbrăcă rochia de plajă pe care şi-o cumpărase cu vreo două zile în urmă şi jacheta cu căptuşeală crem care se asorta atât de bine cu ea, terminând cu o pereche de pantofi-sanda albi. Îşi completă noua înfăţişare cu o pereche de ochelari

de soare Mare Jacobs.

Înghesui în sacoşa de plastic hainele pe care le dezbrăcase, ieşi din cabină, îşi aranjă părul în oglindă, puse plicul dublu într-un coş de gunoi şi se uită la ceas. Era unu treizeci şi cinci. Era în grafic.

Deodată, telefonul bipăi şi primi un mesaj.

Abia aştept să te văd mâine. Mai sunt doar câteva ore. XX

Zâmbi. Doar câteva ore. Da, da, da!

Se duse în pas vioi la depozitul de bagaje şi luă valiza pe care o lăsase acolo cu ceva mai mult de două săptămâni în urmă. O trase după ea într-un colţ, o descuie, o deschise şi scoase un plic dublu învelit în folie de protecţie. Apoi băgă înăuntru punga de plastic în care erau hainele ei vechi, o închise şi o încuie.

Se întoarse în zona de îmbarcare, găsi sectorul în care erau plasate ghişeele British Airways şi se apropie de cel pentru clasa business. O extravaganţă, dar decisese că avea să sărbătorească astăzi începutul noii ei vieţi în stilul în care plănuise să o continue. Dându-i paşaportul şi biletul femeii de la ghişeu, spuse:

— Sarah Smith. Zborul 309, cu legătură spre Rio de Janeiro.

— Mulţumesc, doamnă, spuse femeia şi verifică detaliile la terminalul ei.

Îi puse lui Abby întrebările de securitate obişnuite şi-i prinse o etichetă la valiză. Apoi valiza se smuci înainte, căzu pe o parte pe banda transportoare şi dispăru din raza ei vizuală.

— Zborul are întârziere? întrebă Abby.

Femeia se uită pe ecran.

— În momentul ăsta nu, pare în regulă. Pleacă la trei şi un sfert. Poarta de îmbarcare se deschide la două patruzeci şi cinci. Poarta 54. O să găsiţi indicatoarele spre zona de aşteptare după ce treceţi de controlul de securitate şi intraţi în zona duty-free.

Abby îi mulţumi, apoi se uită iar la ceas. Stomacul începu să i se strângă. Trebuia să mai facă două lucruri, dar voia să aştepte să se apropie ora.

Intră în zona de aşteptare rezervată pentru British Airways şi luă un pahar de vin alb, ca să-şi mai liniştească nervii, tânjind după o ţigară. Dar asta trebuia să mai aştepte. Mâncă două sandviciuri minuscule, apoi se aşeză în faţa unui ecran TV pe care rulau ştirile, şi îşi parcurse mental, cu atenţie, lista de control. Constată, satisfăcută, că nu uitase nimic. Dar ca să fie şi

mai sigură, verifică din nou dacă telefonul ei era setat pentru a nu-şi dezvălui numărul la apelurile pe care le iniţia.

Puţin după două patruzeci văzu pe ecran că îmbarcarea începuse, dar zborul încă nu fusese anunţat. Se duse într-o zonă liniştită, în apropiere de intrarea la toalete, unde nu era nimeni prin preajmă care să o audă, şi formă numărul de la Camera de Incidente pe care agentul-şef detectiv Branson îi spusese că îl poate folosi dacă nu reuşea să dea de el pe mobil.

Când telefonul sună, încercă să evite semnalul sonor care preceda anunţurile din aeroport, pentru ca interlocutorul să nu-şi dea seama unde se afla.

— Camera Incidente, Boutwood, răspunse o voce tânără de femeie.

Abby îşi schimbă glasul, străduindu-se să scoată cel mai perfect accent australian al ei.

— Am o informaţie pentru dumneavoastră în legătură cu Ronnie Wilson, spuse ea. Mâine se va afla pe aeroportul Koh Samui, aşteptând pe cineva la zborul 271, Bangkok Airways, care trebuie să sosească la unsprezece dimineaţa, ora locală. Aţi notat?

— Bangkok Airways, zborul 271, Koh Samui, mâine la unsprezece dimineaţa, ora locală. Cine e la telefon, vă rog?

Abby închise. Avea tot corpul acoperit de o transpiraţie rece şi tremura. Tremura atât de rău, încât abia reuşi să tasteze răspunsul la mesajul pe care-l primise mai devreme şi se văzu nevoită să revină de câteva ori ca să-şi corecteze greşelile. Apoi îl mai citi o dată în întregime, înainte să-l trimită.

Adevărata dragoste nu are un sfârşit fericit, pentru că adevărata dragoste nu se sfârşeşte niciodată.

A renunţa este un fel de a spune te iubesc. XX

Şi chiar îl iubea. Îl iubea o grămadă. Dar nu o grămadă de patru milioane de lire sterline.

Şi nu cu obiceiul ăsta prost al lui de a le ucide pe femeile care îi aduceau bani.

La câtva timp după decolare, după ce băuse un Bloody Mary şi o sticluţă de vodcă, se aşeză mai comod în fotoliu şi deschise plicul dublu înfăşurat în folia de protecţie. Fotoliul de lângă ea era gol, aşa că nu trebuia să-şi facă griji în legătură cu eventualele priviri indiscrete. Se uită peste umăr ca să verifice

să nu fie prin preajmă nici un membru al echipajului, apoi, cu mare grijă, scoase unul dintre pliculeţele din celofan.

Conţinea o coliţă de timbre Penny Black. Se uită cu atenţie la profilul sever al reginei Victoria. La cuvântul POSTAGE ştampilat cu litere inegale. La culoarea care pălise. Erau excepţionale, dar în nici un caz perfecte. Dar, aşa cum îi explicase David odată, uneori imperfecţiunea era cea care le făcea să fie cu atât mai deosebite.

Uite un lucru care era de asemenea valabil pentru o mulţime de alte lucruri din viaţă, se gândi ea prin aburul uşor al băuturii. Şi în afară de asta, cine voia să fie perfect?

Se uită la ele încă o dată, realizând că era pentru prima oară când le privea cu adevărat aşa cum meritau. Erau într-adevăr deosebite. Magice. Le zâmbi, şoptind: „La revedere, micile mele frumuseţi. Pe curând."

Şi le puse la loc cu grijă.

125

Noiembrie 2007

— Plăcută vacanţa? întrebă Roy Grace.

— Foarte nostim. Nu am văzut plaja decât de pe geamul avionului, răspunse Glenn Branson.

— S-ar părea că e frumos la Koh Samui, aşa am auzit.

— A fost umed ca naiba şi ploaia a curs întruna cât am stat acolo. Şi m-a muşcat ceva de picior, ori un ţânţar mutant, ori un păianjen – vrei să vezi?

— Nu, mulţumesc frumos.

Agentul-şef detectiv, aşezat pe un scaun în faţa biroului lui Grace, cu costumul şi cămaşa mirosind de parcă ar fi dormit în ele, clătină din cap, zâmbind larg:

— Eşti un ticălos, Grace, nu-i aşa?

— Şi nu-mi vine să cred cum ţi-ai bătut iarăşi joc de colecţia mea de înregistrări. Eu ţi-am dat voie să stai o noapte acolo. Nu te-am rugat să scoţi toate CD-urile din cutiile lor şi să le laşi împrăştiate pe jos.

Branson avu decenţa să pară jenat.

— Am încercat să ţi le organizez. Am… la dracu'… îmi pare rău.

Luă o înghiţitură de cafea şi-şi opri un căscat.

— Şi cum se simte prizonierul? La cât ai ajuns?

Branson îşi privi ceasul.

— Pe la şapte fără un sfert. Căscă. Cred că am epuizat bugetul DIC Sussex pentru călătorii externe pe tot anul în ultimele două săptămâni.

Grace zâmbi.

— A spus Wilson ceva?

Branson mai bău nişte cafea cu înghiţituri lungi.

— Ştii, în măsura în care poţi afirma una ca asta, pare de fapt să fie un tip drăguţ.

— O, sigur. E cel mai dulce tip pe care o să-l întâlneşti vreodată. Are doar problema asta măruntă, că preferă să-şi omoare nevestele în loc să se apuce de o treabă cinstită. Grace îi aruncă prietenului său o privire pretins şocată. Glenn, *tu* eşti un tip drăguţ. Poate că, dacă nu ar fi toate mizeriile astea din viaţa mea, şi eu aş fi un tip drăguţ. Dar Ronnie Wilson nu, el nu e un tip drăguţ. El doar se pricepe să-i facă pe oameni să *creadă* că este un tip drăguţ.

Branson încuviinţă cu o mişcare din cap.

— Da. Altceva am vrut să spun.

— Trebuie să te duci acasă, să tragi un somn bun, apoi să faci un duş şi să vii din nou încoace.

— Aşa am să fac. Dar omul chiar a vorbit o mulţime. Era într-o dispoziţie filozofică şi voia să vorbească. Am impresia că îi ajunsese şi lui atâta fugit. Se tot ascunde de şase ani. De asta a fost de acord să vină înapoi cu noi. Deşi a ţinut-o întruna cu un ştiu ce păsărică thailandeză. Voia să-l lăsăm să îi trimită un mesaj.

— L-ai avertizat înainte să înceapă să vorbească?

— Da.

— Bun băiat.

Asta însemna că ceea ce spusese Ronnie Wilson în avion putea fi folosit ca probă la proces.

— Să-ţi spun ceva, Ronnie e foc şi pară pe Skeggs. Voia să fie sigur că, dacă se duce el la fund, o să-l tragă şi pe Skeggs.

— Aha.

— Din câte mi-am putut da seama din ce mi-a zis el, se pare că Skeggs l-a ajutat când a ajuns prima oară în Australia.

— Cum ne-am gândit şi noi.

— Da. La un moment dat după aia, Ronnie Wilson a făcut rost de pachetul ăla de timbre.

— De la nevastă-sa?

— A fost evaziv în privinţa asta.

— Nu mă miră.

— În orice caz, i le-a dat lui Skeggs să le vândă, iar Skeggs a încercat să-l tragă pe sfoară. Voia nouăzeci la sută din valoarea lor, altfel amenința că o să-l dea în gât. Dar Skeggs a avut o slăbiciune. I se făcuse drag de păsărica lui Ronnie – cea cu care se ținea, zicea el, după ce nevastă-sa – ca să-i redau cuvintele – *o ștersese*.

— În portbagajul unei mașini.

— Întocmai.

— Iar păsărica era o anumită Abby Dawson?

— Ești ager în dimineața asta, domnule detectiv.

— Avantajul unui somn bun. Deci Ronnie Wilson o folosește ca pe un fel de borcan de miere? O pune să și-o tragă cu Skeggs și să șterpelească timbrele. Sunt pe pista cea bună?

— Ești pe șină.

— Crezi că ar fi ucis-o pe Abby odată ce le-ar fi primit? întrebă Grace.

— După modelul anterior? Fără îndoială. E un vultur.

— Credeam că acum câteva momente ai spus că e băiat drăguț.

Branson zâmbi învins. Apoi schimbă brusc subiectul.

— Ți-ai cumpărat deja o altă mașină?

— Nu. Afurisitele astea de companii de asigurări! Vor să-mi anuleze polița pentru că eram într-o urmărire. Ticăloșii! Încerc să o lămuresc. Sediul central mă susține, pentru că era în serviciul poliției. Apoi, revenind la subiectul inițial, spuse: Crezi că Abby încă mai are timbrele?

— Cu siguranță.

— Hegarty este convins că alea pe care le-ai fotocopiat tu sunt gunoaie.

— Sunt sigur de asta.

— M-am gândit mult, spuse Grace. De asta l-a pocnit pe Skeggs în boașe.

Branson se încruntă.

— Nu înțeleg.

— Trebuia să câștige timp și de aceea l-a lovit pe Skeggs după ce i-a dat timbrele. Știa că îi dă gunoaie și că lui avea să-i ia doar câteva secunde ca să-și dea seama de asta. S-a dus la el ca să ne bage pe noi în cadru. L-a jucat pe degete de la început și până la sfârșit.

Branson se uită atent la el, dând din cap în timp ce, încet-încet, pricepea ce se întâmplase.

— E o jigodie isteaţă.

— Este. Şi de fapt nimeni nu a raportat timbrele ca fiind furate, corect?

— Corect, spuse Branson gânditor. Dar companiile de asigurări? Cele care au plătit compensaţia şi asigurarea de viaţă? Ele nu ar putea avea pretenţii asupra timbrelor, de vreme ce au fost cumpărate cu banii lor?

— Aceeaşi problemă – transferul de proprietate. Fără mărturia lui Hegarty, n-au cum să poată dovedi asta.

Ce doi detectivi rămaseră tăcuţi câteva momente. Glenn mai bău nişte cafea, apoi spuse:

— Am auzit de la Steve Mackie că Pewe şi-a cerut transferul.

Grace zâmbi.

— Şi l-a cerut. Înapoi la Met. Să le fie cu noroc!

După o altă pauză, Glenn spuse:

— Ştii la ce mă gândesc? Că ea probabil că stă acum întinsă pe o plajă tropicală undeva, dând pe gât o margarita şi zâmbind cu gura până la urechi.

Aşa era.

126

Noiembrie 2007

Margarita fusese una dintre cele mai bune pe care le băuse ea vreodată. Avea un gust pregnant şi puternic, barmanul pusese exact cât Cointreau trebuia şi sărase perfect buza paharului. După o săptămână petrecută în hotelul ăsta, ştia deja cum îi plăcea ei.

Era înnebunită după priveliştea pe care o avea de aici, stând pe salteaua groasă şi moale a şezlongului aşezat pe plaja cu nisip alb şi uitându-se în depărtare, peste golf. Şi îi plăcea grozav momentul ăsta al zilei – după-amiaza târziu, când căldura era mai puţin aprigă şi nu avea nevoie de protecţia umbrelei. Puse cartea deoparte pentru un moment, mai luă o sorbitură şi se uită la barca galbenă cu motor ce prindea viteză pe măsură ce se îndepărta de dig, spre largul golfului, cu paraşuta roşu-portocalie înălţându-se în urma ei pe cerul albastru.

Poate că avea să mai facă o baie peste câteva minute. Stătu pe gânduri dacă să meargă la mare sau la uriaşa piscină a hotelului, care era puţin mai rece şi mai răcoritoare. Decizii atât de greu de luat!

Se gândea mereu la mama ei, la Ronnie şi la Ricky. Cu toată furia ei împotriva lui Ricky şi în ciuda şocului pricinuit de Ronnie, nu se putea împiedica să simtă un strop de părere de rău pentru fiecare dintre ei, în feluri deosebite. Dar nu prea multă.

— Îţi place cartea aia? întrebă pe neaşteptate femeia de pe şezlongul de alături.

Abby o remarcase ceva mai devreme, adormită, cu un exemplar dintr-un roman pe care ea îl citise recent, *Neliniştit*, aşezat peste *Ghidul autostopistului galactic* pe o măsuţă din plastic alb, de lângă ea.

— Îmi place, răspunse. Da. Dar în primul rând sunt o mare admiratoare a lui Douglas Adams. Am citit tot ce a scris.

— Şi eu!

Era autorul unuia dintre citatele preferate ale lui Abby, peste care dăduse iarăşi, de curând:

Arareori ajung unde voiam să mă duc,
dar aproape întotdeauna ajung unde trebuia să fiu.

Adică aproape cum se simţea ea în acest moment. Mai sorbi o gură din băutura ei.

— Aici se face cea mai bună margarita din lume, spuse ea.

— Poate că ar trebui să încerc şi eu una. Am ajuns abia astăzi, aşa că încă nu mi-am dat seama ce şi cum.

— E nemaipomenit. E un paradis!

— Aşa se pare.

Abby zâmbi.

— Eu sunt Sarah, spuse ea.

— Îmi pare bine. Eu sunt Sandy.